

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

CHRISTINA
LAUREN

"Cennette Problem Var,
Christina Lauren'ın en iyi kitabı."
-ALI HAZELWOOD

CENNETTE
PROBLEM
Var

YABANCI

☆

*"Cennette rol yaptık.
kalpte gerçek olduk."*

Anna Green, üniversitede okuduğu süre boyunca uygun fiyatlı aile konutunda yaşayabilmek için Liam "West" Weston ile anlaşmalı bir şekilde evlenmişti. İkisi de mezun olduktan ve boşanma belgelerini imzaladıktan sonra mutlu mesut kendi yollarına gittiklerini düşünüyordu.

Aradan geçen üç yılın ardından, Anna maaşıyla zor geçinebilen bir sanatçı, Liam ise Stanford'da profesör olmuştu. Liam, en büyük market zincirlerinden biri olan Weston Foods'un dört varisinden biriydi ama ailesinin şirketi için çalışmayı asla düşünmüyordu. Yine de büyükbabasının ona bıraktığı yüz milyon dolarlık mirası istiyordu.

Fakat ortada tek bir sorun vardı: Büyükbabasının vasiyetindeki bir madde yüzünden, Liam beş yıl boyunca mutlu bir evlilik sürdürmeden mirasından para alamayacaktı. Bu yüzden yıllar önce evlendiği ve bazı durumlardan dolayı pek de eski sayılmayacak karısı Anna Green'e ulaşmaktan başka çaresi yoktu.

Tekrar bir araya gelen Anna ve Liam, meraklı aileleri, farklı hayat tarzları ve peşlerini bırakmayan geçmişlerine rağmen hiç beklemedikleri ikinci şanslarına kavuşmuş olabilirler miydi?

Çeviren: Kübra Tekneci

www.ithakiyayinrubu.com

YABANCI

9 786256 826557

© İthaki Yayıncılık

“Christina Lauren’ın şimdiye kadar kaleme aldıklarının içinde *Cennette Problem Var* belki de en iyi kitabı.”

—BUZZFEED

“*Cennette Problem Var*’ı o kadar sevdim ki kitap bitmesin diye kendimi oyalanırken buldum!”

—JODI PICOULT

“Sahte sevgililik, ateşli bir aşk ve okyanusa atmak isteyeceğiniz aile üyeleri! *Cennette Problem Var* yılın favorilerinden biri olacak!”

—JULIE SOTO

“Christina Lauren’dan yine nefes kesen bir roman! Kitabı okurken hem eğlendim hem de hissettirdiği duygularla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Baş döndürücü bir aşk hikâyesi...”

—KATE CLAYBORN

“Tutkulu, eğlenceli ve ustaca kaleme alınmış bir kurgu... Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve kendinizi cennete bırakın.”

—TODAY.COM

CHRISTINA
LAUREN

CENNETTE
PROBLEM
Var

Düzenleme
Ny.özlem

Çeviren
Kübra Tekneci

Ninova

*★Bu kitabı aklımızı başımızda tutmamızı
sağlayan şeylere ithaf ediyorum:
Grup sohbetleri, Bangton, Harry ve Taylor★*

GİRİŞ

ANNA

Kocamın evimizden taşındığı gün Resident Evil Village'ın Playstation versiyonu yayınlandı ve bunlardan hangisinin bende daha büyük bir duygusal etkiye sebep olduğuna şaşırdınız.*

Ama bir canavar olmadığım ve iki senedir birlikte bu evin tadını çıkardığımız için bir boşanmada kanep ve televizyonu almaya hak kazanan her kadının yaptığı şeyi yaptım. West ve doktorasını yeni tamamlamış iki kaslı arkadaşı kutuları, yemek masası sandalyelerini, valizleri ve kalan mobilyaların yüzde doksanını kaldırımın kenarına park eden nakliye kamyonetine taşıırken destekleyici bir şekilde gülümsedim. Artık doğru düzgün eşyam kalmamıştı ve bunun biraz üzücü olduğunu düşündüm -son iki sene içinde West'in eşyalarından keyifle faydalanmıştım- ama bu an kaçınılmazdı.

En azından, iki hafta sonra kendi eşyalarımı toplamamın bundan daha kolay olacağını düşünüp teselli buldum.

West kaldırımın kenarında duran kamyonetin arkasında belirip zarifçe yola atladı ve son derece düzenli bir eşya toplama işi olduğuna emin olduğum şeye baktı. Kilerimizi görmeniz gerekiyordu, tam anlamıyla dahice bir kataloglama eseri idi. Yirmi sekiz yaşındaki titiz eski eşim nadiren konuşan, vergi beyannamesi dolduran ve alçı paneldeki delikleri tamir etmek gibi karmaşık şeyleri rahatlıkla yapan son derece becerikli erkeklerden biriydi. Çekici

becerikliliğinin ötesinde, West'in aynı zamanda bir tilki olduğunu da itiraf etmeliydim. Ne kadar uzun olduğunu tam olarak bilmiyordum ama West boy ve kasın muhteşem bir birleşimiydi. Ona bunu hiç sormamış olmam tuhaf değil miydi? Uzun boylu çoğu kadının, diğer insanların boyunu takıntı hâline getirdiğini fark ettim ama o merak bende hiç olmamıştı. Benden uzun, benden kısa, benimle aynı boyda yeterince erkek tanımıştım. Tek bildiğim şey, West'in çenesinin gözlerimin hizasında olduğuydu. Hatta düğünümüzde beni öpebilmek için eğilmek zorunda kalmıştı.

Uzun zamandır o günü düşünmemiştim ama sanırım şimdi düşünmem mantıklıydı. O öpücük sanki asırlar önce yaşanmış gibiydi. İki senelik maceranın ardından, West'in geride bıraktığı kanepeyi ondan daha iyi tanıyordum.

Kaldırımında durup bana baktı, göz göze geldiğimizde midemde hafif bir bulantı ve sersemlik hissettim. Bu durumun kan şekerimin düşmesiyle alakası yoktu, onun eşyaları kamyonete taşımalarını izlerken yarım paket jalapeno biberli cips yemiştım. Sıcaktan dolayı da değildi, Los Angeles'ta mayıs ayı ılık geçiyordu. Tuhaf bir şekilde, sebebinin o olduğunu düşünüyordum.

West'in gözleri viski bardağının içinden geçen güneş ışığı rengindeydi. Saçı da aynı renkteydi ama yer yer güneşten biraz daha açılan tutamları vardı. Ve o kadar gürdü ki sadece saçının bile gözlerimin başka bir erkeği görmemesine sebep olduğundan şüpheleniyordum. Bir keresinde transparan oksit göl kırmızısını Old Holland'ın sarımsı kahverengisiyle karıştırarak resmini yapmaya çalışmıştım ama tam olarak tutmamıştı. Saçının rengini tuvale aktaramamanın beni ne kadar sinir ettiğini anladığım anda, ilk başta buna neden böylesine kafayı taktığımı merak etmiştim.

West o yoğun göz temasını bozmadan yanıma yaklaşp bir adım ötemde durdu. Tuhaf ve telaşlı bir an boyunca, bana veda öpücüğü verip vermeyeceğini merak ettim.

"Sanırım burada her şeyi hallettim," dedi, elbette beni öpmeyecekti. "Ama unuttuğum bir şey varsa, Jake'ten gelip almasını isteyebilirsin."

Jake, West'in küçük kardeşıydı. *Onun kadar yakışıklı değildi.* UCLA'daki hayatıma dair her şeyi bilen türden bir üniversite arkadaşıydı ama sadece bir saatlik mesafede yaşayan babamla hiç tanışmamıştı. Beni West'le tanıştıran kişi Jake'ti. Şimdi de West'le aramda kalan son bağlantı o olacaktı. Bu durum beni biraz üzse de kanepenin bende kaldığını ve T-virüslü zombilerin içeride beni beklediğini hatırladım.

"Anlaştık," dedim.

"Evrakların fotokopileri sende var mı?" diye sordu West. "Avukatım onlara göz attı, her şeyi halledecek. Fakat herhangi bir sorun çıkması ihtimaline karşı telefon numarası orada yazıyor." West kısa bir süreliğine duraksadıktan sonra daha önce yapmadığı bir şekilde dikkatle gözlerime baktı, sanki beni ilk kez görmeye çalışıyor gibiydi. "Numaram aynı olacak elbette. Her şeyi oku ve herhangi bir sorun olursa mutlaka beni ara."

"Tabii ki. Bunu hallettiğin için teşekkür ederim."

Gülümsedi, bunu yaptığında yüzü tamamen aydınlanıyordu. Aniden neden daha sık gülümsemediğini merak ettim. Belki de gülümsüyordu ama onu nadiren gördüğüm için fark edemiyordum. Koşuya çıkmak için güneş doğmadan önce uyanıyordu ve her saatini derste veya kütüphanede geçirdikten sonra gece yarısı spor salonuna gidiyordu. Ben de resim atölyemde ya da bir zamanlar onun ama artık benim olan kanepede yaşıyordum.

Söylenecek başka bir şey kalıp kalmadığından emin değildim, o yüzden bu konuyu sonlandırmaya çalıştım. "Bitirebildiğin için tebrik ederim, West. Çok mutlu olmalısın."

"Kesinlikle," dedi ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak. Onu genellikle basketbol şortları ve ücretsiz edindiği maraton tişörtleriyle görüyordum. O yüzden ilişkinin bu son aşamasında onu yıpranmış *Levi's* kotu ve rahat gri tişört kombinasyonuyla görmek şaşırtıcıydı. *Boxer*'ının bandı hafifçe belli oluyordu ve gözlerimi yüzünden ayırmamakta zorlandım. "Ben de seni tebrik ederim," diye ekledi West. "Yeni ve daha büyük şeylere."

“Doğru,” dedim gülerek. “Dünya nefesini tutmuş bir hâlde sonraki hamlemi bekliyor.”

West de benimle birlikte güldüğünde sesi omurgamdan aşağı elektrik akımı gibi inmişti.

Tuhaf bir sessizlik etrafımızı sardı. West gözlerimin içine bakıyordu, ben de bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Bu tam anlamıyla bir göz temasıydı. Göz kırpmama yarışmasında gibiydik. Ya da bir aksiyon filminde bir dizi rakamı ezberlemek için dikkatle bakan ajanlar gibiydik... ve ilk pes eden ben olmayacaktım.

“Pekâlâ,” dedi West en sonunda. “Sanırım buraya kadar.”

“Umarım güzel bir hayatın olur.” Kulağa alışılmış geliyordu ama içtenlikle söylemiştim.

“Senin de.” West tekrar gülümsediğinde gözlerinin etrafı kııştı. Aniden bunu daha sık görmüş olmayı diledim. “Güle güle, Anna.”

“Güle güle, West.”

El sıkıştık. West arkasını dönüp arkadaşlarıyla buluşmak için kaldırıma doğru yürüdü. Ardından kamyonete girdi ve koltuğa oturduğunda arkadaşları onun iki yanına sıkıştılar. İçlerinden biri pencereyi aşağı indirip bana el salladı. Adamın adını bilmesem de, neşeyle el sallayarak karşılık verdim.

Birinin yaklaştığını hissedince başımı çevirdim ve komşumuz Candi’nin bornozuyla yanıma geldiğini gördüm. Bornozunu üzerinden hiç çıkarmazdı, o yüzden uzun zamandır gün içinde ne yaptığını merak ediyordum. Ama çok iyi limonlu turta pişirirdi ve her gece yarısı kocası Rob’la gürültülü bir şekilde seks yapardı. Yani keyfinin yerinde olduğunu tahmin ediyordum.

Arkamda büyük ölçüde boş olan eve bakarak, “Taşınıyor musunuz?” diye sordu.

“Ah, iki hafta sonra taşınacağım,” dedim ona. “West az önce gitti.”

Candi’nin dikkatini boş evden yüzümün yan tarafına çevirdiğini hissettim. Ona gülümsediğimde mavi gözleri endişeli bir şekilde kocaman açıldı. “Vay canına, Anna. Hiçbir fikrim yoktu. İyi misin?”

“İyiym.” Yolu izlediğim sırada taşınma kamyoneti dönüp görüş alanımdan tamamen kayboldu.

“Pekâlâ,” dedi kaşlarını çatarak. “Buna sevindim.” Elini koluma koydu. “Konuşmaya ihtiyacın olursa, yanında olduğumu unutma, olur mu?”

Aniden gelen bir mutlulukla artık sahte hikâyemizin hiçbir önemi olmadığını fark ettim. Lisans eğitimimi tamamlamıştım ve önümde bilinmeyen maceralardan oluşan bir hayat uzanıyordu. West doktorasını bitirmişti ve hem etkileyici hem de ciddi bir şekilde parlak bir geleceğe doğru ilerliyordu. İkimiz de istediğimizi elde etmiştik.

“Ah, hayır. Ben çok iyiym!” diyerek ona güvence verdim. “Onu doğru düzgün tanımıyorum bile.”

Candi şaşkınlıkla bana baktı. “Ne?”

Arkamdaki evi işaret ettim. “Aile evi. Burada yaşayabilmek için evlendiğim rasgele bir adamdı. Yine de, teşekkür ederim.”

Candi’ye son kez gülümseyerek kolumda duran elini sıktım, ardından geri dönüp içeri girdim. Öldürmem gereken zombiler vardı.

ANNA

Üç sene sonra

Eğer üniversitedeyken bana yirmi beş yaşında geçimimi bir köşe markette gece kasiyerliği yaparak sağlayacağımı söyleselerdi... buna inanabilirdim. Beynimin “bilimden” anlamadığını kabullenip tıp fakültesi hazırlık dersleri almak yerine sanata yönelmiştim. Böylece yüz seksen derecelik bir dönüş yaptığım ilk eğitim yılımda, bir sanatçı olarak hayatın getirecekleri konusunda gerçekçiliğimi korumayı başaramıştım. UCLA’da güzel sanatlar okuyan her öğrenci, bir sonraki büyük tasarımcı, kostüm dehası ya da sanat ortamlarının vazgeçilmez siması olmayı hayal ederdi. Fakat sadece “kirasını ve sağlık sigortasını karşılayacak” kadar kazanmak isteyen bizler, büyük ihtimalle gündüzleri garsonluk ve geceleri hobi olarak ressamlık yapacağımızın farkındaydık. O yüzden saat 12:44’te yaratıcı seçkinlerle şık bir partide takılmak yerine *Pico Pick-It-Up*’ta kasiyerlik yapmam hiç kimseyi şaşırtmazdı, özellikle de beni.

Ama babamın hastane faturaları yavaşça artarken, hırsımın da artması gerekiyordu.

Dergi rafından ödünç aldığım *US Weekly*’nin sayfasını dikkatle çevirdim. Burada birçok kazançlı iş vardı. Bir gün *Ünlüler* ya da *Onlar Da Tıpkı Bizim Gibi!* bölümlerinde yer alacak ve bir sonraki büyük sanat fenomeni olacak yeteneğe sahip miydim?

Gençtim ve sutyensiz nasıl tişört giyeceğimi biliyordum. Gereken özelliklerin en azından yarısı buydu, öyle değil mi?

Bunun nasıl olabileceğini hayal ettim.

Instagram fenomeni Anna, Green Sprouts'un önünde kusursuzca dağınık saç topuzuyla görüntülendi!

TikTok yıldızı Anna Green ve seksi aktör erkek arkadaşı, Soho House'un önünde öpüşürken görüntülendiler!

Son günlerde bir fenomenin ne kadar kazandığını merak ediyordum. Norton Simon'da, Picasso'nun *Kitap Okuyan Kadın* tablosunun önünde *selfie* çubuğuyla video çekme utancına değip değmeyeceğini düşündüm. Ya da sadece vegan cilt bakım ürünleri kullanarak göz kapaklarıma küçük kaplanlar çizebilmek için yuvarlak ışığı doğru yerleştirecek kadar sabrım olup olmadığını merak ettim.

Bu düşünce egzersizi benim için bir şeyi netleştirmişti. Fenomen hayatı yaşamak için fazlasıyla tembeldim.

Ama bu sorun değildi. Haftanın beş gecesini hem burada hem de Amir'in Kafesi'nde üç öğlen vardiyasında çalışarak kiramı ödeyebiliyordum. Tabii arada sırada ek kazanç için köpekleri yürüyüşe çıkarıyordum ve elim iyice sıkışık olduğunda plazma bağışında bulunuyordum. Ayrıca babamın sağlık sigortasını ve hastane masraflarını büyük ölçüde ben karşılıyordum. Önemli olan da buydu. Derin bir nefes aldıktan sonra sayfayı çevirip *Tehlike İşareti Taşıyan Eski Sevgililer!* bölümüne geçtim.

"Anna."

Kasanın üzerinden eğilip sesin geldiği yöne doğru baktım. Patronum Ricky, bir tutam sarı saçlı çocuksu gözlerine düşmüş ve yumruklarını dar kalçalarına koymuş bir hâlde küçük ve basık ofisinin kapısında duruyordu. Üzerinde bir *Naruto* tişörtü ve son mezun olduğu okul olan Hamilton Lisesi'nin logosunu taşıyan bir eşofman altı giymişti.

"Evet?"

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Başparmağımla omzumun üzerinden dükkânın girişine işaret ettim. "Birkaç dakikalığına kapatmamı ister misin?"

Ricky başını iki yana salladı. "Saat sabahın biri. Bir ila iki arasında, ortalama yarım müşteri gelir."

"Pekâlâ." Taburemden kalkıp dergiyi nazikçe rafa geri koyduktan sonra reyon boyunca ilerledim. Ricky geçen haziranda mezun olmuştu. Fakat üniversiteye gitmek gibi bir niyeti olmadığı için ailesi Pico Bulvarı ve Manning Caddesi'nin kesiştiği noktada *Subway* ve *Jimmy John's* arasında kalan *Pick-It-Up* dükkânının idaresini ona bırakmışlardı. Barb ve Paul'ü çok severdim. Ancak Ricky on sekizinci doğum gününde bana çıkma teklif ettiğinden ve onu reddedip ciddi olmasını söylediğimden beri bana *Sert Patron* sesiyle hitap ediyordu.

Kapı çerçevesine yaslanıp artık pembe olmayan fazla uzun kaküllerimi yüzümden geriye ittim. Acilen saçımı kestirip boyatmalıydım ama son günlerde bu tür şeyler öncelik listemin en altında yer alıyorlardı. "Sorun ne?"

Çalı fasulyesine benzeyen kolunu uzatıp otoriter görünmeye çalışarak karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Plastik oturağı ve kutu profilli çerçevesiyle eski ilkokul sandalyelerinden birine benziyordu ama en yakın okul bir kilometrelik mesafedeydi. Sandalye bir gün ara sokakta belirmişti ve o zamandan beri ofiste duruyordu. "Gelip oturur musun, lütfen?"

Sandalyeye oturup omzumun üzerinden dükkânın girişine baktım. Beni buraya Ricky çağırmış olsa da, kasa hâlâ benim sorumluluğumdaydı. İhtiyacım olan son şey, birinin içeri dalıp kasadaki tüm nakit parayı hızla alıp gitmesiydi. Geçen hafta üç dükkân ilerideki *Verizon* soyulmuştu. "Orada konuşamayacağımızdan emin misin? Dükkânı sahipsiz bırakmak beni rahatsız ediyor."

"İşte bu çok ironik."

Ricky'ye döndüm. Oturduğum yerden belirgin bir boy avantajı olduğunu görebiliyordum ve o anda bunu kasıtlı olarak yaptığını fark ettim. "Anlayamadım?"

Parmaklarının arasında bir kurşunkalem çevirdi. Tırnaklarını yemişti, sağ elinin üzerinde Randy'nin Atari Salonu'ndan kalma

rengi solmuş mavi bir damga vardı ve lise mezuniyet yüzüğünü takmıştı. Ricky dikleşip daha uzun görünmeye çalıştı. Bir kutunun üzerinde dururken boyu bir metre yetmiş santimdi. Ricky bana tepeden baktığında baş etme yöntemi olarak bir yetişkine pek yakışmayan bir şey yapıyordum. Onun babasına ait geniş omuzlu takım elbiselerinin içinde cüce gibi kaldığı ve ayaklarının babasının devasa ayakkabılarının içinde yüzdüğü karikatürlerini çiziyordum. "Dükkânın soyulmasından endişeleniyormuş gibi yapman çok ironik."

"İronik mi?" diye sordum. "Nasıl?"

"Geçen gün bir paket sakız aldığın kamera kaydını izledim. Ücretini ödemedin."

Gözlerimi kısarak bunun ne zamana olduğunu düşündüm. Evet, bir paket sakız almıştım. Sekiz saatlik vardiyamın bitmesinden muhtemelen yarım saat önce... "Ücretini ödemediğimi nereden biliyorsun?"

Ofisin köşesindeki güvenlik kamerasına işaret ederek bana her yerde kamera olduğunu hatırlattı. Ama sakızın ücretini ödemediğimi biliyorsa, o hâlde...

"Sekiz saatlik kamera kaydımı mı izledin?" diye sordum.

Ricky sandalyesinde kıpırdanınca, altındaki sahte deri osuruk sesine benzeyen bir gürültü çıkardı. Aynı şeyi tekrar yapmaya çalıştı ama başarısız oldu. Yüzü kıpkırmızı olmuş bir hâlde, "Hızlı oynatarak," diye duruma açıklık getirdi.

O güvenlik kameralarının ne kadar eski olduğunu biliyordum. Kaydı hızlı oynatmak *en iyi ihtimalle* iki kat hızlı olabilirdi. "Vardiyamın sadece dört saatini mi izlediğini söylüyorsun?"

Ricky'nin yüzü daha fazla kızarıırken söylediğimi geçiştirdi. "Harcadığım sürenin önemi yok."

Hiçbir yere varamayacağımı bildiğim karşılığı yutmak zorunda kaldım. *Dört saatini kamera kaydı izleyerek geçirmen, üç yıllık hizmetim boyunca bir kez iki dolarlık sakız almış olmamdan daha büyük bir kaynak israfı. Tıpkı saatte ortalama yarım müşteri gelirken benimle birlikte gece vardiyasında burada çalışman gibi.*

Fakat bunun aksine, "Unuttum. Üzerimde nakit yoktu ve on doların altındaki bir harcama için beş dolarlık bir çekim ücreti ödemek istemedim," dedim.

"Dün yazar kasa çekmecesine bir borç senedi koymalıydın."

"Bir senet mi? Kâğıt üzerinde mi?"

Ricky başıyla onayladı. "Fatura kâğıdını çıkarıp onu kullanabilirdin."

"Kelly saat yedide geldiğinde bunu nasıl açıklayacaktı?"

"Bir paket sakız aldığını ve ücretini daha sonra ödeyeceğini bana söyleyebilirdi."

"Ama sakızı aldığımı biliyordun. Tüm videoyu izledin."

Ricky'nin burun delikleri genişledi. "Söylemeye çalıştığım şey sana güvenemeyiz."

"Ricky, şimdi sakızın ücretini ödeyeceğim. Tanrım, üç sene-
dir burada çalışıyorum ve ilk kez benimle bir sorun yaşıyorsun."

Takındığı ifade olayı tam olarak anlamadığımı gösteriyordu.

Küçük sandalyemde geriye yaslandım. "Ah. Anlıyorum. Me-
sele randevu."

Ricky kollarına yaslanıp öne eğildi ve babasının *Akıl Hocası Paul* moduna girdiğinde yaptığı gibi ellerini kenetledi. Paul'ün iş hayatında nasıl başarılı olunacağı üzerine yapacağı iki saatlik bir vaazı dinleyebilirdim. Karizmatik ve ilgiliydi, ayrıca Los Angeles'ın merkezinde dört zincir dükkâna sahip olabilmek uğruna çok çalışmıştı. Ricky on altıncı doğum gününde bir *Audi*, on sekizinci doğum gününde ise dükkânı almıştı ve anlaşılan işe giderken etek giydiğim günlerde güvenlik kaydımı izleyerek idareci vaktini dolduruyordu. O yüzden, "Randevuyla ilgisi yok," dediğinde tek kelimesine bile inanmadım.

"Gerçekten mi?"

"Hiç ilgisi yok," diye ısrar etti.

"Bu çok aptalca, Ricky!"

"Derrick."

"Bu çok aptalca, Derrick."

Yüzü kızardı. "Bu bir işletme sahibinin eleman sorunuyla il-

gilenmesinden ibaret. Üzgünüm, Anna. Seni işten çıkarmak zorundayız.”

Kulaklarım cınladı. Panik, bir kızarıklık gibi tenime yayılmaya başladı. “Beni bir paket sakız yüzünden mi kovuyorsun?”

“Evet.”

“Barb ve Paul biliyor mu?”

“Evet, ailemin haberi var.” Bunu duymak mideme bir yumruk inmiş gibi hissettirdi. Barb ve Paul, Ricky’nin beni bir paket karpuzlu *Trident* yüzünden kovduğunu biliyorlar mıydı? Onlar için hiçbir sakıncası yok muydu? *Demek öyle.*

Ricky dikkatimi çekmek için öne eğildi. “Anna? Ne dediğimi duydun mu? Anahtarlarını teslim edebilirsin, ben de son maaş çekini postayla yollarım.”

Gözlerimi kırıştıtarak tekrar ana odaklanıp ayağa kalkmaya çalıştım. “Sakızın ücretini düşmeyi unutma.”

“Çoktan düştüm.”

Manning Caddesi’ne çıkıp *Jetta*’mı genelde park ettiğim yerde göremeyince, bir dizi aksilikten oluşan domino treninin başında olduğumu anladım. Altı saat önce ufak çaplı bir trafik kazasının ardından caddenin temizlenmesi için Manning’in geçici bir süreliğine kapatıldığını hatırladım. *Pico*’ya park etmiş ve cadde açıldığında arabayı Manning’e çekmeyi ya da saat sekizde park-metreya para ödemeyi aklımın bir köşesine not etmişim... Ama ikisini de yapmamıştım.

İki dolarlık o aptal sakız, kırk beş dolarlık bir park cezasına dönüşmüştü.

Ön camımdaki sileceğin altında cezamı gösteren beyaz bir zarfın olmasının yanı sıra, sürücü kapısında birinin aracıma yandan çarpıp yoluna devam ettiğini belirten kocaman siyah bir çizik vardı. Kapı çerçevesinde bir göçük oluşmuştu ve arabaya bindiğimde tamamen kapanmıyordu.

Siktir.

Nisan ayında Los Angeles'ta asla yağmur yağmazdı ama otoyola çıktığım anda yağmur başlamıştı. Kocaman damlalar sokakları kayganlaştırdığı için vücudumun sol tarafı sıırılsıklam olmuştu. Yaşadığım binaya yaklaştığımda, ev arkadaşımın erkek arkadaşı benim yerime park etmişti ve eve üç saat erken dönmemi beklemediği için ona sinirlenemiyordum bile. Arabamı onunkinin yanına park edip motoru durdurdum ve başımı direksiyona yaslayıp birkaç kez derin nefes aldım.

Her şeyi sırasıyla hallet, dedi babamın sesi zihnimde. Derin nefesler almaya devam ettim. Önce arabayla ilgilen, sonra kafede daha fazla vardiya alabilmek için yarın Vivi'yle konuş.

Mucizevi bir şekilde yağmur yağdığına dair tüm belirtilerden arınan gökyüzüne doğru bakarak, "Her şey yoluna girecek," dedim. Arabadan indim ve kapanmayan kapıya tekrar bakarken bu sözü içimden tekrarlardım. Aracın arka tarafına uzanıp değerli olabilecek her şeyi alırken, babamın bana Noel'de verdiği *Airpods*'un çoktan çalındığını fark ettim. Gece yarısı acil hazır yemek ihtiyacı için bıraktığım on dolar da gitmişti.

Neden sakızın ücretini ödemek için o on doları kullanmamıştım ki?

Ama hayır! Neden Derrick beni böylesine anlamsız bir şey için kovmuştu? Bu çok önemsizdi!

Her şeyi sırasıyla hallet.

Dairenin basamaklarını hızlı adımlarla tırmanıp anahtarı kilide soktum. "Kahrestin!" İçeriden gelen sesi duyduğumda çoktan kapıyı ardına kadar açmıştım. Ev arkadaşım Lindy'yi, erkek arkadaşı Jack'le boşanmada bana kalan sevgili kanepemde son derece uygunsuz bir pozisyonda yakaladım. Jack çınlıplaktı, oldukça terliydi ve -Tanrım- hâlâ sertti. Gördüğüm şeyi algıladığım anda arkamı döndüm. Lindy'nin elleri ayak bileklerine bağlı olduğu için hızlı bir şekilde odasına kaçamadı. Jack telaşla onu çözerken ikisi de utanç içinde özür dilemeye başladı. Eve erken geldiğim için ben de özür diledim ama kelimeler karmaşa-

nın ortasında kayboldu. İçinde eriyip kaybolmayı ve ömrümün kalanını binanın temelinde yaşamayı dileyerek alnımı duvara yasladım. Benden çok iyi bir hayalet olurdu.

Lindy'nin yatak odasının kapısının sertçe kapandığını düşününce sırtımı duvara yasladım ve gözlerimin arkasındaki batma hissinin histerik hıçkırıklardan mı yoksa kahkahalardan mı kaynaklandığını anlamaya çalıştım.

Buzdolabını açtığımda dükkândaki vardiyamdan eve döndüğümde yemek için sakladığım kuzu yahnisinin yarısını Köle Lindy ve Terli Jack'in yemiş olduklarını gördüm. Dolapta sadece yarım çedar peyniri, yarım litrelik bayat süt ve birkaç tane yumuşamış bayat havuç vardı.

Odama girip yatağıma yığıldıktan sonra tavana baktım. Ricky'nin karikatürlerini çizerek ondan intikam alamayacak kadar yorgundum. Etrafımdaki duvarlara üç kat tablo istiflenmişti, neredeyse hepsi doğanın gerçek şaheserleri olan kocaman çiçek tuvalleriydi. Bir çiçeğin taç yaprağının özündeki gölgeleri, narin sapındaki renk farklılıklarını ya da çıplak sapında yukarı doğru ilerleyen karmaşık ışık motifini hiçbir fırça kusursuzca taklit edemezdi. Dün sabah en sevdiğim yeni tablomu bitirmiştım. Derin, siyah merkezinde gizli bir polen galaksisi olan kocaman kırmızı bir gelincikti. Şu anda duvara yaslıydı ve arkasında, üzerinde yağmur damlaları olan incecik ve sıkı yapraklı düğünçiçeği tablosunu kısmen gizliyordu.

Ne yazık ki bu tablolar faturalarımı ödemiyordu. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum ama *Pick-It-Up*'taki gibi bir iş daha bulmak istemediğimi biliyordum. Bir *7-Eleven* ya da *Starbucks*'ta çalışmak istemiştim. Birinin aşırı çalışan asistanı, bir fenomen, bir *Uber* sürücüsü ya da garsonluğu kariyere dönüştürmüş biri olmak istemiştim. Resim yapmak istiyordum. Fakat tamamlanmış tuvallerin arasında boğuluyor, bir tanesini bile satamıyordum. Yolda tekmeleyip durduğum konserve kutusundaki -sanatımla geçimimi sağlama- hayalim uzaktan gelen bir yankıdan farksızdı. Üniversiteden mezun olduktan sonra birkaç

eserimi satmış, hatta Venice sahilindeki cıvıl cıvıl bir resim sergisinden sonra bir galeri müdürüyle sözleşme bile yapmışım. Fakat on sekiz aydır tablolarım hiçbir sergide yer almamıştı ve müdürüm neredeyse bir senedir aramamıştı. İstesem de istemesem de, yarın bulabildiğim her kafe ve markete başvurmak zorundaydım.

Yatağımın yanındaki telefonum çaldığında, Barb ve Paul'ün gece 2:14'te aptal oğullarının davranışı yüzünden özür diledikleri bir e-posta gönderdiklerini umarak hemen elime aldım ama değildi. Babamın son kemoterapi ödemesinin bir faturasıydı.

Yorganımı kavradım ve dönerken beraberimde çekip yüzümü yastığıma gömdüm.

Düzenleme
Ny.ozlem

LIAM

Palo Alto'daki evimden iki sokak ileride bir *Safeway* vardı. Kolaylık açısından elbette harikaydı ama aynı zamanda berbattı. Çünkü oradan her alışveriş yaptığımda, Irvine'ın altı yüz elli kilometre güneyindeki *Weston Foods* güvenlik odasında kameraya yakalanmaktan korkuyordum.

Aile şirketiyle arama coğrafi ya da duygusal olarak ne kadar mesafe koyarsam koyayım, bu çocukluktan kalma bir korkuydu. Başka bir süpermarkette otomatik kapılar açılıp içeri girdiğimde, özel dikim takım elbisesi ve kusursuz saçlarıyla bakımlı annemin bir uyarı alacağını sanıyordum. Bir güvenlik odasında bir duvar dolusu ekranın önünde durup hafifçe eğilecek ve manikürlü işaretparmağının ucunu köşedeki küçük figüre dokunduracaktı.

"İşte, tam orada," diyecekti babamın kulaklığına bağlı telsizi-ne. "Liam'ı Middlefield ve San Carlos'un köşesindeki *Safeway*'de görüyorum."

Bu saçma bir korkuydu. Annemin güvenlik kayıtlarıyla ilgilenmemesi bir yana, şirketimize olan sadakatimden dolayı nasıl rekabet edebileceğimizi anlamak için Weston olmayan bir markete girebilirdim. Ama aile şirketimiz Birleşik Devletler'in en büyük altıncı market zinciriydi ve beşinci en büyük market zinciriyle onlarca senedir rekabet içindeydi. O yüzden parano-yamın çok normal olduğunu düşünüyordum. Ayrıca babam her gün ne yaptığımı bilmek isteseydi, bunu rahatlıkla öğrenebilirdi.

Raymond Weston aramızdaki mesafenin kendi fikri olmadığını düşünemeyecek kadar narsistti.

Fakat içgüdülerim mantığın sesini umursamıyordu. Bu yüzden koşu sonrası aldığım hindistan cevizli suyun ücretini ödemek için kasadayken annem beni arayınca, hızla saatime dokunup aramayı reddettim ve görünürdeki kameralara baktım.

Sakin ol, Weston. Derin bir nefes alıp kasadaki kadına gülümsedim ve ödeme yapmak için kol bandımdaki telefonumu çıkardım. Ekran bir başka aramayla daha aydınlandı.

Bir kez daha reddet tuşuna basıp telefonu önümdeki ödeme ekranına tuttum. İşe yaramayınca tekrar denedim. Kasiyer onu farklı bir açıdan alıp alamayacağını görmek için uzanırken ekranımda bir mesaj belirdi.

William Albert Weston, telefonuma yanıt ver, yoksa yemin ederim ki hemen evine uçarım.

Kahretsin, bunun olmasını istemeyiz.

“Eyvah,” dedi mesajı okuyan kasiyer. Anlayışlı bir şekilde suratını buruşturmuştu. “Ona yanıt versen iyi olacak, William.”

Tam o sırada telefonum çaldı.

Boyun eğmiş bir şekilde gülümseyerek saatime dokundum ve aramaya yanıt verdim. Bu sırada *iPhone*’umla çaresizce suyun ücretini ödemeye çalışıyordum. Herkesin günün her ânı üzerinde on beş cihaz taşıdığı Silikon Vadisi’nde olabilirdik ama yine de ekspres kasa sırasında arkamda bekleyenlerin bana dik dik baktığını hissedebiliyordum.

“Alo?”

Tek kulaklığımdan annemin sesi duyuldu. “Liam? Nihayet.”

“Affedersin, anne,” diye fısıldadım. “Neredesin?”

Kafası karışmış gibi duraksadı. “Evdeyim? Sen neredesin?”

“Alma ve Üniversite üzerindeki *Weston*’dan su alıyorum.” Kasiyer şaşkınlıkla bana bakarken gülümseyip onu elimle geçiştirdim. Yalanım gereksiz bir şekilde detaylıydı, zaten büyük ihtimalle de işe yaramayacaktı. *AirPodlar* ortamdaki her sesi

karşı tarafa iletirdi. Yüksek tavana baktığım sırada ortam gürültüsünün ne kadarının kahrolası hatta duyulduğunu merak ettim. Ebeveynlerim lisedeki ilk yıllarında çıkmaya başlamışlardı ve üniversiteden mezun olduktan sonra evlenmişlerdi. Ardından annem beş sene bekleyip ağabeyim Alex'i doğurmuştu. Tüm bunları Janet Weston'ın on dört yaşından beri aile içinde olduğunu anlatmak için söylüyordum. Kadın süpermarketlerde o kadar vakit geçirmişti ki iş çıkış saatinde 101 ve 80 numaralı otoyol kavşağında beklerken bile, bir *Safeway*'in gürültüsünü Weston'dan ayırt edebilirdi.

Nihayet ödemem kabul edildi. Suyu alıp fişi bıraktım ve arkamda sinirle bekleyenlere özür dilercesine gülümseyip hızlı adımlarla dükkândan çıktım. Ardından aceleyle binaların arasındaki bir sokağa girdim.

"Ne oldu?" diye sordum. İkimiz de neden aradığını biliyorduk.

Annemin kendimi hazırlamam için bana zaman tanımasına minnettardım. Ayakkabılarının tıkırtısını duyunca, oturma odasından Newport kıyısına bakan kahverengimsi turuncu karolarla döşeli kış bahçesine çıktığını hayal ettim. "Charlie'nin düğünü hakkında arıyorum, tatlım."

Suratımı ekşitip burnumun direğini sıktım. "Elbette. Sabırsızlanıyorum."

"Hepimiz haftaya adaya gideceğiz, davetiyen dün geldi. İki kişi katılacağını haber vermeni bekliyordum. Beş özel bungalovlardan birini sana ayırdık."

"Onun ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun, anne."

"Bu yüzden bu tatile ihtiyacı var, canım." Annem iç çekti. "Liam, tatlım, tüm aile orada olmazsa kötü görünür. *Vogue*, Charlie ve Kellan'a dergide özel yer vermek için geliyor. *Forbes* babanla röportaj yapması için birini gönderiyor. İnsanlar konuşur." Annem duraksadı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, tatlım. Ama baban bu konuda tuhaf davranmaya başladı."

Midem altüst oldu. "Nasıl tuhaf davranıyor?"

"Bilirsin." Biliyordum, gerçi bir kez olsun birbirimizle açıkça konuşabilmemizi umuyordum. Bu annemin, *Baban karın aramızda olmayacaksa, helki de bu ailede olmamalı diye düşünmeye başladı*, demesinin en kibar biçimiydi.

"Anne, hadi ama."

Annem tekrar iç çekerek, "Onu doğru düzgün tanımıyoruz bile," dedi. "Onu getirirsen, her şey yoluna girecektir."

Her şey yoluna girecek.

Her şeyin yoluna girmesine *ihtiyacım* vardı. Bu oyunu bitirmeme o kadar az kalmıştı ki, gümüşü vaadini parmak uçlarımda bile hissedebiliyordum. İstedğim en son şey, babamın dikkatini özel hayatıma vermesiydi. Ama bunu yapabiliirdi. Ve ailem için oluşturduğum bu kurgu, -yaptığım tüm planların bağlı olduğu hayat- tehlikeli bir şekilde dengede duran iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibiydi.

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Bunu nasıl idare edeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu ama köşeye sıkıştığımın farkındaydım. Bu yüzden kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin verdim. "Pekâlâ, anne. İkimiz de orada olacağız." Rahatladığını belirten titrek nefesi *AirPods'*umdan net bir biçimde duyulduğunda ne kadar stres altında olduğunu anladım ve yeni bir kararlılık hissettim. "Bir yolunu buluruz."

"Bu *harika* bir haber, tatlım! Ah, çok sevindim! Neden bir gece önce John Wayne'e uçup evde kalmıyorsunuz, böylece oraya hep birlikte gidebiliriz. Singapur uçuşu katlanılacak gibi değil."

"Oraya kendimiz geleceğiz." Bunu umduğumdan daha sert bir şekilde söylemiştim ve kelimelerimi gergin bir sessizlik karşılamıştı. Suratımı buruştururken gözlerim kırmızı harflerle altına bir kelime yazılmış tahta kasaya odaklandı. Annemin bunun sebebinin babamla aramda bitmek bilmeyen anlaşmazlıkla ilgili olduğunu düşünmemesi için şaşırtıcı bir yalan ekledim. "Karım Kamboçya'dan gelecek."

Aman Tanrım. Bunu neden söylemiştim? Bu küreği bana kimse vermemişti ama burada kendi mezarımı kazıyordum.

"Kamboçya mı? Ne egzotik!"

"Evet." Kaşlarımı çattım, panik içime iyice yerleşmişti. "Sizinle orada buluşuruz."

Annem yine duraksayınca her şeyden kaçamayacağımı anladım. "Liam, tatlım," dedi kısık bir sesle. "Ayrı seyahat edecek olsan bile, belki öncesinde babanı arayabilirsin? Herkesle birlikte adaya varmadan önce aranızdaki pürüzleri gidermenizi istiyorum. Dışarıdan bakıldığında herhangi bir gerginliğin fark edilmesini istemiyorum."

Derin bir nefes alıp babamın büyük ihanetinden *pürüz* diye bahsetmesine tepki vermemeye çalıştım. "Anne..." Motorlu bir kurye aniden ara sokağa daldığında yüzümü buruşturdum, neredeyse gidonlarıyla bana çarpacaktı. "Bana kalırsa, bu durum pürüzden öte. Benim bir özre ihtiyacım var."

"Pekâlâ..." Annem yeniden iç çekti. "Babanın yaptıklarından pişman olduğuna eminim."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Henüz bu konuyu konuşmadık ama onun adına özür diliyorum. Bu yeterli mi?"

Karşımdaki duvara baktım. Ebeveynlerim, babamla neredeyse beş senedir konuşmamama sebep olan saçmalık hakkında hiç konuşmamışlar mıydı? Weston ailesinin işlevsizliğine ne harika bir örnekti. "Pek sayılmaz."

Annem söylediğime aldırmadı. "İkimiz de uslu olacağız," diye güvence verdi. "Eşinin kıyafetleri ya da saç hakkında tek kelime etmeyeceğim."

Alnımı daha sıkı tuttum.

"Çarşamba öğleden sonra yola çıkmalısın," diyerek konuşmaya devam etti. "Yani 1 Mayıs'ta. Özel araç seni havalimanında karşılayacak. O yüzden lütfen ticari uçuş bilgilerini bana yolla ki bunu ayarlayabileyim." *Ticari uçuş* kelimelerini, sanki gelen kutusunda çürümüş bir muz görmeyi bekliyormuş gibi söyledi. "Pulau Jingga'ya senden bir gün önce varacağız, herkes için harika bir on gün ve aktiviteler planladık."

On gün. Ailemle özel bir adada on gün. Bir yabancıyla birlikte özel bir adada on gün.

Eğer şanslıysam.

Telaşa kapıldığım bir an boyunca, anneme her şeyi söylemeyi ve bu yalan ağından kendimi kurtarmayı düşündüm. Ama babama söyleyeceğini ve onun da bu bilgiyi bana karşı bir koz olarak kullanacağını biliyordum. Yeni bir öfke, yırtıcı bir sarmaşık gibi boynumda ilerlediğinde itiraf etme dürtümü bastırdım.

“Liam? Beni duydun mu, tatlım? 3 Mayıs’a kadar Singapur’a varmış ol.”

Gözlerimi kapatıp berbat bir baş ağrısının yaklaştığı şakağımı ovuşturdum. “Anladım. Orada olacağız.”

“Yardımcı olabileceğim başka bir şey varsa, bana haber ver. Düğün programını sana e-postayla yollarım. Seni seviyorum, tatlım.”

“Ben de seni seviyorum.”

Annem telefonu kapatınca ekrana baktım. Aşırı dramatik olmak istemiyordum ama hayatım ikiye bölünmüş gibiydi: Öncesi ve sonrası. Elbette *öncesi* yalanlarla doluydu ama masum bir aldatmacayla başlayan sahte hikâye, zamanla koca bir hileye dönüşmüştü. *Öncesinde* tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarında duran bir kaya vardı. Ama öncesi aynı zamanda huzursuzluk verici bir durağanlığa, temkinli bir sakinliğe ulaşmıştı.

Sonrasında kaya aniden sertçe aşağı itilmişti ve oluşan şey kaosla yıkımın ardında bıraktıklarıydı.

Anladığım kadarıyla üç seçeneğim vardı:

Bir: Ölmüş gibi yapmak.

İki: Aileme beş senedir onlara yalan söylediğimi itiraf etmek.

Üç: Los Angeles’a uçup karımla pazarlığa girmek.

ANNA

Yaklaşık iki saat önce yediğim esrarlı atıştırmanın etkisindeyken ve kucağımda bir kase *Froot Loops*'la *Barbar Conan*'ı izlerken kapım çaldı.

"Saat kaç?" diye sordum televizyona. "Kapıdaki kim?"

Conan iki soruma da yanıt vermedi ama sinema tarihindeki en iyi repliklerden birine başladı.

"Benden kaçsan bile... dağları delip seni bulacağım!"

Yumruğumu havaya kaldırıp onunla birlikte bağırdım. "Cehenneme kadar peşine düşeceğim!"

Zil tekrar çaldı ve güçlükle kanepeden kalkıp ayaklarımdan birini *Minik Kuş* terliğime soktum. Zil üçüncü kez çaldığında ikinci terliği bulmaya çalışmaktan vazgeçtim ve kapıyı ardına kadar açıp eşiğin öteki tarafındaki güzel yabancıyla yüz yüze geldim. Altınumsı kahverengi gür saçları ve son derece uzun kirpiklerinin çerçevelediği bal rengi gözleri vardı. Uzun boyluydu, ciddiye ve akli başındaydı. Bu sabah aynanın önünden geçerken gözüme ilişen yansıma ile fazlasıyla tezat oluşturuyordu: Solmuş pembe saçlar, kan çanağına dönmüş gözler, dünden kalan akmuş göz kalemi. Bakımsızdım, işsizdim ve kafayı bulmuştum.

Yabancı bana temkinli bir şekilde gülümsedikten sonra gözlerini bacaklarıma çevirdi. O anda altımda pantolon olmadığım hatırladım.

Düşünce zihnimden anında uçup gerçekten utanmamı en-

gelledi çünkü enerjimin her molekülünü bu adamın kim olduğunu anlamaya adanmıştım. Onu tanıyordum. Yakışıklıydı ama son zamanlarda birlikte olduğum erkeklerin aksine bakımsız değildi. (Gerçi en sonuncusu *Yüzüklerin Efendisi*'nden esinlenen bir grupta *Legolas*'ı canlandırıyordu ama itiraf etmeliydim ki elf saç bakımını fazla ciddiye alıyordu.) Ayrıca bu adamın ev sahibi olduğunu sanmıyordum, tabii o anda ev sahibimizin neye benzediğini bilmediğimi fark ettim.

En sonunda... pes etim.

"Selam," dedim beceriksizce el sallayarak. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Anna?" Adımı sanki tam olarak emin değilmiş gibi söylemişti. Yabancı beni baştan aşağı süzünce bir kez daha pantolonsuz olduğumu hatırladım. Adam elini gür saçlarının arasına soktuğunda bir kez daha utanmayı unuttum çünkü her şeyi hatırlıyordum.

"Hey," dedim onu işaret ederek. "Sen benim kocamdın. West, değil mi?"

Takındığı ifade internette viral olan, gülümsedikten hemen sonra gözyaşlarına boğulan çocuğun görseline benziyordu. West yüzüme kaderine terk edilen ama bundan hoşnutmuş gibi davranmak zorunda kalan biri gibi bakıyordu. "Anna. Harika... görünüyorsun?"

Bunu soru sorar gibi söylemekte son derece haklıydı. Elimi saçlarıma götürdüm. Birkaç saç tutamım hâlâ gece topladığım at kuyruğumdaydı. "Teşekkürler." Sırıttım. "Yataktan kalktığım gibiyim."

West kahkaha atıp çenesini kaldırdı ve arkamdaki daireyi işaret etti. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Kenara çekilip geçmesine izin verdim ama televizyon ekranındaki şeyi görünce duraksadı. *Conan* bir mağarada, coşkulu bir şekilde cadının birini beceriyordu. İkimiz de boğazımızı temizleyip ekran yerine tavana baktık.

Eski kocam ensesini tuttu. "İzin gününde gibisin."

“Aslına bakarsak, bundan sonraki tüm günlerim izinli.” Kaşlarını çatıldığını görünce ekledim. “Dün bir paket sakızın ücretini ödemeyi unuttuğum için kovuldum.”

West odaya bir bakış attı, biraz toparlanmasının sakıncası olmayacağını inkâr edemezdim. “Gerçekten ödemeyi unuttun mu?”

“Sayılır? Ama işten atılmak abartı değil mi?”

O kaşlarını çatmaya devam ederken ayaklarımı sürterek kanepeye yerleştirdim. “On sekiz yaşındaki patronum ve tacizcim Derrick mi bu konuda benimle konuşman için seni gönderdi? Çünkü söyleyecek çok şeyim var.”

“Hayır, hayır. Elbette o göndermedi.” Bir süreliğine beni inceledikten sonra gözlerini kırpıştırarak tekrar eve baktı. “İtiraf etmeliyim ki kafam biraz karıştı. Okula gitmiyor musun?”

“Taşındığın zaman mezun olduğumu unuttun mu?”

“Doğru ama demek istediğim,” diyerek söze başladıktan sonra başını eğdi. “Tıp fakültesine gitmedin mi?”

Neler olduğunu anlayana dek bir süre daha ona baktım. “Ah, dostum.” Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. “Kitabı bitirmedin, değil mi?”

West’in ifadesi düzleşti. “Ne?”

“Ana dalımı değiştirdim.”

“Ne zaman?”

“Eh, birlikte yaşamaya başladıktan dört ay sonra?”

West’in rengi soldu. “Peki ya ne okudun?”

“Güzel sanatlar.” Sırıtarak duvardaki canlı yıldız çiçeğine işaret ettim. Bir dizi vahşi ve turuncu uçlardan oluşan, binlerce detay barındıran taç yaprakları vardı. “Artık resim yapıyorum. İçinde bulunduğün bu tatlı nilüfer yaprağının kirasını ödeyebilmek için gelişigüzel işlerde çalışıyorum.”

“Resim yapmanın senin için sadece bir hobi olduğunu sanıyordum,” dedi gergin bir sesle.

“Öyleydi. En sonunda biyolojiden nefret ettiğimi ama resim yapmaya bayıldığımı fark ettim. Ne olmuş?” Merakla ona bakar-

ken yakışıklılığı dikkatimi dağıttı. Harika görünüyordu. Görüşmeyeli üç sene geçmişti, değil mi? Üç olmalıydı. Ve West artık gerçek bir adam gibi görünüyordu. O zaman da erkek olduğunun farkındaydım ama karşımdaki *erkeksi* bir erkekti. Profesyonel bir erkekti. Sabahın onunda kafa çekmeyen ve bir karıştırma kasesinden mısır gevreği yemeyen bir adamdı.

Beynimin o anki hâlinin bir etkisi de olabilirdi ama sanki biraz huzursuz görünüyordu. "Hey... Sen iyi misin?" diye sordum.

West yüzünü ovuşturdu. "Evet, ben sadece..." Derin bir nefes verdikten sonra cümlesini fısıldayarak bitirdi. "Mahvoldum."

"Neden burada olduğunu söyler misin?" diye sordum. "Şu anda kafam çok iyi ve seni hayal edip etmediğimi anlayamıyorum."

Kaşlarını yeniden çatıp saatine bakarken, "Kafan mı iyi?" diye sordu. "Ne aldın?"

"Bir ayıcık."

Yüz ifadesi anında rahatladı. "Ah." Eve göz gezdirdikten sonra bana döndü. "Bu aynı kanepesi mi?"

"Aynı temel üzerinde. Ama dün gece ev arkadaşımı ve erkek arkadaşını üzerinde uygunsuz bir şekilde yakaladıktan sonra kanepesi ve ben asla eskisi gibi olamayacağız."

"Başın sağ olsun."

"Teşekkürler."

"Pekâlâ, dinle, kendimi tuhaf bir şeyin içinde buldum ve yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum." West duraksadı ve bir kez daha çaresizliğe kapılmış gibi göründü. "Gerçi başımı büyük bir belaya sokmuş gibi hissediyorum."

Sözlerini anlamam biraz zaman aldı. "Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Evet."

İşaretparmağımı göğüs kafesine bastırdım. "Özellikle benim yardıma mı?"

Kederle iç çekti. "Evet."

"Bunu duymadan önce pantolon giymeli miyim? Sanki ciddi bir konuşma yapmak üzereymişiz gibi geliyor."

“Bu tamamen sana kalmış.”

Ayağa kalktım ve tek terlikle sekerek yatak odasına gittim. Üzerimde bir şortla oturma odasına döndüğümde, West hâlâ onu bıraktığım yerde dikiliyordu.

“Oturabilirsin, biliyorsun.” Görkemli oturma odamı işaret ettim. Jack’in birkaç gün önce bıraktığı yarısı dolu *Big Gulp* bardağı sehpa da duruyordu. Bir köpeğimiz olmamasına rağmen Lindy’nin aldığı köpek oyuncağı yerdeydi. Çamaşır sepeti ikimizin de katlamak istemediği temiz çamaşırlarla dolup taşmıştı. “Buranın bir iç tasarım teşhir salonuna benzediğini biliyorum ama pek detaycı değiliz.”

West belli belirsiz bir tereddütle kanepeye oturdu. Aramızda biraz mesafe bırakarak ben de kanepeye yerleştim ama uzanıp dizini dürttüm. “Pekâlâ. Gerçeksın.”

Eski kocam gözlerini kısarak bana baktı. “Kafan ne kadar iyi?”

“Şu anda on üzerinden beş diyelim. Ona hiç ulaşamıyorum. Sadece yenilebilir şeyler hoşuma gidiyor ve bugün başka ne yapacağımı bilemedim.”

“İş aramak nasıl olurdu?”

“Bir günü sızlanarak geçirmeyi hak ettiğimi düşündüm.”

West sızlanma lüksüm olduğundan emin değilmiş gibi bir kez daha etrafına baktı. Haklıydı.

“Neler yapıyorsun?” diye sordum.

“Stanford’da ekonomi ve kültürel antropoloji derslerine giren bir profesörüm.”

Beynim bir anda işlevini yitirdi. “Bir dakika, sen ciddi misin? *Indiana Jones* gibi mi?”

Sabırla nefesini verdiği sırada kafam iyi olmasına rağmen bunu sık sık yaptığını fark ettim. Parmağını çekici bir şekilde koyu renk kaşında gezdirdi. “Bu antropoloji. Arkeolojiyle karıştırıyorsun-”

“Mağaralara giriyor musun? Sarmaşıklardan sallanıyor musun?” Öne doğru eğildim. “Evet ya da hayır de, daha önce hiç balta girmemiş bir ormanda takip edildin mi?”

West gözlerini kırıştırdı tekdüze bir sesle karşılık verdi. "Düzenli olarak."

Ona doğru uzanıp koluna vurdum. "Hadi oradan!"

West şu anda yaşanan her şeyin onu ne kadar rahatsız ettiğini saklamaya çalışarak bana baktı. Yüzündeki *mahvoldum* ifadesi geri dönmüştü. Doğrulup kendimi toplamaya çalıştım. Neyse ki karşımda duran adam zihnimdeki modern *Indiana Jones* imajına uymuyordu. Üzerindeki kıyafet yerine, -şık kesimli beyaz gömlek ve lacivert pantolon- *Patagonia* marka olan yarı fermuarlı *sweatshirt*, kargo pantolon ve yıpranmış yürüyüş botları görmeyi beklerdim. Ayakkabıları o kadar parlaktı ki öne doğru eğilsem üzerlerinde yansımamı görebileceğimden ve ona kıyasla ne kadar pasaklı olduğumu anlayabileceğimden emindim. Üzerimde bir omzumu açıkta bırakan babamdan aldığım eski bir *Tom Petty* konser tişörtü ve kıcımı güçlkle örten bir şort vardı. Ayrıca hâlâ tek terlikleydim.

"Ailen burada yaşamıyor muydu?" diye sordum. "Jake'i iki senedir görmedim."

"Evet, Orange Country'deler. Jake, Newport Beach'te aile işinde çalışıyor."

"Harika." Televizyonda homurdanan *Conan* dışında oda sessizdi ve West'in neden burada olduğunu hâlâ anlayamamıştım.

En sonunda kanepede duruşunu değiştirip hafifçe bana doğru döndü. *Ah, evet.* Benden yardım istemek için gelmişti. Ben de doğruldum ve saçımı kulağımın arkasına ittim. *Odaklan, Anna.*

"Pekâlâ, mesele şu," dedi. "Nasıl ev arkadaşı olduğumuzu hatırlıyor olmalısın?"

Gerçekten de hatırlıyordum. İkinci sınıfın sonundayken iki ev arkadaşım da mezun olmuştu ve kampüsün yakınındaki tek yatak odalı evimizin kirasını tek başıma karşılayamamıştım. Aslına bakılırsa, bisiklet ya da yürüme mesafesinde hiçbir evin kirasını karşılayabilecek durumda değildim. Jake'in zaten bir ev arkadaşı vardı. Vivi evde ailesiyle yaşıyor, her gün yarım saat mesafedeki Playa del Rey'den okula gelip geri dönüyordu.

Amirs bana bir oda teklif etse de arabam yoktu ve Los Angeles toplu ulaşımı çok berbattı. Vivi ve ben aynı araçla yolculuk etmeseydik, her gün evlerinden okula gitmem neredeyse iki saat sürerdi. Sabahları uyanmakta zorlandığımı düşünürsek, bunun işe yaramayacağını biliyordum.

Ama Jake'in ağabeyi doktorası üzerinde çalışıyordu ve yüksek lisans öğrencilerine ayrılan bir eve ihtiyacı vardı. Ne yazık ki ona sadece aile evleri sunulmuştu ve bu durum evli olmasını gerektiriyordu. Jake ikimizi zararsızca kuralları çiğnememiz için bir araya getirmişti. Vajinamı yasal olarak kapatmam karşılığında ödeyeceğim azıcık kira buna fazlasıyla değerdi. West'le ilk kez küçük bir törenin yapıldığı belediye binasında tanışmıştım. Eve taşındığında ve evden ayrıldığında bazı evraklar imzalamıştım ve hepsi buydu. Basitti.

Huzurlu geçen birkaç sene boyunca, ucuz bir barınma imkânına ve gündüz saatlerinde tamamen bana kalan bir eve sahiptim. West en iyi ev arkadaşlarımdan biri olmuştu. Onu kanepede el ve ayak bilekleri birbirine bağlı bir şekilde bulmadığım kesindi.

"Hatırlıyorum," dedim ama sonra aklıma bir şey geldiğinde paniğe kapıldım. "Bekle. Sahtecilik ya da o tür bir şey yüzünden başımız belada mı yoksa?"

"Hayır, hayır. O türden bir şey değil."

Tekrar kanepeye yaslandım. Adrenalin ve yediğim ayıcık başımı döndüren bir kombinasyon oluşturmuştu. "Tanrı'ya şükür. İnan bana, bu ihtiyacım olan en son şey."

"Ne yazık ki bu duruma tamamen ben sebep oldum."

"Ve sana yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun? Dengeli bir şekilde beslenmekte bile zorlanıyorum."

West iyice yumuşamış *Froot Loops* kasemi süzdü. "Aslına bakarsan, bana yardımcı olabilecek tek kişi sensin."

"Bu benim *Seçilmiş Kişi* ânım mı?" Elimi göğsüme koydum. "Yirmi beşinci yaşımdan daha önce geleceğini sanıyordum." Kısa bir süre duraksadıktan sonra ekledim. "Ayrıca, bir kılıç olacağını düşünmüştüm. Belki ejderhalar da..."

"Sanırım bu sohbeti yapmak için biraz beklemeliyiz."

"Hayır, hayır." Karıştırma kasemi aldım. "Bu harika bir zaman."

West ikna olmamış gibi görünüyordu ama yine de sözlerine devam etti. "Ailemin büyük bir şirketi olduğunu hatırladığımı sanıyorum."

Çenemden süzülen sütü sildim ve ağzımda bir kaşık *Froot Loops* varken gerçeği itiraf ettim. "Dürüst olmak gerekirse, ailenin ne işle meşgul olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

West şaşırmış görünüyordu. "Jake'le arkadaş olmana rağmen mi?"

"Jake'in öğle yemeğinde ne yediğini ve ne tür aptal filmlere güldüğünü biliyordum. Bir de partilerde hangi tavlama sözlerini kullanacağını tahmin edebiliyordum ama hiçbir zaman oturup özgeçmişimizden bahsetmedik. Seninle evlenmemi önerene kadar bir erkek kardeşi olduğundan bile bahsetmemiştii."

Eski kocam kuru bir şekilde öksürdü. "Pekâlâ. O hâlde, büyükbabam Albert Weston 1952'de Harrisburg, Pennsylvania'da bir bakkal standı kurdu ve..."

"1952'den başlıyoruz! Aman Tanrım, kafam çok iyi." Kasemden bir kaşık daha aldım.

"O bakkal standı en sonunda bir market zincirine dönüştü--"

"Bekle." Kaseyi sehpa koydum. Her şeyi anlamıştım. "Market zinciri mi dedin? *Weston*'dan mı bahsediyorsun? Satın almaya paramın yetmediği o kaliteli peyniri satan, iki sokak ötede ki devasa süpermarketten?"

"Evet, ondan bahsediyorum."

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

West gözlerini kısarak bana baktı. "Ben... hayır? Babam Rayond Weston, Albert'in oğlu ve şu anda *Weston Foods*'un yönetim kurulu başkanı."

West, *Weston Foods* imparatorluğunun torunu muydu? "Siz ülkedeki en büyük market zincirlerinden birisiniz."

"Aslına bakılırsa, altıncıyız."

“Vay canına. *Vay canına!* Bekle... İlk ismin West.” Elimle ağzımı kapatıp boğuk bir sesle konuştum. “Adın gerçekten West Weston mı?”

“Anna. Ne?” Bana dik dik baktı. “Sen ciddi misin?”

“Bu bir evet mi?”

“Adım William. Ama ben Liam’ı kullanıyorum.” Kekeleyerek birkaç farklı ses çıkardı. “Affedersin ama bunu gerçekten bilmiyor muydun?”

“Liam,” derken gözlerimi kısarak ona baktım. Kestaneye dönük gür sarı saçları ve onlarla uyumlu viski rengine gözleri vardı. Liam kulağa İskoç ismi gibi geliyordu. Onu bir İskoç eteği giymiş hâldeyken ve yumrukları belinde uzandığı sırada Kuzey İskoçya’ya bakarken hayal edebiliyordum. “Pekâlâ. Bunu görebiliyorum.”

“Anna, benimle yaşadığım süre boyunca ilk ismimin ne olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?”

“Herkes sana West diyordu.”

West ağzını açtı, sonra kapattı. “Sana verdiğim resmî belgeleri hiç okumadın mı? Bir avukata götürüp imzalamamı söylediğim belgeleri?”

“Kampüs yakınlarında bir evin kirasını ödemeye gücüm yetmediği için seninle sahte bir evlilik yaptım. Bir avukata paramın yeteceğini sana düşündüren neydi? Bu basit bir boşanmaydı, değil mi?”

“Bir avukata paranın yetmediğini bilseydim...”

Gülerek araya girdim. “Ucuz barınma imkânı edinmek uğruna bir yabancıyla evlenecek kadar çaresiz olan hangi üniversite öğrencisinin avukat tutmaya parası yeter?”

West uzun bir süre boyunca ağzı açık bir şekilde bana baktıktan sonra eğildi ve başını ellerine yasladı. “Hay aksi.”

“Ne demek hay aksi?”

“Hay aksi çünkü sözleşmelerimizden herhangi birini okumadıysan, bu çok karmaşık bir durum. Sanırım en başa dönmem gerekiyor.”

"Benim de en başa dönmeye ihtiyacım var," dedim gözlerimi silerken. Ardından el hareketleriyle şakaklarım patlıyormuş gibi yaptım. "Az önce beynim patladı. Evde ortaokul öğrencisi gibi giyinmiş bir şekilde dolaşıyordun. Üzerinde sürekli basketbol shortları vardı. Bir *Honda* kullanıyordun! West, sen gizli bir zenginsin! Jake'in bana ailesinden hiç bahsetmemesine şaşırmamalı. *Jersey Mike*'ların parasını her defasında ona ödetirdim! Bekle... Neden kampüste yaşamak istedin? Eğer Weston'ın kurucusunun torunuysan, muhtemelen Sunset'de bir bina satın alabilirdin."

"Teorik olarak, evet," dedi huzursuzca kıpırdanarak. "Ama evlenmeden kısa bir süre önce, kendimi birdenbire çalışmadan barınmak, okul harcı ödemek ve yaşam masraflarımı karşılamak zorunda buldum."

"Ne? Neden?"

"Babam, çocukları onun istediklerini yaptığı sürece maddi destek vermeyi kabul ediyor. Her zaman yüksek lisansımı bitirdikten sonra *Weston* genel merkezine katılmamı ve en sonunda şirketteki rolünü üstlenmemi planlamıştı. Fakat işletme eğitimimi bitirdiğimde, bunu yapmak istemediğimi çoktan anlamıştım. Üniversiteden sonra bir sene orada staj yaptım ve şu anda detaylandırmaya gerek görmediğim sebeplerden ötürü berbattı. Ebeveynlerime doktoramı tamamlamak için okula devam edeceğimi söyledim. Babam ve ben eski meselelerin açıldığı büyük bir kavga ettik. Onun için çalışmayı kabul edene dek benden tüm maddi desteğini kesti."

"Kulağa eğlenceli biri gibi geliyor."

"İlk başta, evliliğimiz eğitimimi tamamlarken kampüste ucuz bir şekilde yaşayabilmem içindi. Ama resmen evlenince, kasıtsızca yaptığım şeyi anladım."

"Elbette, kafam çok iyi."

"Bundan bahsetmiştin."

"Ama daha önce birinin *kasıtsızca* kelimesini kullandığını hiç duymamış olmam tuhaf değil mi?" West sabırla bir nefes daha aldı. "Affedersin," diye mırıldandım. "Kasıtsız olarak yaptığın şey neydi?"

“Büyükbabam dört torununa da para bıraktı, üç kardeşime ve bana. Bunun tek bir şartı vardı: Miras ancak her birimiz evlendiğimizde erişilebilir olacaktı.”

Ağzım açık bir şekilde ona bakma sırası bendeydi. “*Bu ne tür bir amonyak tuzu koklayan ve yelek giyen centilmen saçmalığı böyle?*”

“Katılıyorum.”

Sahte bir İngiliz aksanı takındım. “Lordun bir eş bulması gerekiyor!”

“Aile avukatlarımın bildiği kadıyla, bir eş buldum.”

Bunu söyledikten sonra ortamda büyük bir sessizlik oluştu. West bunun ne anlama geldiğini anlamamı bekliyordu. Televizyonda birini döven *Conan*’ın seslerinin doldurduğu birkaç saniyenin ardından nihayet idrak ettim.

Artık her şeyi anlıyordum. “Benimle evlendiğinde mirasını almaya hak kazandığını mı söylüyorsun?”

“Bu doğru.” Kucağına baktı. “Asıl durumu sadece Jake biliyordu. Ailenin geri kalanı büyük bir düğün yapmalarına izin vermediğim için hayal kırıklığına uğradı ama sanırım o kadar da şaşırmadılar. Hep mahremiyeti tercih etmişimdir.”

“Benimle ucuz bir evde oturmak için evlendin ama aynı zamanda yüklü miktarda para kazandın, öyle mi?”

West başıyla onayladı. “Miras sayesinde okul harcıma ve yaşam masraflarımı karşılayabildim, ayrıca babam için çalışmaktan kurtuldum.”

“Pekâlâ,” dedim kelimeyi uzatarak. “Senin adına sevindim ama yasal belgeler hakkında strese girip durdun ve şimdi ben de strese giriyorum. Tam olarak neyi imzaladım? Birincisinin standart bir evlilik öncesi sözleşmesi olduğunu sanıyordum.”

Tekrar başıyla onayladı. “O belgede gelirim ya da mülkümü edinmeye hakkın olmadığı yazıyordu.”

Kaşlarımı çattım. Boktan bir durumdu. “Hiçbir şey alamayacak mıyım?” Kulağa ağgözlü geldiğimi fark edince suratımı ekşittim.

“Ayrıca, boşanmamız kesinleştiğinde on bin dolar alacaksın.”

Doğrulurken, dudaklarımda bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. "Ciddi misin?"

Hafifçe gülümsedi. "Ciddiyim."

"On bin dolar." Yüzümü ovuşturup sakın kalmaya çalıştım ama bu miktarda bir para hayat değiştiriciydi. Babamın kalan hastane masraflarını ödeyebilirdim. Sonra sözleri zihnimdeki sisi delip geçti. "Bir dakika... 'Boşanmamız kesinleştiğinde' derken neyi kastediyorsun? Henüz boşanmadığımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

West yavaşça başıyla onayladı. "Boşanmadığımızı söylüyorum."

Zihnimin bu sohbeti uydurmadığından emin olmak için bir kez daha uzanıp bacağına dokunmam gerekti. Parmaklarımin altında bacağının sertliğini ve oradaki kasların gücünü hissedince hayal etmediğimi anladım. "Sen evden taşınırken imzaladığım ikinci belgelerin standart boşanma evrakları olduğunu sanıyordum."

Dudaklarını büzüştürüp yutkundu. "Değillerdi."

Kanepeye yaslandım. "Vay canına. Bu çok ağır."

West yeniden başıyla onayladı. "Vasiyet beş senelik bir evliliği şart koyuyor. Amaç torunlardan birinin biriyle evlenip hemen boşanmasına ve bu sayede paraya erişim edinmesine engel olmak. Emanet fonu beş sene boyunca her sene belirli bir miktarda ödeme yapıyor, sonra kalan paranın hepsi benim. Beş sene geçmeden boşanırsak, fonumda kalan parayı kaybetmiş oluyorum."

"Büyükbaban evliliğe neden bu kadar *takıntılı*? Bir insan başka biriyle... sadece çıkamaz mı? Yabani yulaf ekemez mi?"

"O ve büyükannem Lottie vefat ettiler ama neredeyse altmış sene boyunca mutlu bir evlilikleri oldu. Büyükbabam işi bir aile şirketi olması için kurdu ve bu evlilik şartının o şekilde *kalmasını* garanti altına almanın bir yolu olduğunu düşünüyordu." West'in gözlerinde bir şey vardı, kafam çok iyi olduğu için tercüme edemediğim bir şeydi. "Torunlarının da aynı mutluluğu tatmalarını istiyordu."

“Pekâlâ... mutlu görünüyorsun, West. Gerçekten, tasasız bir mutluluk tablosu gibisin.”

Söylediğime sırtarak karşılık verdi. “Ben evden taşınmadan önce imzaladığın sözleşmede, bu sene 1 Eylül’e kadar evli kalacağımız yazıyordu.”

Kalan ayları parmaklarımla saydım. Mayıs, haziran, temmuz, ağustos. Sadece dört ay kalmıştı. “Pekâlâ, o kadar da kötü değil.”

“1 Eylül’den sonra,” dedi. “Aileme ilişkimizin yürümediğini söyleyebilirim.”

“Peki ya bu arada benimle başka biri evlenmek isterse?” West biraz tereddüt etti. “Bu olabilir!”

“İkinci sözleşmeyi hazırlatmadan önce bunların hepsini konuştuğumuzun farkındasın, değil mi?”

Yüzümü buruşturup omuzlarımı neredeyse kulaklarıma kadar çektim. “Kulağa birçok gereksiz detay gibi gelmiş olması mümkün?” Surat ifadesini görünce savunmaya geçtim. “Hayatımda birçok şey oluyordu! Mezun olmak üzereydim, yaşayacak yeni bir yer bulmakla meşguldüm ve babamla ilgili sorunlarla uğraşıyordum.”

Birbirimize bakakaldık.

“West? Hâlâ ne olduğunun farkında değilim. Şu anda sana nasıl yardım etmem gerekiyor?”

“Ailem evli olduğumuzu sanıyor ama... babamla aramda bir gerginlik var. Aile şirketine dönmemi istiyor.”

“Ona üzgün olduğunu fakat şu anda *Indiana Jones* olmakla çok meşgul olduğunu söyle.”

“O kadar basit değil,” dedi West nazikçe. “Babam evliliğimizin sahte olduğundan şüphelenirse, mirasımı şirkete geri dönmem için bana karşı bir koz olarak kullanır. Onunla görüşmediğim sürece tatsız sohbetimizden kaçınabilirdim ama bu durum kaçınılmaz olmak üzere. Bana yardım etmezsen, seninle mirasıma hak kazanmak için evlendiğimden şüphelenmeye başlayacak.”

“Çünkü öyle yaptın.”

“Kasten değil.”

“Dostum, bir işin var. Neden mirastan vazgeçip onsuz mutlu mesut yaşamıyorsun?”

Beni anladığını belirterek başıyla onayladı. “Bir işim var. Şimdilik emanet fonu beş sene içinde bir milyon dolar ödedi.” Uzun bir ıslık çaldım. *Vay canına*. Yılda iki yüz bin dolar aklımın bile almadığı şekilde hayatımı değiştirebilirdi. “Ama...” diyerek konuşmaya devam etti. “Mirasın edinmeye hak kazanabileceğim kalan kısmı neredeyse yüz milyon dolar. Bundan vazgeçmek biraz zor.”

Nefesim kesildi. “Ah. Sanırım bu bazı şeyleri değiştiriyor.”

“Değiştiriyor. Kısa bir süre önce eskiden haberimin olmadığı bir yasal boşluk keşfettim. Çok büyük bir yasal boşluk.”

Çenemi kaldırıp küstahça sııttım. “Demek sözleşmedeki detayları gözünden kaçırmış biri daha var.”

West duyulabilir bir şekilde yutkundu. “Bu karışık ve sıkıcı ama kısacası şöyle: Ailedeki kimsenin bu yasal boşluktan haberi olduğunu sanmıyorum ve bunun böyle kalmasına ihtiyacım var. Hiç kimse formalite icabı evlendiğimizi bilmemeli.”

“Ne yani, bir e-posta yazmamı mı istiyorsun? Öpüştüğümüz bir fotoğraf çekmemizi mi istiyorsun?” Çaresizce suratımı ekşittim. “Sahte aşk mektupları mı yazacağız?”

Bir kez daha beni baştan aşağı süzdüğünde vahşi karmaşanın gerçek boyutunun farkına vardım. “Aslına bakılırsa, Anna,” dedi. “Benimle birlikte kız kardeşimin Endonezya’daki düğününe gelmene ve sevgi dolu eş rolünü ikna edici bir şekilde oynamana ihtiyacım var.”

LIAM

Teklifimin üzerine Anna'nın yüzü şaşkınlıkla donup kaldı ve gözlerini kırptırarak arkamdaki bir yere odakladı. Buradaki esas bombanın tam olarak boşanmadığımızı anlaması olacağını sanıyordum ama o kısmı oldukça sakın bir şekilde atlatmıştı. Sarımsık ona asıl şoku yaşatan, karım gibi davranmasına ihtiyacım olduğunu söylememdi.

Elbette, yediği *marihuanalı* ayıcığının etkisi de olabilirdi.

Zihninde neler olduğu bir yana, üzüldüğü için onu suçlayamazdım. Evet, ona sunduğum resmî belgeleri imzalamadan önce okumak onun sorumluluğundaydı ve biriyle ciddi bir ilişki içinde olması ikimiz için de çok kötü olurdu ama o tehlikeyi atlatmış görünüyorduk. Şimdi sadece Ray Weston adındaki gülleyle uğraşmamız gerekecekti. Bunun ne kadar kötü olacağı konusunda Anna'yı uyarmadığım için şimdiden kendimi bir pislik gibi hissediyordum fakat kabul etmesine çaresizce ihtiyacım vardı.

O yüzden bekleyip bunu iyice anlamasına izin verdim.

Bunca zaman sonra onunla burada olmak gerçek dışıydı. Bu konuyla işimin bitmesine çok az kalmıştı, bitiş çizgisine aşırı yaklaşmıştım. Ama burada oturmuş, yardımcı komplocum olan insan formundaki bir kuklayla son anda detaylı bir B planı yapmaya çalışıyordum. Yanlış anlaşılmasın, tüm bu karmaşanın altında Anna kocaman kahverengi gözleri, krem gibi teni, uzun ve incecik kollarıyla hâlâ güzel bir kadındı. Dudağının hemen

üstündeki kusursuz bene hep bayılmıştım. Ama şu anda bir ağaçtan düşmüş ve evine geri dönebilmek için bir tarla dolusu dikenli çalının arasında emeklemiş gibi görünüyordu. Doğal saç rengini ilk kez bu kadar yakından görüyordum çünkü pembe kısmı en az iki buçuk santimetre uzamış ve saç diplerinde kahve-rengi bir çizgi bırakmıştı. Makyajının dünden kaldığını tahmin ediyordum, rimeli gözlerinin altındaki koyu halkalara bulaşmıştı. Akmış makyajı ve dağınık görünümüne rağmen, ona dair hâlâ çarpıcı bir şeyler vardı. Koyu kirpiklerle çevrili gözleri kocaman ve ıslıl ıslıldı, sabit bakışlarında en ufak bir hile yoktu.

Aklının şu anda konuştuğumuz konunun dışına kaydığından neredeyse emindim. Ben de bu süreyi ona rahatça bakıp şimdiki Anna'yı iki sene boyunca yaşadığım Anna'yla bağdaştırabilmek için kullandım.

En büyük sürprizle, yani zayıf planımda şimdiden beliren pürüzle başlamamız gerekiyordu: Anna bir tıp öğrencisi değildi.

Ev arkadaşı olarak birbirimizi pek iyi tanımıyorduk -bu kadarı muhtemelen aşikârdı- ama biriyle aynı ortamı paylaşmanın getirdiği bir samimiyet, her günü yan yana geçirmenin verdiği bir yakınlık vardı. Anna makul bir şekilde derli topluydu, kiranın kendisine düşen kısmını vakti geldiğinde öderdi. Ancak bana hiçbir zaman düzenli, hırslı ya da tıp fakültesine hazırlanan biri gibi gelmemişti. Bir keresinde bu konu hakkında konuştuğumuzda, tıbbın "gerçek işler" arasında en kabul gören olduğunu söylemişti. Fakat gecenin geç saatlerine kadar ders çalışıp kalan çok az boş vaktinde resim yaparak rahatlarırken bunalmış görünüyordu. En sonunda güzel sanatlar ana dalmı seçmiş olması kısmen mantıklı olsa da artık tıp okumadığını fark etmediğim için kendimi yumruklamak istedim.

Özellikle de işime karışmamaları için aileme söylediğim onca şeyden sonra... Bunun nasıl işe yarayacağını, bu dağınık, kafası iyi ve işsiz kadının son birkaç senedir özenle inşa ettiğim ısıltılı hikâyelere nasıl uyum sağlayacağını doğru düzgün düşünmemiştim. Kendimi bu işe adamıştım. Sanırım Anna bu planı ne

kadar çabuk kabul ederse, önümüzdeki işlere o kadar çabuk başlayabilirdik.

“Anna?” diye steledim.

Yavaşça yüzünü bana çevirip gözlerini kırpıştırarak odaklandı. “Affedersin. Bunca şeyi idrak etmekte biraz zorlandım.”

“Elbette.”

“Endonezya mı?”

Başımla onayladım. “Düğün Pulau Jingga denen küçük bir adada yapılacak.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “‘Küçük’ dedin ama sanırım ‘zel’ demek istedin. Kız kardeşin özel bir adada evleniyor, öyle değil mi?”

“Evet.” Evi tekrar gözden geçirmemek için kendimi tuttum. Pulau Jingga’ya hiç gitmemiştim. Ancak annem aylardır çoğunlukla göz ardı ettiğim bilgiler yolladığından temel fikirden haberrim vardı. Sanırım Endonezya takımadalarında yer alan lüks bir tatil yeri ve koruma alanıydı. Yani bu loş ve basık oturma odasından tamamen farklı bir yerdi. şu anda Anna’nın bunu yapabileceğine inanmasına ihtiyacım vardı. Evet, dibi boylamış olabilirdi ama hayalini kurduğu dünyaya zarif bir giriş yapabilmek için sadece bir iyilik meleği uzaklığında olduğumu düşünmesine ihtiyacım vardı.

“Kimler orada olacak?” diye sordu hafifçe titreyen bir sesle.

“Ailem. Jake’i zaten tanıyorsun. Ailemin dostları. Kız kardeşim Charlotte’ın birkaç arkadaşı. Nişanlısının ailesi. Babamın birkaç iş ortağı. Birkaç basın mensubu.”

“Basın mı?”

“Evet.”

“Düğünü görüntülemek için mi?”

“Evet. Ve sanırım babamla ilgili kısa bir biyografi yazmak için. Standart Weston saçmalıkları.”

Anna ellerini kaldırıp havada tırnak işaretleri yaptı. “Standart Weston Samalıkları.”

“Evet.”

“Öyleyse birçok süslü insan olacak.”

Bunu allayıp pullamadım. “Son derece süslü insanlar olacak.”

Anna kendisine baktı ve bakışlarını takip edince, sol göğsünün üzerinde tişörtüne yapışmış Froot Loop’u fark ettim. “Neden benmiş gibi yapacak ve *sosyete*de nasıl davranacağını bilen birini bulmuyorsun?”

“Çünkü annem neye benzediğini biliyor.”

Anna gözlerini kısarak bana baktı. “Nasıl? Onunla hiç tanışmadım.”

Tereddüt ettim. “Birkaç fotoğrafını paylaştım.”

Başını yana eğdi. “Ev arkadaşırken çekilmiş fotoğraflar mı? Birlikte çekilmiş herhangi bir fotoğrafımız mı var?”

“Oturma odamda senin ve Jake’in Hollywood Tepeleri’nde yürüyüş yaparken çekilmiş bir fotoğrafınız var. Arkadan bakıldığında bana yeterince benziyor.” Duraksayıp çenemi kaşıdım. “Ve... dijital olarak değiştirilmiş birkaç fotoğraf daha var.”

“Bu...” Anna ıslık çaldı. “Bu çok tuhaf, dostum.”

Derin bir nefes verdim. “Tuhaf olduğunu kabul ediyorum.”

“Ama yüz milyon dolar için herhalde ben de tuhaf şeyler yapardım.” Yan tarafına bakıp düşündü. “Neden bana benzeyen birini tutmuyorsun?”

“Boyuna bir metre yetmiş sekiz santim, pembe saçlı, dudaklarının üzerinde bir beni ve ilginç bir moda anlayışı olan birini bulmak mı? Annemin burnun hakkında bir şey söylediğini hatırlıyorum.”

Anna elini burnuna götürdü. “Burnum mu?”

“Küçük ve yukarı dönük olduğunu söyledi. ‘Jenny Nelson’ın istediği ama bir türlü elde edemediği burun’ olarak tarif etmişti. Başka birinin burnu olsa bunu fark ederdi.”

“Bu kulağa çılgınca geliyor, West.”

“Biliyorum.” Bu sadece onun için değil, benim için de dip noktaydı.

“Hangi evrende senin gibi birinin tipi olabilirim?”

“Oradaydın ve razıydın. O anda ihtiyacım olan tek şey buydu.”

Anna bıyığını kıvrır gibi yaptı. “Ah, *amour*’.”

“Bunun romantizmle ilgisi yok, Anna. Sana bir iş teklifinde bulunuyorum.”

“İkna edici olmak için öpüşüp koklaşmam gereken bir iş teklifi. Bu bana *ahlaksız teklif* gibi geliyor.”

“Ailemin insan içinde aşırı sevgi göstermemi beklemediğinden eminim. Bu pek benim tarzım değil.”

Anna kahkaha attı. “Gerçekten mi?”

“Bir bungalovu paylaşmamız gerekecek,” dedim ona aldırmadan. “Ama yalnız kaldığımızda kendi yerlerimizin yeteri kadar geniş olmasını bekliyorum.”

“Tüm bunlar ne zaman gerçekleşecek?”

“1 Mayıs’ta yola çıkmalıyız.”

Anna duraksadı. “1 Mayıs’ta mı?” Yavaşça parmaklarıyla saydı. “Dört gün sonra.”

“İşsizsin ve öğleden önce kafayı çekiyorsun,” dedim dikkatle. Gülmemeye çalışıyordum. “Bunu programına sıkıştırabilir misin?”

“Affedersiniz, Bay Weston ama herkes hayatını büyükbabasının parasıyla yaşamıyor. Geçimimi sağlamak için çalışmak zorundayım. Bazen biz pasaklı kitleler hata yapıp bir paket sakız alabiliriz!”

Çalışmadığımı, miras sayesinde rahat bir hayat yaşadığımı ima etmesi hoşuma gitmedi ancak neden bu şekilde düşündüğünü anlıyordum. Her şeyin ardındaki gerçeklerin şu anda önemi yoktu. İşler umduğum gibi giderse, birlikte geçireceğimiz on iki gün olacaktı ve sonra bir daha birbirimizi görmeyecektik. “Anna, bunu yapmak için müsait misin? Lütfen. Tüm masraflarını karşılarım. Hatta yeni giysiler alman gerekiyorsa, sana borç bile veririm.”

Anna doğrulup eteği yırtılmış olan eski tişörtünü düzeltti. “Giysilerim *var*.”

* (Fr.) Aşk. —çn

Aynı şeyi kastettiğimizden emin değildim. Göğsündeki *Front Loops*'u aldı ama yakasındaki ketçap lekesi hâlâ oradaydı.

Tekrar parmağını bana doğrulttu. "Pekâlâ, o bakışı biliyorum. Bu yüzden sormama izin ver, gideceğimiz gezide ne tür giysilere gerek var?"

İç çektim. "Annem geri dönüştürülebilir çöpleri dışarı çıkarmadan önce giymek için arka kapının yanında bir çift *Gucci* terlik bulunduruyor."

"Bunu kahyaya yaptırmadığı için onunla gurur duydum."

"Adam saat altıda evden ayrılıyor."

Anna'nın yüz ifadesine gölge düştü. "Ah."

"O yüzden tüm masraflarını karşıladığım ve giysilerin için ödenek tahsis edeceğim bir gezi olacak. Anlaştık mı?"

Anna karşılık vermek için ağzını açtı ama hemen sonra kapatıp kurnaz bir şekilde gözlerini kıstı. "Olmaz. Bu yeterli değil."

Yeterli değil miydi? *Şaka mı yapıyorsun?* dercesine evine göz gezdirdim.

"Boşandıktan sonra on bin dolar ödemenin sakıncası yok," dedi Anna. "Ama vaktimin karşılığını da ödemem gerektiğini düşünüyorum. Bu ayrı bir şey ve bunu sözleşmeye koymadığından eminim. Özel adadayken bir iş arayamayacağım."

Bunu düşündüm. "Oldukça makul. Saatlik ücretin ne? Onu iki katına çıkarıp iki haftalık işinin karşılığını öderim."

"Hayır, hayır, hayır." Oturduğu yerde doğrulup parmaklarını gözlerinin altında gezdirdi ve oraya bulaşan rimeli büyük ölçüde temizledi. Ardından at kuyruğunu açıp tekrar topladı. Her iki hareketi de kaotik görünümünü fazlasıyla düzeltmişti. "Bu çok daha zahmetli bir iş. Rol yapmam gerekecek. Tanışacağım herkes hakkında bir şeyler öğrenmem gerekecek. Mizahtan yoksun olmana katlanmam gerekecek. *İnsanlarla birlikte* vakit geçirmem gerekecek. Bu tamamen yeni bir beceri grubu."

"Öyleyse fiyatını belirle."

Anna burnundan derin bir nefes alırken beni dikkatle inceledi. "Bir on bin dolar daha."

İstemsizce kahkaha attım. "Anlaştık."

Gözleri kocaman açıldı. "Bu kadar çabuk mu?" Parmaklarını şıklattı. "Öylece mi?"

"Evet."

"O hâlde daha fazlasını istiyorum."

"Anna... Fiyatını söyledin ve bunu kabul ettim. Pazarlık böyle yürümez."

"Kim demiş? O on iki günü *marihuanalı* ayıcık yiyip *Barbar Conan*'ı izleyerek geçirebilirim. Kaybedecek bir şeyim yok. Peki ya sen aynı şeyi söyleyebilir misin?"

"Peki ne istiyorsun?"

"Hangi rakam seni biraz terletir?"

"Ben... anlamıyorum."

"Elbette anlıyorsun," dedi öne eğilerek. "Kabul etmekten çekineceğin ama yine de kabul edeceğin miktarı söyle. Yirmi bin mi?"

Strese girmiş gibi konuşmaya çalıştım. "Evet, bu çok büyük bir para."

"Kahrolası bir yalancısın. Elli bin."

Çenem seğirdi. "Elli bin öderim."

"Öyleyse bana yüz bin dolar öde, West. Ayrıca şık bir gardırop bütçesi." Anna sıkmam için elini uzattı. "Eğer bunu kabul edersen, anlaştık."

ANNA

West titreyen elimi sıkıp evimden ayrılalı beş saat olmuştu ve şimdi ne olacağından tam olarak emin değildim. Hâlâ kusacakmış gibi hissediyordum. Bana numarasının bende olması gerektiğini hatırlattıktan sonra telefonumu alıp kendini kaydetmişti. Fakat giderken, “beni arama, gerekirse ben seni ararım” der gibi bir hâli vardı. Yediğim *marihuanalı* ayıcığın etkisi geçince, *kahretsin, ne yaptım böyle* düşüncesi zihnimde belirmeye başladı.

Google’den West’in bir milyarderin oğlu olduğunu öğrenmiştim. Bankamın uygulamasına küçük bir bakış attığımdaysa net değerimin otuz dolar olduğunu fark ettim. Gerçeğe yakın olan sanal dünya bir yana, varlığımızı aynı galakside bile sürdürmüyorduk.

Aylardır kuaföre gitmemiştim, haftalardır bacaklarımı tıraş etmemiştim ve bu sabah ekmek kızartma makinesinin yanından geçerken yansımama göz atmam dışında, birkaç gündür aynaya dikkatle bakmamıştım. (Bunu kesinlikle önermiyordum: Cihazın kıvrımları alnımı yedi başlı gibi göstermişti ve bir günlük makyajımı yüzümün yarısından aşağı uzatmıştı.) Buna rağmen refah seviyesi en yükseklerde olan bir grup insanı onlardan biri olduğuma ikna etmem gerekiyordu. Hatta onlardan biriyle beş senedir evliydim? Ne komikti!

Bu belli belirsiz bekleme oyununa odaklanmamak için uzun bir duş alıp ucuzluk dükkânından aldığım nemlendirici maskeyi sürdüm. Ayak tırnaklarıma oje sürmeyi düşündüm ama beni

kurtarmak için *Essie* oleden daha fazlasına ihtiyaç vardı. Pense ve zımpara kâğıdıyla birinin ayaklarına girişmesi gerekiyordu.

Paniğe kapılmaya başlarken telefonuma uzandım, şarj yüzde ikiye düşmüştü. Bir milyarderin karısı bunun olmasına asla izin vermezdi!

Belki de izin verirdi? Belki de milyarder karısı olan versiyonum telefonunu şarj etmeyi hatırlamayacak kadar meşgul ve önemli biriydi? Gerçi muhtemelen emrimde cihazlarımın şarj olduğundan emin olmak için çalışan biri olurdu? Homurdanarak rehberimde *Vivi*'nin profil fotoğrafına dokundum.

"Affedersin, affedersin," dedi arama bağlanır bağlanmaz. "Birkaç dakika içinde seni arayacaktım. Annemle sana daha fazla vardiya vermesi hakkında konuştum ve--"

"Viv, hayır, mesele o değil."

"Ah." Sessizlikte endişesinin arttığını hissedebiliyordum. Bir şey alev almadıysa ya da *Target*'ta *Zac Efron*'ı gördüğümü sanmadıysam -tabii gördüğüm kişi asla o çıkmıyordu- *Viv*'i asla aramazdım. Günümüzde medeni insanlar için mesajlaşmak fazlasıyla yeterliydi. "Ah, kahretsin. David mi?"

Titreyen elimi alnuma götürdüm. Elbette aklı ona gitmişti. *Viv*'in yerinde olsaydım, benim de aklım ona giderdi. "Hayır, hayır. Hata bende. Babam iyi. Mesele o değil. Bir şey yapmayı kabul ettim. Büyük ve çılgınca bir şey, bu yüzden beni vazgeçirmene ihtiyacım var. Ya da bunu yapmaya teşvik etmelisin. Şu anda çok kararsızım."

"Ne gerekiyorsa yaparım," dedi hemen.

"Buraya gelebilir misin? Burada olmana ihtiyacım var."

Bekâr bir babanın yetiştirdiği tek çocuk olarak son derece bağımsızdım. *Vivi* daha önce bu sözleri benden hiç duymamıştı.

"Yarım saat içinde orada olacağım." *Vivi*'nin sevgi dili buydu, beni kurtarmaya geliyordu. Daha fazla uzatmadan aramayı sonlandırdık ve normal bir insan gibi telefonumu şarj etmek yerine onu yatakta yanıma attım. *Vivi geliyor*, dedim kendi kendime. *Nefes al*.

Ama nefes alamıyordum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yapmam gerektiğinden de emin değildim. Yapacaksam

bile, nasıl hazırlanacağıma dair bir fikrim yoktu. Neden böyle bir şeyi kabul etmişim ki? Ayrıca şimdiye kadar akademik hayatını paranın nasıl işlediğini öğrenmeye adanmış bir adam tarafından kullanılmayacağımı nasıl garanti altına alabilirdim?

Durumu Vivi'ye açıklamam sadece on beş dakika sürdü. Ancak tüm bunların ne kadar çılgınca ve inanılmaz olduğu hakkında haykırıp durmasına engel olmak kırk beş dakikamı aldığı için ne kadar paniğe kapıldığımı geç anladım.

"Bebeğim, bebeğim," dedi yanaklarımı tutarak. "Burada hiçbir dezavantaj yok. Şaka mı yapıyorsun? Bu hayatını değiştirecek kadar iyi."

"Kaosu sevdiğin için dezavantaj göremiyorsun."

"Sevmiyorum!" diye itiraz etti.

Yalancı. Dengesiz bir ortamda büyümüş insanların sıklıkla öngörülemez şeyler peşinde koştuğunu okumuştum. Söz konusu Vivi olduğunda bu son derece doğrudu. Çocukluğu huzurluydu, ebeveynleri melek gibiydi. Şahsen, akrep burcu olduğu için kaosu sevdiğini düşünüyordum.

Kapı zili çaldığında ikimiz de çığlık atıp şok içinde birbirimizi baktık.

"O mu?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum!" diye fısıldayarak karşılık verdim.

"Sence sana bir evrak çantası para getirmiş olabilir mi?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Bunu gerçekten böyle mi yapıyorlar?"

Sevinçle kapıyı ardına kadar açtım. Bir çanta parayla gelen kişi West değildi. Mavi ve sarı üniformalı bir kuryeydi.

"Ah," dedim hayal kırıklığına uğrayarak. "Merhaba."

"Adınız?" diye sordu adam elindeki not panosuna bakıp.

"Anna Green."

Vivi bana baktı. "Weston olması gerektiğini sanıyordum."

"Doğru!" dedim. "Anna Weston. Bir dakika." Ağzımın kena-

nyla onunla konuştum. "Weston'ı mı seçmeliyim? Green soyadını kullanmaya devam etmem gerekmez mi?"

Adam boğazını temizleyip son derece sıkılmış gibi bana baktı. "Her ikisi de olur. Burada ikisi de yazıyor." İçi kâğıtlarla dolu bir zarf uzattı. "Bu sizin için. Liam Weston ona göz atıp imza atmanızı istedi. Hatta, 'Ona bunu gerçekten incelemesini ve sonra imzalamasını söyle,' dedi."

"Vay canına, Weston bana hakaret ediyor," diye fısıldadım.

"İşiniz bitince," dedi adam. "Dışarı çıkın. Minibüsün yanında olacağım, geri kalanını getirebilirim."

Mırıldanarak teşekkür edip kapıyı tekrar kapattım.

"Vay canına. West Weston sözleşme yapmaya bayılıyor olmalı." Mutfak masasından bir sandalye çekip oturdum. "Bu kez burada yazan her şeyi kelimesi kelimesine okuyacağıma emin olabilirsiniz." Zarfı açınca içinden kalın bir evrak yığını masanın üzerine döküldü. Arkadaşıma bakıp, "Bunların bir kısmını okuyacağım," diye düzelttim.

"'Geri kalanını getiririm,' derken ne demek istedi?" diye sordu Vivi. Ön pencerenin perdelerini aralayıp otoparka baktı. "Belki de, para dolu evrak çantasını almak için önce onu imzalaman gerekiyordur."

"Geri kalanı" derken neyi kastettiğini bilmiyordum ama şu anda onu düşünecek vaktim yoktu. En üstteki sayfa bir gizlilik sözleşmesiydi. Bu anlaşmadan ya da evliliğimizle ilgili şartlardan kimseye bahsetmememi, aksi takdirde West'in bana dava açabileceğini belirtiyordu. Her neyse, oldukça basitti. Ona Vivi'yi söylemezdim, zaten arkadaşım bu anlaşmadan muaftı çünkü henüz bir şey imzalamamıştım.

Fakat gizlilik sözleşmesinin altında kabul ettiğim şeylerin bir detayı bulunuyordu. Bu senenin eylül ayının birine ya da tercih ettiğimiz bir tarihe kadar -hangisi daha sonraysa- William Albert Weston'la evli kalmayı kabul etmiştim. 1 ve 12 Mayıs arasında, kız kardeşi Charlotte Weston ve Kellan McKellan'ın -adamın ilginç ismi bana kahkaha attırmıştı- Pulau Jingga'da yapacakları

düğününe Weston'la birlikte gitmeyi kabul etmiştim. Mutlu bir evliliği olan kadın rolünü üstlenmeyi, tüm düğün davetlileriyle uygun ve gerektiği gibi iletişim kurmayı kabul etmiştim. Sözleşmede 1 Mayıs'a kadar West'in ailesine benim hakkımda neler söylediği konusunda bilgilendirileceğim yazıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz germişti. Ortada sözleşmeye koymaya vakit bulamadığı kadar uzun bir özgeçmiş varsa, son beş senedir yaptığım her şeyi hatırlamama gerek var mıydı? *Pick-It-Up*'ın kasasına iki dolar bırakmayı bile unutmuştum.

"Ödeme Şartlarının" altında bir sürü sıfır olması oldukça heyecan vericiydi ama hangi davranışlarımın ödemeyi geçersiz kılacağına dair çok fazla koşul vardı. Bazıları aşikârdı. Yanlışlıkla ya da bilerek kısa bir süre önce marketteki işimden kovulduğumu anlatırsam, Northridge'de berbat bir evde yaşadığımı söylersem veya 1 Mayıs'a kadar benimle paylaşacağı detaylarla uyuşmayan herhangi bir şeyi açığa vurursam, West bana para ödemeyecekti.

Ama burada başka şeyler de vardı. Saçım, makyajım, giysilerim, kullandığım küfürlü dil, (pekâlâ, bu konuda haklıydı) yasadışı uyuşturucu kullanmam (bu da makuldü) gibi farklı detaylar da vardı. Mutfağı karıştırıp neredeyse kurumuş bir tükenmez kalem buldum ve yüz bin dolarla neler yapabileceğimi kendime hatırlatarak sözleşmeyi imzaladım.

Öğrenim kredimi ödeyebilirdim.

Resim yapabilmek için bir süre daha geçimimi sağlayabilirdim.

En önemlisi de, babamın hastane masraflarını karşılayabilirdim.

Söz konusu o olduğunda, en ufak bir tereddüdüm yoktu. Babamın bakımıyla ilgilenebileceksem, bir *Kardashian* gibi giyinip kadın robot gibi davranmaya bile razı gelebilirdim.

Otoparktaki kuryeye el salladığımda adam başıyla onaylayıp minibüsünün arkasına gitti ve bir taşıyıcıya yüklediği kocaman paketi oturma odama doğru itti. Yakından daha büyük görünüyordu.

"Ona birkaç evrak çantası sığar," diye mırıldandım.

"Bunun içine bir ceset bile sığabilir," diye fısıldadı Vivi.

Pakete baktım. "Umarım içinde bir ceset yoktur."

"Ben de öyle umuyorum," demekle yetindi kurye.

İçinde gizlilik sözleşmesi ve diğer kontratın olduğu mühürlü zarfı kuryeye verdim, adam bir süre duraksadıktan sonra gitti.

"Kahretsin." Adamın tereddüdünün sebebini anlayınca kapalı kapıya baktım. "Ona bahşiş vermem mi gerekiyordu?"

"Bırak West ona bahşiş versin."

"Ama bu benim bilmediğim türden bir şey," dedim. "Kim bahşiş alır ki? O adam mı? Peki ne kadar? Kanepe minderlerinin arasında bulduğum bozuk paralar hakaret gibi mi olur?"

"Sanırım bu içinde bir ceset olup olmamasına bağlı. Daha sonra yapmak zorunda kalacağın araştırmalara bahşiş vermeyi de ekleriz."

"Araştırma mı?"

"Tasarımcılar, gayrimenkuller, restoranlar, seyahatler."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

Vivi omuzlarını silkti. "*Real Housewives*."

Kutu üzerinde çalışmaya başlayıp bir biftek bıçağı ve spatula ile onu açtık. İçinde üst üste istiflenmiş bir evrak çantası ya da ceset yoktu. Tam aksine bir başka kutu vardı ve bu kez yanına bir zarf yapıştırılmıştı.

Zarfın içinde düzgün bir şekilde üç kez katlanıp birbirine zımbalanmış bir dizi kâğıt ve on bin dolarlık bir çek vardı. Açıklama kısmında "ilk depozito" yazıyordu ve bu bana *Özel Bir Kadın** filmini hatırlattı. Bir *Amerikan Express* siyah kartı (vay caruna, ağırdı) ve Singapur Havayolları'ndan birinci sınıf bir uçak bileti vardı.

Bir kez daha oturma ihtiyacı hissettim.

Vivi metalik kredi kartını elimden alıp ıslık çaldı ve manikür-

* 2006'da başlayan ve farklı şehirlerde yaşayan zengin, gösterişli kadınların hayatlarını konu alan, ABD yapımı *reality* TV programı serisidir. -en

** *Özel Bir Kadın* filminde Edward, Vivian'a o hafta onunla kalması için 3.000 dolarlık bir çek verir, bu sahne "ilk depozito" göndermesiyle hatırlatılır. -en

l  tırnağıyla ona vurdu. "Bunlardan birini daha önce hiç görme-
miştim. Bu kartla bir ev alabilirsin."

"Biliyorum." Kartı geri alıp ona baktım.  zerinde benim
adım yazıyordu. Kollanmdaki tüyler diken diken oldu. "Bunun-
la bir zürafa almayacağı mı nereden biliyor?" West bu kadar g -
ven dolu muydu, yoksa çaresiz miydi?

Küçük kutuyu açmak için birlikte uğraştık ve içinden kartla-
rı da dahil olmak üzere açık mavi güzel bir RIMOWA valiz seti
ıktı.

"AGW," diye okudum. "Sanırım 'Weston' soyadını kullanma-
yı seçmişim."

Vivi ellerini valizlerin üzerinde gezdirdi. "Bunlar gördüğüm
en seksi valizler."

"Ama biraz abartı sanki?" Onlara baktım. Çok g zellerdi ama
yine de... "Valizlerim *var*."

"Anna, valizlerini gördüm. Neredeyse bir sopanın ucuna
mendil bağlamak kadar üzücü görünüyorlar."

"Ama bunlar?" Sert kenarlı ışıl ışıl küplere işaret ettim. "Bun-
lar *Transformers*"tan fırlamış gibi görünüyorlar."

Vivi sözlerimi görmezden gelip kutunun yanındaki k ğıtları
açtı. "Sana bir program yollamış," dedi ışlık alarak. "Dostum.
Neredeyse her gün bir parti var."

Hayal kırıklığına kapıldım. "Ne? Düğünden fazlası mı var?"

Vivi tepkime güldü. "Zenginler partilere bayılırlar. Ah," dedi
neşelenip. "İhtiyacın olacak giysilerden oluşan bir liste eklemiş."
Yeni robot antalarımaya nasıl şifre vereceğimi çözmeye çalışırken,
dalgın bir şekilde listeyi okumasını dinledim. "Seyahat kost -
m , dört kokteyl elbisesi,   günlük parti elbisesi, prova yemeği
için bir gece elbisesi, düğün konuğu elbisesi, on iki güne yetecek
kadar günlük kıyafet,  -dört bikini, ayakkabı, i çamaşırı, vesa-
ire vesaire, seçkin rahat kıyafetler..."

* 1980'lerde çizgi film olarak başlayıp daha sonra Michael Bay'in yönettiği
aksiyon filmleriyle bilinen, robotların araçlara dönüştüğü popüler bir se-
ridir. -en

Başımı kaldırıp baktım. "'Seçkin' günlük kıyafet de ne demek? Yoga taytı gibi bir şey mi?"

Vivi endişeli bir şekilde bana baktı. "Hayır, tatlım. Kaşmir sabahlıklar ve ipek pijamalar gibi bir şey."

"Adada kaşmir giymemi mi bekliyor?"

"Bu kadar zengin olunca, senin yerine terlemesi için birine para ödediğine eminim. Ayrıca, ben sadece kategoriye tarif ediyorum. West muhtemelen elmas kolyeyle uyumlu bir pijama takımını kastetmiştir."

"Elmas kolyem yok."

İkonik bir turkuvaz kutuyu havaya kaldırdı. "Artık var."

"Vay canına. Onu açmalı mıyım?"

"İçinde ne olduğunu anlamanın tek yolu bu gibi görünüyor. İstersen ben açabilirim."

"Onu bana ver." Beyaz saten kurdeleyi çekip kutunun kapağını kaldırdım. İçinde bir başka turkuvaz kutu vardı ve kadife menteşeliydi. İçinde platin bir zincirde olduğunu düşündüğüm tek taş elmas bir kolye ucu vardı. Nefes almakta zorlanıyordum. "Vivi. Bu ona *Tam Gaz*'daki kadar paraya mal olmuş olmalı."

"Şu anda senden çok nefret ediyorum," dedi. "Bu adamla hiç yatmadığına emin misin?"

"Bunu takamam! Ya kaybedersem? Ya üzerimden çalınrsa veya rehin alırsam?"

"Sigorta," dedi Vivi. "Bu insanlar her şeyi sigortalar." Ben taş bakmaya devam ederken Vivi listeye güldü. "Şunu dinle. 'Anna, kuaför, manikür, pedikür, spa ya da epilasyon randevularını alıp masraflarını karşılamak için bu kartı kullanmaktan lütfen çekinme.'"

Bir kelimeyi anlamam biraz zaman aldı. "*Epilasyon* mu? Bu neden saç, manikür, pedikür ve spadan farklı olsun?"

Arkadaşım ıslık çalıp bikini bölgeme işaret etti. "Zengin kadınlar kırıksıklık, öz farkındalık ve vücut kıllarından yoksunlardır."

"Aman Tanrım."

Vivi çoktan telefonunu çıkarmıştı. "Bu adamı hemen *Google*'da

araştırmalıyım." Kocaman açılmış gözleriyle "Dr. William Weston" ismiyle dolu tarayıcıda gezinmeye başladı. "Umarım bu o adamdır çünkü çok leziz görünüyor." Ekranı bana doğru çevirip bir fakülte profili gösterdi. Evet, işte oydu. Fotoğrafta takım elbise ve kravat giyyordu, gür saçları geriye doğru taranmıştı. Gözlerinde şaşırtıcı şekilde belli belirsiz muzip bir bakış vardı ve bu çok hoşuma gitmişti.

"Yakışıklı profesör West?" diye sordum daha yakından bakmak için telefonu ondan alarak. "Ağızlarının suyunu akıtan zavallı öğrencilerinin hâlini düşünsene."

"*Theo James* gibi sevişmeye hazır bir tipi var ama ela rengi gözleri ve yoğun saç hatları ondan daha iyi." Vivi derin bir nefes verdi. "Tanrım, Anna. Belki de onunla *yatmalısın*. Bu gezinin tadını çıkar."

"Bu fotoğrafların bıraktığı izlenime rağmen, adamın gözlerini kapatarak sadece misyoner pozisyonunda takıldığını tahmin ediyorum." West'le sevişmek hakkında şaka bile yapamamak beni kahreliyordu. Yine bunalmaya başlamıştım. Kanepeye yaslandım. "Buna hazırlanmama yetecek kadar vakit yok. Üç buçuk günüm var."

Vivi yanıma oturup notlar uygulamasını açtı. "Bir plan yapalım. Giysi alışverişine çıkmamız gerekiyor. Saçını boyatmalısın, manikür ve pedikür yaptırmalısın, mahallenin hem yukarısı hem de aşağısına epilasyon uygulatmalısın, bir de cilt bakımını unutmamalısın."

"Üç günde mi?"

"Üç gün yeterli bir süre. İşin olduğu söylenemez."

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Ayrıca babamın yanına gidip bir süre ortalıkta olmayacağımı söylemeliyim, faturalarını ödemeliyim ve ben yokken onu kontrol edecek birini bulmalıyım."

"Ben," dedi Vivi. "Bunu bana bırak. Hem alışveriş yapmakta berbat olduğumu da biliyorum, o yüzden listeyi alıp önümüzdeki günlerde onu halledeceğim. Sen bir milyarder eşine dönüşmeye odaklan." Öne doğru eğilip bana sarıldı. "Bu bir felaket olacak. Çok heyecanlıyım!"

LIAM

Havalimanında rastlayabileceğiniz iki tür insan vardı: Kalkıştan üç saat önce havalimanına gidip biniş kapısını görebileceği bir yere oturanlar ve Anna Green.

Onu alması için bir araba göndermiştim. O uçuşumuzdan önce rahatına baksın diye Singapur Havayolları salonunda kullanabileceği bir QR kodu iletmiştim. Onu Los Angeles Havalimanı'ndaki Bradley terminalinin öngörülemez bir şekilde kaotik olabileceği konusunda uyarıp biniş kartını atmıştım. Ona her konuda yardımcı olmama rağmen uçağa binmemize sadece yirmi dakika kala, salonun rahat deri koltuklarından birinde tek başıma sert bir *Manhattan* içiyordum. Anna'nın yanlışlıkla ya da bilerek uçağı kaçırmaması arasında endişeli bir şekilde gidip geliyordum.

En azından bu geziye hazırlandığını biliyordum. Ona gönderdiğim çeki cumartesi günü bozdurmuştu. Ve kredi kartını düzenli bir şekilde kullanıyordu. Kuaförde. Spada. *Rodeo Drive*'daki bir dizi mağazada. *Sözleşmeyi imzaladı*, diye geçirdim içimden. *Bu uçağı kaçırmayacak.*

Rahatlamaya çalışırken, içkimi yudumlayıp dilimden boğazıma doğru bir sıcaklığın yayılmasına izin verdim. Bir çift biçimli bacak görüş alamında belirlediğinde dikkatim ona kaydı ve bakışlarımı üstünde gezdirmeye başladım. Pembe ojeli ayak tırnakla-

rından altın rengi topuklu sandaletlerine, pürüzsüz kaslı bacaklarından beyaz şortuna, kısa kollu mavi bluzundan göğüslerinin hafif kıvrımlarına, uzun boynundan dolgun kırmızı dudaklarına, pembe saçlarından...

Pembe saçlar.

Aman Tanrım.

Ayakkabılarının incecik topukları yüzünden tökezleyip bileğini burkan Anna'yla bakışırken gözlerim kocaman açıldı.

"Siktir," diye bağırıp yanıma yığıldı. Hem güzelliği hem de işitilebilir küfrü sebebiyle topladığı ilginin farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Vivi bunlarla rahatlıkla yürüyebileceğimi söylemişti. O kahrolası bir yalancı. Neredeyse o havalimanı araçlarından birini çağıracaktım." Eliyle ağzını kapattı. "Küfretmek yok. Hata bende."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Artık yanımda olduğu için bugün nasıl birinin geleceğini hayal dahi etmediğimi fark ettim. Fakat karşımdaki bu kişi Anna Green'in daha önce gördüğüm hiçbir versiyonuna benzemiyordu. Ev arkadaşı olduğumuz süre boyunca asla çok makyaj yapmazdı ve birkaç gün önce evinde -böyle söylediğim için üzgünüm ama- aklını kaçırmış bir *Sevimli Ayıcık*'a benziyordu. Bugün ise bir *Vogue* sayfasından fırlamış gibiydi. Saçını değiştirmesini bekliyordum ama şimdi değiştirmemesine sevinmiştim. Sakız pembesiydi ve parlak dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Teni parlıyordu, gözleri ışıldıyordu ve tırnakları...

"Vay canına, Green." Tırnaklarının ucundaki deniz kabuğu pembesi keskin pençelere baktım. "Onlar-"

"Berbat," dedi keyifsizce. "Patilerine bant yapıştırılmış bir kedi gibi hissediyorum. Fakat yuvama gidiyorsam, dişi bir aslan olmalıyım."

Bu fikre tam olarak karşı çıkamazdım. Ebeveynlerimin çevresinden çok uzak kalmıştım ve Anna için onların arasına adım atmanın ne kadar sersemletici olabileceğini anlıyordum. Parmaklarını kıvırdı ve elini ters çevirip farklı bir açıdan tırnakla-

ına baktı. Dürüst olmak gerekirse o kadar sivrilerdi ki, kendi korneasını çizmesinden endişeleniyordum. “Spadaki çalışana zengin kadınların ne istediğini sorduğumda bu süslü sert jeli önerdi. Sanırım sahte tırnak taktırmaya heveslendim. Kendimi çok belalı hissediyorum.” Koltuğunda dönüp çantasını kucağına bıraktı. “Bir dakika buna bakar mısın?”

“Nereye gidiyorsun? Birazdan biniş kapısına gitmemiz gerekiyor.”

“Tuvalete.”

“En azından telefonunu yanına alır mısın?” diye seslendim. Anna dönüp çantasını açtı ve içinden eski bir *iPhone* çıkardı.

Adadan döner dönmez ona yeni bir telefon almayı aklımın köşesine yazdım. Dar holde gözden kaybolmasını izlerken kığım süzdüğümü anlayınca bakışlarımı kaçırdım.

Tasarımcı çantası kucağımda açık duruyordu. Göründüğünden daha hafifti, içinde telefon olmamasına rağmen biçimini koruyordu ve oldukça boş görünüyordu. Merakıma yenik düşüp bakmak için başımı öne eğdim. Yıpranmış bozuk para cüzdanını, basit *Burt's Bees* dudak merhemini, pasaportunu ve yıllar önce birlikte yaşadığımızdan beri aynı UCLA anahtarlığı takılı olan aşınmış ev anahtarlarını görünce beklenmedik bir şekilde kalbim acıdı.

Anna'nın gerçekten hiçbir şeyi yoktu.

Ve kesinlikle haklıydı: Bir kuzuyu aslanların inine götürüyordum.

Dizimin yanındaki küçük sehpa da duran telefonum titreyince, onu almak için eğildim. Anna'dan bir mesaj gelmişti.

Anna'nın yazdığı mesaja baktım. Az önce tuvalete gideceğini söylerken onu yanlış mı duymuştum?

Bir saniyeliğine sana ihtiyacım var

Telefonum çalınca ekranı kaydardım. Ben herhangi bir şey söyleyemeden Anna kısık sesle konuştu. “Lütfen buraya gelirmisin?”

Kadınlar tuvaletindeyim

Anlamıyorum

"Ne için?"

"Bir şey... için. Sadece buraya gel."

Aman Tanrım. Ellerimi gözlerime bastırıp sesimi alçalttım.

"Buna hiç gerek yok, Green."

"Neye?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Hat bir süreliğine sessiz kaldıktan sonra Anna kahkaha attı ve bu kez fısıldamadan konuştu. "*Aman Tanrım, bu seks için değil! Şaka mı yapıyorsun?*"

"Ben sadece böyle bir şey beklemediğimi bilmeni-"

"*Tanrı aşkına, West! Lütfen buraya gel!*"

"Pekâlâ, pekâlâ. Geliyorum." Çantasını omzuma takıp kabin valizlerimizi aldım ve Anna'nın başını uzatarak hole baktığı kadınlar tuvaletine gittim. Beni görür görmez öne uzandı ve gömleğimden tutup içeri çekti.

Omzunun üzerinden lavaboda ellerini yıkayan bir kadından özür diledi. "Yemin ederim ki burada seks yapmayacağız!" Ardından beni bölmeye çekip kapıyı kilitledi.

Etrafımıza bakabilmek için göz temasını bozdum. Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyordu. Anna yaralı değildi. Bir dakika önce olduğum kadar şaşkındım. "Bana neden ihtiyacın olduğunu aklım almıyor."

Anna suratını buruşturarak elini çekti ve şortunun tamamen açık olan kısmını gözler önüne serdi. İç çamaşırının beyaz dantelli ve yumuşak bir şekilde uzanan göbeği ortadaydı, ensemeye doğru bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim.

"Bana burada neler olduğunu söyler misin?" dedim bakışlarımı kaçırarak. "Tekrar tahmin yürütme riskine girmeyeceğim."

Anna'nın omuzları düştü. "Şortumun düğmesini ilikleyemiyorum."

Bunu söylediğinde gözlerimi ona diktim, o da ellerini havaya kaldırıp pembe uçlu tırnaklarını hareket ettirdi. Bana göstermek ister gibi fermuara uzandı ama uzun tırnakları yüzünden ucunu tutup yukarı çekemiyordu. Kahkaha attım.

"Komik değil," diye hırladı.

"Emin misin?"

"Tatil boyunca ne yapacağım? Sürekli fermuarımı sana mı çektireceğim?"

"Bu sabah nasıl giyindin?" diye sordum.

"Bir ataş ve çengel kullanmak zorunda kaldım."

"Ellerini eskisi gibi kullanamayacağım düşünemedin mi?"

"Vivi tırnaklarını alet olarak kullanıyor. Açıkçası bu şeylerle Ikea mobilyalarımı monte edebileceğimi sanıyordum." Anna duraksadı. "Aileden herhangi birinin Ikea mobilyaları konusunda yardıma ihtiyacı olacağını sanmıyorum."

"Bunu yapabilmek için tüm karakterini değiştirmek zorunda değildin."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Tekrar söyle. Sana bakmıyordum ve bunu ifadeni bozmadan nasıl söylediğini görmek istiyorum."

"Sana orada ihtiyacım var," diye açıklık getirdim. "Ama yanımda rahat olmalısın, benimle evli olmak sana rahat hissettirmeli. Kukla-insan karışımı Anna Green olmana gerek yok."

Gülümsemesi gün ışığı gibi tüm yüzüne yayıldı. "Pekâlâ. Bu çok iyiydi. Ama bana bir sürü para ödeyeceksin. O yüzden üze-rime düşeni yapmak istiyorum."

Bu anlaşılabilirdi ama yine de kulağa bayağı geliyordu. Birçok sebepten ötürü bu durumdan hoşlanmıyordum ama çenemi kapatıp tahammül etmek için oldukça fazla sebebim vardı. Güçlendirici kısa bir nefes alıp şortuna uzandım ve fermuarı yukarı çekerken ellerimin bu kadar sabit olmasına şaşırdım. İşaretparmağımın eklemi yanlışıklıkla göbeğine değince nabzım makineli

tüfek hızına erişti. Düğmeyi ilikleyip bir adım geri çekilerek zıtlığını boşalttı.

Anna ellerini şortunun önünde gezdirip rahat bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Sessizce birbirimize baktık. Şekerlemeli portakal gibi kokuyordu ve birden ağzım sulandı. Kendimi acilen toparlamalıydım. "Bilmen gereken bir şey var," dedim ona. "Ailem benimle Singapur'da buluşacağını sanıyor."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü onlara Kamboçya'dan uçacağını söyledim."

Daha fazlasını söylememi bekledi ve bunu yapmadığımda kahkaha attı. "Neden?"

"Aile uçağında onlarla birlikte uçmamamız için geçerli bir sebebe ihtiyacım vardı."

Anna'nın gözleri kocaman açıldı. "Aile uça-" Başım iki yana salladı. "Ne diyeceğim biliyor musun? Boş ver. Elbette bir uçağınız var." Vücudunu dikleştirdi. "Peki neden Kamboçya'daydım? Fotoğrafçılık yaptığım için mi? Yoksa kumaş mı tasarlıyorum?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına sokup derin bir nefes aldım. Bunu muhtemelen pek iyi karşılamayacaktı. "Tıp fakültesi derslerinin bir parçası olarak oradaydın."

Anna değişik sesler çıkardıktan sonra nihayet konuşabildi. "Bu yüzden ana dalımı değiştirdiğim için paniğe kapıldın! Aman Tanrım, West. Tıp fakültesinde olduğumu mu sanıyorlar?"

"Bu birbirimizi tanıdığımızda söylediğim bir yalandı. Sadece biraz süsledim."

"Biraz mı? Bana Kamboçya'da tıp okutuyorsun."

İlk önce tereddüt ettim ama her şeyi söylemenin daha iyi olacağını biliyordum. "Tıp fakültesinde üçüncü seneni yeni bitirdiğini sanıyorlar."

"West, güzel sanatlara geçmemin bir sebebi vardı. Her tıp fakültesine hazırlık dersinden C eksi almıştım. Hangi sıcaklığın yüksek ateş olduğunu bile bilmiyorum."

Dramatik davrandığını düşünmek istedim ama her halükârda bu bir felaket olacaktı ve kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Tuvalet kapısının koluna uzanıp kısık bir sesle konuştum. "Neyse ki öğrenmek için önünde otuz saatin var."

LIAM

Bir keresinde biz ev arkadaşıyken, Anna bir arkadaşıyla birlikte Seattle'a uçmuştu. İlk kez uçağa binecekti ve seyahat sitesini kullanmakta o kadar zorlanmıştı ki gecenin bir yarısı dizüstü bilgisayarını bana getirip yardım istemişti. Onun yerine alışverişi tamamlamış ve havalimanına onu bırakacak arabayı önceden ayarlamıştım. Yola çıktığı gün de oraya güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için çaktırmadan arabayı takip etmiştim. Eve döndüğünde yardım ettiğim için bana teşekkür etmeyi ihmal etmemişti. Anlaşılan gezi iyi geçmişti ama onun için en eğlenceli kısım bir uçakta uçmaktı.

Seattle'ın onun için muhteşem bir uçuş olduğuna emindim. Ancak yaşadığı o tecrübenin, ikimizin de tamamen geriye yatan birer koltuğu olduğu ve otomatik bir kolla hareket edebilen uzaktan kumandalı birer televizyonumuzun bulunduğu bu seyahate hiç benzemediğine bahse girebilirdim. Koltuğunun her tuşuna bastı, uçakta hediye edilen paketleri sevinçle açıp içinden uyku maskesi, terlik, pijama ve türlü türlü hijyen malzemesi çıkardı.

"Artık burada yaşayabilir miyiz?" diye sordu uyku maskesini başına geçirip alnında bırakarak. Bir şişe el losyonu çıkarıp koluna ince bir çizgi şeklinde damlattı ve sevinçle onu cildine yedirdi. "Bu koltuk, yatak odam ve banyomdan daha donanımlı."

"İnan bana, Singapur'a indiğimizde o koltuktan kalkmak için sabırsızlanacaksın."

Bir hostes elinde bir tepsi şarapla geldi. "Kalkıştan önce biraz beyaz İtalyan şarabı ister misiniz?"

"Ne kadar?" diye sordu Anna. Kadın o şaka yapmış gibi nazikçe gülümsedi.

"Ücretsiz, Green," diye mırıldandım. Otuz saatlik Pulau Jingga yolculuğundan daha uzun bir süre alıştırma yapmış olmamız gerektiğini anlarken umutsuzluğa kapıldım. Elbette o tüm bunlara bir anda alışmayacaktı.

Anna neşeyle gülümsedi. "Ücretsiz mi? Ah, yaşasın öyleyse!" Şampanya kadehini alıp baloncukları ışığa doğru tuttu. "West, bu çok şık." Koltuğuna yaslanıp etrafına baktı. "Çok sık uçuyorsun, öyle değil mi?"

İtalyan şarabını reddedip Anna'ya baktım. "Fazlasıyla."

"Bir uçakta gördüğün en tuhaf şey neydi?"

"Bir keresinde pedikür yapan birinin yanında oturmuştum."

"O kişi hapse girmeyi hak ediyor." Şarap kadehini dudaklarına götürüp küçük bir yudum aldı. "Hımmmm." Ardından bana doğru dönüp gözlerime baktı. "Bu arada, otuz yedi derecenin üzerindeki her şeymiş."

"Ne?"

"Yüksek ateş," dedi bir yudum daha alırken.

"Pekâlâ. Güzel. Adada bir doktor bulunuyor, o yüzden sorun olmayacaktır. Becerine ihtiyaç duyulacağını sanmıyorum."

"Harika. Çünkü biri bacağını kırıp benden yeni bir tane çizmemi istemediği sürece hiçbir becerim yok."

Aramızda kısa bir süreliğine sessizlik olduğunda gözlerimi kapatıp başımı koltuğuma yasladım.

Anna'nın sözleri beyaz şarabına söylüyormuş gibi yankılı çıktı. "Daha önce hiç kiralanmamıştım."

Bir kez daha doğrulup bu yanlış anlaşılmaya değinme ihtiyacı hissettim. "Pekâlâ... Tuvalette bu yüzden benden yardım istemediğinin farkındayım. Ama bilmeni isterim ki ben asla... sevişeceğimizi düşünmüyorum... Bilirsin..."

Yüzüme bakarak sırtıttı. "Seks kelimesini yüksek sesle söyle-

meşe mi çalışıyorsun, Dr. Weston? Seks beklemediğini mi ima ediyorsun?”

Bize doğru dönen birkaç yolcunun kıpırdandığını hissettim. “Elbette hayır,” diye fısıldadım.

“Bunu takdir ediyorum. O şekilde satılık değilim.” Bir süre duraksadıktan sonra gülümsedi. “Ama *iki yüz bin* dolar için-”

“Anna.”

“Şaka yapıyorum! Tanrım, neşelen biraz.” Tırnaklarına özen göstererek dikkatle bir kalem ve kalın bir eskiz defteri çıkardı. Sayfaları çevirirken gözüme çizimleri ve canlı sulu boya resimleri ilişti. Durup boş bir sayfayı eliyle düzeltti ve beklentili bir şekilde bana baktı. “Bir milyarderle evli tıp öğrencisi olmak hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmem için otuz saatim var. Ailenle başlayalım. Bana annenden bahset.”

“Adı Janet Weston. On dört yaşından beri şirkette çalışıyor. Babamla bu sayede tanıştı, kasiyer olarak işe başladığı Harrisburg’daki ana mağazada birlikte çalışıyorlardı. Orta sınıf bir aileden geliyor ama artık bunu anlamam imkânsız. Şu anda şirkette resmî bir rolü yok, varsa bile müşteri deneyimi ya da o tür bir şeyin başkanı.”

Anna onu eğlendiriyormuşum gibi gülümsedi. “*İyi* biri mi demek istemiştin. Hobileri ya da sevdiği bir müzik grubu var mı?”

Gözlerimi kapatıp düşündüm. Annemi seviyordum. Kırılganlıklarını ve güçlü yanlarını biliyordum. Her gün nelere tahammül etmek zorunda kaldığını anlıyordum. Ama onu iyi biri olarak tarif edebileceğimden emin değildim. “Sanırım bu kim olduğuna bağlı. İsteddiği bir şeye sahip olduğun için sana karşı iyi olabilir.”

“Öyle mi? Neymiş o?”

“Bana erişimin.”

“Ah. Güç. Bunu sevdim. Onu nasıl kullanacağımdan emin değilim ama hoşuma gitti. Jake dahil üç kardeşin mi var?”

“Bu doğru.”

“İkinci en büyük sen misin?”

“Doğru. Alex içimizde en büyüğü. Blaire’le evli. Dört çocukları var: Reagan, Lincoln, Nixon ve GW.”

Anna omzuma hafifçe vurdu. “Şu hâline bak! Az önce ilk şakanı mı yaptın?”

“Keşke öyle olsaydı.”

Bunu sindirmesi için ona biraz zaman tanıdım. “Bu çocuklar kaç yaşındalar?” diye sordu.

“Reagan on iki, Linc sekiz, Nix beş ve GW iki yaşında. İyi çocuklar.”

“Alex ne işle meşgul?”

“Weston Foods’un finans direktörü,” dedim. “Blaire insan kaynaklarının eski müdürü ama hamile kalınca işi bıraktı. Çok geçmeden evlendiler.”

“Finans direktörü, insan kaynakları müdürüyle mi birlikteydi? *Bu bir skandal!*”

İç çektim. “Evet.”

“Peki nasıl insanlar?”

Omuzlarımı silktim. “Alex zayıf ve özgüvensiz.”

“Vay canına, direkt derin konulara girdin.”

“Konuyu uzatmanın bir anlamı yok. Hayattaki tek amacı babamızı memnun etmek.”

“İçinizden birinin babasıyla sorunları olabileceği hiç aklıma gelmezdi.”

Söylediğine aldırmamayı seçtim. Aslma bakılırsa, Anna sorunlarımızın yarısını bile tahmin edemezdi. “Blaire hayatından çoğunlukla mutluydu, ta ki dört çocuğu olana kadar. Artık tek istediği şeyin yanlışlıkla garsonla seks yaptığı kız kıza bir tatil olduğunu sanıyorum. Ya da birkaç garsonla. Üçlü yapmamızı teklif ederse şaşırma.”

Anna bana doğru eğildi. “Peki nasıl yanıt vermemi istersin?”

Bu söylediğine de aldırmadım. “Jake’i zaten tanıyorsun.”

“Jake Weston. En ufak oğlan. Mutlu sarhoş. Herkesi büyülemekten hoşlanır. Üniversitede arkadaşım Isabelle’le yattı. Yorular karmaşıktı.”

"Pazarlama direktörü, şu anda *Weston Foods*'un pazarlama bölümünün başında."

"*Jake* mi? Üst yönetici mi? Dostum, her şeyin bir çan eğrisi var."

Güldüm. "Unutma, ikimiz hakkındaki gerçeği bilen tek kişi o."

"Dürüst olabilir miyim? Bu tehlikeli geliyor. *Jake*'in içinde bir miktar şeytanlık var."

"Biliyorum. Bu gezideki işbirliği sebebiyle onu ödüllendirmeyi ihmal etmedim."

"O da senin kadar zengin. Ona ne vermiş olabilirsin ki?"

"*Warriors* sezon biletlerimi verdim. Saha kenarından."

Islık çaldı. "Umarım bu onu sessiz tutmaya yeterlidir."

"Değilse, onu öldürürüm."

Anna'nın bir süre beni izlediğini hissettim. "Bana kalırsa şaka yapıyorsun ama emin değilim." Beyaz şarabının geri kalanını tek seferde içti. "Bu durum biraz tehlikeli. Hoşuma gitti."

"Ve Charlotte," dedim düşünerek. "Charlie ailenin bebeği ve babasının küçük kızı. Lisedeyken isyankâr bir dönemden geçti ama Kellan'la tanıştı..."

"İsminin West Weston olduğunu düşündüğümü öğrendiğinde bana lobotomi geçirmişim gibi bakmıştın. Kellan McKellan adında bir adamın gerçekten var olduğunu ve yakında akraban olacağını konuşmak için şimdi iyi bir zaman mı?"

"O konuya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. O iyi bir çocuk. Ama ebeveynleri dayanılmaz insanlar."

"Tahmin edebiliyorum."

"Kellan ve Charlie *USC*'de tanıştılar. Birlikte çok iyiler. Kellan ebeveynlerinin endüstriyel cam şirketinde çalışıyor. Charlie de *Weston Foods* ticari grubunda genel müdür yardımcısı."

"Affedersin... Charlie kaç yaşında?"

"Yirmi üç."

"Şimdiden genel müdür yardımcısı mı?"

"Ebeveynlerinin şöhreti sayesinde bir yere gelmiş çocuklar Raymond Weston'ın hoşuna gider."

“Sen kaç yaşındasın? Otuz mu? Otuz bir mi? Öyleyse, sen de bir şeyin müdürü olacaktın, değil mi?”

“Otuz bir. Ve evet.” Yüzümü ovuşturdum. “Söylediğim gibi, babam eninde sonunda genel müdürlük rolünü üstlenmemi istiyor ama şirkete katılmış olsaydım, şu anda operasyon müdürü olurdum.”

“O ne?”

“Operasyon müdürü, şirketteki en yetkili ikinci kişidir. İşin yapısı günlük operasyonlara strateji uygulamayı gerektirir.” Boş bakışlarını görünce ekledim, “Mağaza lojistikleriyle ilgilenip tüm teknik ilerlemeleri idare etmem gerekecekti.”

“Teknik mi? Ama sen bir antropologsun. Bu bana... doğru rol gibi gelmiyor.”

Nabzımı sakinleştirmek ve buna nasıl karşılık vereceğimi düşünmek için birkaç saniye bekledim. “Bilgisayarlara meraklı bir şekilde büyüdüm,” dedim. “Hatta küçükken aile için birkaç yazılım bile geliştirdim.”

“Peki artık bunu yapmıyor musun?”

“Hâlâ programlamayla uğraşmak hoşuma gidiyor ama zamanla bilgisayarlara olan ilgim azaldı...” Duraksayıp söylediğimi düzelttim. “Yani üniversitedeyken. Şimdi ekonomi ve antropoloji derslerine giriyorum.” Bunu ona daha önce de söylemiştim ama en azından bu kez ayıktı. “Sosyolojik antropoloji üzerine araştırma yapıyorum, özellikle de bir şirkette çalışan insanların etiğine ve davranışlarına yoğunlaşıyorum. Aynı zamanda iyi bir işletmenin her çalışana aynı şekilde yaklaşmasının doğru olmadığını savunuyorum. Şirketlerdeki mikrokültürlerin olumlu bir şey olabileceğini ve daha geniş çapta şirket kültürüne katkıda bulunabileceğini, çalışanların bu sayede daha değerli ve anlaşılmış hissedeceklerine inanıyorum.”

“Öyleyse bir ormanda seni koşturan bir şey yok, seni küçük yalancı.”

“Hepsi sıkıcı aile hanedanlığı meseleleri.”

“*Hanedanlık* kelimesinin sıkıcı bir yanı yok.”

“İşte karımın bileceği bir şey,” dedim konuyu değiştirerek. “Babamın iş yaklaşımından hoşlanmadığımı bilir. Büyükbabamın biraz eksantrik olduğunu bilir.”

“Eksantrik. Zengin insanların kullandığı bir başka kelime. Geri kalanımız için o kelimenin *kaçık* olduğunu sanıyorum.”

“O da uyar. Ama büyükbabama bayılırdım,” diye devam ettim. “Karım, büyükbabam hâlâ hayatta ve işin başında olsaydı, aile şirketine çalışmayı kabul edeceğimi bilir. Babamla aramda olanlar hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımı bilir. Öyle ki, evlendiğimizden beri ebeveynlerimi görmedim.”

“Seni ailenden uzaklaştıran belirli bir şey mi oldu?”

“Evet ama karım aynı zamanda bu konuya da karışmaz.”

“Ve kocam büyük sırlar saklayan biriyle evlenmeyeceğimi bilir,” diye karşılık verdi Anna.

Ona doğru dönüp gözlerinin içine baktım. “Annem ve babam bu konu hakkında bir kez bile konuşmadılar. İnan bana, bizim de bu konudan bahsetmediğimize inanmakta hiç zorlanmazlar.” Gözlerimi kırpıştırıp önümdeki koltuğun arkasına odaklandım.

Anna’nın bir süre daha beni izledikten sonra boş şarap kadehini hostese verdiğini hissettim. Ardımdan dikkatini tekrar bana verdi. “Pekâlâ, başka ne var?”

“Başka ne olacak?”

Güldü. “Senin hakkında başka bilmem gereken ne var, West?”

“Dilediğini... uydurabilirsin.”

“Olmaz. Sana para yoksa, bana da para yok. Bana bir şeyler anlat. Herhangi bir şey. Hobilerin neler? En sevdiğin yemek ne? Nerenden gıdıklanırsın? İlginç düşüncelerin var mı? Evliyse, seni herkesten daha iyi tanımalıyım, değil mi?” Aniden bir şey hatırlamış gibi irkildi. “Ah, kahretsın.”

“Ne?”

“Bir yüzüğüm olmalı, değil mi? Bir tane almak aklıma bile gelmedi!”

“Ah, doğru.” Cebimden bir yüzük kutusu çıkarıp onu aramızdaki konsola koydum. “İşte.”

Anna kutuya baktı. "Bu çok gerçek dışı."

"Ne?"

"Bu... küçük bir kızken bile," dedi nefes nefese. "Aynen böyle olacağını hayal etmiştim."

"Hiç ciddi davrandığın oluyor mu?"

Anna'nın gülümsemesi durdu ve ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Bana Kamboçya'dan dönmüş evli bir tıp öğrencisi olmam gerektiğini söyledin. *Chanel* giyiyorum ve iki gün önce elleri seninkilerden daha büyük olan bir kadın vajina dudaklarıma ağda yaptı. Sahte kocam aramızdaki konsola bir yüzük kutusu koyup 'İşte,' diyor. Ve sen ciddi olmamı mı bekliyorsun?"

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Beynim hâlâ *vajina dudaklarım* kelimesine takılıp kalmıştı.

"Başka birini seçmiş olmayı diliyorsan," dedi kutuyu alırken. "O hissi biliyorum. İki gün önce dudağımın üzerine ağda yaptırırken ben de aynı şeyi diledim."

"Her şey yoluna girecek," dedim. "Açıkçası, zaten birkaç ay içinde boşanacağız. Bu yüzden çok yakın görünmemize gerek yok. Ne kadar mesafeli görünürsek, o kadar iyi olur." Aramızdaki kadife kutuya baktım. "Yüzüğü takacak mısın?"

Anna kutuyu açar açmaz sertçe kapattı ve elini yakmış gibi aramızdaki konsola geri bıraktı.

"Onu takamam," dedi titreyen bir sesle.

"Neden?"

"O elmas... meme ucum kadar büyük."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Yüce Tanrım."

"Kolyenin abartı olduğunu sanıyordum ama bu müstehcen. Okyanusa çarparsak, o şey beni dibe çeker."

"Ya sana onun sahte olduğunu söylersem?"

Anna bana baktı. "Sahte mi?"

"Evet."

Gözlerini kıstığında birkaç saniye geç cevap verdiğimi fark ettim. "Yalan mı söylüyorsun?"

“Tak şunu, Green.” Çenemle kutuya işaret ettim. “Birazdan kalkacağız, yüzük aniden kayıp koltuğunun iç kısmına girebilir. Ve onu çıkarmak için koca koltuğu sökmek zorunda kalırlar.”

“Sahte bir elmasa neden uğraşsınlar ki?”

Gülerken nefesimi verip yüzümü ovuşturdum. Uzun bir uçuş olacaktı.

ANNA

Bu uçakta, hayatım boyunca okulda geçirdiğim süreden daha fazla zaman geçirmiş olabileceğimi düşünüyordum. Buna rağmen, Los Angeles - Singapur uçuşu bu yolculuğun en uzun kısmı değildi. Singapur'a indiğimizde bizi havalimanından feribot limanına götüren özel bir şoför karşıladı. Oradan da Batam, Endonezya'ya giden bir feribota bindik. *Dayanılmaz* göreceli bir kavramdı ama Endonezya'da havanın dayanılmaz sıcak ve nemli olduğunu söylemekte sakınca yoktu. Okyanusun kenarında yaşamaya alıştım ama bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, Batam'da karadan kalkan ama suya iniş yapan bir başka uçağa bindiğimizde, hem ben hem de sevimli *Chanel* şortum kalıcı yenilgi kırışıklıkları içindeydi. Üzerimi değiştirmeyi çok isterdim ama robot valizimin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bir şekilde kendi iradesiyle bizi takip ettiğini umuyordum.

Acele aktarmalar ve gelişigüzel otobüs yolculukları sırasında hızlıca yiyecek bir şeyler atıştırmak zorunda kalmamızdan endişelenmiştim. O yüzden benim gibi aptallar için söylüyordum: Zenginler bizim gibi seyahat etmiyorlardı. West ve ben birinci sınıf yataklarımızda uyumadığımız her an yemek yedik ve içki içtik. Bizi feribota bırakan arabada su, şarap, bira, sandviçler ve genç bir boyna hücum eden vampir gibi gömüldüğüm kocaman

bir tepsi taze meyve vardı. Amfibi uçak dışarıdan plastik bir ördeğe benziyordu ama içi pürüzsüz krem rengi deri koltuklar, alçak ve cilalı ahşap masalarla döşenmişti. Ayrıca bizi tatil havasına sokacak kadar içki vardı.

Sert bir içkinin onun için fena olmayacağını düşünsem de, West pek içmemişti. Doğru düzgün gülümsediği de söylenemezdi, gerçi o hep öyleydi. Tüm yolculuğu sarhoş geçirmek istiyordum ama ben de yavaş ilerledim. Çünkü ışıltılı beyaz kumlara yaklaştıkça iş üzerinde olduğumu anlamaya başlıyordum. Şimdiye kadar gördüğüm her şey, Vivi'nin valizimdeki giysilere harcadığı paranın bu aile için okyanusta bir damla olduğunu gösteriyordu. Benim hayatımı değiştirebilecek on bin dolarlık çek Westonlar için hiçbir şeydi.

Bunu fark etmek hem göz korkutucu hem de mide bulandırıcıydı. Hayatımdan daha değerli bir giysinın üzerine şarap dökmeye ihtimalim çok yüksekti. Bir NATO ülkesinin lideri olduğunu bilmediğim birine uygunsuz bir şaka yapacağımı şimdiden hayal edebiliyordum. Oradaki kimseden hoşlanmayacağımı biliyordum ama yine de benden hoşlanmalarını sağlamak zorundaydım. Yetersiz beslenmiş, alt orta sınıf bedenimde o kadar güç olup olmadığını bilmiyordum.

Kadifemsi sesini duymadan önce sıcaklığını hissettim. "Muh-teşem, değil mi?"

Başımı çevirdiğimde West'in çok yakınımnda olduğunu gördüm, omzumun yanından dışarı bakarken aramızda birkaç santimetre vardı. Yakından cildi inanılmazdı. Pürüzsüz ve temizdi, uzun yolculuğumuzun ardından kirli sakalı çenesine çok hafif bir gölge düşürüyordu. İkimiz de Singapur'daki salonda taze lenmek için birkaç dakikamızı ayırmıştık, sabun ve erkeklere özgü keskin bir deodorant kokuyordu. Kesinlikle darmadağınık görünmüyordu ve bir kez daha zenginlerin geri kalanımız gibi telaşlanıp koşturmadıklarını düşündüm.

"Ne?" diye sordum kusursuz bir burnu olduğunu fark ederken. Düz ve eşitti. Kemik yapısı inanılmazdı. Hiçbir yerinde bir

gözeneği olmadığına yemin edebilirdim. Onun tablosunu yapmak istiyordum.

Açıkçası... onun *üzerine* resim yapmak istiyordum.

"Bu su," dedi dikkatimi çekmek için çenesiyle dışarıyı işaret ederek. "Gerçek görünmüyor."

Haklıydı. Bir ressam olarak manzara muhteşemdi. Kristal mavi su altımızda dalgalanıyordu. O kadar berraktı ki mercan kayalıkları havadan görülebiliyordu. Bir seraba bakmak gibiydi; ana adanın etrafında daha ufak beş uydusu vardı, her birinin yüzeyi beyaz şekerle çevrelenmiş ve zümrüt yeşili birer taş takılmış gibiydi. Yaklaşırken adanın topografyası düz bir tuvalden yükseldi. Tırtıklı kayalıkları ve taş iç kısımları vardı, orada bulunan küçük mavi gölleri tepelerindeki yeşillikler koruyordu.

"Güzel," diyerek kısık bir sesle ona katıldım. "Tam olarak algılayamadığım türden bir manzara."

Nedense, bu bana ilk kez düğünçiçeği gördüğüm ânu hatırlattı. Narin kıvrımlarını, yumuşak ve sıkı bir şekilde katmanlanmış taş yapraklarını, sapındaki bebek kadar yumuşak narin tüylerini doğru düzgün yakalayıp tuvalde yeniden yaratabileceğimi düşünmemiştim. Ama yaklaşıma kadar tekrar tekrar denedim. Resamlık bazen ilk etapta kötü şeyler çıkarmaktan korkmamaktı.

Belki de bu yüzden en sonunda sanatı seçmiştim? Affedici olduğu için? Beynim tıp fakültesine uygun değildi. Peki sınırları gevşek ve öznel olduğu için mi sanata yönelmiştim? Çünkü bu gezi... ilk başta kötü yapabileceğim bir şey değildi. Bu oyunda gevşek sınırlar yoktu. Hatta sınırların ya da kuralların ne olduğunu bile bilmiyordum.

Mümkün olsaydı bu manzarayı nasıl resmedeceğimi düşünerek ve suyun ışıldayan yüzeyinde ilk fırça darbemi bulmaya çalışarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Böylesine engin ve uçsuz bucaksız bir şeyi resmetmeye çalışmayı düşünmek bunaltıcıydı ama bu egzersize olan aşinalığım beni adada bekleyen diğer şeyleri düşünmekten alıkoyuyordu. Fransız Ultramarin Ekstra Açık'ı, Kobalt Yeşili'yle karıştırırdım. Biraz Titanyum Beyazı ek-

ler ve gözlerimi kapattığımda gördüğüm renge benzeyene kadar onu karıştırdım.

Resim yaptığımı hayal ettiğim sırada hafif bir sarsıntı ve etrafımızda yükselen köpüklerle birlikte okyanus yüzeyine indik. Turkuvaz dalgalar sarı kanatların üzerine yükselirken West'in kolunu tuttum. Ada sadece bir buçuk kilometre ötede yeşil ve beyaz bir cevher gibiydi. Pekâlâ. Bu gerçekten oluyordu.

*Bir milyoner gibi düşün, dedim kendi kendime. Cristal. Hamp-
tons. Chanel. Yüksek riskli yatırım fonları. Yarış atları.*

Hostes yaklaştı. "Uçaktan inmeye hazır mısınız? Ev sahipleri sahilde sizi karşılamayı bekliyorlar. Eşyalarınız direkt bungalovunuza götürülecek."

West ve ben ayağa kalkıp aynı anda vücutlarımızı esnettikten sonra havada birkaç aparkat attım. "Hadi bunu yapalım!"

"Adada yalınayak dolaşmak harikadır," dedi hostes. Direkt bana hitap ettiğini anlamam biraz zaman aldı. Uçuş sırasında bir ara West pahalı spor ayakkabılarını çıkarıp parmak arası terliklerini giymişti. "Misafirler buraya yaptıkları ziyaretlerde ya sandalet giymeye ya da yalınayak dolaşmaya teşvik edilirler." Kadının içten bir ifadesi vardı ama yüksek topuklu sandaletlerime yan gözle bakınca ne demek istediğini anladım. *Müthiş zenginler bile kumda on santimetrelilik topuklularla yürüyemezler, bebek surat.*

"Ne güzel," dedim gülerek. Ardından sandaletlerimi çözme-ye çalıştım. Tırnaklarım gerçekten büyük bir engeldi ve bu gülünçlüğe ek olarak parmağımda sürekli kayan yarım kiloluk kocaman bir elmas vardı. West pençelerimle zorlandığımı görünce güçlü ellerini kalçalarımın altına kaydırdı ve ayak bileklerimi kavradı, ardından parmaklarıyla hızla bağcıkları çözdü. Bundan olması gerekenden daha fazla hoşlandım. "Kocam yüksek topuklu ayakkabılar giymemden hoşlanıyor ama içimdeki küçük eş yalınayak gezmeye bayılır!"

Hostes buna kibarca gülümseyip bizi çıkışa yönlendirdi.

"Biraz sakın ol," dedi West bana ayakkabılarımı vermek için doğrulurken.

“Sadece şakalaşıyorum.”

“Daha az şakalaş.”

Ona doğru dönüp fısıldadım. “Anlaşmamamızın sorun olmayacağını düşündüğünü biliyorum ama babanın aile şirketinde bir tür müdür olmanı istediğini söylememiş miydin?”

“Operasyon müdürü.”

“Pekâlâ. Evliliğimizin gerçek olmadığından şüphelenebileceğini ve üzerinde baskı kurmak için mirasını sana karşı kullanabileceğini söylemiştin, değil mi? Neden biraz sevgi dolu olmaya yım ki? Soğuk ve robot gibi olursak, babandan kurtulamayız.”

“Ondan kurtulmakla kendine ‘küçük eş’ demen arasında büyük bir fark var.”

“Sadece bana verilen rolü oynuyorum, dostum. Elimdeki küçük bilgilerden yola çıkarak bir şeyler yapmaya çalışıyorum.”

West uçaktan inmek için basamaklara ulaşmadan durdu ve kocaman elini koluma doladı. “Bunu yanlış mı hesapladım?”

“Hiç şüphesiz?”

Paniğe kapılırken bana delirmiş gibi baktı. “Bu rolü *oynamak* mı istiyorsun? Bana ‘dostum’ demeyi bırak. En sevdiğin nargileleri, Takis cipslerini ve *White Claw* aromalarını övmeyi bırak. Bu insanlar şakalaşmazlar, Anna. Babam onunla uğraşan insanları yok etmek için milyonlarca dolar harcıyor, evet *milyonlarca* dolar. Evliliğimiz hakkında yalan söylediğimi anlarsa, aynı şeyi yapmayacağım mı sanıyorsun? *Seni* mahvetmeyeceğini mi sanıyorsun?”

Bu hiç aklıma gelmediğinden küçük bir ses çıkardım. Buraya geldiğimiz için ikimize de bağırarak istiyordum ama West’in endişesi şimdiden belirgindi. İçimizden birinin aklını başına alması gerekiyordu.

“Bana kukla-insan karışımı olmamın sorun olmayacağını söylemiştin, unuttun mu?” dedim tıslayarak. “Dinle, yaşadıklarını anlıyorum. Bu senin için oldukça stresli bir durum. Sana anlayış göstereceğim ve bir daha ‘dostum’ diye hitap etmeyeceğim, tamam mı? Ama sen onun oğlusun. Seni mahvetmeyecek.” En

azından öyle olacağını düşünüyordum. Zengin aileler hakkında tüm bildiklerimi *Succession* dizisinden öğrenmiştim ve aralarında biraz acımasızlık olduğu izlenimine kapılmışım. “Ayrıca, o silah satıcısı değil. Bir *toptancı*. Los Angeles bölgesindeki tüm Westonlara girişimi mi yasaklayacak? Sorun değil, zaten bütçem oradan alışveriş yapmaya yetmiyor.”

West bariz bir endişeyle bana baktı. “Lütfen, Anna,” dedi çok safmışım gibi nazikçe. “Sadece sana rehberlik etmeme izin ver.”

İskelede ilk adımımı atıp West’in beklentili ve biraz yalvarır gibi bana elini uzattığını görünce duraksadım. Öne doğru uzandığımda parmaklarını sıkıca benimkilere doladı. Evet, bu gösterinin bir parçasıydı ama aynı zamanda bu işte birlikte olduğumuzun fiziksel bir hatırlatmasıydı. West batarsa, ben de batacaktım.

İskele boyunca pilotu takip ettik, her nasılsa yakından daha güzeldi. Altımızdaki suda yüzen rengârenk balıklar gözüme çarptı ve kıyının kıvrılmaya başladığı yerdeki yüksek ayaklıkta bir misafir bungalovunun köşesini fark ettim. Genellikle bir tatil yeriyle bağdaştırılan şeyleri ne gördüm ne de duydum. Suyu sessizce yaran bir çift kano dışında, marina trafiği, gürültülü turistler ya da zevksiz davul serenadı yoktu. Çiçeklikler, yeşillik saksıları ya da bakımlı en ufak bir şey yoktu. Biraz vahşiydi, tam anlamıyla izoleydi ama terk edilmemişti. Gerçek bir ütopyaydı.

Dar tahta iskelenin ucunda dururken ayaklarımız kuma battı. O kadar yumuşak ve inceydi ki ılık su gibi ayak parmaklarımdın arasına girdi. Sahilin birkaç metre ilerisinde bir grup çalışan bekliyordu. Ortama *White Lotus* havası hakimdi, birbirleriyle uyumlu haki şortlar ve beyaz polo yaka tişörtler giymiş çalışanlar omuz omuza durmuş nazikçe gülümsüyorlardı. Bizim için ellerinde yerel çiçeklerden oluşan küçük bir demet, soğuk ve ıslak bezlerin olduğu bir kase, buzlu su bardakları ve bir tabak dilim-

lenmiş meyvenin olduğu bir tepsi tutuyorlardı. Dört ev sahibi kendilerini Maria, John, Eko ve Gede olarak tanıttıktan sonra ellerinde tuttıkları şeyleri bize verdiler. Ellerimizi silip suyu içtik, meyvelerin tadına bakarken Gede öne çıktı.

“Pulau Jingga’ya hoş geldiniz,” dedi. “Ziyaretiniz boyunca sizin özel hizmetkârınız olacağım. Rezerv hakkında sizi bilgilendirebilir miyim?”

“Vay canına,” diye homurdandım. *Gerçek bir hizmetkâr*. Bu muhteşemdi. Ama *zengin* olduğumu hatırlayınca sakince cevap verdim. “Bu harika olur, teşekkür ederiz.”

Adamın yüzü gördüğüm en güzel gülümsemeyle aydınlandı. “1993’te Pulau Jingga’nın yüz altmış kilometre yarı çapı alandaki mesafede dinamitle balık avcılığı yasaklandı. Şu anda üzerinde bulunduğunuz ada ve çevresindeki beş adacık resmen koruma alanı ilan edildi.” Kollarını iki yana açarak etrafımıza işaret etti. “Tüm tatil bölgesi kıyıyı erozyondan, deniz altı ekosistemlerinden ve yerel bitki örtüsünü yok olmaktan koruyacak şekilde geleneksel Endonezya yöntemleri kullanılarak inşa edildi. Otuz beş misafir villası var: Kumsal boyunca on beş çadır kabin, bahçelerde on beş kulübe ve beş lüks su üstü bungalov var. Onlardan birinde kalacaksınız.”

“Lüks su üstü bungalov,” diye fısıldadım West’e. “Dile getirilmiş en iyi dört kelime kombinasyonu.”

West kaskatı bir şekilde gülümserken Gede sözlerine devam etti. “Sıcak suyu ve elektriği güneş ve rüzgâr enerjisiyle elde ediyoruz, su geri dönüştürölüp yeniden kullanılıyor. Yemekler yerel kaynaklardan elde edilerek hazırlanıyor ve restoranlarımız *Michelin* yıldızlı. İçinde her şey var. Buna yemekler, spa uygulamaları ve etkinlikler de dahil. Kano, kürek sörfü ve şnorkelle yüzme deneyimi sunuyoruz. Ayrıca balık tutmak için yakındaki adalara kürek sörfü yapabilirsiniz. Şnorkel ekipmanlarını o taraftaki kayık evinde bulabilirsiniz,” dedi malzemelerin bulunduğu yeri işaret ederek. “Ve civarda keşfedebileceğiniz iki gemi enkazı var. Adanın iç kesimleri yoğun bir şekilde ormanla kaplı

ve dilerseniz gezebileceğiniz işaretli patikalar var. Ya da buradayken hiçbir şey yapmadan vakit geçirebilirsiniz.”

“Ah-ha-ha,” dedim abartılı bir şekilde gülümseyerek. Yüzüğü göstermek için sol elimi göğsüme koydum. “Bu kulağa harika geliyor.”

“Size yardımcı olabilir veya her şeyi size bırakabilirim,” dedi Gede. “Haber vermeniz yeterli.” Elini uzatıp sahildeki bungalovlara doğru işaret etti. “Bungalovunuzda daha fazla bilgi bulabilirsiniz ama aklınıza gelebilecek her soruya yanıt verebiliriz. Burada nadiren belirli bir programa bağlı kalırız. Ama birlikte olduğunuz grubun sunduğu programa göre, ana restoranımız *Jules Verne*’deki kokteyl resepsiyonuna kadar birkaç saatiniz var. Dinlenip tazelenmek için bungalovunuza çekilmek isteyebilirsiniz.”

Dürüst olmak gerekirse, şık el çantamı bırakıp deli gibi kumsalda koşmak, kıyıya vuran köpüklü dalgaları sıçratmak ve gökyüzüne uzanan palmyelerin arasına gerilmiş hamakların birinde kestirmek istiyordum. Fakat West’in omuzları fark edilebilir şekilde gergindi ve ikimiz de duş alıp giysilerimizi değiştirsek fena olmayacaktı.

“Kulağa fevkalade geliyor,” dedim West’in koluna girerken. “Sence de öyle değil mi, tatlım?”

West bana bakıp neşesini hızla gizledi. “Evet. Gerçekten fevkalade.”

Yeni arkadaşlarımıza el salladık ve su üzerindeki bungalovlara doğru şaşırtıcı bir şekilde uzun olan yola koyulduk. Kumda kaymamak için elimden geleni yapıyordum çünkü bir Weston eşinin bunu yapacağını sanmıyordum ama uçaktaki hostes haklıydı. Adada yalınayak dolaşmak harikaydı. Bu arada West yanımda oldukça perişan bir hâlde yürüyordu. En azından harika görünüyordu. Keten pantolonunu ayak bileklerinin hemen üzerine kıvrırmıştı ve rüzgâr düğmeli beyaz gömleğini göğsüne yapıştırırken kaslarının çok güzel olduğunu ortaya seriyordu. Parmak arası terlikleri gevşek bir şekilde parmaklarından sallanıyordu.

Cennetten bir köşede yürürken bile darağacına gidiyormuş gibi görüldüğüne göre, hayatı kimbilir nasıldı?

Tam o sırada başımı kaldırıp bize doğru yürüyen iki figürü fark ettim. Adam ufak tefek ve kaskatı görünüyordu, ayrıca saçlarına aklar düşmüştü. Bir de bu tropik vahaya hiç yakışmayan bir toplantı odası yürüyüşüne sahipti. Yanındaki platin saçlı kadın zayıf ve zarifti. İhtişamlı uzun elbisesi ada esintisinde dalgalanıyordu.

Sormama gerek kalmadan kim olduklarını anladım.

ANNA

West'in babasının bu küçük adada keten şortu ve açık yakalı çiçekli gömleğiyle bize doğru yürüdüğünü görmek, bir alışveriş merkezinde aslan olduğunu fark etmek gibiydi. Adam ortama tamamen ters olacak şekilde ölümcül bir tehlikeydi.

Fakat... tuhaf bir şekilde derli topluydu ve karısından rahat on beş santimetre daha kısaydı. Klişeleri pek umursamazdım ama Ray Weston gergin, suratsız ve öfkesi bir bulut gibi onu takip ederek sahilde ilerlerken, daha önce bahsettiğim vahşi kedi ona kıyasla daha az ürkütücü görünüyordu.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye seslendi Ray yaklaşık altı metre öteden.

Merhaba ya da Adaya hoş geldin, demek yoktu. Oğlunu iğneli bir lafla karşılamıştı. West babasını neredeyse beş senedir görmediğini söylememiş miydi?

"Liam, canım!" diye seslenen kadın, kollarını açıp bize doğru son altı metreyi koştu. West de biraz hızlandı ve buluştukları anda annesini kollarının arasına aldı. Bu görüntünün kalp acıtan biçimde hoş bir yanı vardı, kucaklaşmalarının gerçekliği karşısında hazırlıksız yakalandım. Zihnim, *Ünlüler de bizim gibiler!* diye fısıldadı.

Yanlarına ulaştığımda West'i babasına bakarken buldum. İki adamın da birbirlerini nasıl selamlayacaklarına karar verememeleri acı vericiydi. Çareyi hızla el sıkışmakta buldular. *Pick-*

It-Up'ta çalışırken kasaların yakınında ne bulursam okurdum. Çok sayıda dergi, bilim dergisi, çizgi roman, seyahat broşürü, gazete ve takvim okumuştum. Hiç seçici değildim. Bu da *Red Bull* ve *Snickers* satarak geçirdiğim yıllar içerisinde çok fazla gelişigüzel bilgi edindiğim anlamına geliyordu. Birçok konuda bir şeyler biliyordum ve insanlar hakkında da fikir edinmiştim. Ray avucunu aşağıda tutarak elini uzatmıştı, bu baskın bir karaktere işaretti.

Babamla karşılaştığımda elini sıkarak onunla selamlaştığımı hayal etmeye çalışsam da bunu yapamadım.

Ray Weston'la göz göze geldim. West'le aynı renk gözlere sahiplerdi ama sahte kocaminkileri karamel, bal ya da viski rengi olarak tarif edebilirken, babasının gözleri aynı sıcaklıkta değildi. Kahverengimsi ve haki karışımı bulanık bir bejdi. Hatta yırtıcı bir kehribar rengindeydi.

West önce annesini içtenlikle selamlamış olsa da, elini sırtımın alt kısmına koyup beni babasına doğru yönlendirdi. "Anna, bu babam Ray Weston."

"Evet, merhaba," dedim ve elimi ona uzattım. "Nihayet tanışabildiğimize sevindim."

Görünürde geliniyle ilk kez karşılaşıyordu ama suratımı ekşitmemek için kendimi zor tutmama sebep olacak kadar sert bir şekilde kısaca elimi sıkarken bana doğru düzgün bakmamıştı bile. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi oğluna. Alaycı bir gülümsemesi vardı. "Neye benzediğini unutmuşum. Karın seni gözlerden uzak tutuyor."

Houston, bir sorunumuz (sorunlu adamımız) var.

"Onu zincire vuruyorum," deyip göz kırptım. "Ama sadece istediğinde."

Aniden ve gürültülü bir şekilde West söylediğimi geçiştirdi. "Ve bu da annem Janet."

Janet yanıma yaklaştı, platin rengi saçını kusursuz bir topuz yapmıştı. Kürekkemikleri o kadar belirgindi ki, narin sarı elbisesini ayakta tutan askılara benziyorlardı. İşinde son derece usta bir

plastik cerrahı olduğunu tahmin ettim çünkü her nasılsa altmış yaşında olmasına rağmen yirmi beş yaşında gibi görünüyordu.

“Anna, tatlım!” Kayınvalidem olduğunu unutmamam gereken kadın iki yanağıma da sahte birer öpücük kondurdu. “Tanrım, yakından saçın çok pembe!”

İlk karşılaşmalar düşünüldüğünde tuhaftı ama üzerine kafa yormaya fırsatım olmadan Janet, West’in diğer tarafına sokulup sanki yarım metre öteden onu duyamazmışım gibi kısık bir sesle konuştu. “Bir grup çalışanın bir araya gelip genel merkeze *piercingler*, saç renkleri ve görünür dövmeleer hakkındaki kurumsal politikamızı yeniden gözden geçirmemizi isteyen bir mektup yazdıklarını söylemiş miydin? İşe yaramadı, elbette. Mağazalar için çok zevksiz. Çekici değil, bilirsin?”

Çenemin yavaşça aşağı sarktığını hissettim ve *Çılgılık*’ın pembe saçlı, yol yorgunu versiyonuna dönüşene kadar ağzımın gidecek açıldığını hayal ettim. Bu kadın *vahşiydi*.

Ardından saçımı süzerek ekledi. “Ama sana çok yakışmış, Anna.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim, sanırım.” Yola çıkmadan önce saçımı daha saygı duyulabilir olan koyu kahverengiye boyatmayı aklımdan geçirmiş ama en sonunda vazgeçmiştim. Bu kostümün içinde bile kendim gibi hissetmiyordum, ihtiyacım olan en son şey aynaya her baktığımda bunu doğrulamaktı.

Janet sözlerine devam etti. “Bungalovunuzu gördünüz mü?”

“Tazelenmek için oraya gidiyorduk,” dedi West.

“Size üç numaralı bungalovu ayırdık. İki numarada kalan Alex’le Blaire ve bizimkinin arasında. Çok sevimliler.” Janet gözlerini tekrar saçıma dikti. “Gerçi çarşaf beyaz... pembenin akma ihtimaline karşı Gede’den onları koyu renk bir şeyle değiştirmesini isteyeceğim.”

West yanıma sokuldu. Elini kolumdan aşağı indirip parmaklarını benimkilere kenetlerken boğazım kurudu. “İşletmenin üstesinden gelebileceğine eminim, anne.”

“Seni o tozlu ofisten çıkmaya ikna etmek için cennete bir gezi

düzenlemek zorunda kaldık,” dedi Ray kasıtlı bir şekilde alaycı kelimeler seçerek.

West hiç istifini bozmadan sakince karşılık verdi. “Charlie’nin düğününü asla kaçırmayız.”

“Ama altmışıncı doğum günü partimi kaçırdın, değil mi?” dedi Ray.

Yakınlarda bir kamera olsaydı direkt ona bakardım. Şaşkına dönmüştüm.

Janet’in tedirgin kahkahası gerilimi tene saplanan bir cam parçası gibi kesti. “Ah, yeniden bir arada olmak çok güzel!” West’in serbest eline uzandı. “Muhteşem!”

İki adam bir tür göz teması güreşi yapıyorlardı ve fiziksel bir şeye dönüşmeden buna son vermemiz gerektiğini hissediyordum. West’in koluna sokulup yanağımı omzuna yasladım. “İkinizi de görmek harika. Sanırım bir süreliğine kocamı bungalova götüreceğim, ne demek istediğimi anlarsınız.”

“Duşu kastediyor,” dedi West hemen.

“Evet. Birlikte duş alacağız,” dedim sırtarak. “Bunca yılın ardından, ona hâlâ doyamıyorum.”

“Pekâlâ. Bu güzel.” Janet, West’in elini tutarken ona hafifçe vurdu. “Saat altıdaki kokteyl partisini unutmayın.” Yaklaşıp oğlunun yanağına bir öpücük daha kondurdu.

Ardından bana imalı bir bakış attı ve Ray bize tekrar bakmaya gerek görmediği için sahilde ilerlemeye devam ettiler.

Bize kulak misafiri olmayacakları kadar uzaklaştıklarından emin olduğum anda derin bir nefes verdim. “Tanrım. Bu çok yoğundu.”

West elimi bıraktı ve avucunu pantolonuna sürmesi dikkatimden kaçmadı. “Bu hiçbir şeydi.”

“Harika.” Adımlarına ayak uydurmak için hızlandım.

Yakındaki bir ağaca tünemiş uzun boylu, beyaz bir kuş bizi izliyordu. İnce, kızılımsı bir gagası ve açık sarı bir tepesi vardı.

Yanından geçerken, *Niye acele ediyorsunuz ki?* der gibi merakla başını eğdi. Açıkçası... ona katılıyordum.

"Annenin yastık kılıflarıyla ne zoru var?"

"Sana karşı kullanabileceği bir şey bulmaktan çekinmez."

"Ama bu aptalca bir şeydi," dedim. "Bu adadaki hemen her kadının saçını boyattığı düşünülürse."

"Evet."

"Ondan beklemem gereken herhangi bir potansiyel tuzak var mı?"

West omzunun üzerinden bana baktı. "Yanıtımdan nefret edeceksin."

"Yine de duymak istiyorum."

"Söz konusu ben olduğumda, ona boyun eğ. Daima en çok onu seveceğimi düşünüyor. Çok içki içer ama sen gecede ikiden fazla içki içmemelisin. Bol bol gülümsemeyi unutma. Ben bitirsem bile, tabağındakileri asla tamamen bitirme."

"Tarihte tam olarak ne kadar geriye gitmemi bekliyorsun? Oy kullanabilecek miyim?"

West bıkkınlıkla nefesini verdi. "Green. Yanıtımdan nefret edeceğin konusunda seni uyarmıştım."

"Pekâlâ. 1950'lerin ev hanımı rolünü oynarım."

"Anna," dedi en sonunda nazikçe. "Açıkçası koluma girip gülümsemen yeterli olur. İnan bana, seni hazırlıksız bırakmamaya çalışıyorum. İşin üzücü yanı, anne ve babam ne olursa olsun seni pek umursamayacaklar."

David Green'in gerçekten evli olduğum biriyle tanıştığını ve ona pek ilgi göstermediğini hayal ettim. Beş senedir evli olduğum biriyle yeni tanıştığını hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Böyle bir şey asla olmazdı. Biriyle üç kez çıktığımdan bahsedersem, babam adamı akşam yemeği yemek için eve çağırmamı isterdi. Böyle bir sahile adımımızı atmamıştık -ekonomi sınıfı uçuş biletini bile maddi olarak asla karşılayamazdık- ama çok daha değerli bir şeye sahiptik.

West'e bakarken onun adına üzüntü duydum.

Sessizce yürümeye devam ettik. Kumsalın ucunda, yumuşak kum yerini dik kayalıklara bırakıyordu. Uçurumun kenarına adanın kıvrımı boyunca yürümeyi kolaylaştıran pürüzsüz suntalardan bir yürüyüş patikası yapılmıştı. Bir kıvrımı dönünce, kendimizi tam karşısında bulduk ve manzara nefesimi kesti. Ahşap patika suyun üzerinde beş uzun ve dar köprüye ayrılarak bungalovlara gidiyordu. Her birinin arasında bir şehir bloğu kadar mesafe olması onları oldukça mahrem kılıyordu.

O anda on gün boyunca sadece bir oda değil, aynı zamanda bir yatağı paylaşacağımızı fark ettim. "Sürpriz," diye homurdanıp bizim bungalovumuza gittiği söylenen, patikadaki üçüncü köprünün başında durdum. "Bunu beklemem gerekirdi."

"Neyi beklemen gerekirdi?"

"O küçük, romantik kulübede iki adet tek kişilik yatak yoksa, aynı yatağı paylaşacağız."

West başını iki yana salladı. "Kanepede yatarım."

Uzun ve kıvrımlı köprümüzün sonuna varıp güzel bungalovun verandasına adımımızı attığımızda, okyanusa bakan iki yuvarlak papasan sandalyeden oluşan oturma seçeneklerimizle karşılaştık. Uzun ve dar bungalovun içinde çift kişilik kocaman bir yatak ve bir duvar boyunca uzanan West'in sol bacağının bile sığmayacağı kadar dar oymalı bir ahşap oturak vardı.

"Sanırım o dekoratif amaçla koyulmuş," diye fısıldadım. "Sığacağını sanmıyorum. Üzerine koyulmuş bir tabutta uyumuyorsan."

Kaşlarını çatarak oturağa baktı. "İdare ederim," diye mırıldandı.

"Şu daha büyük bir sorun." Uzun bir dikdörtgene benzeyen bungalova işaret ettim, yatak odası neredeyse üçte ikilik kısmını kaplıyordu. Yatak boşluğunun arkasında küçük yarım bir duvar vardı ve alanın üçte birlik kısmını bir banyo işgal ediyordu. Lavaboyu ve dolabı yarım duvar gizlerken, duş ihtişamlı bir şekilde açıldı ve girişten bile görülebiliyordu. Gerçek bir kapıyla kapanır gibi görünen tek yer içinde tuvalet olan ufak bir odaydı.

İmdat. West bu bungalovda benimle birlikteyken, orada tuvaleti mi yaptığımı hayal edemiyordum.

"Spada duş alabilirim," dedi West.

"Bu şüphe çeker."

"Her şeyi stratejik bir şekilde zamanlamamız gerekecek."

"Ya da üstesinden gelmemiz gerekecek," dedim. "Ebeveynlerinle tanıştıktan sonra, beni çıplak görmenin bu gezinin en zor kısmı olacağını hiç sanmıyorum."

"Anlaşıldı."

Haklıydım ama onun bir erkek, benimse bir kadın olduğum ve bu küçücük, romantik alanı paylaşacağımıza dair farkındalığın tüm sıcaklığıyla içime işlemesine engel olamadım. "Pekâlâ. Yetişkin pantolonlarımızı giyelim -ya da onları çıkaralım- ve bu durumun üstesinden gelelim."

West bana bakakaldı. Ben de ona bakarak karşılık verdim. Birkaç kez hızla gözlerini kırptırdı. "Ne? Şimdi mi?"

"West, yedi yüz saattir seyahat ediyoruz. Duş almaya ihtiyacım var. Peki ya senin?"

"Evet." İç çekti. "Önce sen duş al. Ben dışarıda olacağım."

West çift seviyeli balkona çıktı. Bir katı gölgede kalıyordu, diğer katı da okyanusa bakan ve güneş alan kısımdı. Fakat oraya yan taraftaki basamaklarla ulaşılabiliyordu. Onu takip edip bir süre yanında durarak manzaraya baktım. Ufuk uçsuz bucaksızdı, dalgalanan berrak turkuvaz rengi suyu tuvale yansıtabileceğimden emin değildim. Akıntı bize doğruydı, bungalovu destekleyen ahşap veranda kazıklarına ve ayaklıklara vuruyordu. Suyun yüzeyinden birkaç metre yukarıdaydık ama denizin ayaklarımızın dibinde olduğu gerçeğini aklım bir türlü almıyordu.

"Ya tsunami olursa?" diye sordum. Birden fazla potansiyel yanıt vardı. O zaman bu bungalovu gemiye dönüştürüp Singapur'a gideriz! Oradan da Kaliforniya sahilinde sörf yaparız. Solungaç çıkarırız!

Ama hayır... West tereddüt etmeden yanıt verdi. "Sanırım deniz bizi yutar."

Eğlenceli olacaktı.

İçeri dönerken nasıl uyuyacağımıza kafamı çok taktığım için bungalovumuzun güzelliğini doğru düzgün takdir edemediğimi fark ettim. Burada bütçemin yettiğine emin olduğum tek şeyin bulunduğum yerden görebildiğim tuvalet kağıdı rulosu olduğuna emindim. O bile şık görünüyordu. Oymalı bambular, geri dönüştürülmüş tik ağacı, denizanası şeklindeki ışıklı armatürler ve tülle örtülü devasa bir yatakla, dekor Esme Adası'nı andırıyordu (neyi kastettiğimi biliyorsanız, biliyorsunuzdur). Geniş pencereler ve açık giriş dışanyı adeta içeriye taşıyordu. Otuz saniye öncesine kıyasla daha suratsız görünmeyi başaran ve zihinsel bir çöküşün ortasında olan West'i görmeme imkân tanıyordu. Esme Adası havası taşısın ya da taşımасыn, burada yatak başlığını kırmak gibi bir şeyin olmayacağı kesindi. Bir duvarın dibinde üzerinde isimlerimiz olan bir sandık, vatoz şeklinde katlanmış bir çift havlu ve muhtemelen dünyanın en pahalı çikolasından yapılmış bir kavanoz dolusu kurabiye vardı. Gede her şeyin dahil olduğunu söylediği için bir tane aldım.

Kayıtlara geçmesi için söylüyordum: Çok lezzetliydi.

Valizlerimiz çoktan bungalova getirilmiş ve bizim yerimize açılmıştı. Giysilerimiz dolapta asılıydı ya da yakındaki raflarda düzgünce katlanmıştı. Vivi'nin benim için aldığı şeylerin çoğunu görmemiştim ama elimde çizim defterimle sandalyelerden birine kıvrılmadan önce düzinelerce giysinin arasında üzerime geçirebileceğim bir şort ve tişört olmasını umuyordum. Çünkü Chanel kıyafetim, havadaki nem oranının yüzde doksan beş olduğu bir ortama pek uygun değildi.

Birdenbire giysilerimden kurtulmak için sabırsızlandım. Tenime cırt cırtla yapıştırılmışlar gibi hissettim, beni kaşıdırıp bunaltıyorlardı. West'in hâlâ kaşlarını çatarak denize baktığından emin olduktan sonra, tüm giysilerimi hasır sepete atıp duşa girdim ve üç duş başlığını da açtım.

Bu duş ve ömür boyu yetecek kadar Takis arasında bir seçim yapmam gerekseydi... duşu seçerdim. Bu duş ve *Pick-It-Up*'taki patronum Ricky-Derrick'in bir cam kapıya bindirdiğini görmek

arasında bir seçim yapmam gerekseydi... bu duşu seçerdim. Bu duş ve Harry Styles'la çıkmak arasında bir seçim yapmam gerekseydi... Harry Styles'ı seçerdim ama tereddüt ederdim. Bu hayatımda aldığım en iyi duştı.

Ne yazık ki, West de on dakika önce benim hissettiğim gibi hissediyorsa, o da giysilerini çıkarmak için sabırsızlanıyor olmalıydı. Bu yüzden suyu kapatıp kocaman ve yumuşak bir havluya sarındım. "İşim bitti!" diye seslendim ve bir saç fırçası alıp yalınayak yatak odası alanına geçtim. Suya bakan yatağın ucuna otururken West yanımdan geçti.

Giysilerini hasır sepete attığı sırada çıkan hışırtıyı duyunca, kollarımdaki ufak tüyler diken diken oldu. Duşa adım atarken ayaklarının çıkardığı şapırtılara ve keyifle mırıldanmasının içimi ürpertmesine aldırmadım. İçerdeyken ben de bu tür sesler çıkarmış mıydım? Aman Tanrım, sanırım çıkarmıştım. Sanırım duş boyunca sıcak su ve organik vücut jeline müstehcen şeyler söyleyip durmuştum.

Şu anda West arkamda çırlıçıplaktı. Bu neden umurumda olmalıydı ki?! Birlikte yaşarken duvarın öteki tarafında yüzlerce kez çıplak kalmıştı ve bunu fark etmemiştim bile. Ama birbirimize âşıkımız -dürüst olmak gerekirse kendimi kimseyle, özellikle de onunla hayal edemediğim şekilde samimiymişiz- gibi yaptığımız için şu anda farklı geliyordu. Evli insanların ne sıklıkla seks yaptıklarına dair bir fikrim yoktu ama seksten hoşlanıyordum ve evli olsaydım herhalde haftada en az birkaç kez seks yapardım. Elli iki haftayı beş seneye çarpar ve haftada dört kereden hesaplırsak... hiçbir fikrim yoktu ama kulağa bin gibi geliyordu. En az bin kez seks yapmış olabilirdik! West'in çıplak vücudu bin kez benimkine değmiş olabilirdi! Bunu biliyormuş gibi yapmadan önce en azından neye benzediğini bilmem gerekirdi. Gerçekçilik hatrına, değil mi?

Yanlış, diye fısıldadı vicdanım. Utanmalısın, Anna.

West'in çıplak olduğunu bilmek bir çekiç gibi alnıma vurup duruyordu. Saçımı fırçalarken nahoş şeyler düşünmeye çalıştım.

Böcek ısırıkları. Düz yastıklar. Gaz sancısı. Mantar enfeksiyonu. Ama hiçbir şey beni West'in arada sırada çıkardığı o tok iniltilere odaklanmaktan alıkoyamamıştı.

O da bana çaktırmadan bakmış olmalıydı. Öyle değil mi? Kesinlikle bakmıştı. Çenesini omzuna yaklaştırıp hafifçe başını çevirmiş ve duşta beni görebilmek için bir anlığına gözlerini dikmiş olmalıydı.

Ensemdeki saçları fırçalar gibi yaparak başımı çevirdim ve pembe tutamları önüme çektim. Kısa bir süreliğine bakışlarımı kaldırdım ama bu bile West'in kibirli, gergin bir zavallı olduğuna dair tüm illüzyonlarımı ve onunla rahatça aynı odayı paylaşabileceğime dair inancımı yok etmek için yeterliydi. Kafasını suyun başlığına doğru kaldırmıştı, gözleri kapalıydı ve elleriyle son derece biçimli vücudunu sabunluyordu. Vücut jeli reklamındaymış gibi görünüyordu. Daha sonra doya doya bakabilmek için çizim defterimi alıp vücudunun her hattını ve çıkıntısını ona aktarmamak için kendimi zor tutuyordum. Vücudu taştan oyulmuş gibiydi, bacakları kalın ve kaslıydı. Geri kalanı mı? *Kahretsin.*

Çok fazla kusurum vardı. Karton kutudan süt içiyordum, yatağımı asla toplamıyordum, miskindim ve bazen boşalan tuvalet kâğıdı rulosunu değiştirmek yerine yenisini üzerine takıyordum. Bir canavardım. Ayrıca oburdum. Birkaç fıstıklı M&M istemiyordum, tüm paketi istiyordum. Üç daha güzel ve tatmin edici bir sayıyken, neden bir margaritayla yetinecektim ki? Herkes sebebini biliyordu! Ve şimdi bu yüzden, ona ikinci kez bakmaya çalışıyordum. Fakat karma West'ten yanaydı. Tekrar ona baktığım sırada gözleri açıldı ve izlediğimi fark edince şoka uğradı. Elini aşağıya götürüp kahrolası aletini kapattıktan sonra başını çevirdi. "Anna," derken suyun altında sesi anlaşılmaz çıkıyordu. "Yoksa çaktırmadan bana mı bakıyorsun?"

"Hayır! Affedersin!" Dürüst olmak gerekirse, çok da üzgün değildim. West'in bana arkasını dönmesi de durumu iyileştirmede çünkü harika bir kışa bayılırdım ve onunki herkesin hayatın-

da en az bir kere görmesi gereken şeyler listesinde muhtemelen Büyük Kanyon ve Büyük Bariyer Resifi arasında bir yerdeydi.

“Kendime engel olamadım!”

Yatakta yuvarlanıp cırılçıplak kalmamak için havluyu göğsümde tuttum ve yüzümü yumuşak yorgana gömdüm. Su ke-sildikten sonra West’in arkamdaki bir raftan havlu aldığını duydum. Ardından adım sesleri daha yüksek hâle geldi. Yatağın ucunda durmuş giderek aşına olmaya başladığım hoşnutsuz ifadesiyle bana baktığını biliyordum. Çıplaklığı karşısında çöptenekesinde yaşayan bir cüce cinden daha iyi olmam ve on gün boyunca bir yetişkin gibi davranmam gerektiği hakkında bir nutuk dinlemeye kendimi hazırladım.

“Sakin bana bağırma,” dedim yastığa doğru mırıldanarak. “Uykusuzum ve genel olarak iflah olmaz biriyim.”

Yatak çöktüğünde tek gözümü açtım. West dizini koymuş bana bakarken bir eliyle dar ve kaslı beline doladığı havluyu tutuyordu. “Sakin ol,” dedi sırtırken. “Ben de çaktırmadan sana baktım.”

Düzenleme
Ny.ozlem

LIAM

Altı yaşımdan on iki yaşıma kadar Minikler Ligi'nde oynadım. Ortaokula başlayınca bıraktım, kızlar ve bilgisayarlar tüm vaktimi alıyordu ve o noktada babamın rekabetçi geriliminden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Ama o yedi sene boyunca, takımın en iyi oyuncularından biriydim.

En azından, söz konusu saha ortalaması olduğunda.

Beyzbol sopasını kullanırken dalıp gidiyor; altın kurala uymayı, gözümü toptan ayırmamayı bir türlü beceremiyordum. Babam dadıma öğle yemeği için bir şeyler hazırlayıp beni antrenman yapmam için vuruş çalışmasına götürmesini söylüyordu. Maçlardan sonra beni azarlıyor, tehdit ediyor ve alay ediyordu ama yine de vurucu pozisyonunda asla kendimden emin olamıyordum. Sopayı topa temas ettirmeyi başardığımda çok sert vuruyor fakat çoğunlukla topu ıskalıyordum.

"Sakin ol ve işine bak," diye bağıırdı babam her maçtan sonra. "Topun sopaya değmesine bak! Tanrı aşkına, Liam, odaklan!"

Babam haklıydı. Odaklanmak her zaman zordu ve anlaşılan bu durum sadece beyzbolla sınırlı değildi. Buraya bu yalanı Eylülle kadar sürdürmekten başka bir şey yapmama gerek olmadığını, ardından rahat bir nefes alabileceğimi düşünerek gelmiştim. Ancak bu saçmalığa başlayalı henüz yarım saat bile olmamışken yoldan sapmıştım. Anna duş alırken çaktırmadan ona bakmıştım ve bu kocaman bir hataydı. Onun yıllar önce de çekici ol-

duğunu bilmediğimden değildi, sadece o zamanlar birbirimizi nadiren görüyorduk. Ben diplomamı almayı ve bir daha babam için çalışmamayı öylesine aklıma koymuştum ki çekici olsun ya da olmasın Anna'yı göz ardı etmek kolaydı.

Gerçekte, bu gezinin çok basit olması gerekiyordu. Anna ve ben davetlere katılım gösterecektik, kabul edilebilir biçimde sosyalleşecektik ve Jake hariç kimsenin duyabileceği mesafede saçma yalanımızdan bahsetmeyecektik. Anna'nın rolünü iyi oynamak konusunda gergin olduğunu anlıyordum ama ona söylediklerim doğrudu, koluma girip gülümsemesi yeterli olurdu. Burada olması bencil babamın dikkatini başka yere çekmeye yeterliydi.

O yüzden ihtiyacım olan en son şey, duygusal bir yangına körükle gitmekti. İhtiyacım olan en son şey, Anna'yı *fark etmekti*.

Fakat gece yapılacak kokteyl partisi için giyinmiş bir şekilde bungalovumuzun verandasına çıkınca bundan kaçış olmadığını anladım. Kalçasının biraz altına uzanan siyah, ipek bir elbise giymişti ve onu bir omzunda sadece ince bir gümüş zincir tutuyordu. Göğsünden diğer askıyı bağlayan bir başka zincir geçiyordu ve dönüp küçük çantasını almak için içeri girdiğinde arkadan görüntüsünün çok daha fena olduğunu gördüm. Elbisesi sırt dekolteliydi ve iki incecik ışıltılı zincir, dökümlü bir şekilde sırtı boyunca çaprazlama uzanıyordu.

Şaşkınlıkla nefes alırken hırıltılı ve boğuk bir ses çıkardığımı duydum. Şu anda Anna'dan başka bir şeye dikkatimi veremiyordum.

Göz önünde çok fazla ten ve bacak vardı. Uzun ve güzel bacaklar...

Anna verandaya dönerek, "Pekâlâ," dedi. Onu nasıl süzdüğümü fark etmeden ellerini iki yanından aşağı indirdi. "Doğru giyinmediysem, lütfen söyle. Vivi o valize yaklaşık yirmi elbise koymuş ve bunu... yalınayak giymek bana tuhaf geliyor? Ama sanırım diğer elbiseler de yalınayak tuhaf olur, değil mi? Açıkçası neden her şey için 'sahil' kıyafeti kuralı koyulmadığını anlamıyorum fakat işte buradayız. İpekler içinde."

En sonunda bana baktı ve kaşlarını kaldırarak kararımı duymayı bekledi. Yüzümde nasıl bir ifade olduğunun farkında değildim ama sesimin istikrarlı çıkmasına özen gösterdim. "O elbise uygun."

"Emin misin?"

"Evet," dedim boğazımı temizleyerek. "Bu bir kokteyl partisi." Oldukça terli avucuma bağlı parmağımı kaldırdım. "O bir kokteyl elbisesi."

"Pekâlâ. Sadece..." Anna duraksayıp ne kadar çekerse çeksın aşağı inmeyen eteğini düzelitti. "Sürekli gördüğün bir rüya var mı? Ben sürekli uyandığımı, hoşuma giden ama henüz giymediğim yeni ve güzel bir elbise giydiğimi görüyorum. Ama evden çıktığım anda, elbise hatırladığımdan daha kısa oluyor. Sonra okula gidiyorum -liseye çünkü kâbuslar her zaman orayla ilgilidir- ve elbisem kıcıımı bile örtmüyor. Ardından gerçekten mahcup olmaya başlıyorum. Sınıfa girdiğimde etrafımdaki herkesin çoktan bildiği şeyi fark ediyorum, meğer üzerimde bir bluz varmış ve onun bir elbise olduğunu sanmışım, altımda hiçbir şey olmadan dolaşıyorum."

"Bu senin kâbusun değil, Anna. Evinde de öyle dolaşıyorsun."

Anna sıırttı. "Beni yakaladın." Yine eteğini çekıştirdi. "Pekâlâ, bir de geziden sonra iade edebilmen için elbisenin etiketini ko-partmadım."

"Buna gerek yok."

Elini ağzının kenarına götürdü. "West. Bu elbise bir *Givenchy*. İki bin beş yüz dolar."

Ona gülümseyip elimi ağzımın kenarına götürdüm. "Sorun değil." Açıkçası bunu düşünmesi hoşuma gitmişti. Fiyatın onu dehşete düşürmesine bayılmışımtım. Anna'nın gerçekten eşim olmaması iyi bir şeydi çünkü aksi hâlde bu dünyaya olan yakınlığımın onu mahvetmesinden sürekli endişelenip dururdum.

Elbisesinin etiketini kesebilmem için içeri döndük, -kıcıında düz bir dikdörtgen gibi duruyordu, kimseyi kandıramazdı- sonra loş bir şekilde aydınlatılmış özel köprüden ahşap patikaya

doğru ilerledik. Ardından uzaktaki partinin seslerini duyabildiğimiz sahile çıktık.

Bungalovumuzdaki haritaya göz attığımdan ana adada misafirlerin kullanımı için birkaç geniş yapı olduğunu biliyordum: İki restoran, iki bar, kocaman bir sonsuzluk havuzu, havuzlu ev, resepsiyon salonu, spor salonu, spa, aktiviteler için hazırlanmış bir ders çadırı, konukların Pulau Jingga'da kullanılan bazı bitkiler ve şifalı otları ekip bakımlarını yapmaya yardım edebilecekleri bir sera.

Odamızdaki bilgilere göre, bu geceki partinin düzenlendiği restoran sadece muhteşem menüsüyle tanınmıyordu. Aynı zamanda özel ve klasik içkileri, uzun bir dizi alkolsüz içecekleri, özenle bir araya getirilmiş yüksek kaliteli şarapları ve içkileriyle biliniyordu. Programda yemeğin karışık içkiler ve grubumuz için özel hazırlanmış çeşitli mezelerden oluşacağı yazıyordu. Pekâlâ, küçük bir yemek ve geceyi atlatmak için yeterli miktarda alkol... *Bunu yapabilirim*, diye geçirdim içimden. *Bunu yapabiliriz*.

Ama yaklaşırken babamın rahatsız edici kahkahası içimin ürpermesine sebep oldu. Anna içimdeki gerginliğin arttığını hissetmiş gibi koluma girip sıkı. "Halledeceğiz."

"Üstesinden gelmek zorundayız."

"Üstesinden gelmek mi?" Anna yanımda aniden durdu. "Etrafına bak. Nasıl bir yerde olduğumuzu gör! Üstesinden gelmekten fazlasını yapabiliriz. Burası resmen cennet."

Anna'nın ötesindeki köpüklü dalgalara, sallanan palmyelere baktım. Alacakaranlığa dakikalar vardı, güneşin ucu hâlâ ufka tutunuyordu ve dökülmüş boya gibi denize karışıyordu. Güneşin son ışıkları Anna'yı altın rengine boyarken, *O haklı*, diye düşündüm. Bu kadar gergin olmam bile, babamın yeniden kazandığı anlamına gelirdi. "Pekâlâ."

"Tüm ailen burada mı?" diye sordu Anna.

"Burada olmalılar."

"Annenin nasıl üstesinden geleceğime dair bana tavsiye verdin." Dönüp yakamı düzeltti ve onu spor ceketimin yakasının

altına soktu. "Ben de sana biraz tavsiye vereceğim. Birlikteyken elini sırtımın alt kısmına koy. Bu seni fiziksel olarak rahat ve sahiplenici gösterir, hem de çok çekici durur. Birinin bize baktığını düşündüğünde, omzumu öp." Anna elini göğsümden aşağı indirdikten sonra gözlerimin içine baktı. "Seninle konuşurken, ortamda benden başka kimse yokmuş gibi gözlerimin içine bak. İlk kez gerçekten, çılgınca, doyumsuzca âşık zamanını hatırlamaya çalış. Bana öyle bak."

Farkında olmadan gözlerimi dudaklarına çevirdim. Dolgun ve yumuşaklardı, biraz parlatıcı sürdüğü için parlıyorlardı. Bacaklar ve dudaklar... Zayıf noktalarımdı.

"İşte böyle," dedi Anna kısık bir sesle.

"Peki sen ne yapacaksın?"

Göğsüme koyduğu elini kemerime doğru indirip parmaklarını tokasının üzerine koydu. "Sana tapıyormuş gibi bakacağım. Seni tüketmek istiyordum gibi. Beni bungalova geri götürüp üzerimdeki bu elbiseyi yırtarak çıkarmanı istiyordum gibi."

Boğazım kururken yutkundum.

"O William Albert mi?" dedi tok bir ses. Başımı çevirdiğimde elinde üç kadehle Jake'in yaklaştığını gördüm. "Anna kahrolası Green mi?"

Anna elini çekti. "Artık Anna kahrolası Green tire Weston." Neşeli bir ses çıkarıp kardeşimin yanına koştu ve içkileri üzerlerine dökmeden ona olabildiğince sarıldı. "Harika görünüyorsun!"

"Ben mi?" Jake ona iyice bakabilmek için bir adım geri çekildi. "Kahrolası bir tanrıçaya benziyorsun, Anna."

"Teşekkür ederim." Anna eteğini tekrar çekistirme arzusuna karşı koydu.

İkisi yanıma döndüler ve Jake yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "En sevdiğim yalancılar nasıl?"

"Gerginim!" diye fısıldadı Anna.

"Harika olacaksın!" Jake çenesini kaldırıp arkasında devam eden partiye işaret etti. "Hepsi pislikler." Bana bir içecek uzattı.

"Anna muhteşem görünüyor. Onunla evli kalmalısın."

Buna aldırmadım. "Bize *shot* mı getirdin, Jake. Gerçekten mi?"

"İnan bana, aralarına karışabilmek için buna ihtiyacınız var. Orada babamın eskiden *CIA*'de çalıştığını düşünen bir *Time* muhabiri var."

"Yüce Tanrım, neden böyle düşünüyor?" diye sordu Anna. Jake ona içkiyi uzattığında elini sallayarak reddetti.

Jake omuzlarını silkip kendi içkisinden sonra Anna'ninkini de dikledi. "Çünkü babam ona öyle yaptığını söyledi."

"Bir dakika," dedi Anna sesini alçaltarak. "Ray gerçekten *CIA*'de mi çalıştı?"

Güldüm. "Elbette hayır." İçki kadehini dudaklarıma götürüp buz gibi votkayı dikledim ve suratımı ekşitmemeye çalıştım. Bir insan Anna gibi tamamen gerçek dünyada yaşayan birine Ray Weston'ı nasıl açıklayabilirdi? "Babam saçmalar. Bu onun en sevdiği eğlence biçimi. Akıllı insanların saçmalıklarına inanmaları, ona kendisini ortamdaki en zeki insanmış gibi hissettirir."

Anna omzumun üzerinden çadıra baktı. "Bu çok tuhaf." Gözleri kocaman açıldı. "Ah. İkinizi gördüğüne inanamayan bir kadının bize doğru geliyor."

"Onu tarif et," dedi Jake, öne doğru eğilirken saçları gür dalgalar hâlinde alına döküldü. Günün birinde dönüşeceği adamı gördüğüm anlar vardı. Şakacı ama akıllı başında, flörtöz ama sadık, zeki ama mütevazı. O versiyonunu tanımak istiyordum ve Weston'da çalıştığı sürece ailenin sorumsuz en genç oğlu karikatürüne kendisini kaptırmasından endişeleniyordum.

Anna ağzının içinde, "Sarışın," deyince dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Kıvrımlı ve güzel. Çok fazla altın takı takmış. Aşırı açık kesimli bir elbise giymiş. Bol bol meme dekoltesi veriyor."

Jake ve ben bakışıp sırtttık. "Blaire," dedik aynı anda.

"Alex'in karısı mı?" diye sordu.

Dönüp ona baktım. "Evet." Baldızım heyecanla el sallayınca elimi kaldırıp gülümsedim. Biraz kaçık ve dokunmayı seven sarhoşun teki olsa da, Blaire'i severdim. Ama sürekli maske takan insanların bulunduğu bir dünyada, Blaire aklından geçeni

eksiksizce söyleyen bir kadındı. Buna saygı duymamak zordu, söylediği şeyler bazen akıl almaz olsa da...

"Selam, küçük zamparalar!" diye seslendi beni kendisine doğru çekip sarılırken. Ardından memelerini göğsüme bastırdı ve elleri rahatsızlık verici bir şekilde kıcıma yaklaştı. Bunu ilk kez Alex'in önünde yaptığında o kadar şaşırmıştım ki biraz hava almak için izinlerini istemek zorunda kalmıştım. Fırsatını bulursa benimle ya da Jake'le gerçekten seks yapacağından emin değildim ama yapmayacağını da söyleyemezdim.

Blaire'in omzunun üzerinden Anna'nın bu tuhaf selamlamayı neşeli bir ifadeyle izlediğini gördüm. Kendimi Blaire'in elinden kurtardığımda, Jake'in eğilip Anna'nın kulağına bir şey fısıldadığını fark ettim. Kısık bir sesle, "Ah," diye cevapladıktan sonra başıyla onayladı. "Doğru, tamam, hatırladım."

Blaire'le üçlü seks yapma sorusu gündeme gelirse, umarım yanıtın su götürmez bir şekilde hayır olduğunu hatırlardı.

"Anna," dedim. "Seni baldızım Blaire'le tanıştırmak istiyorum. Blaire, bu karım Anna."

Karım derken sesim çatladı. Ses oluşturduğumuz küçük dairede yankılandı ama neyse ki Jake yorum yapmadı. Anna, Blaire'e uyum sağladı ve gülümseyerek yanağına değmeden onu öptü. "Nihayet seninle tanışabildiğime sevindim."

Blaire, "Ben de seninle tanıştığıma sevindim, tatlım," dedi Dallas aksanıyla. "Liam bunca zamandır seni kendisine saklıyor!" Anna'nın yüzünü ellerinin arasına aldığında bir an için eğilip onu dudaklarından öpmesinden endişelendim. Ama bunun aksine ona birkaç saniye daha baktı. En sonunda Anna *yardım* ister gibi gözlerini bana çevirdi.

Anna'nın yanına sokulup kolumu omzuna atınca Blaire geri çekildi. "Çok güzelmiş."

"Öyledir." Anna'ya baktım ve "gayet iyi idare ediyoruz" der gibi kısaca birbirimize gülümsedik. Omzunu avucumun içinde hissetmenin hoşuma gittiğini söyleyebilirdim. "Alex nerede?" diye sordum, gerçi onun nerede olduğu umurumda bile değildi.

Blaire omuzlarını silkti ve arkasına bakmaya dahi zahmet etmedi. Alex'in nerede olduğu Blaire'in de umurunda değildi. "Orada bir yerde iş hakkında sohbet edip viski içiyor ya da penis boyunu karşılaştırıyor olmalı."

Anna kocaman bir kahkaha attıktan sonra eliyle ağzını kapattı. "Affedersiniz," dedi elinin arkasından. Yüzüğündeki elmas, ışıktta parıldadı. "Bu beni şaşırttı."

Blaire ona yeni bir gözle baktı. "Ah, sanırım bu hoşuma gitti." Anna'nın elinden tutup onu çekti. "Benimle geliyorsun."

Anna'nın omuzlarını bırakmadan karşı koydum. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Bir şeyler içmek için içeri gidiyoruz."

"Sana güvenmiyorum, Blaire."

Baldızım bana göz kırpıp hafifçe dans etti. "Güvenmemelisin."

Anna bana gülümserken söyleyemediği şeyi gözlerinde görebiliyordum. *Bu kaçığın üstesinden gelebilirim.*

"Gelmemi ister misin?" diye sordum.

"Birazdan görüşürüz," dedikten sonra Blaire'le birlikte çadırda gözden kayboldu.

Blaire, Anna'yı kalabalığın arasından geçirirken içimden inledim. "Bu kötü olabilir. Yanlış hatırlamıyorsam, Anna sarhoş olduğunda çenesi düşer."

"Bir şey olmaz," dedi Jake. "Blaire'le birlikteyken, annemizin ya da babamızın onu köşeye sıkıştırma ihtimali daha düşük. Sosyal etkinliklerde ebeveynlerimiz Blaire'in patavatsızlığından ne pahasına olursa olsun kaçınırlar."

Restoran *Jules Verne* adına yakıştırdı. Balıkçı ağları ve eski denizcilik teçhizatlarıyla, *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*'a selam çakıyordu. Zemin kumdu, çatısı da kurtarılmış kereste ve bambudandı. Kesintisiz cam pencereler vardı ama hepsi ardına kadar açık olduğu için dışarıyı içeriye taşıyordu. Daha fazla alan sunmak için barın yanına güzel bir bez çadır kurulmuştu ve içinde deniz teması devam ediyordu. Yeşil deniz camından yapılmış fenerler ve tepemizde halattan bir salıncak vardı, yerde su

birikiyormuş gibi görünen ışık dalgaları saçıyordu. Bar kokteyl bardaklarıyla doluydu ve beyaz gömlekli ve yelekli bir barmen kulağının dibinde bir içki karıştırıcı sallıyordu. Bir dizi uzun masa küçük karides kupaları ve papaya salatalarının yanı sıra rengârenk meyveler ve közlenmiş sebze tabaklarıyla doluydu. Gözlerim karidesli kızarmış esmer pilava, wokta kızartılmış acı-lı eriştelere, taze otların serpiştirildiği ızgara balık ve ahtapota, karışık yiyeceklerden oluşan kaseler ve ancak tahmin yürütebileceğim çeşitli yerel yiyeceklerle takıldı. Odanın öteki tarafında Blaire'in Anna'yı Reagan, Lincoln ve Nixon'la tanıştırdığını gördüm. Anna, Nixon'ın elini sıkmak için diz çökerken bir anlığına nefesimi tutmama sebep olacak şekilde kalbim acıdı.

"Onu isimlere hazırladın mı?" diye sordu Jake.

"Hazırladım."

"Güzel. Anna hislerini yüzünden belli ediyor. Şimdiye kadar nasıldı?" diye sordu Jake. Neyi kastettiğini biliyordum: Uçaklar, ada, para, aile.

"Sanırım umduğum kadar iyiydi."

Etrafımızdaki partiye göz gezdirirken onayladığını belirten bir ses çıkardı. "İyiler genellikle kaçıp giderler."

"Neyse ki ona para ödüyorum," dedim kısık bir sesle. "Her şey bittiğinde parasını alıp kaçabilir."

"Alex daha önce ikinizle ne kadar vakit geçirdiğimi sordu." Sırıtarak bana baktı. "Eğer konusu açılırsa, Santa Barbara ve Cabo'ya gittik. Anna ve sen oradan bir ev aldınız." Sinirlendiğimi görünce ekledi. "İnandırıcı olması için bazı detaylar eklemek zorunda kaldım."

"On sene boyunca aynı *Honda Accord*'u kullanan bir adam olarak Cabo'da bir ev satın almış olmamın hikâyeyi daha inandırıcı kıldığını mı düşünüyorsun? Bu babamı iyice şüphelendirecek."

Jake kahkaha atarak içki bardaklarımızdan kurtuldu ve yanımızdan geçen bir tepsiden iki viski aldı. Birini bana uzattıktan sonra kendi içkisini kaldırdı. "Her neyse. Kalan son birkaç ayın şerefine. Bu işi sağ salim atlatırsan, özgürsün."

Midem altüst oldu. Keşke bu maskaralığın hepimiz için ne kadar kritik olduğunu bilseydi. Kadehlerimizi tokuşturup birer yudum aldık. “İşler nasıl gidiyor?”

Kardeşim omuzlarını silkti. “İyi. Her zamanki gibi.”

O arkamdaki parti kalabalığına bakarken ben de dış görünüşüne göz gezdirdim. Dalgalı koyu saçlarını ve açık kahverengi gözlerini babamızdan, aynı benim gibi düz tabanlı ayakkabı giydiğinde bile neredeyse bir metre seksen santim olan boyunu da annemizden almıştı. Jake yakışıklı ve karizmatikti, ayrıca genellikle kötü bir niyeti olmadan ortalığı karıştırdı. Ondan sakladığım, potansiyel olarak berbat etme ihtimalimin olduğu şeyin hissettirdiği suçlulukla midem bulandı.

Jake’in mutluluğu hayatım boyunca tetikte kalmamı sağlamıştı. Babamın katı ebeveynliğini küçük kardeşime göstermediğinden emin olmak zorundaydım. Jake çoğunlukla bundan kaytarmayı başarmıştı. Sanki babamız en ağır dozu Alex’e, ikinci dozu da bana vermişti ve sıra Jake’e geldiğinde ilgi göstermeyecek kadar sıkılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, benim için bir mahsuru yoktu. Böylesi daha iyiydi ve genç yaştan itibaren Jake de bunun farkında olmuştu.

Babamızın hayali üç oğlunun da üst yönetimde yanında yer almasıydı. Alex okumaya başladığı andan itibaren muhasebe eğitimi almıştı, sosyal ve çekici olan Jake de pazarlama için kursuzdu. Ben de bilgisayarlarla uğraşmaktan keyif alıyordum. Fakat sanırım mizacım ve gençlik yıllarımda stratejik bir bilgisayar programı yaratmış olmam, potansiyel yönetim kurulu başkanı olarak babamın lazer görüşünün bana odaklanmasını oldukça kolaylaştırmıştı.

Ama bu planı bozan kişi bendim ve babamın kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Tabii bunu yapmak hiç aklına gelmemişti. Farkında olmadan aile işine ilk katılan bendim. On beş yaşındayken, yazın gittiğim bir programlama kursunda, tüm mağazalarda kullanılacak bir envanter sistemi yaratmıştım. O sıralar çığır açan bir şeydi ve babam yeni teknolojinin Weston’ı

her açıdan diğer zincir mağazaların yukarısına taşıyabileceğine kafasını takmıştı. Sınıfta daha az zaman geçirmeye başlamıştım. Yeni sistemler programlayarak, personel portalları, forumlar ve perakende sayfalarını kurcalayarak daha fazla vakit geçirmem için özel hocalar tutulmuştu. Benden istediği her şeyi yapmama rağmen yıllar sonra baskı altında kalınca beni sömürmüştü.

Ama Jake'in de söylediği gibi, neredeyse özgürdüm. Anna ve ben bu işin üstesinden gelebilirsek *hepimiz* neredeyse özgürdük. Ve burada küçük kardeşimle dururken... babamın yanında çalışmasına rağmen iyi görünmesine sevindim. Belki ikimiz de babamızı olabilecek en düşük hasarla atlatabilirdik.

"Anna gerçekten muhteşem görünüyor," dedi Jake düşüncelerimi farklı bir yöne çekerek.

"Bundan bahsettin." Onu baktığımda hâlâ Blaire'le sohbet ettiğini gördüm. "Katılıyorum, muhteşem görünüyor."

"Bahsediyorum çünkü... siz ikiniz hiç...?"

"Hayır," dedim hemen. Gözlerimi kırıştıtarak kadehimin içine baktım. "Aramızda öyle bir şey yok."

"Öyle olabilir. O elbisenin içindeyken ona nasıl baktığını gördüm."

"Herkes o elbisenin içinde ona bakıyor." Birdenbire merakla kardeşime döndüm. "Peki siz hiç...?"

"Birlikte olup olmadığımızı mı soruyorsun?" dedi Jake viskisinden bir yudum daha alırken. "Hayır. Ama arkadaşı Isabelle'le yattım. Yalan söyleyemem, hayatımın en iyi seksiydi."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. En azından o "karışık yorumun" hangi yönde olduğunu artık biliyordum. *Zavallı Jake*. "Ah. Güzel."

"Ama sen-"

Tiz bir ses duydum, sonra aşına olduğum bir çift kol karnıma dolanıp ellerini göğsümde birbirine kenetledi. Kız kardeşim yüzünü sırtıma yaslayıp beni sıktı. "Liammmmmmm!"

Dönüp ona uzunca sarıldım. "Selam, küçük hanım," dedim başının tepesini öperken. Ebeveynlerin kardeşlerine gösterdiği farklı

muamele sebebiyle karmaşık duygularla büyümüş bir sürü insan tanıyordum. Jake ve ben kendi sorunlarımızı aşmak için terapiye gitmiştik. Alex bunu *asla* yapmazdı ve Charlie'nin böyle bir şey yapmaya ihtiyacı yoktu. Bu yüzden onu kıskanmıyordum, ona dair hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim. Okul yıllıklarının arkasına ekledikleri *En İyiler* ve *En Olasılar* listelerinde Charlie her defasında *Her Yönüyle En İyi* seçilirdi. Samimi bir ifadesi vardı, gülümsediğinde burnu kıvrırdı ve yanaklarında birer gamze belirirdi. Annemizin en iyi özelliklerini almıştı: Altın rengi saçlar, kocaman gözler ve paradan olduğu kadar genlerden de faydalanan bir ten. Tüm bunlar ufak tefek bir Ray Weston paketinde buluşmuştu. Onu neredeyse altı aydır görmediğim için göğsümü sıkıştıran bir hisse kapıldım. Onu özlemiştim. Jake'i özlemiştim. Babam her şeyi berbat etmek için ne yaparsa yapsın, bu ikiliyi kaybetmek istemiyordum.

Charlie'nin elini kaldırıp nişan yüzüğü beni kör etmiş gibi yaptım. "Yüce Tanrım, bununla nasıl yürüyebiliyorsun?"

Kız kardeşim güldü ve elmasın tepemizdeki ışıkları yakalayabilmesi için bileğini çevirdi. "Değil mi? Altı ay boyunca sol elimle öylesine bir şeylere işaret eder gibi yaparak fotoğraf çekmek zorunda kaldım." Kalabalığa göz gezdirdi. "Anna nerede?"

Ben de başımı kaldırıp etrafa baktım. Dans pistinin yanında küçük Nixon'ın elinden tutmuş zıplıyordu. Grup pop şarkıları çalarken Anna tamamen kendi hâlinde gülüyor, dans ediyor ve nerede olduğunu unutmuş görünüyordu.

Borsacı bir pislik ya da bir senatörün oğlu tarafından köşeye sıkıştırılmamasına sevindim. O ve Nixon dönerek dans ederken Anna başını kaldırdı ve göz göze geldik. Gülümsemesi dışarıdaki gökyüzünü aydınlatabilirdi.

"Buraya gel," dedim dudaklarımı oynatıp ona doğru çenemi kaldırarak.

Anna başıyla onayladı ve eğilip Nixon'a bir şey söyledi. Küçük çocuk dönüp Anna'nın elini sıkıca tuttu ve onu bırakmayı reddetti. Kısa süre içinde Nix'le çadırı yarılamışken aniden gülümsemesi kayboldu. Gözlerimi kırıştıtarak yana baktığımda

sebebini anladım. Annem ve babam, Alex'le birlikte geliyorlardı. Ve Anna'nın geri dönmesi mümkün değildi. Vahşi hayvanın karnına doğru yol alıyordu ve tüm Westonlar bir aradayken ilgi odağı olmak üzereydi.

ANNA

Ah, kahretsin.

Bundan kurtuluş yoktu. West'in paniğe kapıldığını fark ettiğini görebiliyordum. İçgüdülerim yüz seksen derece geri dönüp beş yaşındaki bir çocukla çadırın olabildiğince ucunda dans etmemi söylüyordu. Ama West'in gözleri kocaman açıldı ve başını iki yana sallayarak beni bunu yapmamam konusunda uyardı. "Sorun değil," dedi dudaklarını oynatarak.

West'e güvenmekten başka bir şey yapamazdım.

Küçük Nixon umduğumdan daha zeki çıkmıştı. Ray, Janet, Jake ve West'ten oluşan ailesine yaklaştığımızda elimi bırakıp Lincoln'ın yanına koştu. West'in yanındakiler aileye benzerliklerinden ötürü Alex ve Charlotte olmalıydı.

Babası gibi Alex de kısa boyluydu ve Janet'in ince, kuş gibi yapısını almıştı. Açıkçası tam da tahmin ettiğim gibi görünüyordu. Charlie aralarında en şanslı olanıydı. Gür, bal rengi saçları, dolgun dudakları ve zarif bir duruşu vardı. Çocukların her birinin gözleri babalarına benziyordu ama West'in aksine, Charlie'nin bakışları içtendi. Aynı zamanda Jake gibi flörtözdü, beni gördüğü gibi kollarının arasına aldı.

"Nihayet!" dedi ahenkli bir sesle. "Bahane yok! Hem de hiç! Bir daha gitmene izin vermeyeceğim! Bir kız kardeşim daha oldu!" Charlie gülerek geri çekilirken ondan anında etkilendim.

“Seninle tanışmak çok güzel,” dedim ellerini tutarak. “Bu kadar uzun sürmesi çok çılgınca.”

“Yine de harika olmalı! Tıp fakültesinde okumak ve dersler için Kamboçya’ya gitmek? Hayatın inanılmaz!”

West’e baktım ama göz teması kurmaktan kaçınıp kadehini dudaklarına götürdü. “Gerçekten de, inanılmaz, katılıyorum!”

“Birkaç hafta önce Tayland’daydım, daha önce haberim olseydi, seni Battambang’da ziyarete gelebilirdim!”

Bu hikâye avuçlarımı öylesine terletiyordu ki, intikam almak için uzanıp ellerimi West’in göğsüne silmek istedim. “Hayır, hayır. Özür dilemene gerek yok.”

“Umarım düğünden sonra daha sık görüşürüz?”

“Kesinlikle görüşeceğiz.”

Los Angeles’ın yemek ortamı dışında hiçbir tecrübemin olmadığı Kamboçya’yla ilgili Charlie’nin bana soru sormasına fırsat vermeden Alex’e döndüm. “Merhaba,” dedim elimi uzatarak. “Sen Alex olmalısın. Adım Anna. Nihayet tanıştığımıza çok sevindim.”

“Evet.” Alex gevşek bir şekilde elimi tuttuktan sonra bıraktı. Ray Weston’ın bir boz ayı gibi el sıkıştığı düşünülürse, Alex Weston’unki bir denizanası gibiydi. Başka bir şey söylemedi ve omzumun üzerinde bir yere bakarak zoraki bir şekilde gülümsedi.

İlginç bir şekilde tuğla duvardan farksızdı. West ve Alex’in pek iyi anlaşımadıklarını biliyordum ama bu umduğumdan daha fenaydı.

West hâlâ bana bakmaktan kaçınıyordu. Jake ve Ray arasındaki bir sohbeti dinler gibi görünüyordu ama yine de pasif bir şekilde bana ilgi gösterdiğini hissedebiliyordum. Çekicilik oyunumu ilerletmem için bir sürü sebebim vardı. Alex bir çıkmaz sokağa benziyordu, o yüzden Charlie’nin bana Kamboçya coğrafyasını sorma ihtimalini göze alarak ona doğru döndüm. “Nasılsın? Bu hafta olacak her şeye hazır mısın?”

“Hazırım!” Charlie neşeyle konuşmaya başlayıp haftanın etkinliklerini anlatmaya başladı (“Program muhteşem!” Katı-

lıyorum), herkesi göreceği için çok heyecanlı olduğunu ("Emi-
nim!") ve New York'tan gelen, kulak-burun-boğaz ihtisasını
yeni bitiren en yakın arkadaşıyla tanışmam gerektiğini söyledi
(*hay aksi*), Eski Hollywood partisi gecesini sabırsızlıkla bekle-
diğini ve katılmamı umduğunu söyledi ("Elbette, şaka mı ya-
pıyorsun?), sonra bunalmış gibi küçük sevimli bir hareketin
ardından bana tekrar sarıldı. Charlie'nin omzunun üzerinden
West'le göz göze geldim ve ifadesinden kız kardeşini ne kadar
sevdiğini anladım.

Geri çekildiğimde, "Saçın çok güzel!" diye bağırdı Charlie.
Tanrım, bu bir çiçekle sohbet etmek gibiydi.

Jake ve Ray'le sohbet eden Janet bize doğru döndü. "Charlot-
te lisede saçını boyatmak istedi. Ona izin vermedim."

"Aslına bakarsan, anne, tüm derslerimden A alırsam izin ve-
receğini söyledin."

Janet gergin bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle." Eyvah, işte
oldu. Janet tüm dikkatini bana çevirdi. "Profesörlerin saçına na-
sıl tepki veriyorlar?"

West'in elini sırtımın aşağısına koyduğunu hissettim. "Yani..."
dediğimde tüm sohbetler kesildi, herkesin gözü artık benim üze-
rimdeydi. "Hoşlarına gittiğine eminim ama doktorluk becerile-
rimden daha çok etkileniyorlardır."

Buna karşılık olarak West parmaklarını sırtımda esnetti. *Evet,
Bay Kusursuz, bunun kulağa aptalca geldiğinin farkındayım.* Koca-
man ve aptal ayağına hışımla basmak istedim. Sahte doktorluk
rolümü yargılayacaksa, bana başka bir iş verebilirdi.

"Kamboçya nasıldı?" diye sordu Charlie kısık ve saygılı bir
sesle. Weston ailesinin tüm üyeleri vereceğim yanıtı bekliyordu.

"Çok nemliydi." Duraksadım ve sessizlikte Charlie'nin kas-
tettiğinin tam olarak bu olmadığını anladım. "Ah, tabii aynı za-
manda çok fazla kırık kemik vardı."

Aman Tanrım.

Alex kaşlarını çatıp konuşmaya karar verdi. "Özellikle kemik
mi?"

West yine parmaklarını esnetti.

"Evet," dedim. "Bir köprünün yakınlarındaki klinikte hastalara yardım ediyordum. Tırabzanı olmayan bir köprü. Birçok insan o köprüden düşmüş."

Janet nefesini tuttu. "Yüce Tanrım, bu korkunç."

Omzumu silkip gülümsedim. "Ama işler için iyi olmalı!"

Ailenin oluşturduğu çembere sessizlik çöktü. West kendisini viskisine verdi.

"Doktor şakaları." Tanrım, bu tam bir felaketti. "Yanlış kalabalık. Hey, West'in -Liam'ın- triatlona hazırlandığını biliyor muydunuz?"

En azından öyleymiş gibi görünüyordu ve fiziği aklıma gelen ilk şeydi. O düş beni gerçekten mahvetmişti.

"Öyle mi?" diye sordu Ray dikkatini oğluna vererek. "Yarışacak mıyız?"

West tekrar parmaklarını esnetti ve kulağımın dibinde derin bir iç çekti. "Biz..." Tekrar iç çektiğinde yanlış bir şey söylemiş olmama rağmen küçük bir zafer hissettim. *İdare etmeye çalışmak nasıl bir hismiş, Dr. Weston!* "Baba, koşabiliriz. Bunun bir yarış olmasına gerek yok-"

"Yarın güneş doğarken buluşalım," dedi Ray gözlerinden lazer ışınları saçarak. "Kara sahile kadar yarış yapıp dönebiliriz."

West elini sırtımdan çekti. Pes etmişti. "Bakarız."

Ray güldü. "Hadi. Bu hafta koca çocuklarla oyna, Liam."

"Bu bir tatil, baba. Alarmımı kurmayacağım."

"Şu kahrolası akademisyene bakın!" diye bağırdı Ray. "Ne tür bir adam alarm kurmaya ihtiyaç duyar ki?"

"Hiç alarm kurmaya ihtiyaç duymadım," diye araya girdi Alex. "Ofiste geç saatlere kadar çalışsam bile, güneşin doğuşuyla birlikte kalkarım. Utanmanı gerektiren bir şey yok, Liam. Muhtemelen ortalama bir adamdan daha çok uyumaya ihtiyacın var."

West oltaya gelmese de çenesindeki kaslardan biri sürekli seğirmeye başlamıştı. Fakat ben eğlence amaçlı hakaretler dinlemek için burada değildim.

“Sanmıyorum,” dediğimde hepsi bana döndü. “Herkesin gecede yedi ila dokuz saat uyumaya ihtiyacı vardır. Daha fazlasına ihtiyacın olmadığına kendini ikna etmeye çalışabilirsin ama zaman içinde uyku açığı oluşur. Zihinsel ve fiziksel sağlığını sandığından daha çok etkiliyor olabilir, Alex.”

Yilda altı kez raflarda yerini alan Psychology Today’e teşekkürler.

Ray neşeyle güldü ama Alex’in bakışları derinleşti. “Hayır, dört saatlik uykunun bana yettiğini düşünüyorum.”

West’e gülümsedim. “İyice dinlenmek zihin ve beden için çok iyidir, değil mi?” Kaşlarımı oynatınca o da gülümsememek için kendisini tutarak bana baktı.

Jake boş kadehinin içine alaycı bir şekilde güldü ama en azından Charlie benden yanaydı. “Daha erken yatmaya başlayacağım,” dedi hoş bir hayranlıkla. “Anna’ya katılıyorum, hepimiz çok meşgul olmaktan ve kendimize yeterince özen gösteremekten bahsediyoruz!”

“Daha azını daha iyi yapmanın şerefine içelim,” dedim kadehimi ona doğru kaldırarak.

Charlie’nin ağzı açık kaldı ve bana hayranlıkla baktı. “Daha azını daha iyi yapmak! Ah Tanrım, bu çok ilham verici!”

“Yüce Tanrım, ne tuhaf bir nesil,” diye homurdandı Ray. Ardından elini West’in omzuna koyup ona döndü ve ortamdaki diğer konuklara başını eğdi. “Forbes’dan gelen muhabir seni buldu mu?”

West kaşlarını çattı, şu anda orada olmak yerine aktif bir yarıdağın tepesinde olmayı tercih ettiği aşikârdı. “Hayır, henüz değil.”

“Bu hafta ona biraz vakit ayır,” dedi Ray. “Adı Ellis. İyi bir adam. Ona her gün biraz zaman ayıracağımı söyledim ama gerçekçi olmakta fayda var: Bu üst düzey erişim. Ellis’e ayıracağım vaktin bir kısmını siz devralabilirsiniz.”

“Anlaşıldı,” diye araya girdi Alex.

Fakat Ray gözlerini West’e dikti. “Ona şirketten bahset. Büyükbaban öldükten sonra edindiğim büyümeyi anlat. Bilirsin.”

West içkisini dudaklarına götürdü. Hiçbir şeyi kabul etmemişti ama Ray'ın farkında olduğunu sanmıyordum.

"Yarın onunla kahvaltı yapabilirim," dedi Alex omzuyla Ray ve West'in arasına girerek. Kaşlarını çatması heyecanım göstermesinin bir biçimi olabilirdi. Tüm vaktimizi kendimize ayırabileceğimiz özel bir adada değilmişiz gibi telefonundaki ajandasına baktı. "Saat dokuz civarı uygun mu?"

"Sekreterin miyim?" Ray *şu adama bak* dercesine bir kahkaha atıp başparmağıyla Alex'e işaret etti. "Yeter ki hallet."

"Uğraşıyorum," dedi Alex hızla telefonuna bir şey yazarken.

Jake dikkatini ondan ayırdı ve çadırın öteki tarafında birini görmüş gibi yapıp gitti. Charlie ve Janet düğünle ilgili detaylar hakkında tartışmaya başladılar. Aile dinamiği o kadar yüksek sesliydi ki adeta gök gürültüsü gibiydi.

Alex, Ray'ın ilgisini çekmeye çalışırken West fırsatı değerlendirip beni kenara çekti. "Gidelim buradan."

"Daha bir saat bile olmadı," dedim. "Sorun olmayacağından emin misin?"

West başıyla onayladı. "Harika. Charlie'yle tanıştın. Alex'le tanıştın. Ailem bizi burada gördü. Hadi gidelim."

Bara ilerleyip bungalova giderken yanımızda götüreceğimiz kokteylleri aldıktan sonra yan taraftaki çıkıştan çaktırmadan sıvıştık.

Sessizce yürürken ayaklarımın altındaki taş patika pürüzsüzdü. Denize baktığımda akıntının gelmek üzere olduğunu anladım, dalgalar ayışığında köpüklüydü. *Phthalo Mavisi, Kadmiyum Sarısı ve bir miktar Titanyum Beyazı*, diye geçirdim içimden. Hâlâ hangi renklerin kanştırılması gerektiğini düşünüyordum. Suyun ayışığındaki hareketini yakalamak için belki biraz da *Yanık Ombra* olabilirdi.

"Charlie çok sevimli," dedim ve kuma ulaşınca sek sek oynar gibi sıçradım. "Kişilik düşünce girmiş gibi hissettim."

"O harikadır. Kötü ve tatsız şeylerden uzak büyüdü..." West duraksayıp düzeltilti. "Aslına bakılırsa, *fazlasıyla* korunarak büyüdü ama iyi kalplidir. Charlie çok konforlu bir baloncuğun içinde yaşayan masum bir ruh."

West tekdüze ve tarafsız bir sesle konuşuyordu, nazik kelimeleriyle tamamen uyumsuzdu. Ona baktım. Çenesini kasmış, gözlerini kısarak önündeki basamaklara odaklamıştı. "Spektrumun öteki tarafında," dedim onu doğru okuduğumu umarak. "Baban gerçekten ilginç biri."

"Hımm." West'in çenesi iyice kasıldı.

Babalarımızı kıyaslamanın adil olmadığını biliyordum. Tamamen farklı dünyalara aitlerdi ve son derece farklı hayatlar sürmüşlerdi ama yürürken kendi kendime *David Green bunu ASLA yapmazdı*, diye düşünmeden edemedim. "O tür bir baba hayatına fazlasıyla gölge düşürmüş olmalı."

Beş saniyelik duraksamanın ardından ikimiz de kahkaha attık. "Boyuyla dalga geçmiyordum," dedim gülerek. "Ama bir kez ağzımdan çıkınca tuhaf olduğunu kabul ediyorum. Ayrıca uzun boylu olmasını bekliyordum!"

"Boy anne tarafından geliyor. Annemin asla topuklu giymediğini fark etmiş olmalısın."

"Elimizde kısa bir kral olduğunu söyledim ama baban düşünlüdüğünde, bundan o kadar emin değilim."

West tekrar güldü. "Kral olmadığı kesin."

"Alex'in derdi ne? Uçakta ondan bahsetme biçimini göz önüne aldığında, ikinizin neşeyle birbirinizi dürtmenizi bekliyordum ama bu gözlerinize hayali kılıçlar saplamak gibiydi."

"Aramız hep öyle oldu."

"Peki neden?"

"Alex pisliğin teki olduğu için. Ama aynı zamanda, normal bir ailede büyüyen çocuklar kendileri gibi olabilirler. Ama bizimki gibi her şeyin tek bir kişiyi -babamı- memnun etmenin etrafında döndüğü ailelerde, herkesin bir rolü vardır. Terapistim Alex'ten uçan maymun diye söz ederdi."

Bunu yanlış duyduğumu sanıp güldüm. "Bir ne?"

"Oz Büyücüsü'nü bilir misin? Alex babamın sağ kolu, istediği her şeyi yapar. Kırını yalar, hepimizi içeri çekmek için olay çıkarır ve iyi adam gibi görünür. Olgunlaşmasına rağmen bundan vazgeçmedi."

"Kulağa oldukça sağlıklı geliyor."

"Alex'in tüm yalakalığına rağmen, babam muhtemelen en çok onun üzerine gidiyor."

"Eğer Alex çocukluğunu yalakalık yaparak geçirdiyse, sen ne yapıyordun?"

"Alex'e sorsaydın, altın çocuk olduğumu söylerdi."

"Peki sana sorsam?"

"Babamı utandırmamak için çok çalıştığımı söylerdim."

Bu mideme küçük bir hançer saplanmış gibi hissetmeme neden oldu. "Peki ya Jake?"

"Jake fırsatını bulduğu andan itibaren evden uzaklaştı. Demek istediğim on, on bir yaşındayken. Jake görünmez oğuldu. Dikkatlerden kaçmak için ne gerekiyorsa yapar. Babam için çalışmak mı? Elbette. Gerginliği hafifletmek için iyi zamanlanmış bir şaka yapmak mı? Elbette. Tüm dikkatleri üzerine çekmemek ve aynı zamanda herhangi bir şeyi yanlış yapmamak için sosyal etkinliklerde babamdan kaçınmak mı? Elbette. Jake böyle biridir. Alex'in Jake'in mevcut unvanını hak etmediğini düşünmesinin sebeplerinden biri de bu. Jake'in vaktini adayıp babamızın gölgesinde yürüyerek ondan yeterince şey öğrenmediğini düşünüyor ve muhtemelen haklı. Ama bana kalırsa, Alex bunu yaparak çok fazla vakit harcadı. Babam onu dinlememizi ve söylediği şeyleri yapmamızı istiyor ama işin ilginç yanı, her söylediğini kabul eden insanlardan hoşlanmaz. Babama göre Alex'in azmi hırstan ziyade çaresizliğe benziyor." West elini saçının arasına gezdirip derin bir nefes verdi. "Ne diyeceğim biliyor musun, Alex tabloya geri döndüğümü düşünürse, mutlu olmayacak."

"Alex'in mirasını kaybetmene aldırmayacağını mı söylüyorsun?"

West fark edeceğim kadar uzun bir süre tereddüt etti. "Yoluna çıkmadığım sürece beni rahat bırakacağını düşünüyorum. Sorun şu ki Alex'in yoluna çıkmamaya çalışsam bile, babam beni oyuna geri çekebilir."

"Alex seni alt edecek kadar zeki mi?"

West bu soru karşısında hazırlıksız yakalandı. "Bilmiyorum. Gerçekten zekiyse, denememesi gerektiğini çoktan bilirdi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. Alex yeterince şey biliyorsa, West'i alt etmeye çalışmaz mıydı? Bu emanet fonundaki gizemli açıkla mı ilgiliydi?

West çok uzun gelen birkaç saniye boyunca yanıt vermeyince, bu soruma sessiz kalacağını anladım. *Her neyse*. Para meseleleri çok karışıktı.

"Bu tam bir Kore drama dizisine benziyor," diye mırıldandım.

"Buna itirazım yok. Hepimiz bir arada olmadığımızda her şey çok daha iyi ama..." West etrafımıza işaret ederken, kız kardeşinin düğününü kaçıramayacağını kastettiğini anladım.

"Bu çok nahoş. Weston reklamlarını her gördüğümde, hoş bir aile şirketi olduğunu düşünürdüm."

"Jake'in pazarlama ekibine iltifatlarını iletirim," dedi West gülerek.

Sesi hoşuma gidiyordu. Kahkahası da. Bu geceki tüm çabalarının ardından filtrem zayıflamıştı ve kelimeler birdenbire ağızımdan döküldü. "Hoş bir kahkahan var."

West kendini toparlayıp yan gözle bana baktıktan sonra hızlıca bakışlarını kaçırdı. "Teşekkürler."

Duruşu aniden değişti. Buna dikkat çekmeden duramadım. "Ayrıca çok da flörtözsün."

"Yalnızken flört etmemize gerek yok."

Tepemizden bir şey uçtuğunda koruma kitapçığında okuduğum şeyi hatırladım. Geceleri uçan tilkiler görebilirdik ve denk gelirsek onları rahat bırakmalıydık. Bir tane görmeyi umarak gözlerimi kırıştırdım ve gökyüzüne baktım. "Belki flört edersek evliliğimiz daha inandırıcı olur."

West kaşlarını çatarak katıldı. "Doğru."

Bungalovumuzun girişine ulaştık, o spor ceketini çıkarırken ben de peşinden içeri girdim. Onu üzerinde nasıl tutabildiğini bilmiyordum. Bu elbiseyle çıplak sayılırdım ama nemden terliyordum.

Odamıza göz gezdirince oda servisinin uğradığını anladım.

Yatak hazırlanmış ve incecik perdeler çekilmişti. Daha da önemlisi, kurabiye kavanozu tazelenmişti.

West banka oturup ayakkabısını çıkardı. El çantamı açık dolabın rafına koydum. "Alex'in ne kadar mutlu görüldüğümüzü yakından takip edeceğini düşünüyorum." Gözlerimi kısıp uzaklara daldım. "West... bu görev artık 'parmağımızda birer alyansla ortalıkta görünmenin' çok ötesinde."

West hâlâ çıkardığı ayakkabıyı tutuyordu. "Sanırım haklısın. Birlikte görünmenin yeterli olmasını umuyordum ama bundan daha fazlası gerekecek."

"Aslına bakılırsa, bu eğlenceli!" Yanına gidip ayakkabılarını teker teker ondan aldım ve duvarın dibine koydum. "Burada akıl almaz miktarda paranın tehlikede olduğunun farkındayım ama benim için gizemli bir cinayet çözme partisi gibi."

En sonunda West gözlerini kırpıştırarak girdiği transtan çıkıp sessizce bana baktı.

"Oyunu biliyor musun?" dedim elimi öne sallayarak. "Herkes-ten şüphelenmek. Kostümler giymek. Parti devam ettikçe giderek daha çok sarhoş olmak." Banyo bölümüne yürüdüm. "Sakin bakma." İçkimi yudumladım. "Ya da bak. Kimin umurunda?" Tenimi kaşındıran kokteyl elbisesini çıkarıp yumuşak bornozlardan birini giyerken, "Bu bornozlar muhteşem," diye mırıldandım.

"Gerçekten yumuşaklar," diyerek bana katıldı.

Yüzümü yıkamak için eğildim. "Aynı yatağı paylaşmamızın sakıncası var mı?"

"Hayır. Sence?"

Sabunu köpürttüm. "Elbette, yok. Anında uykuya dalar ve gece boyunca kıpırdamam, o yüzden nerede olduğunun benim için önemi yok."

Yüzümü kurulayıp giysilerimizin yardımsever bir şekilde katlanıp kaldırıldığı yarım duvarın arkasına geçtim ve Vivi'nin benim için seçtiği ipeksi, ufak tefek pijamaları alıp havaya kaldırdım. "Hay aksi."

"Ne var?" diye sordu West duvarın öteki tarafından.

"Bu gezi için Vivi'nin alışveriş yapmasına izin verdim ve bana sürtük pijaması almış."

"Örtülerin altında olacaksın," dedi West.

"*Seninle birlikte,*" dedim sahte bir perişanlıkla. West baştan çıkarıcı tok bir kahkaha attı.

"Yatağın kendine ait kısmında kalacağına dair az önce beni temin ettin."

"Doğru. Sen de yatağın diğer tarafında kalacak mısın?"

West kendinden emin bir kahkaha attı. "Evet."

Bornozu çıkarıp mini şortu ve ufak askılı bluzu giydim, sonra da dişlerimi fırçaladım. Saat henüz ondu ama çok yorgundum.

Yatağa geri dönüp içine girerken West'le göz göze gelmekten kaçındım. O da kalkıp yatmaya hazırlanmaya giderken bana bakmadı ama bunun hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim. Birkaç dakika sonra West ışıkları kapatıp yanıma uzandı.

Beynim haykırdı: *PEKİ O NE GİYİYOR?*

Boğazımı temizledim. "Bu tarafta el, ayak ya da erekte olmuş alet istemiyorum, efendim."

Bir kahkaha daha attı. Bu ses gerçekten hoşuma gidiyordu. "Aletim o tarafa erişirse, bence merakın uyanır."

Bunu bir süre düşündüm. "Olabilir. Haklısın."

Açıkçası... ailesinin yarısı berbattı ama yanımdaki kişi o kadar kötü değildi. West Weston'la vakit geçirmekten oldukça keyif alıyordum.

Okyanus dışarıda uzanıyordu, dalgalar geri çekildikten sonra tekrar sahile vuruyordu. Suyun tavanda dans eden yansımasının sakinleştirici bir etkisi vardı. Dalgalarla birlikte West'in nefes alışverişini dinledim. *İnsan buna alışabilir,* diye içimden geçirirken, göz kapaklarım ağırlaştı.

"İyi geceler, Anna."

"İyi geceler, West."

West içini çekti. "Liam."

Gülerek öteki tarafa döndüm. "İyi geceler, Liam."

LIAM

Kollar, bacaklar, dudaklar, sıcaklık.

Ayaklarım kumu dövüyordu, her adımım aklımda dönüp duran bir şarkının ritmi gibi tekrarlıyordu. O dört kelimeyi aklımdan çıkaramıyordum.

Kollar, bacaklar, dudaklar, sıcaklık.

“...ve elbette, birleşmekten bahsettiğimiz anda Gary Peters-son sertleşiyor ama onu oyalıyorum çünkü...”

Babamın sözleri bile zihnime net bir şekilde erişmiyordu, arka planda belli belirsiz bir uğultudan farksızdı.

Bu sabah saat iki civarında uyandığımda, Anna’yı etrafıma dolanmış bir hâlde bulmuştum. Gece boyunca tek bir noktada uyuduğunu söylemesine rağmen, bir ara geniş yatakta göç ederek bacağını kalçamın, kolunu da karnımın üzerine atıp yüzünü boynuma gömmüştü. Bacağının iç kısmına doğru sertleşmemek için kendimi zor tutmuş ve bu yüzden berbat bir uyku çekmiştim.

Koşu rotamız ana adadaki kumsalları dolaştıktan sonra bizi yemyeşil ormanın içindeki işaretli patikalara götürdü. Farklı noktalarda benekli bir kertenkele karşımıza çıktı, yakındaki bir ağaçta bir yuva dolusu yavru kuş ciyaklıyordu, bir deniz kaplumbağası köpüklü dalgaların vurduğu bir kayada güneşleniyordu. Ama hiçbirinin büyüüne kapılmadım. Gözlerimi her kırptığımda Anna’nın kalçasının kıvrımını görüyor, dolgun gö-

ğüslerinin kaburgalarımaya yaptığı baskıyı hissediyor ve kulağımın dibinde uykulu, sıcak nefesinin sesini duyabiliyordum.

Kollar, bacaklar, dudaklar, sıcaklık.

Kollar, bacaklar, dudaklar, sıcaklık.

"...golf sahasının ikinci yarısında ateşli bir piliç vardı, ona dedim ki, 'Steve, şansını denemene izin veririm...'"

Bir kez daha ana sahilin sonuna ulaştık. İki büklüm olup ellerimi dizlerime koyarak soluklanmaya çalışırken, babam neden bahsettiğini bilmediğim tek taraflı sohbetini bitirdi.

"...Doug Krantz çekinmeden flört ediyordu ve ihtiyacım olan tam da buydu. Çünkü süt ürünleri lobisiyle arasında bir bağlantı var."

Ona bu konuyu açmalı mıydım? Birlikte sadece bir gece geçirmiştik ama şimdiden Anna ve benim bazı sınırlar belirlememiz gerektiğini düşünüyordum.

Yoksa boş vermek daha mı iyi olurdu? Anna'nın bilerek bir yanlış yaptığı söylenemezdi. Sanırım bazı insanlar uykularında yanlarındaki kişiye sarılıyorlardı.

Ama boş veririm, bir kerelik bir şeyle kalmayacaktı. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecede Anna bana sokulmanın bir yolunu bulduysa, birbirimizin yanında biraz daha rahat etmeye başladığımızda bunu daha sık yapacaktı.

"Ne düşünüyorsun?"

Babamın sorusu nihayet zihnimdeki sisi aştığında doğruldum ve tuzlu suyla terin alnıma yapıştırdığı saçlarımı geriye ittim. Güneş çoktan yükselmişti ve şimdiden bunaltıcıydı. Anna'nın örtüleri üzerinden itip havanın aşırı ısınan tenini serinletmesine izin verdiğine emindim.

Bacakları...

"Liam."

Yüzünün her çizgisinden sinir saçarak beklentiyle beni izleyen babama baktım. Burada bir kara büyü dönüyor olmalıydı çünkü altmış bir yaşında olmasına rağmen hiç terlememişti. "Ne hakkında?" diye sordum.

“Krantz hakkında.”

Gözlerimi kısarak uzaklara daldım ve son birkaç dakikada duyduğum kelimeleri bir araya getirdim. Tüm olanlardan sonra işle ilgili meselelerde hâlâ fikrimi sorması beni deli ediyordu ama Anna’nın haklı olduğunu ve burada birlikte görünmemizin yeterli olmayacağını biliyordum. Bu hafta babamı yatıştırmanın tek yolu ona uyum sağlamaktan geçiyordu. “Bence hisse bedeline parası yetmiyorsa, görüşme bile talep etmemeli. Seksen umutsuz bir girişim. Liberty’den Marty Chu’yu ara ve Doug can attığı için artık oynamaya hazır olup olmadığını sor. Marty her zaman başkalarının onun için ayak işlerini yapmalarına izin verir. Bahse girerim artık ısıırıyordur.” Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ettim. “Bu kadarı yeterliyse, gidip duş alacağım.”

Yanıt vermesini beklemeden arkamı dönüp hızlı adımlarla bungalova, burada bir gün geçirdikten sonra tüm düşüncelerimi esir alan kadının yanına gittim.

Köprümüzün köşesini dönüp bungalovumuzun verandasına çıkar çıkmaz, “Yüce tanrım,” dedim. Anna çıplak görünen kucığında bir çizim defteriyle birlikte papasan sandalyelerinden birine kıvrılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, ilk bakışta cırlıçıplak olduğunu sanmıştım. “Ne yapıyorsun?”

Elimle gözlerimi örtsem de Anna ayağa kalkarken tahtaların gıcırdadığını ve verandada çıplak ayaklarının çıkardığı hafif sesleri duymuştum. “Çizim yapıyorum. Ne yaptığımı sanıyordun, seni kaçık?”

Güneş kremi ve şampuanının kokusunu alabiliyordum. Elimi dikkatle aşağı indirdiğimde onu tam karşımda buldum. Çıplak olmadığını görünce rahatlardım ama neredeyse çıplak sayılırdı. Bikinisi... Aslında birkaç avuç büyüklüğünde, tropik baskılı bir kumaştı. “Ah. Az önce sandalyede çıplak oturduğunu sanıyordum.”

Son derece esnek vücuduna işaret ederek, "Öyle mi?" dedi zoraki bir şekilde. "Vivi bana dört bikini seti almış ve en kapalı olanı bu. Bununla nasıl yüzmemi bekliyor? Diş ipi gibi. Ayrıca etiketi hâlâ üzerindeydi, o yüzden telefonumdan fiyatını hesapladım: santimetre karelik ücreti oldukça fahiş. Fiyatını çıkarmak için düğünde bunu giymem gerekebilir."

Dilimin ağzıma büyük geldiğini hissettim. Neyse ki Anna o tırnaklarla bu bikiniyi giymeyi başarmıştı çünkü o ince askıları sırtında bağlamayı asla beceremezdim. "Duş almalıyım."

"Bunu görebiliyorum, Bay Üstsüz." Kaşlarımı çatığımı görünce gülererek söylediğini düzeltti. "Affedersin. Elbette, Profesör Üstsüz demek istedim."

İçeri girmek için döndüm ama Anna elini koluna koyarak beni durdurdu. Temasla birlikte karın kaslarım gerildi. "Çabuk ol, olur mu? Çünkü bir saat içinde kanoyla gezintiye gideceğiz ve önce bir şeyler yemek istiyorum."

"Kanoyla gezinti mi?" Başımı iki yana sallayıp banyoya gittim. "Ben yokum."

Anna beni takip etti. Yatağı gelişigüzel bir şekilde toplamıştı ama hâlâ dağınık görünüyordu. Kullanılmıştı. İkimiz tarafından. Hatırlayınca gözlerimi sınıksı kapattım.

"İptal edemezsin," dedi. "Bu programda yer alan bir etkinlik."

"Her şeye katılmazsak bizi cezalandıracak değiller."

"Kulağa harika geliyor. Annene bir mesaj atar ve bugün kimseyle görüşemeyecek kadar seks yapmakla meşgul olduğumuzu söylerim. Eminim bizi anlayacaktır."

Beynim buna nasıl yanıt vereceğini bilemeyerek kısa devre yaptı.

Anna bana dik dik baktı. "Bu kız kardeşinin düğünü, seni robot. Sen sağdıcsın."

İç çektim. Haklı olduğunu biliyordum ama şimdiden uykusuzdum ve bugün tam beyin kapasitemi kullanamıyordum. Dün gecedan sonra aynı anda hem ailem hem de Anna'yla uğraşabileceğimden emin değildim. "Pekâlâ."

Ama Anna kıpırdamadı. Kaşlarımı kaldırdım. "Ee?"

"Ne?"

Gözlerini çıplak göğsüme dikmişti ve onun da bocaladığını görünce, biraz olsun tatmin olduğumu hissettim. Belki de bu tropik fanusta duş almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Odanın köşesindeki çok güzel ama son derece açık bir köşede çıplak dikileceğim anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Ellerimi yukarı götürüp başparmaklarımı şortumun beline soktum ve banyo zeminine indirdim.

"Ah!" Anna eliyle gözlerini kapattı. "Kahrolası şeyin! Tam karşımda!" Başını çevirdi. "Affedersin! Az önce dalıp gittim. Tanrım. Henüz *sertleşmiş* bile değilsin. Siktir." Öksürdü. "Pekâlâ. Restoranda görüşürüz."

Yatak odasının yakınındaki pencereden gölgesinin geçtiğini gördüm, ayak seslerinin giderek uzaklaştığını duydum. Nefesimi tutup gittiğinden emin olmak için birkaç saniye daha bekledikten sonra suyu açtım ve duşun altına girdim. Kalçalarımın üzerine attığı bacağının sıcaklığını, o küçücük bikiniyle görüntüsünü ve kulağımın dibindeki hafif nefesinin yankısını düşününce anında *sertleştim*.

Ve zonklayan aletimi elime alıp -bu kez, *sadece bu kez*- beni rahatlatanın o olduğunu hayal ettim.

Sahile gittiğimde, düğün misafirleri herkese çift uçlu kürekler dağıtan etkinlik rehberimiz Eko'nun etrafında toplanmışlardı. Anna, Blaire, Reagan ve Alex'le birlikte duruyordu. Alex'in, karısına çaktırmadan Anna'mn kıcına baktığını fark ettim.

Yaklaşıp direkt Alex'in görüş alanına girdim ve ona imalı bir bakış attığımda gözlerini Anna'dan ayırdı. Kolumu Anna'nın beline dolar dolamaz bunun bir hata olduğunu fark ettim. Elim çıplak kalçasında duruyordu.

Kollar, bacaklar, dudaklar, sıcaklık.

Anna bana doğru sokulup çıplak kolunun yan tarafını göğsüme yasladı. Serbest eliyle bana kâğıda sarılı sıcak bir şey verdi.

Koklamak için burnuma yaklaştırdım.

“Arasında çırpılmış yumurta, peynir ve közlenmiş domates olan bir sandviç,” dedi kısık sesle. “Sana küçük bir kahvaltı sandviçi yapmalarını istedim. Koşudan sonra karnının acıkmış olmasından endişelendim.”

“Teşekkür ederim.”

Anna bana ıslıl ıslıl gülümsedi. “Rica ederim.”

Birdenbire göz temasını bozmak imkânsız hâle geldi. Ancak Alex konuşunca bakışlarımı kaçırabildim.

“Bu sabah babamla koşmaya gittiğini duydum.”

“Evet,” demekle yetindim ve kolumu Anna’nın belinden çekip sandviçimi ısırdım.

“Sanırım sen de onun yanındayken diğerleri kadar çabuk pes ediyorsun. Erken kalkmak seni çok yormuş, öyle değil mi, küçük kardeşim? Endişelenme, fazla üzerine gitmem.”

Anna’nın gözlerinin yüzümün yan tarafında olduğunu hissedebiliyordum. Alex’le hep böyle başlardı ve evliliğimle ilgili şüpheyi kapılması, durumu iyice kötüleştirirdi. Bunun mantıksız olduğunu ve babamızın onayını almak için birbirimize karşı üstünlük sağlamaya çalıştığımız günlerden kalma bir şey olduğunu biliyordum ama onu alt etmek istedim. Her şeyde.

Bu, vazgeçmemin zor olduğu içgüdüsel bir hareketti.

Anna tıpkı dün gece farkında olmadan yaptığı gibi kolunu sırtıma doladı ve diğer elini karnıma koyup hafifçe kaşıyarak bu düşünceme son verdi. Ürpertimi belli etmemeye çalıştım. Anna dönüp omzunun üzerinden Alex’e baktı.

“Muhtemelen yorgun,” dedi ona arsızca sırıtarak. “Benim hatam.”

Jake ıslık çaldı. Annem ona bizi kışkırtmamasını söyledi ama beni bu şekilde kurtarmasını takdir ettim. Anna’ya biraz daha yaklaştım ve Eko dikkatimizi ona vermemizi söyleyince, plana uygun davranabilmesi için gözlerimi ondan ayırdım.

“Ufkun sağ tarafında görebildiğiniz o küçük adanın biraz ötesindeki mercan resiflerine doğru yaklaşık sekiz yüz metre kürek çekeceğiz.” Eko uzaktaki küçük yeşil noktaya işaret etti. “Tek sorun ilerideki dalgaları geçebilmek. Şu anda suyun oldukça sakın olduğunu görebilirsiniz, o yüzden başlamak için harika bir zaman. Suya açılınca kanoları birbirine bağlayabiliriz ve herkes suya girip şnorkelle yüzebilir.” Hepimize göz gezdirip bizi iki kişilik gruplara ayırdı: Ben ve Anna, Alex ve Blaire, Jake ve Reagan, annem ve babam, Charlie ve Kellan, Kellan’ın anne ve babası, bir de dün gece geldiklerini tahmin ettiğim Charlie’nin nedimelerinden ikisi.

Eko kürek çekmekle ilgili temel bilgiler verip yaklaşırken resiflerin hangi kısımlarından uzak durmamız gerektiğini söyledi. “Kano kullanmak konusunda herkes rahat mı?” diye sordu.

Alex gözlerini kısarak suya baktı. “Evde birkaç tane Nash Sea Hawk var. Blaire ve ben çoğu sabah onları alıp Back Körfezi’nde gezintiye çıkarız.”

“Yine başlıyoruz.” Blaire gözlerini devirdi. “Bu bir yarış değil, bebeğim.”

Alex ve ben bakıştık. Ray Weston tarafından yetiştirilmiştik. Her şey bir yarıştı.

Arkama uzandım ve tişörtümü çıkarıp kenara attım. Alex tereddüt ettikten sonra o da aynı şeyi yaptı. Ben küçük göbeğine bakıp sırtınca, yüzünde beni öldürecek gibi bir ifade belirdi.

Yanımda, Anna her şeyden habersizce ellerini çırpı ve topuklarının üzerinde sıçradı. “Kanoya bineceğim için çok heyecanlıyım!”

Alex alaycı bir şekilde gülüp Anna’ya bir ahmakmış gibi küçümseyerek baktı. Bir anda ensemdeki tüyler diken diken oldu ve mantıklı davranmayı bıraktım.

“Elbette heyecanlı olmalısın, tatlım.” Sesimin sakın çıkmasına özen göstererek Anna’ya baktım. “Bu sabah sensiz koşmaya çıktığım için bana gerçekten günümü gösterdin.”

Anna şaşkınlıkla bana baktı. “Öyle mi yaptım?”

Mırıldanırken gözlerimi dudaklarına indirdim.

Blaire, "Bu sandığım şey anlamına mı geliyor?" diye fısıldadı, Anna'ya.

"Sanırım?" dedi Anna belli belirsizce, hâlâ kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"Her sabah egzersiz yapıyoruz." Alex'le konuşurken gözlerimi Anna'dan ayırmadım. Belki de dün gecedan kalma bir bıkkınlıktı ya da erkek kardeşim içimdeki en kötü duyguları ortaya çıkarıyordu. Ona en büyük hakareti karısının hoşnutsuzluğuna dikkat çekerek edebilirdim ama sözlerime devam ettim. "İnsanın dolaşımım hızlandırıyor, değil mi?"

Blaire titrek bir nefes verdi. "Yüce Tanrım."

Anna'nın gözleri kocaman oldu ve hevesle başıyla onayladı. "Kesinlikle."

Tepesine bir öpücük kondurdum. "Bu eğlenceli olacak."

"Ne olursa olsun, Blaire ve ben suda yenilmeyiz," dedi Alex daha agresif bir şekilde. "Neredeyse her sabah körfeze açılıyoruz. Birlikte *sürekli* egzersiz yapıyoruz."

Başımınla onayladım ve nefret ettiği şekilde küçümseyerek gülümsedim. "Söylemiştin. Ama aynı şeyden bahsedip bahsetmediğimizden emin değilim."

"Kıçını tekmelemekten bahsediyorum," dedi Alex.

Annem ev sahibi gülümsemesini takınarak aramıza girdi. "Umarım bu sabah herkes hoş ve rahatlatıcı vakit geçirir. Bu tatil yapılacak birçok etkinlikle dolu!" Sonra *anne* tonunu katarak daha kısık bir sesle ekledi. "Birlikte vakit geçirmekten keyif alalım."

"Eh, bırak dalaşsınlar," dedi babam. "Alex'in donu kıçına sıkıştı."

Daha önce aile anlaşmazlıklarıyla uğraştığı aşikâr olan Eko bunların hiçbirini duymamış gibi devam etti. "Herkes hazır mı?"

Bana izin vermesini beklemeden Anna'nın elini tutup onu gruptaki en güzel görünen kanoya doğru götürdüm.

Bize kulak misafiri olmayacakları bir mesafeye gidince, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, tökezleyerek beni takip ediyordu.

“Hiçbir şey,” dedim ona. “Alex rekabetçidir.”

“Alex mi? Gerçekten mi?”

“Sadece... kürek çekmeyi bana bırak.”

“İşin sırrını kaptıktan sonra sana yardımcı olabilirim,” dedi Anna gülerek. “Yedi yaşındayken bir kez kanoya binmişim.”

Bu kadarı aşikârdı. Anna kanoya binmeye çalışırken tökezledi. Onun için kanoyu sabit tuttum ama yine de ters binmeyi başardı, sonra dar alanda beceriksizce önüne dönmek zorunda kaldı. Çenemle omzumu kaşır gibi yapıp arkamıza baktım. Kahretsin. Alex fark etmişti.

Kanonun arkasına bindim ve biz kıyıda bir bulanıklık hâline gelene kadar kürek çekip ileriye sürdüm. Alex ve Blaire hâlâ kanolarına binmekle meşgullerdi. Sırtarak öne döndüm. “İşte böyle,” diyerek tatmin olmuş bir şekilde tısladım.

Ama tam o sırada Anna küreklerden birini suya sokunca, sertçe sağa sapıp hızımızı anında kaybettik.

“Bana bırak,” dedim ona. “Bizi buradan çıkaracağım.”

“Ama kürek çekmek *istiyorum*,” dedi Anna tekrar deneyerek. Güçlü kürek darbelerime kıyasla Anna’nın yetersiz kürek becerileri bizi daireler çizmek zorunda bırakıyordu.

“Anna, hadi.”

“Hayır, West. Bu bir yarış değil. Eğlenmek için buradayız!”

Tekrar arkamıza baktım, Alex hışımla kürek çekiyordu ve bize hızla yetişiyorlardı. Önde oturan Blaire gönülsüzce kürek çekiyor ve omzunun üzerinden kocasına bir şeyler söylüyordu.

“Lütfen, Anna. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama bir kez giriştim.”

Anna içini çekip kürekleri kucağına koydu. “Pekâlâ.”

Ara vermeden ilerlemeye devam ettik. Ter içinde kalmış, erotik uykusuzluk ve sabahki koşu yüzünden yorgun düşmüştüm. Güneşin ısrarcı sıcaklığının altında kavrulup duruyordum. Kollarım yanıyor, sırtımın alt kısmı geriliyordu, Alex’in kanosuyla aramızdaki mesafe açılırken ne halt ettiğimi düşünmeye başladım.

Böyle biri olmak istemiyordum.

O sırada Anna suya bakarken tiz bir ses çıkardı. "West! Bir deniz kaplumbağası!" Yan tarafa doğru eğildiğimde kucağındaki kürek kayıp berrak suya daldı.

"Kahretsin, Anna. Küreğin!" Suda süzölmeye başladıkları yere işaret ettim. "Al onu!"

Ondan oldukça uzaklaşan küreği almak için eğilirken, kano tehlikeli bir şekilde sarsıldı. Anna küçük bir çığlık atarak suya daldı ama kanodan birkaç kulaç uzaklaşır uzaklaşmaz çığlık atarak hızla kenarına dönmeye çalıştı. "Aman Tanrım, bir şey bacağırma değdi!"

"Sadece dip akıntısı," dedim ona. "Küreği al!"

"Su değildi. O bir köpekbalığıydı. Ya da vatoz! Aman Tanrım, West. Beni kanoya çek!"

Ona doğru uzandım ama paniğe kapıldığı ve güneş kremi yüzünden kaygan olduğu için o karışıklıkta benim küreğim de düştü. Onu almak için hızlıca suya daldım. Artık Anna'nın küreğini göremiyordum bile, akıntı onu çoktan kıyıya doğru taşımaya başlamıştı.

"Lütfen," diye hıçkırarak güldü, ne kadar çılgınca davrandığının farkındaymış ama kendisine hakim olamıyormuş gibi görünüyordu. "Kanoya binmeme yardım et, West, derin sudan çok korkarım ve şimdiye kadar bunu fark etmemiştim."

Küreğimi kanonun sabit bir noktasına bıraktıktan sonra Anna'nın binip yerine yerleşmesine yardım ettim, ardından ben de bindim. Tepemizde bir karabaş martı sürüsü uçuyordu. "Tekrar suya düşmeyeceğim. Bak, kürek bile çekemiyorum. O yüzden artık her şey sana kaldı! Onları hâlâ yenebiliriz!"

Yan tarafa bakınca gruptan ne kadar uzaklaştığımızı anladım, kanomuz akıntıda hafifçe batıp çıkıyordu. Diğer kanolar kıyıdan yaklaşık sekiz yüz metre ötedeki küçük adayı geride bırakan ufak, rengârenk noktalar gibi görünüyorlardı. Burası gerçekten çok güzeldi. Keşke kişisel hırslarımı buranın tadını çıkaracak kadar kenara bırakabilseydim.

"Sorun değil," dedim. "Bana bırak."

Anna çaresizce suya işaret etti. "Grupla birlikte şnorkelle yüzmek istemiyor musun?"

Başımı iki yana salladım, o aptal yarışı bıraktığım andan itibaren büyük bir rahatlama hissetmiştim. "Burada olmak çok güzel. İstersen şnorkelle yüzebiliriz."

"Ne diyeceğim biliyor musun? O suya bir daha girmeyeceğim. Okyanus canavar çorbası gibi ve bugün ölmek istemiyorum." Anna kanonun aramızdaki uzantısına yaslanırken, neredeyse çıplak görünen bedenine bakıp başımın ne kadar belada olduğunu merak ettim.

Gözleri kapalı bir şekilde, "Bana kardeşinle aradaki ilişkiden biraz daha bahset," dedi Anna.

"Terapi saatinde değiliz, Green."

"Pekâlâ, o hâlde grupla birlikte şnorkelle yüzmek istiyorum."

"Alex ve ben birbirimize asla yakın olmadık," dedim hemen. Birdenbire sabahı burada Anna'yla geçirmek dışında hiçbir şey yapmak istememiştim. "Sanırım doğduğu andan itibaren umursadığı tek şey babamı etkilemekti."

"Aranızda kaç yaş var?" diye sordu.

"Benden üç yaş büyük," dedim. "Benden dört sene sonra Jake doğdu ve ondan dört sene sonra Charlotte dünyaya geldi."

"Annen on sene boyunca hamile kalıp çocuk mu büyüttü?" Anna ıslık çaldığı sırada parmak uçlarını suya sokmak için elini kanonun yanından aşağı indirdi. Uzuvarları çok uzun ve zarıftı. Gözleri kapalıyken köprücük kemiklerinin biçimine, bikinisinin altındaki göğüslerinin küçük vadisine ve karnının pürüzsüz tenine hayranlıkla bakabilirdim. "Aslına bakılırsa, Blaire için de aynı şey geçerli. Ellerinden içki düşmemesine şaşırmamalı."

"Ah, endişelenme," dedim bakışlarımı kaçırmaya zorlayarak. "Yardımcıları var."

Anna güldü. "Hamileliğe ve çocuk doğurmaya yardım eden biri mi?"

"Hayır, dadıları kastettim."

"Onca emeği ne kadar çabuk göz ardı ettiğine bak." Anna

elini kaldırıp bana su sıçrattı. "Annen dört çocuk doğurmuş ve babanın bir imparatorluk kurmasına yardımcı olmuş. Blaire de dört çocuk doğurmuş ve Alex'le evli. Elbette dadıları olacak."

Onu dinlerken kanomuz suyun üzerinde batıp çıktı. Anna haklıydı. Öyleyse neden babam gibi annemin yaptıklarını hafife alıyordum? Bunu düşününce içimdeki kırgınlık daha çok arttı.

"Annemle karmaşık bir ilişkim var," diye itiraf ettim.

"Anlıyorum," dedi rahatlıkla. "Baban pisliğin teki gibi davranıyor ve annen de buna göz yumuyor, değil mi?"

Ona bakıp yirmili yaşlarımın çoğunu anlamaya çalışarak geçirdiğim acıları nasıl bu kadar kolayca özetleyebildiğini merak ettim. "Öyle bir şey."

"Alex'e dönelim..." dedi Anna. Tüm yaralarımın bastırmasına rağmen sesi huzur vericiydi. "Belki de birbirinizle dalaşmanız babanızın işine geldiği için sürekli rekabet hâlindesinizdir."

Bunun üzerine küçük bir kahkaha attım. Hedefi on ikiden vurmuştu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Senden büyük olmasına rağmen hiçbir konuda seni alt edemediği için Alex'i deli ediyorsun. Senin uzun boylu, yakışıklı ve zeki olmanı kıskanıyor. O kısa boylu ve--"

"Sinir bozucu. Söyleyebilirsin."

"Birbirinizin en iyi yönlerini ortaya çıkarmak için uğraşıyorsunuz," dedi Anna.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır."

"Neden ona karşı iyi davranmayı seçmiyorsun?"

Onu doğru duyup duymadığımı anlamam bir saniye sürdü. "Alex'e mi iyi davranmaktan bahsediyorsun? Neden?"

"Çünkü kimse ona iyi davranıyormuş gibi görünmüyor? Çünkü ailesinin bir üyesisin."

"Ailesi olmayan biri gibi konuştun."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ikimiz de sessizliğe gömüldük. *Siktir*. Ne korkunç bir şey söylemiştim. "Affedersin. İyi bir şey söylemedim. Onu kayıtlardan çıkaralım."

"Sorun yok."

“Senin...” Elimini uzatıp alnımı kavradım. “Lütfen bana bir ailen olduğunu söyle. Aksi takdirde, utancımın o canavar çorbasına dalacağım.”

Anna güldü. “Babam var.”

“Kardeşin yok mu?”

“Hayır.”

“Sen-”

“Şanslı olduğumu söyleme.”

“Öyle söylemeyecektim,” dedim. “Babanla yakın olup olmadığını soracaktım.”

“Evet.” Gülümsedi. “Hem de çok.”

Bir sonraki sorumu sormadan önce duraksadım. “Peki ya annen?”

“Eh,” dedi Anna kelimeyi uzatarak. “Senin babanla ilgili sorunların, benim de annemle ilgili sorunlarım var. Düzgün bir biçimde eşleştirilmişiz.”

Anna detaylandırmadı, ben de birkaç dakikalık sessizliğin ardından konuyu değiştirdim. “Sana ana dalını neden değiştirdiğini hiç sormadım.”

Güneşe doğru gözlerini kısarak gülümsedi. “Sana tüm sınıf çalışmalarında berbat olduğumu söylememin yeterli bir açıklama olmadığını mı kastediyorsun?”

Güldüm. “Pekâlâ. Ama seninle daha fazla vakit geçirdiğim için ilk başta tıp seçmiş olmana şaşırdım. Tipik bir tıp öğrencisinin-”

“Yoğunluğuna sahip değil miyim?” diyerek benim yerime cümlemi tamamladı.

“Sanırım,” dedim ve hemen ekledim. “Bu bir hakaret değil, en azından öyle demek istemedim.”

“Ah, inan bana, kendimi biliyorum. Biri bana ne zaman Enneagram’ımı ne olduğunu sorduğunda, ‘Tembel, sevecen ve peynire bayılan hangisiyse,’ o olduğumu söylüyorum.” Anna

* İnsanların karakterlerini 9 ana tipe ayıran bir kişilik modelidir. —en

yoğun güneş ışığından yüzünü korudu. “Bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, tıp fakültesi hazırlık derslerini yanlış sebeplerden ötürü aldım, annemle ilgili sorunlarla alakası olmalı. Beş yaşındayken o gitti, gerçi düzensiz aralıklarla uğradı ve bu ilk gidişinden sonra hayatıma kaldığım yerden devam etmemi iyice zorlaştırdı. Annem avukat, babam araba tamircisiydi. Sanırım ilk tanıştıklarında annem demiryolunun öteki tarafından gelen, yakışıklı mavi yakalı adama vuruldu. Ama hevesli bir yetişkin olarak o yüzeysel çekimlerin zamanla nasıl azaldığını görebiliyordum. Babamın iş arkadaşları ya da yıkadıktan sonra bile ellerinin hiç temiz olmaması hakkındaki hislerini gizlemezdi. Çocukken bile babamınkinin bir kariyer değil, iş olduğunu anlayabiliyordum ve annemin zihninde bir değer farklılığı vardı.” Anna’nın göğüs kafesi genişledi ve derin bir nefes verince rahatladı. “Açıkçası bu berbat bir şey ama üniversiteye başlarken, kariyer olacağını sandığım bir şey seçtim. O noktada birkaç senedir konuşmuyorduk ama hâlâ kendimi ona sevdirmeye çalışıyordum.”

“Sen sadece bir çocuktun. Bunu babanı reddetmek için yapmadın.”

Anna gülümsedi. “Biliyorum. Babam da biliyor. Tıp fakültesinde okumayı yanlış sebeplerden ötürü seçtiğimi anladığımda, birinin beni sevmesini sağlayacak şeyden ziyade sevdiğim şeyi yapmayı seçmek daha kolay oldu. Kısacası, annem *annelik* yapmakla hiçbir zaman ilgilenmedi. Fakat David Green bu açığı fazlasıyla telafi etti.”

Anna bundan sıradan bir şeymiş gibi bahsetmişti: Bugün hava sıcak, gökyüzü açık, annem *annelik* yapmaya hazır değil. Bir an için kırılğanlığını rahatça gözler önüne serebilmesini kıskandım. Kardeşlerim ve ben etrafımızda kalkanlarla, kılıçlarımızı çekmiş hazır bekleyerek büyümüştük. Yıllarca terapi gördükten sonra içime attığım şeylerden bahsedebiliyordum ama bu konuda hâlâ yeterince iyi değildim.

“Nerede büyümüştün?” diye sordum.

Elini sudan çekip dalgın bir şekilde karnına koyduğunda, elinden süzülen su hızla damlalara dönüşüp sıcakta buharlaştı. “İki sene birlikte yaşamış olmamıza rağmen bunu hatırlamaman tuhaf değil mi?”

“İlk ismimi bile bilmiyordun,” diye gülerek ona hatırlattım.

Sırıttı. “Evet ama kimse detayları hatırlamam için üzerime bahse girmede, Altın Çocuk.” Kolunu kaldırıp gözlerinin üzerine koyarken, güneşin tadını çıkaran upuzun vücuduna baktım. “Fontana’da büyüdüm. Suratını ekşittiğini duyabiliyorum, seni kıyı züppesi.”

İfademi değiştirdim. “Suratımı ekşitmiyordum.”

“Ekşitiyordun. Sen sormadan söyleyeyim, artık kimse oraya Fontucky* demiyor.”

Ben o kadar emin değildim. Buna rağmen ikna edici olmasa da, “Fontana’nın... güzel olduğuna eminim,” demeyi başardım.

“Gördün mü? İşte böyle! Alex’e de böyle şeyler söyle.”

“Denerim.”

“Benimle alıştıрма yap. Ben Alex olacağım, sen de kendin.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü bu aptalca,” dedim ama gülümsemem sözlerimi yumuşattı. “Bana babandan biraz daha bahset.”

Anna derin bir nefes alırken bikinisi göğüslerinde gerildi, hızla sıcak basan bir tarafımı serinletmek için canavar çorbasına dalabildim... Kahretsin. Akıl sağlığımın artık benimle birlikte bu kano-da olmadığı kesindi. “O boğa burcu,” dedi. “Balık tutmayı sever, televizyonda her zaman açık bir beyzbol maçı olur. Çocukluğundan beri arabalar üzerinde çalışıyor. Aslında sadece arabalar değil: Televizyonlar, su tesisatı, buzdolapları. Taşınmama yardım etmeleri için tuttuğum birkaç liseli eski kanepeni düşürdüğünde

* ABD’nin Kaliforniya eyaletindeki Fontana şehri için kullanılan, genellikle alaycı bir takma addır. “Fontana” ile “Kentucky” kelimelerinin birleşiminden oluşur. Kentucky’nin kırsal yaşamla özdeşleşmesinden dolayı, bu ifade Fontana’yı “taşra” veya “gelişmemiş” olarak niteleyen bir ima taşır. —çn

iskeletini onardı. Gerçi onlara *marihuanayla* ödeme yapmamı istemişlerdi, o yüzden işlerinde berbat olmalarına pek şaşırmadım.”

Yüzümde nasıl bir ifade olduğundan emin değildim ama ne tür sessiz bir duygu iletiyorsam, Anna’nın kahkaha atması için yeterliydi. “Onların benden bunu *talep ettiklerini* söyledim, teklif edenin ben olduğumu söylemedim! Nasıl biri olduğumu sanıyorsun, Amerikan gençliğine ot dağıtan biri mi? Her neyse, babama geri dönelim. O muhteşemdir.”

Akıntı bizi adaya geri götürüyordu ama küreği suya sokarak kanoyu yönlendirdim. Yaklaştıkça altımızı daha net görebiliyordum. Tırtıklı mercan resifleri, rengârenk balık sürüleri, kumlu dipte ilerleyen bir tür kabuklu deniz canlısı. “Buraya gelmen hakkında ne düşündü?”

“Ona anlaşılmamızın detaylarından bahsetmedim. Dügün portreleri yapmak için gideceğimi söyledim.”

“Güzel bir yalan.”

“Ona her şeyi söyleseydim bile, anlayacağını düşünüyorum. Yine de bu iyi bir şey-” Anna cümlesini tamamlamadan kaşlarını çatarak kolunun altına baktı. “Burada olmam iyi bir şey, hepsi bu. Elime biraz para kazanma fırsatı geçmesini gerçekten takdir ediyorum.”

Küreğim hâlâ suyun içindeydi. “Ne diyecektin?”

“Yok bir şey, önemli değil.” Kolunu hareket ettirdi ve güneşi engellemek için elleriyle gözlerini kapattı. “Aşırı paylaşım yapmaya meyilli olduğumu fark etmiş olmalısın.”

“Alex’le ilişkiyi kurcalıyordun. Bu terapi saati değil mi? Kanoda söylenenler, kanoda kalır.”

Anna güldü ama daha fazla detaya inmedi. Birdenbire bana karşı kendisini kapatması, tam olarak anlamadığım ve adil olmayan bir sebepten ötürü canımı sıkıyordu.

“Hareket mi ediyoruz?” diye sordu Anna izlemek için dirseğinin üzerinde doğrulurken.

“Akıntı bizi geri götürüyor ama burada dilediğin kadar kalabiliriz.”

Gözlerimi kısarak baktığımda birkaç kanonun çoktan kıyıya döndüğünü fark ettim. Bulunduğum yerden bile bağırışları duyabiliyordum.

"O da ne?" diye sordu Anna işaret ederek.

Hızla kürek çekerken, "Bilmiyorum," dedim. "Bir şey oluyor; bakalım neymiş."

Kano kıyıya çıktığı anda, içinden dışarı fırlayıp Jake'in kumda durduğu yere koştum, bacağı buzla kaplıydı. "Ne oldu?"

Babamız kumda ileri geri yürüyerek telefonda biriyle yüksek sesle konuşuyordu. Adadaki doktorun bugün görev yerinde olmadığı izlenimine kapıldım. Annem, Jake'in yanında diz çöküp sırtını sıvazladı. O anda pareosunun üzerinde *Gucci* yazdığını, boynunda, bileklerinde, kulaklarında ve parmaklarında kocaman altın takılar olduğunu fark ettim.

"Bir şey beni ısırdı," dedi Jake. Gözleri kocaman olan Anna bir anda başını bana çevirdi. *Gördün mü? O su ölüm karışımı!*

Eko suratını ekşitti. "Denizanası olduğunu sandık ama bu sularda pek görülmezler."

Annem, Anna'yı yanına çağırırken bileğindeki bilezikleri şıngırdadı. "Canım, yarasma bakar mısın?"

Anna tiksindi. "Neden?"

Elimi sırtının alt kısmına koydum. "Çünkü bu adada doktora en yakın şey sensin, tatlım."

"Ah, doğru," diye homurdanıp dikkat kesildi ve bariz bir endişeyle Jake'in hızla şişen bacağına yaklaştı.

Jake sırtarak ona baktı. "Tahminin ne, doktor?"

Anna nazikçe buzu kaldırdı ve altındaki küçük yarayı görünce nefesini tuttu. Buzu yerine koyduğu sırada suratı kızardı ve kararlı bir şekilde başıyla onayladı. "Yaşayacaksın."

"Emin misin?" diye üsteledi Jake. "Şişkinlik için ne önerirsin?"

"Buz," dedim ona tekdüze bir sesle.

Kardeşim bana sırttı. "Doktor adayına sordum."

"Buz," dedi Anna robot gibi.

“Hepsi bu mu? Bacağıma dokunmayacak mısın? Yarayı incelemeyecek ya da akıtmayacak mısın?”

Anna kaşlarını çatarak ona baktı, etrafımıza toplanmış insanlar onu izlerken çömelip iki parmağını Jake’in bacağına koydu. Anında kolunu geri çekti. “Vay canına, çok sıcak.”

“Bu normal mi?” diye sordu Jake endişelenmiş gibi yaparak. “Bacağı mı kaybetmeyeceğinden emin misin? Bu en sevdiğim bacağım.”

“Normal,” dedi Anna, utancından yanakları kızarmıştı. “Kan ve... oksijenin... etkileşime girmesi...”

“Enflamatuar hücrelerle,” diye araya girdim. Jake sinirimi bozuyordu ve Anna’yı bu duruma soktuğum için kendime kızıyordum. “Anna’nın bir kez daha enflamasyondan bahsettiğini duymak istemiyorum. Neyse ki yaşayacaksın, Jake.”

Jake kaşlarını çatarak bana baktı. “Her ihtimale karşı Anna’nın bana bir serum bağlaması gerekebilir.”

“İstersen yaranın üzerine işeyebilirim.”

Reagan öğürdü. “İğrenç.”

“Ben iyiyim.” Jake elini sallayarak beni geçiştirdi.

Anna’nın elini tutup çekiştirdim. “Gidip biraz kestirelim.”

Yan tarafta Blaire içini çekti. “Bu geceki partiye kadar seni yatakta oradan oraya fırlatmama izin ver’ demek istiyor.” Blaire anlamlı bir şekilde Alex’e baktı.

Gitmek üzere arkamı döndüğüm sırada ağabeyim bana seslendi. “Hey, hatırlatsana, Liam. Evlilik yıldönümünüz ne zaman? Beş sene dolmak üzere değil mi?”

Grup sessizleşti. Anna ve ben bakıştık. *Siktir.*

Anna, “5 Ağustos,” derken ben de, “12 Ağustos,” dedim.

Anna güldü. “Teknik olarak on ikisi ama beşinde bana bir şarkı yazıp söylemek için dizlerinin üzerine çöktü, bu yüzden o geceyi asıl evliliğimiz olarak kabul ediyorum.” Sevgi dolu gözlerle bana baktı. “Ağladı.”

Kaşlarımı çatarak Anna’ya baktım. “Ağlamadım.”

“Ağlamakla yetinmediğini kastediyor olmalısın. Daha ziyade hıçkırdın.” Elimi tutup hafifçe eklemelerimi öptü. “Çok güzeldi, bebeğim.”

Telefon görüşmesini bitiren babam yanımıza geldi. “Az önce ne dedi?”

Anna bana gülümsedi. “Bana o şarkıyı biraz mırıldanır mısın?”

“Hayır.”

“Ah, lütfen?” dedi Blaire. “Bu çok romantik. Kocamın romantizmden anladığı üç kez pompa ve bir beşlik çakmaktan ibaret.”

“Sana onu bungalovda söylerim, Anna. Gidelim.”

ANNA

West bungalova doğru beni takip ederken merakla ona baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Ne olduğunu biliyorsun."

West suratını astı. "Şarkı söylemeyeceğim."

Oda servisi gelip gitmişti, anında çarşafları değiştirilmiş temiz yatağımıza yığıldım. "Beni bir tıp öğrencisi, seni de muhtemelen seksle cezalandıran bir egzersiz delisi yaptın. Sırada ne var? Yangından bir grup yetim de kurtardım mı? Everest'e tırmandım mı?" West duşa girmek için küçük bölmenin etrafını dolaşırken, yan tarafıma dönüp ona seslendim. "Breton bluzu giyip bere taktığını ve dramatik bir şekilde evlenme teklif ettiğini söylemeyi düşündüm ama bu benim için bile fazla ileri gitmek olurdu."

West su ısıırken dışarı çıkıp bıkkınlıkla suratını ovuşturdu. "Alex'in kesinlikle şüphelendiğini düşünüyorum."

"Nereden anladın?" dedim ilgisizce. "Beşinci yıldönümümü zü sorduğu için mi?"

"Alex'in beni burada istemediği gibi, ben de bu ailenin arasına dönmek istemiyorum. Bir kez olsun kendi işiyle ilgilenemez mi?"

"Onu düşman ilan etmezsen, belki bunu yapabilir." Ona bakarken şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Dengesiz hareketlerin burada olmamı inandırıcı olmaktan uzaklaştırıyor."

West perişan bir şekilde içini çekti. "Ailem en kötü özelliklerimi açığa çıkarıyor."

Davanişma yumruğu yaptım. "Ödüle, yani mirasına odaklan."

West sanki onu eleştirmişim gibi suratını ekşitti. Öyle mi yapmıştım?

Öyle olmalıydı çünkü duşa dönmeden önce duraksadı. "Mesle sadece benim param değil."

Yataktan kalkıp yanına gittim. "West, tatlım! Seni yargılamıyorum! Hepimizi motive eden şeyler var. Sanat eserlerimin büyük bir sergide gösterilmesi için bir bakireyi kurban edebilirim." Duraksadım. "Hatta, küçük bir sergiye bile razıyım. Tek istediğim eserlerimin görülmesi. Yüz milyon dolar beni fazlasıyla motive ederdi. Hatta *iki* bakire bile kurban edebilirim."

West daha fazla şey söylemek ister gibiydi ama bunu yapmadı. "Duş alacağım."

Ardından bana dik dik baktı ve bu kez bakışlarını tercüme ettim: *Burada oyalanmanın riski sana ait.*

Verandaya çıkıp okyanusa bakan papasan sandalyelerden birine kıvrıldım. Kuzeyde gökyüzü kararmıştı ve yakında fırtınanın uğrayıp uğramayacağını merak ettim. Çizim defterimi ve kalemimi alıp ufkun resmini yapmaya başladığım anda, duştan çıldırtıcı bir inleme geldiğini duydum. West'in kusursuz vücudunu hayal edince, gözlerimi kapatıp hangi seksi şeylerin seksi seslere sebep olacağı yerine dalgaların sesine odaklanmak zorunda kaldım.

Kâğıdıma bakıp çizmeye başladım. Düşünmüyordum, sadece aklımdan geçenleri çiziyordum. Figürleri yapmakta pek iyi değildim ama dakikalar geçtikçe, ellerim içgüdüsel bir şekilde hareket etti. Kaba bir göğüs taslağı çıkardım, ardından köprücükkemiklerinin geometrik çizgilerini ekledim. Kalemim sayfada gezinirken iri omuzları, uzun ve biçimli kolları şekillendirdim. Kaslı kalçalarda daralan bir gövde ve şortunun bel kısmının altında gözden kaybolan ince, koyu renk bir tüy hattı ekledim. Parmak uçlarımı orada gezdirmeyi, kalçalarını ısırmayı ya da elimi uzun ve kalın aletine dolamayı kesinlikle düşünmüyordum...

“Anna.”

İrkilip dikleştim ve çizim defterimi sertçe kapattım. West üzerinde şortu ve son derece yumuşak görünen tişörtüyle karşımda duruyordu.

“Affedersin, bir şey üzerinde mi çalışıyordun?” diye sordu sırtarak.

“Önemli bir şey değil.” Defteri arkama sakladım. “Çok hızlı bir duştu.” Gerçi karşımda duran adamın çıplak versiyonunu çizmeme yetecek kadar uzun olmalıydı. “Biraz kestireceğim,” dedim esnemek için kalkarken. “İyi uyuduğumu sanmıyorum.”

Başımı kaldırıp baktığımda hayretle beni izlediğini gördüm.

“Ne?” diye işaret ettim. “O ifade de ne?” Şaşkınlıkla sordum. “Aman Tanrım, yoksa dün gece horladım mı?”

West’in şaşkınlığı yerini neşeli bir gülümsemeye bıraktı. “Hayır, horlamadın. Biraz... kucaklamaya meyilliydin.”

“Kucaklamak mı?” diye sordum dehşete kapılarak. “Ne demek istiyorsun?”

“Neyi kastettiğimi boş ver. Dinle.” Yanımdaki sandalyeye oturup koluma uzandı ve beni oturmaya teşvik etti. “Duşta düşünüyordum-”

“Ah, evet.” Öne doğru eğildim. “Bekle, bekle. Hayır.” Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. “En başından başla. Duştasın, su taş gibi sert karın kaslarının üzerinden akıyor...”

“Kes şunu,” dedi West gülerek. Gözlerimi açtım, uzun ve koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. “Dün gece haklıydın. Biz... demek istediğim, benim bunu daha ciddiye almam gerekiyor.”

Sandalyemde kıpırdanırken bal rengi gözlerinin hareketimi takip ettiğini fark ettim. Aşağı baktım, adamı kim suçlayabilirdi ki, göğüslerim yara bandı kadar bikiniden dışarı fırlıyordu. Eve döndüğümde Vivi’yle bikininin ne anlama geldiğini uzun uzun konuşacaktım, böylece bir dahaki sefere bir milyarder benden karısı gibi davranmamı istediğinde, su sporları için daha hazırlıklı olabilirdim.

“Seni dinliyorum,” dedim ama West bana inanıyormuş gibi görünmüyordu. Gözleri göğüslerimde dolaştı.

“Ben...” diye söze başlayıp elini o muhteşem saçlarının arasında gezdirdi. Ardından hızla gözlerini kırptırıp başını çevirdi. “Bu gece asıl hoş geldin partisi verilecek. Gün içerisinde adaya varacaklar ve konukların çoğu partide olacak. Her yerde babamın iş bağlantıları olacak. Muhabirler, fotoğrafçılar, bilirsin.”

“Bilmiyorum ama sana inanıyorum.”

West gülümsedi fakat bu ifade hızla yüzünden kayboldu. “Sanırım... sevgimizi belli etmemiz gerekecek.”

Bunu ben de söylemiştim ama West’in ağzından duymak özgüvenimi sarsmıştı. Hangi evrende bu adama daha yakın olup göğsünün üzerine salyalarımı akıtmadan durabilirdim ki? Bu sabah bensiz koşuya çıkarak rutinimize ihanet ettiğini ve sinirimden onu sertçe becererek cezalandırdığımı ima ettiğinde, kendimi tutmakta zorlanmıştım. Bu geceki partide bana âşıkmuş gibi baktığını ve ellerimin ikiz müknaşs gibi kasığına doğru yöneldiğini hayal ettim.

Yumruklarımı havaya kaldırıp içimden sessizce tezahürat ettim. “İş ne gerektiriyorsa, razıyım.”

West bir kez daha gözlerini göğüslerime çevirdikten sonra sımsıkı yumdu. “Harika.”

“O hâlde, bu geceki *Miras Operasyonu* planı daha sevgi dolu olacak,” dedim. “‘Birbirimizi sırtımızdan bıçaklamak’ yerine ekip ruhuyla hareket edeceğiz.”

“Doğru.”

“Ne kadar sevgi göstermekten bahsediyoruz? Az önce çılgınca seks yaptığımızı mı, yoksa daha sonra yapacağımızı mı ima edeceğiz? Yoksa her ikisi de mi?”

West bu kez inleyerek elini saçının arasında gezdirdi. “Seks kelimesini söyleyip durmak zorunda mısın?”

Sırf onu sinir etmek için tekrar ağzımı açtım ama suya iniş yapan amfibi uçak sesimi bastırdı.

“Bence bana partiye katılan ve etkilememi istediğin kişilerin listesini vermelisin,” diye bağırdım sesimi duyurabilmek için.

“Doğru,” dedi West tekrar. Uçak bungalovumuzdan birkaç yüz metre ötede suya sorunsuzca inerken sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. “Danny Shoe, Patrick Lemonve, Nicola Ricci hakkında bilgilenmek isteyebilirsin.”

West’in arkasında bir hareket sezince şaşkınlıkla ayağa kalktım. Çünkü bir çocuk -iki yaşındaki GW olmalıydı- her nasılsa dar köprümüzden bungalovumuza kadar yürümüşü.

“Tatlım, ne yapıyorsun?” Yanına gidip çocuğu kucağıma aldım. West hemen yanıma gelip onu benden aldı ve panik içinde sıkıca çocuğa sarıldı. Bu küçük insan az önce OKYANUSUN ÜZERİNE İNŞA EDİLMİŞ TIRABZANIN OLMADIĞI BİR KÖP-RÜDE tek başına yürümüşü.

Bu bir tokat gibi yüzüme çarptı. Ne tür bir yer, bungolava gidebilmek için tutunacak ince bir halat dışında hiçbir şeyin olmadığı uzun bir köprü inşa ederdi? Kimse buraya çocuk, engelli ya da yaşlı birini getirmiyor muydu? Buraya gelen misafirler *Instagram*’larına koyacakları kusursuz *enerjiyi* kafalarına fazla taktıkları için fotoğraflarını mahvedecek kahrolası tırabzanlar istemiyorlar mıydı?

West yeğenini kucağına bastırıp onunla kısık sesle konuşurken birkaç daire çizdi. Kısa bir süreliğine hissettiğim tiksintiyi unuttum ve dikkatim dağıldı. Yumurtalıklarım kalkıp hüznü bir selamla vücudumu terk ederek canavar çorbasına daldılar.

“O iyi mi?” diye sordum. Yanına gidip elimi GW’nin omuzlarına koydum. “Sen iyi misin, ufaklık?”

“İyi görünüyor,” dedi West benimle göz göze gelirken. “Bunun ne kadar tehlikeli olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına eminim, değil mi, evlat?”

“Bu köprü çok tehlikeli,” diye fısıldadım West’e. “Çocukları bir bungolova yerleştirirken ne düşünüyorlardı?”

“Sorun değil,” diye mırıldandı West. “Erişilmez özellikleri olan bir sürü özel ada görmüştür. Bunun önemsiz olduğuna eminim. Sadece ona daha iyi göz kulak olmalılar.”

West'in boynuna sokulup, "Yürüyüşe çıktım," dedi GW.

"Evet, yürüyüşe çıktın." West, yeğeninin omzunun üzerinden bana baktı. "Onu Alex ve Blaire'e geri götüreceğim. Nerede olduğunu merak ettiklerine eminim."

Duştan çıktığımda West'i verandada bulacağımı sanıyordum ama bungalov hâlâ boştu. Az önce söylediklerinde haklı olduğunu düşündüm. Planımızdaki en önemli şey, ailesinin hayatlarımıza burnunu sokmaya başlamaması için inandırıcı bir çift olmamızdı. Bu yüzden kendimizi biraz geliştirmeliydik.

Emin değildim ama sanırım zengin çevrelerdeki kadınlar partilerde tanıştıkları insanlar hakkında bir şeyler bilmek konusunda iyilerdi. En azından, *Real Housewives*'da böyle oluyordu. Adadaki kablosuz internet bağlantısı -şaşırtıcı olmasa da- son derece yavaştı ama çizim defterimden bir sayfa kopartıp West'in söylediği isimleri hatırladığım kadarıyla yazdım: Danny Shoe, Patrick Lemon ve Nicola Ricci.

Ama direkt *LinkedIn* hesaplarına ya da *Wiki* sayfalarına gitmedim, çok daha derine indim. Her yetişkin kadının sahip olduğu bir beceri varsa, o da arkadaşlarınızdan birinin müstakbel ya da aldatan sevgilisini internette araştırmaktır. İnternette yer almamamın sebebinin yarısı bu gerçeğin farkında olmamdı. (Diğer yarısı da tembelliğimdi.)

Tanrı'ya şükür derinlere inebilmişim çünkü West, Jake ve Charlie arasında çapraz referanslara göz gezdirdikten sonra, Danny Shoe'nun aslında *Danielle Xiu* olduğunu fark ettim. Geçen gün havalimanından birkaç uçak ve gelin emojileriyle birlikte *IAD > SIN* başlıklı bir özçekim fotoğrafını yüklemişti. *Barbie*'ye aşırı derecede hayran görünüyordu, artık kimse hiçbir şeyi gizlemediği için içimden evrene teşekkür ettim.

Son derece ağır ama başarılı araştırmama son verirken, menajerim Melissa'dan bir e-posta geldi.

Sevgili Anna,

Harika haberlerim var! Tablolarından üçünü Laguna Sahili'ndeki bir galeriye yerleştirdim! Yarın onların alınması gerekiyor, bir kurye gönderirim. Onları evinden almak için ne zaman uygun?

Her biri için fiyatı 200 dolar olarak belirledim. Ne düşünüyorsun?

Herhangi bir sorun varsa, beni ara.

En iyi dileklerle,

Mel

Ellerim, ayaklarım ve yüzümle ne yapacağımdan emin olmadığım için kalkıp etrafta birkaç daire çizdim. Heyecan kan dolaşıma karışan helyum gibiydi; gergin, sarhoş ve kendi bedenimin dışında süzölüyormuş gibi hissediyordum.

West neredeydi? Gidip benim yerime bir bakire mi kurban etmişti? Eğer öyleyse, buna hiç gerek yoktu ama yine de takdir ediyordum. Bu yalnızken almak istediğim türden bir e-posta değildi! Bu kutlama, bağırma ve ateşli bir şekilde öpüşmeyi gerektiriyordu. *Hayır, Anna, kes şunu.* En azından birinin bana beşlik çıkmasına ihtiyacım vardı.

Kendi kendime beşlik çaktıktan sonra hemen e-postayı yanıtladım.

Şehir dışındayım ama ev arkadaşşıma kuryeyi karşılamak için orada olmasını söylerim. Bu çok heyecan verici! Fiyat harika. Teşekkür ederim, Mel!

Öptüm

Anna

Lindy'ye mesaj atıp yarın saat kaçta evde olacağını ve üç tabloyu oturma odasına çıkarıp çıkaramayacağını sordum. Hemen yanıt verdi ve yahnimi yediği için onu affettim. *Hanımlar ve beyler, işler Anna Green için harika görünüyor!*

West hâlâ kayıp olduğu için sahile çıktım. Weston ailesinden birinin sohbet etmek için yanıma gelmesi riskine girmek ya da bu geceki kokteyl partisine hazırlanmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Herkes buradaki ilk günü için heyecanlı olacaktı, o yüzden elimden geleni yapmaya karar verdim.

West'in ayak seslerini köprüde işittiğimde, saçımın son buklelerini bitirmek üzereydim. İlk süslenme hevesim hafiflemişti ve şu anda verdiğim izlenimin "sahil güzelinden" ziyade "kırmızı halıdaki çaresiz eski ünlü" olmasından korkuyordum.

West köşeyi dönmeden konuşmaya başladı. "Affedersin! Blaire'e yakalandım, kıcımlı üç kez tokatladı..." Yatağın arkasındaki yarım duvarın arkasından çıktığımda West aniden durdu. "Vay canına."

"Abartı," diyerek hemen ona katıldım. "Abartıya kaçmışım, değil mi? Bukleler ve göz kalemiyle? Kimin bu kadar çok pembeye ihtiyacı var ki? Benim olmadığı kesin." Her şeyi silmek için dönüp biraz tuvalet kağıdı aldım. "Bu sahil havası değil."

"Sakın rujunu çıkarma," dedi boğuk bir sesle. "Harika görünüyorsun."

"Ah." Birdenbire bunalımdım. "Teşekkür ederim. Bu oyunda iyisin."

West dikkatini ayak parmaklarımdan bacaklarıma, göğüslerimden boynuma ve gözlerime çevirdi. Elbisem 1920'lerdeki özgür düşünceli bir kadının giyebileceği türden bir şeye benziyordu. Kare yakalı, ince siyah askılı, uyluğumun ortasına uzanan ve kıpırdadığımda püskül gibi sallanan dikdörtgen gümüş pullarla kaplıydı. "Evet. Bu harika bir görünüm."

"Azgın bakışların var," dedim ona.

"Öyle mi? Pekâlâ," dedi gözlerini kapatarak.

"Ama fermuarımı çekmene ihtiyacım var." Arkamı dönüp saçımı öne aldım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Lütfen?"

Derin bir nefes aldı. "Elbette."

Arkama yaklaştığında havanın sıcakladığını hayal mi ediyordum? Fermuarıma uzanırken omurgamın dibinde hafif bir dokunuş hissettim, ucunu yukarı çektiği sırada başparmağı yavaş ve hafifçe tenime değdi.

"İşte." West derin bir nefes daha aldı ve ona doğru dönünce bakışlarını dolaba çevirdi. Nefes nefese görünüyordu. "Hemen üzerimi değiştirebilirim."

"Beni tatmin etmek için kendini değiştirme," dedim ahenkli bir sesle.

"Aferin," dedi giysilerine göz gezdirirken. "Annemin en sevdiği şarkıyı mırıldanarak azgın ateşi söndürdün."

"Bu bungalovdaki bazı arkadaşlarımm aksine, ihtiyaç duyduğunda serenat yapmaya hazır olduğumun bilinmesini istiyorum."

"Anlaşıldı."

"Pekâlâ. Üzerini değiştirirken dışarıda bekleyeceğim."

"Sorun değil," dedi West bana bakıp. "Haklıydın. Bir noktada boş verecektik. Ayrıca o bikiniden sonra hayal gücüme pek bir şey kalmadı."

Haklıydı. Yine de saygınlmış gibi davranmak istiyordum. Sonraki on dakikamı Dani, Patrick ve Nicola'yla ilgili notlarımı çalışarak geçirdim. Bu kodamanlarla karşılaşmaya hazırdım.

Omzumda bir el hissettiğimde arkamı döndüm. West'in üzerinde beyaz bir gömlek ve paçalarını kıvrıdığı kırçillı gri bir pantolon vardı. Sahil partisi için giyinen bir erkeğin komik görünmeyeceğini tahmin edemiyordum ama West bunu başarmıştı.

Bir de o pantolon malum bölgesine fazlasıyla dikkat çekiyordu...

Siktir.

Boğazımı temizledim ama fark etmedi. Sesim yine de kızgınlık dönemindeki bir kedi gibi çıkmıştı. "Çok hoş görünüyorsun."

West spor ceketini giyerken güldü. "Teşekkür ederim. Yüzüme odaklan, Green."
Gözlerimi kasığından ayırdım. "Pekâlâ."
"Hazır mısın?" Koluna girmem için dirseğini uzattı.
"Hazırım."

Düzenleme
Ny.ozlem

ANNA

Zengin insanlar hakkında şu kadarını söyleyebilirdim: Birkaç masa ve sandalyeden başka hiçbir şeye ihtiyaç duyulmayan tropik bir adada, kelimenin tam anlamıyla cennette olsalar bile, yine de tomar tomar para harcamanın yolunu bulabilirlerdi.

Örnek olarak, programa göre bu geceki parti adanın diğerk restorani *Boathouse*'da verilecekti. Herhangi bir gecede olduğu gibi muhteşem göründüğünü hayal edebiliyordum. Çıplak gözle bakıldığında, birkaç metre ötesindeki muhteşem sahilden onu ayıran duvarları olmayan kocaman bir yalosa benziyordu. Tepemizde uzanan ahşap kirişlerde özenle oyulmuş vantilatörler asılıydı. Bembeyaz kuma yerleştirilmiş uzun masaların üzerinde deniz kabuklarıyla kaplı yanar döner, güzel avizeler vardı. Her şey muhteşem, kusursuz ve pahalıydı.

Ama bu bir Weston Partisi olduğu için bunlarla sınırlı kalmazdı. Masaların ortasında beyaz orkideler ve sivri uçlu küçük palmiye yapraklarıyla dolup taşan vazolar vardı. Tabaklar ince porselendi, eski görünüyorlardı. Onlara *zengin*, tarihi ve klasik görünen yaklaşık on yedi ufak tabak ve kristal şampanya kadehi eşlik ediyordu. Dalgın dalgın Janet'ın bunları kendi koleksiyonundan getirip getirmediğini düşündüm, sonra yeni bir paha biçilmez porselen takımı almış olmasının daha olası olduğunu fark ettim.

Cam mumlukların içinde alevler titriyordu. Her sandalye krem rengi keten yastıkla kaplanmıştı. Barın üzerindeki büyük

dallara daha fazla çiçek dizilmişti, her ahşap kirişi ve sütunu taze yeşillikler sarıyordu. Sahildeki bir teraryumda olmak gibiydi. Hava ılıktı, deniz tuzu ve şeker kokuyordu. Henüz içeri bile girmeden kendimi hafif sarhoş hissetmiştim.

"Neden tüm bunlar beni hâlâ şaşırtıyor?" dedim önümüzdeki ihtişama bakarken. Burada çok fazla insan vardı, açık büfeyi görmezden gelip bara hücum etmişlerdi. *Beni o hatayı yaparken görmeyecektiniz.* Vivi'nin şıklık üzerine verdiği hızlı kurs sayesinde, *Valentino* ve *Chanel*, *Dior* ve *Bottega Veneta* gözüme çarptı. *Hermès* çantalar ve kırmızı tabanlı *Christian Louboutin* sandaletler... Bunlar yazmak bir yana, zar zor telaffuz edebildiğim markalardı. Bu kalabalıkta çöpünü atmaya giderken *Gucci* terliklerini giyen tek kişinin Janet olmadığına emindim.

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi West sesinde belli belirsiz bir üzüntüyle. Yoksa hayal kırıklığı mıydı? Ayrıca tereddütlüydü, bir denetime götürülüyormuş gibi ayakları kuma çakılmıştı.

Elimi dirseğine koyup onu bana doğru dönmeye ikna ettim. "Hey."

Gülümsediğinde bir kez daha bunu neden daha sık yapmadığını merak ettim. "Hey."

"Sana harika bir şey söylemeyi unuttum."

West başını eğerken yıldızlar gözlerinden yansıyor. "Harika şeylere bayılırım."

"Baldızın seni rehin aldığı sırada menajerim bana e-posta gönderdi ve üç eserimin Laguna'daki bir sergide yer alacağını söyledi!"

West kocaman gülümsedi. Kollarını belime dolayıp ayaklarımı yerden keserken çığlık attım. "Bu harika bir haber," dedi bana bakarak. "Tebrikler, Green."

"Teşekkür ederim."

Şimdi ne olacak? dercesine birbirimize baktıktan sonra West beni yere bıraktı. Yüz ifadesinin daha tasasız ve omuzlarının biraz gevşemiş olduğunu görünce çok sevindim. Görev tamam-

lanmıştı. "Gördün mü? Bakire kurban etmeye gerek kalmadı," dedi West.

"Ah, bunu bilmek güzel," dedim sırıtarak. "O kadar uzun süre ortalıktan kayboldun ki sana teşekkür etmem gerekip gerekmediğini sormak istedim. Ama bu tür bir hediyeğin ağza alınmamasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Bu tamamen senin yeteneğinin işi, bir damla bile kan dökülmedi."

Bir grup çalmaya başlarken restorandan müzik sesi geldi. "Pekâlâ," dedim. "Birbirimize sıırsıklam âşığız, bu partiden önce ve sonra seks yapabilecek türden insanlarız. Ayrıca bu pislikler bizim kadar mutlu olmayı hayal bile edemezler." Uzanıp West'in gömleğinin önünü düzelttim. "Hazır mısınız, Doktor Weston?"

"Hayır ama yine de bunu yapalım." Bana göz kırptı. "Şampanyalar benden."

İçeri girdiğimizde Weston yaka kartı takmış güzel bir kadın bizi karşıladı. "Weston-McKellan partisine hoş geldiniz." Bana ağır, beyaz bir çanta verdi.

"Bu ne?" dedim içine göz atarak.

West bana yaklaştı. "Muhtemelen bir hediyelik eşya çantası."

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım. "Oscar ödöl törenindeki gibi mi?"

West güldü. "O tür bir şey. Ailemden bazı şeyler ama içinde muhtemelen diğer konukların da hediyeleri olmalı."

"Düğün için sponsorları mı var?" İnce kâğıdı kenara ittim. "West," dedim ikonik beyaz kutuyu çıkarırken. "Burada bir iPad var." Yanında içinde düzgünce katlanmış yazı kâğıdı olan bir zarf vardı. "Aman Tanrım. Samsung'dan on adet hisse senedi... Kanada'daki bir tatil köyünde bir hafta..." Hediyeler devam ediyordu: Elle toplanmış bir kutu lezzetli hurma, Belçika çikolatalı, bir senelik vitamin takviyesi, lüks banyo tuzları, cilt bakım ürünleri için birkaç kupon ve... heyecanım söndü. "Yağ aldırma için hediye kartı mı?"

West yorgun bir şekilde omzunu kaldırıp beni içeri doğru ilerlemeye teşvik etti.

Odanın öteki tarafında Charlie ve Kellan gelen misafirleri karşılıyorlardı. Charlie son derece mutlu görüldüğü için kalbimdeki mutluluk dört katına çıktı. Aynı şeyi West için de istiyordum: Ailesine dair sevdiği şeyleri almasını ve diğer tüm özellikleri kenara atmasını, seçilmiş ve verilmiş ailesi arasında kusursuz dengeyi kurmasını, bir de babasıyla olan aile geçmişinden biraz huzur bulmasını...

West bize içecek bir şeyler almak için yanımdan ayrılırken oturma düzenine göz gezdirdim. Janet'in oturma planı gibi bir şeyi şansa bırakmayacağını biliyordum. Hediye çantamı *Dr. ve Bayan William Weston* yazılı kabartmalı kartın yanına koydum. *Bir doktorla evlenen geçmişteki bana aferin.*

Annem çok gurur duyardı.

Jake'i bulmayı umarak etrafa baktım ama henüz gelmemiş olmalıydı. Yakınımda, her birine küçük gümüş rengi bir etiket eşlik ettiği tatlılarla dolu bir ziyafet masası vardı: Altın yapraklar ve bükülmüş şeker kafeslerle süslü safranlı poşe armut. Koyun sütünden mus. Pandan kaymağı. Karamelize pirinç patlağı. Kakule köpüğü ve mandalina şurubuyla servis edilmiş beyaz çikolatalı mus. Kuş üzümü jölesi. Yulaflı papaya kaymağı. Naneli dondurma.

En son gittiğim düğünü düşündüm, liseden bir arkadaşım Los Angeles belediye binasında evlenmişti ve partisi Signal Hill'deki *Level Up Dans Stüdyosu*'nda düzenlenmişti. *Dominos*'tan pizza sipariş etmiştik ve pastane pastanın üzerindeki yazıyı yanlış yazdığı için ücretsiz aldıkları çikolatalı keki paylaşmıştık. Yediğim en güzel kekti.

Bir tabak alıp onu taşıyabildiğim kadar şeyle doldurdum, arkamı döndüğümde West'in geldiğini gördüm. Ama elinde sadece içkilerimiz yoktu. Yanında kızıl saçlı, yaşlı bir adam vardı. "Anna, bu Patrick Lemon. Pat, bu karım Anna."

Tabağımı bırakıp hevesle adamın elini sıktım. "Pat, Amerikan Süt Ürünleri Çiftçi Koalisyonu'nun başkanı," diye ekledi West.

"Bay Lemon, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. İşinizin büyük bir hayranıyım."

Adam tereddütle bana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Karıştırma kasesinin kahvaltı gevreği için uygun boyutta olduğunu düşünüyorum," dedim West'e göz kırparak. "En yakın arkadaşım Vivi laktoza duyarlı ama üç saat boyunca banyoma girmeyeceği sürece koca bir kutu dondurmaya seve seve bitirebilir."

West onu bir uçurumdan aşağı itmişim gibi görünüyordu ama Bay Lemon başını arkaya atıp güldü. "Kimse süt ürünü yiyemeyen insanlar kadar korkusuz olamaz," dedi. "Karım peynire tahammül edemiyor ama pizza sipariş etmeyi öneren ilk kişi odur."

Sır verir gibi ona yaklaştım. "O şeyleri bedelini ödemeye razı olacakları kadar lezzetli yapmak lazım, değil mi?"

"Amaç bu," dedi Pat başıyla onaylayarak.

İki adam birkaç dakika sohbet ettikten sonra Pat uzaklaştı ve West dudaklarında neşeli bir gülümsemeyle bana döndü. "Laktoz intoleransı ile ilgili bir sohbetin sevimli olacağı hiç aklıma gelmezdi ama fikrimi değiştirdin."

Övgüsü sebebiyle yanaklarım hâlâ sıcakken, beni kongre yardımcısı ve hırslı bir *Barbie* koleksiyoncusu olan Danielle Xiu ile tanıştırdı. Eski patronum Barb *Pick-It-Up*'ın arka ofisinde *Fashion Doll Quarterly*'nin eski sayılarını saklardı, elbette hepsini okumuştum. Dani ve ben eski elbiselerin yeniden yaratılmalan, *Barbie* filminin ne kadar zekice olduğu ve *BarbieCon* hakkında sohbet ettik.

Parmağındaki alyans dikkatimden kaçmadı. "Ken'in nerede? Ya da Barbie'n?"

Güldü. "Ken'im çocuklarımızla birlikte evde. O bir avukat, o yüzden bu hafta babalık yaparak dinlenme fırsatına bayıldı."

Kollarımı West'in beline doladım. "Bu hafta Ken'im işi kumsal."

"Ve içkiler," dedi West çekici bir gülümsemeyle, ardından boş bardaklarımızı alıp içkilerimizi tazelemeye gitti.

Gece böyle rahat ve şaşırtıcı derecede eğlenceli geçti. West ve ben, bir vitamin şirketinin yönetim kurulu başkanı ve emu

vetiştiricisi (muhteşem istihbarat için reddi' teki Emu sayfasına teşekkürler) Nicola Ricci'ye veda ettik. Sahte kocam keyifli izlevici rolünü üstlenirken ne kadar konuşkan olduğumu anladım.

Nihayet yalnız kaldığımızda West elini sırtımın alt kısmına koyup beni partinin kenarına doğru yönlendirdi. "Pekâlâ," diye söze başladım. "Hiçbir şey söylemene gerek yok, çok konuştuğumun farkındayım." Gevezelik edip göze batmak yerine, sadece gülümseyip kibar olmalıydım. Sırtımdaki kocaman, sıcak ve seksi eli hak ettiğimi sanmıyordum.

West kaşlarını çatı. "Şaka mı yapıyorsun? Herkes büyülendi. Tüm bunları nereden öğrendin? Emuların çift göz kapaklı olması ve *Barbie* bacakları hakkındaki tüm o şeyleri?"

Omuzlarımı silktim. "Çok okurum. Eskiden çalıştığım *Pick-It-Up*'ta her türlü dergi bulunurdu. Ayrıca *Reddit* hem çöp yangını hem de çok değerli bir kaynak."

"Etkinlendim, Green. Çok iyi gidiyorsun."

Bu sözleri, okyanusta yaşayan yumurtalıklarımı tamamen kavurdu. Fakat tam o sırada güneşime bir gölge düştü. Bu benim için çok *kolaydı*. Hem de *çok*. Bunu fark etmek midemin bulanmasına sebep oldu. Çünkü birdenbire babamın hayatında bir kez bile arabasını tamirciye bizzat götürmemiş bu insanlarla rahatça gülüp eğlenbildiğini hayal edemedim. Anneme sandığımdan daha çok benziyor olabileceğimi düşündüm.

Ama düşüncelere ayıracak çok fazla vaktim olmadı çünkü etrafımızda tokuşan kadehlerin sesi arttı. Bar tarafında Charlie ve Kellan birbirlerine yaklaşıp öylesine kusursuz bir öpücükle bir araya geldiler ki bunu görgü okulunda öğrenip öğrenmediğini merak ettim.

Geri çekildiklerinde sevimli bir şekilde birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, sonra Charlie ellerini çırpıp nefesini tuttu. Küçük mini elbisesi ve sivri topuklu ayakkabılarıyla -sahilde *stiletto* giymemek buraya kadarmış- mikrofona doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Alex bugün bana, tatlı Liam'ın bu ağustosta Anna'yla beş senedir evli olacağını hatırlattı!"

Alex'in dudaklarında imalı bir gülümseme belirdi ve kadehi ni kaldırdı. *Kahrolası Alex.*

Heyecanla olduğu yerde sıçrayan Charlie bize el sallayınca, odadaki herkes bize doğru döndü ve yetmiş beş tane bembeyaz gülümseme bir spot ışığı etkisi gösterdi. Karşımızda bir ayna olmasaydı bile, West ve benim mağaradan gün ışığına çıkmış gibi görüldüğümüze emindim. "Aramızda oldukları için çok mutluyuz!" diye bağırdı Charlie. "İkinize de tebrikler!"

Kadehler tekrar tokuşturuldu ama bu kez öpüşmesi gerekenlerin biz olduğumuzu anladım.

"Ne yapacağız?" diye sordum gergin bir gülümsemeye.

"Sanırım," diye karşılık verdi West, o da gergin bir şekilde gülümsüyordu. "Öpüşeceğiz."

Yüzüme öyle sahte bir gülümseme takınmıştım ki, çeneme kramp girmek üzereydi. "Pekâlâ, harika!"

"Öyle mi?" diye sordu West. Gülümsemesi düzleşti ve kararlı bir ifadeye büründü. Kocaman eliyle çenemi kavradığı sırada nefes nefese, "Evet," derken bacaklarım jöleye dönüştü. Gözlerini ağzıma çevirdi ve nefesini tutup bana yaklaştı.

Birbirimize dokunmadan hemen önce, öpüşmeye dair bildiğim her şeyi sileceğini fark ettim.

İlk önce dudaklarının hafifçe benimkilere değişimini hissettim, belli belirsiz bir temastı. Hepsi buysa kahrolacaktım ama sonra West yeniden yaklaştı. Yumuşak ve güçlü ağzını benimkine bastırırken boğazından hafif bir iniltinin çıktığını duydum. Üst dudağımı dudaklarının arasına alıp hafifçe emdikten sonra dikkatini altdudağıma verdi. West istekli öpücüğüme karşı gülümseyip başını eğdi ve öngöremediğim ama bulutların üzerine düşmüş gibi hissettiren bir sıcaklıkla beni kavradı.

Belki de başımın arkasını tek eliyle kavrayıp diğeriyle belimi tutması ve neredeyse yere serilmişim gibi hissedene dek beni geriye yatırmasıyla bir ilgisi vardı.

Oda sessizdi... Sonra bir erkeğin o âna dek yaptığını gördüğüm en çekici hareketle beni zahmetsizce kaldırdığında tezahü-

ratlar koptu. Yerin altımda titrediğini hissettim ama ortamdaki gürültüyle bir ilgisi yoktu. Daha önce öpüşmeye dair her ne düşündüysem, *bununla* kıyaslandığında zayıf ve seyreltilmiş bir şey olduğunu anladığım içindi.

“West Weston,” dedim ellerimi göğsüne koyarak. “İçinde böyle bir şeyin olduğunu kimbilebilirdi?”

Anlamalı bir şekilde gülümsedi. “Bildiğine eminim.”

LIAM

Öpücük pasif bir kapanışla ya da rahatça geri çekilerek son bulmadı. Zorunluydu, amacına bağlıydı ve Anna'nın dudaklarının sıcaklığını benimkilerde hissederken neredeyse imkânsızdı. Ama tüm gözler üzerimizdeyken Anna'yı kaldırıp ayaklarının üzerine tam bastığından emin oldum ve onu biraz daha öpme arzuma karşı koydum.

Konuklar mınıldanarak onayladıklarını belirttiler, *sevimli, romantik* ve *büyüleyici* kelimeleri etrafımızda uçuştı. Hatta biri, "Bu çok ateşliydi!" diye seslendi. *Teşekkürler, Blaire*. Anna ve ben sessiz bir şaşkınlıkla birbirimize baktık. Bunu sadece şimdi değil, birçok kez yapmış gibi görüldüğümün farkındaydım. O yüzden dolgun ve yastık gibi yumuşacık dudaklarını dudaklarımda hissetmek içimde bir deprem olmuş gibi hissetmeme yol açsa da, kendimi toparlamaya çalıştım.

Gözlerimi kırpıştırarak Anna'nın omzuna, iki üç santimetre kenara kayarak bugünkü bikinisinin yanık izini ortaya seren askısına odaklandım. Uzanıp başparmağımla yanık izini ovuşturdum. Orayı emip ısırarak istiyordum. Bir iz bırakmak istiyordum.

Anna elini ağzına götürüp dudaklarına dokundu ve parmaklarının ardından konuştu. "Bu konuda iyisin."

"Hangi konuda?" diye sordum dalgınlıkla.

"Sahte öpüşme konusunda."

Mırıldandım. O öpücüğe dair sahte bir şey yoktu.

"Gerçekten nasıl öpüştüğünü merak ediyorum," diye fısıldadı Anna.

Ağzımı açıp bunu öğrenmek için benimle dışarı çıkmasını önermek üzereyken yanımıza bir adam yaklaştı.

"Anna?"

Anna duraksayıp adamın yüzüne baktı. Birkaç saniye sonra onu tanıyınca yüzü aydınlandı. "Vay canına. *Jamie*?"

"Evet. *Tanrım*, seni burada görmek çılgınca!" Birbirlerine dostça sarılıp gülümseyerek geri çekildiler.

"Katılıyorum! Ben..." Anna cümlesini yanda kesip etrafına bakarken, şaşkın gözleri benimkilerle buluştu. "West, bu benim... Pekâlâ, bu biraz tuhaf." İkisi de güldüler ve kendi aralarında anlayamadığım bir şaka yaptılar. En sonunda, "Eski erkek arkadaşım," dedi Anna.

Vücut sıcaklığım düştü. "Eski erkek arkadaşın. Vay canına."

"*Jamie*, lütfen kocam Liam Weston'la tanış."

El sıkışıp gülümsedik ama ortam gergindi. Anna'nın bu geceki görüntüsü düşünülduğünde, az önceki öpüşmemize rağmen *Jamie*'nin onunla seviştiği her ânı düşündüğüne emindim.

"Tanıştığımıza sevindim," demeyi başardım. *Jamie* uzun boyluydu ama ben daha uzundum. *Tanrım*, çocukça olduğunu bilmeme rağmen iyice dikleşip boyumu vurguladım. Aynı zamanda son derece yakışıklıydı, onları birlikte hayal etmemi kolaylaştıran yumuşak başlı bir gülümsemesi vardı.

"Ben de sevindim," dedi *Jamie*, ardından Anna'ya döndü. "Evlendin mi? Hem de bir Weston'la! Anna, yemin ederim ki bunu asla tahmin edemezdim."

"Ben de o zamanlar bunu öngöremezdim," dedi Anna gülerek. "Ne bunu ne de özel bir adada seninle karşılaşmayı." Anna bana dönüp ekledi. "*Jamie* ve ben bir çömlekçilik kursunda tanıştık."

"Anna ellerini kullanmakta oldukça ustaydı," dedi *Jamie*. Bunu şakayla karışık bir şekilde söylediğini biliyordum ama ima

ettiği şey alaycı bir yankı gibi kaldı. Onu tavana uçuran bir aparat attığımı hayal ettim.

“Bu arada, Jamie projesini bitirdi. Bu konuda ancak bu kadarını söyleyebilirim,” diye takıldı Anna.

“Hey,” diye gülerek itiraz etti. “Büyükannem o kahve kupasını hâlâ kullanıyor.”

“Kullanması gerekir,” dedi Anna. “O şey o kadar büyüktü ki hâlâ doldurduğu ilk kahveyle dolu olduğuna eminim.”

Buraya bu flörtleşmeyi dinlemeye gelmemiştim. Bir adım yaklaşıp elimi Anna’nın beline dolayarak onu yanıma çektim. “Jamie, seni bu adadaki düğüne getiren şey ne?” diye sorarak sohbeti farklı bir noktaya çektim.

“Babam *Bimbo*’nun Amerika operasyon departmanının müdürü. Ama kendisini pek iyi hissetmediği için onun yerine ben geldim.”

Anna yanımda neşeyle irkildi. “*Bimbo* mu dedin?”

Jamie gülerek başıyla onayladı ama konuşmasına fırsat vermeden araya girdim. Yeterince ekran süresi edinmişti. “*Grupo Bimbo*,” diye açıkladım. “Global bir yiyecek şirketi. *Oroweat*, *Thomas*’ın İngiliz kapkekleri, *Entenmann’s* ve benzeri Amerikan firmaları var.”

İş bağlantılarını kızının tropik bir adadaki düğününe davet edip bunu vergiden düşme işini babama bırakın.

Jamie, “Evlendiğini bilmiyordum,” dedi Anna’ya. “Üstelik beş sene olmuş. Vay canına. Mağarada yaşıyor olmalıyım.”

Aralarında dile getirilmemiş bir iletişim oldu. Jamie onunla çok geç karşılaştığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Anna’nın sessizliğinden aynı pişmanlığı paylaşıp paylaşmadığını çıkaramadım. Ona bakınca dikkatini gözlerime çektim.

Kahretsin, umarım biz ev arkadaşyken onunla çıkmamıştı.

“Siz ikiniz... ne zaman çıktınız?” diye sordum.

“Üniversite ikinci sınıftayken,” dedi Anna hemen. Bakışlarımdaki gerginliği anlamış olmalıydı. “Yaklaşık altı ay boyunca, değil mi? Ekimden marta kadar mıydı? Öyle bir şey olmalı.” Anna ho-

şuma gitmeye başlayan bir şekilde elini karnıma koyup yanağımı öpmek için uzandı. Boynumdan aşağı bir sıcaklık yayıldı. "İkimiz o yaz tanıştık ve baş döndürücü bir romantizm yaşadık."

Evlendikten sonra bu adamla çıkmamış olmasına sevindim ama ilk kez bu fikir bana tatsız geldi. Anna elbette benimle evliyen başka erkeklerle birlikte olmuştu.

Bu düşünce hem utanmama hem de giderek onu daha çok sahiplenmeme sebep olsa da, gözlerimi ondan ayıramadım. Onu bu partiden alıp götürmek ve karanlık bir köşe bulup nefessiz kalana dek öpmek istiyordum.

Jamie eğilip yanağına sade bir öpücük kondururken uzun bir süredir birbirimize baktığımızı fark ettim. "Seni görmek güzeldi, Anna. Tanıştığımıza sevindim, Liam. Bu hafta sizi daha sık göreceğimden eminim."

El sıkıştığımızda Jamie uzaklaştı ama kolumu Anna'nın belinden ayırmadım. Tam aksine, onu daha fazla kendime doğru çektim.

"Az önce tuhaflaştın," dedi Anna bana sırtarak.

"Öyle mi?"

"Biraz..." Parmaklarını pençe gibi kıvrıp bana hurlıyormuş gibi yaptı ama gözlerim yine o bikini izine kaydı. "Jamie'nin kırını pataklamak üzereymiş gibi görünüyordun. Çok iyi rol yapıyorsun."

"Eh." Odaya göz gezdirirken Jamie'nin kalabalığa tamamen karışmasına minnettardım. "Ellerini kullanmakta usta olduğunu söylemesine gerek yoktu."

"Belki de sadece çömlekçilik kursunda yaptığımız kahve kupalarını kastetmiştir."

"Jamie'nin onu kastettiğini mi düşünüyorsun?"

Anna gülerek içkisini dudaklarına götürdü. "Hayır, muhtemelen bunu kastetmedi," derken sesi biraz yankılıydı. "Yine de, kilden çok güzel kupa yaparım."

"Liam!" diye seslendi annem iki kadeh şampanyayla yaklaşıırken. "Odanın öteki tarafından size ulaşmaya çalışıyorum!"

Kadehlerden birini bana verdi, diğeri Anna'ya uzatmasını bekliyordum ama aksine şerefime kadeh kaldırdı. "Yıldönümünüzün şerefine!"

İmalı bir şekilde kadehi Anna'ya verdim. Elinde büyük ölçüde dolu votka toniğiyle birlikte şimdi iki kadeh tutuyordu. Sınırlı bir şekilde bana bakan annem kendi şampanya kadehini bana verdi ve yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden başka bir tane kaptı.

"Sizi bir arada hiç görmediğimiz için tarihi unutmuşum," dedi annem. "Charlie bu gece bize hatırlatınca, 'Ah, bir parti vermeliyiz!' diye düşündüm."

"Planladığımız bir gezi var," diye yalan söyledim. "Anna ve ben birlikte bu geziyi oldukça abartacağız, başka bir şeye ihtiyacımız yok."

"Baban ve benim için anlamı çok büyük olur. Düğün programına bir şey eklememiz için ısrar etti."

Güldüm. "Anne, program zaten dolu."

"Araya bir parti daha sıkıştırabiliriz."

"Buna gerek--"

Anna sözümü kesti. "Janet, bu harika olur. Teşekkür ederim. Hayatta her şeyi kutlamalıyız, değil mi?"

Annem, Anna'nın yanımızda olduğunu unutmuş gibi gözlerini ona çevirdi. "Özellikle de başkasının parasıyla kutlayabiliyorsan!"

Buz gibi bir utanca kapıldım. "Anne."

Annem hafifçe koluma vurdu. "Sadece ona takılıyorum. Demek istediğim, gerçekten neden bunu da düğün kutlamaları arasma sıkıştırmıyoruz? Bu harika bir fikir ve Charlie gösterilen ilgiyi paylaşmayı sorun etmez."

Anna kıpkırmızı oldu, utandığı aşikârdı.

"Anne," dedim. "Bunu ona *sen* önerdin. Charlie sadece kabul et--"

"Liam." Aniden yanımda beliren babam araya girdi. "Oğlum, sana bir dakikalığına ihtiyacım var. O tarafta *Forbes*'un kıdemli bir editörü var--"

“Ray, tatlım,” dedi annem kısık bir sesle. “Bunu bu gece yapmamız mı gerekiyor? Bu bir parti.”

“Elimde bir kadeh şampanya tutuyorum,” dedi babam sinirle. “Başka ne yapmam gerekiyor?”

“Kocam böyledir, sürekli çalışır. Tek kızının düğününde bile...”

Babama sahte bir sıcaklıkla gülümserken, annemin sözleri yüzünden nabzım gümbürdüyordu. “Bizim için düzenlemek istediğin yıldönümü partisinden bahsediyorduk.”

Babam gözlerini kıstı. “Siz hangi halattan bahsediyorsunuz?”

Annem, babamın koluna girdi. “*Raymond*. Az önce Charlie’yi duymadın mı? Liam ve Anna’nın beş senelik evlilik yıldönümü yaklaşıyor.”

Babam şampanya kadehine doğru güldü. “Yirminci yılınızda bana haber verin. Hâlâ aynı yatakta yatıyorsanız, o zaman size parti düzenleriz.”

Anna, “Aman Tanrım,” diyerek nefesini bıraktı. Yanımda gerginlikten sarsılıyordu.

Annem *Weston* marka alkolsüz içeceklerle dolu bir yiyecek-içecek arabası yanından geçerken gözlerine inanamamış gibi baktı. “*Mystic Cooler* mı? Ben görev başındayken asla olmaz,” diye hırlayıp peşinden gitti.

“Liam.” Babam sırtıma vurdu. “Beni takip et.”

Beni beklemeden arkasını dönerken Anna’ya ve dalgın bakışlarına baktım.

Çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirdim. “Hey. Sen iyi misin?”

Göz göze geldik. Anna başını salladığında bunun onun için nasıl görüldüğünü anladım. Ondan nasıl söz ettiğine bakılırsa, en aptalca sorusuna bile, “Hangi halattan bahsediyorsun?” diye karşılık vermeyi asla aklından geçirmeyecek bir baba tarafından tek başına büyütülmüştü. Annemin az önce yaptığı gibi, babası Anna’nın asla kendinden şüphe etmesine sebep olmazdı.

Anna’nın gözleri berraklaştı ve dikleşip cesur bir gülümseme

takındı. “Beni merak etme. Gidip Blaire ya da Jake’i bulurum.”
Elini kolumdan aşağı indirip parmaklarımı sıktı. “Git.”

Hiç düşünmeden eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Anna tepki gösteremedi kulağına fısıldadım. “Sen de bu işte çok iyisin.”

Anna’nın titrek nefesi boynuma çarptı. “Hangi konuda?”

“Her şeyde.”

LIAM

“İşte burada,” diye selam verdi babam. “*Weston Foods*’un müstakbel yönetim kurulu başkanı ve ortanca oğlum Liam.”

Kalbim aniden duracak gibi oldu. *Forbes*’un kıdemli editörü Ellis Sikora’nın önünde nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Hayatım boyunca babam bunu bana birçok kez söylemişti. Fakat aile şirketine dönmek yerine okula döndüğüm için kavga ettikten sonra beş senedir konuşmadığımız düşünülürse, akli başında olan herkes yönetim kurulunda babamın yerini alacağını düşünmekten vazgeçerdi. *Weston Foods*’a geri dönmemi ummak ve yozlaşmış düzenini sürdüreceğimi düşünmek apayrın şeylerdi.

Ama elbette, birçok insan babamı benim gibi tanımıyordu.

Sonraki birkaç saniye içinde beynimde bir düzine farklı yanıt belirdi. Babamın yanı sıra, insanların da her birine nasıl tepki göstereceklerini merak ettim. Evet demek bağlayıcı olurdu. Hayır demekse aile dedikodularını beslemek ve hisselerin çakılması anlamına gelirdi. Daha sonra baş başa kaldığımızda babamın hiddete kapılması da cabasıydı. Jileti boynumda hangi tarafa çekeceğime dair bana meydan okuyordu.

Bunu neden şimdi yapmayı seçtiğinden emin değildim.

O yüzden, elimi cebime sokup rahat bir duruş alarak oyununa ayak uydurdum. “Sanırım beni dışarıda tutman daha iyi olur.” Kurumsal sohbetlerde olduğu gibi ihtiyatlı bir şekilde ko-

nudan kaçınmıştım. “Bana her danıştığında sana tavsiye veriyorum ama bunun için bana maaş bağlamak zorunda değilsin.”

İki adam da güldü ama babamınki zoraki bir gülümsemeydi ve bakışları gergindi.

“Stanford’da bir profesör, değil mi?” diye sordu Ellis, sonra içkisini yudumladı. “Kurumsal kültür ve ahlak üzerine ihtisas yapıyor. Aile işi için yönetim kuruluna dönmen ilginç bir geçiş olur.”

Babam, “Liderlik tecrübesine çeşitlilik katmanın harika bir yolu,” diyerek ona katıldı. Sanki şirketle bağımlı kopartıp akademik hayata başlamanın en başından beri onun fikriymiş gibi davranıyordu. “Kurumsal uyum saçmalığıyla amatörce ilgilenip idari kabızlığın halatlarını kullanmayı öğrendikten sonra, aile işinin başına geri dönüp tüm tecrübelerini hizmete sunacak.”

“Ama sanırım aile işlerinde her zaman parmağı olmuş,” dedi Ellis sinsice, şahin bakışlarını üzerime dikmişti. “Demek istediğim, gençliğinde bile bu böyleymiş. Liam, kurduğun teknoloji nesnel bir şekilde sıradışıydı. PISA skandalı hakkında hiç yorum yapmadığını biliyorum ama-”

“Kız kardeşimin düğününde bu konuda yorum yapmayacağım,” diye sözünü keserken, sesimin normal çıkmasına özen gösterdim. Kısaltmanın tınısı bile hâlâ içimi ürpertiyor, babamın çenesine bir yumruk atmak istememe sebep oluyordu. “Tanıştığımıza sevindim, Ellis. Bu tatilden sonra iş hakkında konuşmak için yeterince vaktimiz olacağına eminim, değil mi?”

“Doğru.” Ellis kadehini bana kaldırdı.

Gözlerimi kaldırıp Anna’yı aradım. Onu barın yanında Jamie’yle konuşurken buldum. Loş ışıktaki pırıldayan elbisesi markenlerle dolu bir odada tanrıça gibi parlamasına sebep oluyordu.

Babam, Ellis’in bana birden fazla şey sormuş olabileceğini düşündüren bir şekilde ismimi söyledi.

Gözlerimi kırıştırtarak ona dönüp yaklaştım. “Affedersin. Ne diyordun?”

“Dedim ki,” dedi Ellis gülümseyerek. “Bu gece PISA’ya değinmeyeceğimizin farkındayım-”

“Ya da herhangi bir gece,” diye hem Ellis’i hem de babamı düzelttim. “Açıklık getirmek için söylüyorum. Konu hakkında konuşmanın uygun olduğu bir etkinlikte olsak bile, bunu yapmam.”

“Pekâlâ,” dedi Ellis hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadan. “Keşke bu konuda daha farklı düşünseydin ama anlıyorum. Yine de, baban emekli olduğunda yönetim kurulu başkanlığı rolünü üstlenmen hakkındaki yorumlarını duymayı çok isterim.”

Hayatta olmaz dememe ne dersin? diye geçirdim içimden ama Anna’nın neşeli kahkahası etrafta yankılanınca dikkatim oraya kaydı. “Bir yorum mu? Şimdi mi?” Etrafımıza bakıp işaret ettim. “Bu bir yönetim kurulu toplantısı mı? Baba, yeterli çoğunluğu sağladık mı?”

Babam buna içtenlikle gülse de, gözleri hâlâ buz gibiydi. Yeterli çoğunluğu sağlamadığımızdan emindim. Aslına bakılırsa, on bir üyeden sadece üçü gelmişti. Sayıyordum.

“Yönetim kuruluna danışmadan herhangi bir açıklama yapmanın uygun olmayacağını düşünüyorum,” dedim Ellis’e. “*Forbes*’un heyecan verici bir şeyler duymak istediğinin farkındayım ama bunu usulüne uygun olarak yapalım, ne dersin?” *İşte*. Yeterince kaçamak bir yanıttı ama tam anlamıyla inkâr etmemiştim. Elimizi uzattığımızda Ellis neşeyle gülümseyerek sıktı. “Adada iyi eğlenceler.”

Babama bakmadan gitmek üzere arkamı döndüm, direkt Anna’nın yanına gitmeyi düşünüyordum ama artık barda değildi. Mümkün olduğunda sakince partinin etrafında dolaştım, her durdurulduğumda insanların ellerini sıktım, onlara selam verdim ve kucaklaştım ama hiçbir şeye dikkatimi tam olarak veremiyordum. Zihnim bu odadan uzaklaştı ve babamın ne işler çevirdiğini, Anna’nın nereye gittiğini merak ettim. O anda Jamie’yi de göremediğimi fark ettim.

Vücudum iyice gerilmiş bir hâlde restorandan çıkıp sahile ve bungalovlara giden patikada ilerledim, bulacağım şeyden kor-

karak her gölgede onu aradım. Biri ayışığında milyonlarca yıldız gibi parlayan bir elbise giymiş, gölgelerin içinde birbirine dolanmış iki figür...

Tam o sırada, Anna'nın birkaç metre boyunca kuma paralel şekilde uzanarak kusursuz ve doğal bir bank oluşturan ağaç dalına oturmuş olduğunu gördüm. Yalnız değildi, kolunu birine dolamıştı ama sandığım gibi değildi.

Reagan yanındaydı.

Yaklaştım ama Reagan'ın hıçkırarak ağladığını duyunca duraksadım.

"Sen orada yokken arkadaşlarının eğlendiğini görmekten daha zor bir şey yok," dedi Anna yatıştırıcı bir şekilde. "Evet, özel bir adadasın. Evet, cennettesin. Ama kalbimiz bu tür şeyleri umursamaz. Ebeveynler bazen ergen olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyorlar."

Reagan'ın sesi ağlamaktan boğuk çıkıyordu. "Burada olduğum için çok şanslı olduğumun farkındayım! Bana bağırarak zorunda değildi!" Tanrı'ya yemin ederim ki kardeşim kendi çocuklarına babamın bize davrandığı gibi davranırsa, onu bizzat dövecektim.

"Bilirsin, düğünler aileler için çok streslidir." Anna, Reagan'a doğru dönüp bacaklarını iri dalın iki yanına koyarken karşısındaki kıza o kadar odaklanmıştı ki kısa elbisesinin yukarı kaydığını fark etmedi. "Herkesin meşgul hayatlarını durdurduğu ve heyecan duyması gereken büyük, pahalı bir etkinlik? Bazen anne babalar, çocuklarının da bir hayatı olduğunu ve onu kenara bırakması gerektiğini unutuyorlar. Arkadaşlarının sen yokken bir şeyler yaptıklarını görmek her zaman berbatır."

"Julia ve ben kıyafetleri birlikte aldık," dedi Reagan. "Eve vardığımda birlikte gidecektik. Paylaşımlarını görmediğimi mi sanıyor? Mars'ta değil, bir adadayım."

Tüm bunların ne demek olduğuna dair bir fikrim yoktu ama görünen oydu ki Anna anlıyordu. "Belki de Eileen, Julia'yı davet etmiştir?"

Reagan sinirle iç çekti. "Her neyse! Arkadaş bile değiller.

Julia, Eileen'dan nefret ettiğimi biliyor. Geçen sene beden eğitimi dersinde pantolonumu indirdi!"

"Bunu yapmış olamaz," dedi Anna dehşete kapılarak.

"Onu okuldan uzaklaştırdılar ve bu yüzden beni suçladı! O zamandan beri bana çok kötü davranıyor." Reagan gözyaşlarının iz çıkardığı yanaklarını sildi. "O her zaman *herkesle* dram yaratmaya çalışıyor. Julia'nın reddetmesi gerekirdi. Birinci sınıftan beri benim en iyi arkadaşımdı!"

"Şuna ne dersin? Kaliforniya'ya döndüğümüzde uyumlu kıyafetler giyip birlikte Disneyland'e gideriz. Eileen ve Julia'nın canları cehenneme."

Reagan başıyla onayladı. "Tamam."

"Kahretsin. Yanımda kâğıt olsaydı, sana daha iyi hissetmek için yaptığım bir şeyi gösterirdim."

Reagan ışıltılı gece çantasına uzandı. "Yanımda hoş geldin programlarından biri var. Bu işine yarar mı?"

Reagan programı Anna'ya verdi, o da kâğıdı alıp kendi çantasından bir şey çıkardı. "Harika. Normalde bunu bir *Chanel* dudak kalemiyle yapmamalıyız ama olağanüstü durumlar, olağanüstü çareler gerektirir." Anna programı ters çevirip bacağına koydu. "Başlamadan önce, herhangi bir yetişkin sorarsa..." deyip dramatik bir şekilde boğazını temizlemesine gülmek için kendimi zor tuttum. "Seni kimseyle dalga geçmeye teşvik etmiyorum. Burada yaptığımız şey bu değil. Bunu biraz olsun hak etmiş olmalarına rağmen. Anlaşıldı mı?"

"Anladım."

"Güzel. Ne sıklıkla çizim yapıyorsun?"

Reagan gülerek, "Neredeyse hiç," diye itiraf etti.

"Sorun değil," dedi Anna da ona gülümseyerek. "Resmin en güzel yanı, çirkin olsa bile insanların ona yine de sanat demesi." Eğilip göremediğim bir şey çizmeye başladı. "Buradaki mi? Bu aynı zamanda kişisel bakım."

Reagan kıkırdadı.

"Ricky adında bir patronum vardı," dedi Anna, çizimini fark-

lı bir açıdan yapabilmek için sayfayı çevirdi. "Birkaç sene ailesinin yanında çalıştım ama sonra dükkânı Ricky devraldı. Benden çok küçüktü. Yaklaşık yedi yaş."

"Ama yirmi beş yaşındasın."

"Değil mi? Ve on sekiz yaşında bir patronum vardı. Bir gün bana çıkma teklifi etti."

"Ne?"

Anna başıyla onayladı. "Elbette reddettim ve bu yüzden çok geçmeden beni kovdu."

Gölgelerin arasındayken buna işitilebilir bir tepki vermemek için nefesimi tuttum. Evine gitmeden önceki gün Anna bu yüzden mi kovulmuştu?

"Bu hiç adil değil!" diye itiraz etti Reagan.

"Haklısın, hiç adil değil. Bu korkunç. Ve bu konuda yapabileceğim çok fazla şey yok çünkü avukatlar pahalı. Ama ne diyeceğim biliyor musun? Ricky'nin berbat resimlerini çizmek bana kendimi giderek daha iyi hissettirdi." Kâğıdı Reagan'a çevirince genç kız kahkaha attı. "Eileen'in neye benzediğini bilmiyorum ama onu gerçekçi yapabilirsin."

Dudak kalemini yeğenime verdi. Reagan biraz uğraştıktan sonra, "Ona bir sivilce ekle," dedi Anna.

Reagan yine kıkırdadı ve eğilerek kâğıda bir şeyler çizdi.

"Ah, bir bıyık. Buna bayıldım," dedi Anna kâğıda eğilerek. "Zavallı Eileen'a epilasyon yaptırdığım kadının numarasını vermem gerekecek."

Reagan geri çekilip eserlerine hayranlıkla bakarken Anna kolunu yeğenime doladı.

"Üzgünüm, tatlım. Bu zor ama burada mümkün olduğunca eğlenmeye çalışmak zorundayız."

Reagan'ın bir sonraki *pekâlâ* sözcüğü Anna'nın omzunda boşluk çıktı ama ince ve solgun kolunu karımın beline dolarken yine de onu duydum. "Teşekkür ederim, Anna teyze." Anna bunu duyduğunda bir süre hareketsiz kaldı. Sanırım sadece benim karım olmadığını, ayrıca Reagan, Lincoln, Nixon ve GW'nin

teyzesi, kardeşlerimin baldızı ve ebeveynlerimin gelini olduğunu aynı anda anladık. Tek çocuk olarak daha önce bunların hiçbirine sahip olmamıştı ve birdenbire bu ikimizden daha büyük bir şey gibi geldi. Buradayken ondan bana ne vermesini beklediğimi biliyordum ama bu işin sonunda nelerden vazgeçmesini istediğime dair bir fikrim yoktu.

O sırada Reagan'ın omzunun üzerinden bakan Anna, yeğeni-me artık nadiren gördüğü bir şeyi -bir yetişkinin saf ve eksiksiz ilgisini- vermesini izlediğimi görünce gözleri kocaman açıldı. Elini kaldırıp hafifçe el salladı.

Jamie'yle çaktırmadan dışarı çıktığını düşünerek tam bir pislik gibi davranmıştım. Ne geri kafalı ve saçma bir tepkiydi. Gülmsememe rağmen sadece birkaç metre ötede kabaran karanlık deniz gibi zihnimde beliren düşünceye engel olamadım. Karmaşıktı ama Anna'nın burada olmasına minnettardım.

ANNA

West Weston yalancı değildi, bu kadarını söyleyebilirdim.

Biraz kucaklaşmaya meraklı olabilirdi. Sonraki iki sabah, bir bacağımla şehvetle kalçalarının üzerine, bir kolumu da göğüs kafesinin üzerine atarak ona yapışmış şekilde uyandım. Bugün en kötüsüydü. İlk üç sabah sarılmakla geçmişti ama dördüncü sabah vücut vücuda sürtünüyordu.

Bu kez ona yapışmamıştım, resmen üzerindeydim. Bacaklarım kalçalarının iki yanında, yüzümse boynundaydı. Şık bluzum yukarı sıyrılmıştı ve memem oradaydı! Onunkine yapışmıştı! Şimdiye kadar her sabah çok *iyi* ve *rahattık*. Yataktan kalkarken aramızda hiç tuhaflik olmuyor, ben onun tarafına hiç göç etmemişim gibi davranıyorduk. Ama bu sabah neden o kadar bunaldığımı, neden yatağın o kadar yumuşak ve aynı zamanda son derece *sert* olduğunu anlamam uykulu, sıcacık bir yedi saniye sürmüştü.

Dikkatle -hem de ne dikkatle- üzerinden kalkıp yataktan sıvıştım. West'in göğsünde bir meme izi bıraktığıma emindim. Ama dürüst olmak gerekirse, kocaman aleti de bacağımda bir iz bırakmış olmalıydı. Onu pek düşünmemek için elimden geleni yaptım ama... *Tanrım*.

Ayrıca benden on dakika sonra kalktığını, koşu şortunu giyip sahilde yalınayak ve muhteşem bir şekilde üstsüz koşmaya gittiğini de fazla düşünmemeye çalıştım. *Ya da* bir salise bile benimle

güz teması kurmamasını. Gecenin büyük bir bölümünü uyurken üzerinde geçirdiğimin farkında olmalıydı ve şimdi hayatımın geri kalanını bu utançla geçirmek zorundaydım.

Dikkatimi dağıtmak için yanıma aldığım küçük sulu boya paletine uzandım. Fırçalarımı, kâğıdımı ve bir bardak suyumı alıp güneşin doğuşunu resmetmek için balkona çıktım. Manzara... gerçek ötesiydi. Yatay bir gökkuşağı, dokunduğu her şeyi gül rengi ışığa boyuyordu. Yüz sene boyunca her sabah buna uyan-sam bile, asla sıkılmazdım. Görüntüsü her saniye değişiyordu. Düz fırçam elimdeyken kâğıdı ıslatıp üste yakın bir yere kobalt mavisi sürerek başladım ve rengin aşağıda dağılmasına izin verdim. Kahverengimsi sarı, pembe ve menekşe rengi puslu şeritler attım. Bu tırnaklarla nasıl resim yapacağımı hâlâ öğrenmekle meşguldüm, yükselen güneşin neredeyse yoğun olduğu noktaya bir miktar parlak kırmızı sürdüm.

Weston klanının bitmek bilmeyen toksikliğine rağmen, gezi muhteşemdi. Dün West ve ben boğucu zenginlerin arasından kaçıp tekneyle küçük adalardan birine gitmek istemiştik ama Reagan ve Lincoln bizi görünce, yanımıza katılıp katılamayacaklarını sormuşlardı. Daha önce çocuklarla hiç bu kadar vakit geçirmemiştik fakat umduğumdan daha eğlenceli geçmişti.

West harika bir amcaydı. Sabırlı ve komikti. Linc gözleri ıslıl ıslıl bir şekilde ona bakıyordu. West ve Linc dün balık tutmaya çalışırken, Reagan ve ben okuldan, erkeklerden, müzikten, hayattan ve arkadaşlardan bahsettik. Bana birlikte yaptığımız çizimde Eileen'a diş telleri ve tepesine *tipsizin tekiyim* yazan bir konuşma baloncuğu eklediğini gösterdi. Yetişkin gibi davranıp ona insanlara kötü lakaplar takmamasım söylemem gerekirdi. Ama o çocuk bir spor salonu dolusu altıncı sınıfın önünde Reagan'ın pantolonunu aşağı çekmişti. Reagan biraz kızgın olmayı hak ediyordu.

Telefonum sırt çantamda çaldığında onu çıkardım ve Vivi'den bir mesaj olduğunu görünce nabzım hızlandı.

Merhaba, en sevdiğim.

Selam. Babam iyi mi?

O çok iyi. Az önce Lakers'ın Suns'ı hezimete uğratmasını izledik.

Baban koca bir *burrito* yedi.

Bu harika!

Ben sadece kocanla yatıp yatmadığını öğrenmek için mesaj atmak istedim.

Bu nasıl bir konu değiştirmektir böyle? Ekrana bakıp Vivi'nin robot valize bir kamera yerleştirip yerleştirmediğini ve dün gece uykumda o zavallı adamı rahatsız etmemi izleyip izlemediğini merak ettim.

Kesinlikle yatmadım.

Bu an meselesi, Anna.

Hayır.

Gönder tuşuna bastım, sonra netleştirmek için bir kez daha yazdım.

Hayır.

Bu kelimeyi tekrarlama ihtiyacının ardında bir sebep olmalı.

Aklımdan bu tür düşüncelerin geçmesine ihtiyacım yok.

Geçen gece öpüştük.

Ah, bir de çok sık bir partiye gittik.

Bayılırdın.

Öpüşmeniz hakkında soru sormamam
için dikkatimi mi dağıtmaya çalışıyorsun?

Evet.

Nasıldı?

Öpüşmeyi soruyorum, partiyi değil.

Ağzı harika.

Demek istediğim, GERÇEKTEN harika.

Ama burada olma sebebim bu değil!

Orada olma sebebin bir ölçüde bu değil mi?

Onunla rol icabı öpüşmen gerekmiyor mu?

Kusursuz bir eş rolü oynamam
için bana para ödüyor ve şimdiye
kadarki performansına C- verirdim.

Bence kusursuz bir eş kocasıyla birlikte olur.

Bu yüzden sevişmeniz gerektiğini düşünüyorum.

Bu notunu kesinlikle A'ya taşır.

Vivienne Amir. Lütfen.

Aklından seks geçmeseydi, bu tür şeyler söylemezdin...

En son Micah'la birlikte olmuşsun, değil mi?

Micah. Ailesinin kafesindeki bir garsondu. Çok çekiciydi. Son derece beceriksizdi.

Evet. İki yıldız verdim.
Tekrar gitmedim.

Açıkçası, çok yazık

Harita okumayı biliyor gibi görünüyordu
ama görünen o ki bilmiyormuş

Anlatıcı: Birçok erkek gibi,
Micah da durup yön sormamıştı

Artık birlikte çalıştığımız her vardiyada

Bayım, arkadaşımın yatağından arkana bakmadan
kaçtığını biliyorum diye içimden geçiriyorum

Cesedi bile soğumadan denir ya, aynen öyle

Ve Micah bildiğimi biliyor

Her şey çok tuhaf

Tamam, asıl meseleye dönelim:
Babam iyi mi?

David çok iyi.

Bu hafta kafede akşam yemeğine gelebileceğini söyledi.

Gözlerimin önündeki kelimelere neredeyse inanamadım. Babam yemek mi yiyecekti? Yemeğe gitmek için evden dışarı mı çıkacaktı? Onu kaybetme korkusunu idare etmekte pek iyi değildim ve bunu duymak göğsümün diğer tüm duyguları kenara itip umutla dolmasını sağladı.

Ama sonra başımı kaldırdım ve West'in sahilde hızlı adımlarla bana doğru yaklaştığını gördüm. Şimdi de içim bambaşka bir duyguyla dolmuştu: *Yırtıcı kadın açlığı.*

West yakınımıdaki kumsalda hızlı adımlarla bana doğru geliyor

Vivi, *Whoopi Goldberg*'in *Başın dertte kızım* dediği bir gif yolladı. Bundan daha haklı olamazdı.

Pekâlâ, gidip buna şiddetle karşı koymalıyım.

Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Köprüde ayak sesleri duydum, sonra da West'i balkonun köşesini dönerken buldum. "Selam," dedi koluyla terli yüzünü silerken. O anda göğsünü yalamam için kimsenin bana meydan okumasına gerek olmadığını fark ettim. Meme uçları... eh, hoşuma gidiyordu. Onlara dokunmak istiyordum. Belki yine mememle...

"Selam."

Gidip tırabzanda kurumaya bırakılan havlulardan birini alıp karnını sildi.

Bir anlığına mahvoldum ama yıkılmadım. "Koşu nasıldı?"

"Çok iyiydi." Terk ettiğim boyalarımın işaret etti. "Bu ne?"

"Güneşin doğuşunu resmediyordum ama dikkatim dağıldı."

"Ah." Havluyla terli saçını sildi. "Bu arada, sana bunun için teşekkür etmek istedim."

“Ne için?” diye sordum.

“Regs adına yaptıkların için. Arada sürekli kaynadığını düşünüyorum. Onunla vakit geçirmeni gerçekten takdir ettiğimi söylemek istedim.”

“Şaka mı yapıyorsun? O çok eğlenceli. Ergenliğin ne kadar berbat bir şey olduğunu hatırlıyorum. Özel bir adadayken her şeyi kaçınıyormuş gibi hissetmek evrensel bir şekilde kötü bir deneyimdir.”

“Evet.”

“Babanla aran nasıl?” diye sorduktan sonra kalkıp esnedim. Ray onu *Forbes* editörünün karşısında hazırlıksız yakalattıktan sonra West oldukça sarsılmıştı. Kendi babasından kaçınmak istemesinin nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordum.

Tırabzana atlayıp sırtı okyanusa dönük bir şekilde oturdu. Muhteşem bir manzaraydı. “Beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.”

“Anlamadığım şey, işi istemediğin hâlde neden seni yönetim kurulu başkanı olmaya zorluyor? Bu görevi Alex’e verebilir. Onun istediği aşikâr.”

“Kendimi bildim bileli babamın planı bu yönde. Asıl mesele Ray’ın geride bırakacağı miras ve ne istediği. Alex’i istemiyor. Görünen o ki burada olmamı fikrimi değiştirmiş olmam olarak yorumluyor.”

“Ah, elbette.” Ona sııttım. “Onunla bir ilgisi olmasaydı, neden kız kardeşinin düğününde olasın ki?”

West’in ağzının kenarı seğirdi. “Weston dilini akıcı bir şekilde konuşmaya başlamış gibi görünüyorsun.” İfadesi ciddileşti. “Bu arada... geçen gece annemin söylediklerinden ötürü üzgünüm. Sanırım henüz bu konuda konuşmadık.”

“Dolaylı olarak sorduğu yıldönümü partisini mi kastediyorsun?”

West suratını buruşturarak başıyla onayladı. “Evet.”

“Burada bir iş için bulunduğumu kendime hatırlatıyorum. Bundan sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.”

West yutkunduktan sonra başıyla onayladı. “Güzel.”

“Peki ya sen?” diye sordum. “Eğer her şey bu hafta istediğin gibi giderse, onlarla tekrar görüşecek misin?”

“Arada sırada,” dedi West. “Ama düzenli olarak değil.”

“Jake ve Charlie’yle bile mi?”

West kaslı omzunu silkti. “Elbette onları görecekim. Annem, babam ve Alex’i... görmeyecekim.”

Ona dikkatle bakarken şirketteki stajından sonra West’i neyin oradan kaçırdığını çözmeye çalıştım.

“Zihnimi mi okumaya çalışıyorsun?” diye sordu birkaç dakikalık sessizliğin ardından. Dudağının kenarıyla gülümsedi. “Sorman yeterli.”

Sorman yeterli. Anlaşılmaz bir adamın söylediği iki çekici kelime.

“Babanın yaklaşık on sene önce berbat bir şey yaptığını söylemiştin.” West başıyla onaylarken yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. “Sonra şirket için çalışmak istemediğini garantileyen bir staj yaptın.” West tekrar başıyla onayladı. “Aranızda ne olduğunu bana anlatır mısın?”

West kaşlarını çatarak dönüp suya baktı, profilini ezberlemek için bu fırsatı değerlendirdim. Hasarlı ve çekici bir adamdı. Belki de Vivi haklıydı ve seks her şeyin yanıtıydı.

Ama West başını bana doğru çevirdiğinde bakışları öylesine sıkıntılıydı ki seksle ilgili tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti. “O gerçekten kötü bir babaydı. Bu kadar muhtemelen aşikâr. Milyonlarca hikâyeye var, elbette. Ofisinin önündeki holde vakit geçirdiğimizi görünce zar zor bir araya getirdiğimiz Lego setlerini tekmeleyip parçalaması. Yaklaşık on dört yaşına kadar yatağını ıslatan Alex’i, sırf utancın bu durumu düzelterek inandığı için ıslak çarşafları evin önüne asmaya zorlaması. Jake bir futbol maçında ayak bileğini kırdıktan sonra, maçta gol yediği ve kaybettiği için otoparktaki çakıllı yolda onu arabaya kadar yürüme-ye zorlaması...”

“Tanrım,” diye fısıldadım ve ekledim. “Peki ya sana ne yaptı?”

West başını iki yana salladı. “Birçok kişisel şikâyetim var ve

sadece onlar bile babamdan uzak durmamı haklı çıkarır. Fakat onunla çalışmaya geri dönmeme sebebim bunlardan biri değil. Babamın şirketi yönetme biçiminden hoşlanmıyorum. Bu tek bir şey değil; her gün milyonlarca şey. Örnek vermek gerekirse: Stajım sırasında sorumluluklarımdan biri Irvine'daki genel merkez olanaklarını idare etmektir. Vardiyalı işçilerin programlarını düzenlemek, bakım, teslimatlar vesaire." Dalgın bir şekilde uzanıp omzumun üzerinde duran bikinimin bağcıyla oynadı. Dikkatimi vermeye çalışıyordum ama West'in elleri çok sıcaktı ve bana dokunarak sakinleşmesi inanılmazdı.

"Yükleme alanında bir müdür vardı," diye devam etti. "Otuz beş senedir şirkette çalışan César adında bir adam. Harikaydı. Komikti, nazikti, herkesin büyükbabası sayılırdı ve teslimat sistemini çok iyi biliyordu. Otobüsle işe gelebilmek için programında bir değişikliğe ihtiyacı vardı." West başparmağıyla omzumu okşadı ve hareketi izlerken düşüncelere daldı. "Arabası bozulmuştu ve torunlarını okula bırakması gerekiyordu. Otobüsü yakalayabilmek için farklı bir vardiya istedi. İlginç olmayan sebeplerden ötürü karmaşıklaşan basit isteklerden biriydi. Ancak babam asistanımla program operasyonu hakkında konuştuğumu duydu ve böylesine basit bir şey için vaktimi boşa harcadığımı görüp deliye döndü. Çözümü César'a arabasını tamir ettirmek, meseleyi çözmek ya da kendisine başka bir iş bulmasını söylemekte buldu."

Nefesimi verip elimi omzuna koydum. "Vay canına."

"O adam ilk işe aldığı insanlardan biriydi ve babam ona arabasını tamir ettirebileceği kadar para ödemediğimiz için başka bir iş bulmasını mı söylüyordu? Birkaç değişiklik yapamayacak mıydık? Babam içeri girip beni bu konu hakkında konuşurken bulmasaydı, böyle bir şeyle uğraşmazdı bile."

"Doğru," dedim kısık sesle.

"Benim için bazı şeyleri netleştiren bir an oldu," diye devam etti West. "Çünkü şirketi harika kılan şeyin insanlar olduğu son derece netti ama babam önemi olan her şeyin en tepedekiler olduğunu

sanıyordu. César olmasaydı o departman öyle olmazdı, yükleme alanı birbirine girerdi ve dükkânlara yapılan teslimatlar aksardı. Vardiyasını değiştirmek tüm bunlara engel olurdu.” West başını iki yana salladı. “İyi bir işletmeye dair her şey en aşağıda başlar. Her neyse. Görüş farklılıklarımız üniversitedeyken babamla aramda geçen her şeyle birleşince... Weston’da daha fazla kalmak istemedim. Ama kurumsal kültürün değişip değişmeyeceği ve bunun nasıl yapılabileceğini öğrenmek bana ilham verdi. Bu yüzden doktora yapmak istedim ve sonuçta babamdan uzaklaştım.”

“Henüz yirmi altı yaşındayken yönetici pozisyonunun güvenliğinden uzaklaşmak oldukça cesurca bir davranış.”

West burnundan sert bir nefes verip güldü. “Babamla etkileşim içinde olmak bana kendimi cesur hissettirmiyor. Tam aksine, taviz veren, dizginlenmiş ve kendisinden tiksinen biri gibi hissediyorum.”

“Ben olaya bu gözle bakmıyorum,” dedim ona. “Aranızdaki soğukluğa rağmen, buraya gelip gerekeni yapman yeterince önemli.”

West gözlerimin içine bakarken bakışları yumuşadı. “Evet.” Dikkatini dudaklarıma verdi. “Bana hatırlattığın için teşekkür ederim.”

Bir adım yaklaşıp kişisel alanına girdim ve bana dokunduğunu anladığı ânı fark ettim. Gözleri biraz büyüdü ve yavaşça elini elimin altından çekti. “Burada yapılacak tek şey gezinin geri kalanında ondan kaçınmak.”

West’in dudakları şaşkın bir gülümsemeye kıvrıldı. “Öyle mi? Peki bunu nasıl başaracağım?”

Onun üstsüz ve terli olmasıyla ya da bu sabah üzerine mememin izini çıkarmamla bir alakası olabilirdi ama içimde yükselen kelimeler bir anda ağzımdan çıktı. “Tüm bu süre boyunca öpüşebiliriz.”

West öksürüp gözlerini kısıtı ve yan tarafta dizili bungalovlara baktı. “Haksız sayılmazsın. Jake, Alex’in yalan söylediğimizi düşündüğünü doğruladı.”

“Çünkü bu tamamen doğru.”

“Babamın *Forbes*’a söylediği şey Alex’in kulağına giderse, bunu kanıtlamanın bir yolunu bulur.”

West’in omzunun üzerinden bakarken, *tam da lafının üstüne geldi*, diye geçirdim içimden. Kumsalın ilerisinde Alex’i gördüm. Söylediklerimizi duyamayacak kadar uzaktaydı ama orada durmuş, ilk hassas konuşmalarından birini yapan çekingen iki yabancı gibi iletişim kurmamızı izliyordu.

Alex’in duruşunda bana son derece rahatsız hissettiren ve *yaladım sizi* diyen bir şey vardı.

Onu gördüğümü yüzümden belli etmeden West’e yaklaştım ve elimi şortunun altındaki bacağına koydum.

West’in kaşları darmadağınık ve muhteşem saçlarının arasında gözden kayboldu. “Merhaba.”

“Arkana bakma ama Alex sahilden bizi izliyor.”

West dikkatini bacağındaki elimden yüzüme çevirdi. “Öyle mi?”

“Evet. O yüzden senin için azmış karın olarak görünmeye çalışıyorum.”

“İçeri girip duş alabilirim,” dedi kısık sesle. “Alex çekip gider.”

“Bunu yapabilirsin.” Dudaklarımı ıslatıp bacaklarının arasına girdim ve utanmadan libidomu elektriklendiren öpücüklerinden birini daha istedim. Teoride Alex’ten her ne kadar hoşlanmasam da, bu an için kızgın değildim. West’in dikkatinin dağıtılması gerekiyordu. Ve geçen gece öpüştükten sonra, buna daha fazla fırsatımız olabileceğini düşünmüştüm. Sanırım yanılmıştım. “Ya da... sen de benim için azmış gibi yapabilirsin.”

West kıpırdamadan bana baktı.

Utancım içimde atomlarına parçalanırken, “Ya da yapmazsın,” dedim gülümseyerek.

Uzaklaşmaya çalıştığımda West bacaklarını sıkıca kaburgalarımın etrafına kenetledi. “Nereye gidiyorsun?”

“Bir yerlerde çürüyen bir kütüğün altında utancımından ölmeye.”

West tok ve son derece tehlikeli bir kahkaha attı. "Hayır, tek endişem..." Bana doğru eğilip başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Rol yapmakta hiçbir zaman iyi olmadım."

"Drama kampında danışmandım." Başparmağına doğru konuştum. "Dürüstçe yorum yaparım."

Ağzı çok yakındayken güldü. "Teşekkür ederim."

Ardından dudakları benimkilere değdi ve bana o tüy gibi hafif öpücüklerinden birini daha verdi.

"Pekâlâ," dedim aynı nefesi paylaşırken. "Fena sayılmaz."

Ağzımın kenarını öptü. "Nasıl daha inandırıcı olabiliriz?"

"Belki bir öpücük daha? Bu kez daha uzun olabilir?"

West ellerini yukarı kaldırdı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Bana doğru yaklaşıp yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını aralayıp altdudağımı hafifçe ısırdı. "Daha uzun demek?"

Ve bu şaka yollu başlangıçla, kan dolaşıma benzin dökmüş oldu. Şu anda kendimi dizginlemekte ne kadar zorlandığımı biliyor muydu? Ben kılık değiştirmiş bir seks iblisiydim. Sadece tek programı olan bir seks robotuydum. Göğsündeki ter damlalarını yalamam an meselesiydi. Terden hoşlanmam gibi, hakkımda yeni şeyler keşfediyordum.

Ellerimi bacaklarına koyup onu daha rahat, uzun ve derinden öpebilmek için ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim. O güzel altdudağını emmeme ve dişlerimi hafifçe üzerinde gezdirmeme izin verdi. Şaşkın nefesi dudaklarıma sıcak bir şekilde vurdu, ardından gergin ve çaresiz bir ses çıkarıp elini saçımın arasına soktu. Onu geriye doğru itip okyanusa düşürmekten korktum ama West istikrarlı bir şekilde öne eğilip o güçlü bacaklarıyla beni sıkıştırdı.

West'in ağzı inanılmazdı, hükmediciydi ve güçlüydü. Ama dolgun ve yumuşak dudakları ısırılmak için yalvanyor gibiydi. Isırmam onun hoşuna gitti ve uzun zamandır tatmin olmamış, ihtiyaçla dolu bir mağaradan yükseliyormuşçasına kaba ve gürleyen sesler çıkardı. Öpüşme oyunumuz tam anlamıyla birbiri-

mizi yoklamaya dönüştü ve ellerim kendi iradeleriyle hareket edip kalçalarından yukarı çıkarak belinin sıcaklığında durdu. West bir elini saçlarımın arasında tutup diğerini kalçamdan aşağı indirdi, hemen sonra memelerimin altında sertliğini hissedebileceğim şekilde beni kendisine çekti. Dişlerimi çenesinde ve boynunda gezdirince nefesini tutarak güldü.

Tuzlu boynunu yalarken, "Söylediğinin aksine çok iyi rol yapıyorsun," dedim.

West temas üzerine irkildi, saçımı daha sıkı tutarak başımı kendisine yaklaştırdı. "Öyle mi?"

"Ereksiyonun harika bir dokunuş. Demek istediğim, *oldukça inandırıcı*."

Dişlerimi ortaya çıkarıp tenine bastırarak boynunu emerken gülüşü inlemeye dönüştü. "İşte böyle."

Dr. Weston sert oynamaktan hoşlanıyor demek.

West'in çıkardığı hafif ve müstehcen sesler başımı döndürüyordu. Onu daha sert emip tırnaklarımla sırtını ve omuzlarını çizdikten sonra nihayet ellerimi gür saçlarının arasına soktum. Başımı geri çekti ve bu kez daha derin bir öpücük vermek için çılgın bakışlarla dudaklarıma yumuldu. Hem yavaş hem de daha ateşli bir tempoyla dilini altdudağımda gezdirerek ancak *sahiplenici* olarak tarif edilebilecek öpücükler kondurdu.

"Tanrım, ağzın muhteşem," dedi West. Dişlerini çenemde gezdirip beni ısırdı ve nabzımın üzerini emdi.

Buna ne kadar devam ettiğimize dair bir fikrim yoktu ama dudaklarım uyuşmuştu ve ısrarcı ereksiyonu göğsüme baskı yapıyordu. Ayrıca ayak parmaklarımla ucunda durmaktan bacaklarım titremeye başlamıştı. West'in omzunun üzerinden sahile baktığımda Alex'in gittiğini fark ettim. Kumsal bomboştı. Bunu söylediğim için gün boyunca pişmanlık duyacaktım ama kelimeler ağzımdan döküldü. "Alex gitmiş."

West kulağımın dibinde titrek bir nefes verip alnını benimki- ne yasladı. "Eh... iyi. Sanırım artık durabiliriz."

"Sanırım durabiliriz." Geriye çekilip West'in darmadağınık

saçlarına, şişmiş dudaklarına ve yanlarındaki tırnak izlerine baktım. Bu sırada boynuna küçük bir morluk bıraktığımı gördüm. "Hay aksi."

West kaşlarını çatarak bana baktı. "Boynumu mu morarttın, Green?"

"Morartmış olabilirim." Altın rengi irislerinin içindeki mürekkep gibi kapkara gözbebeklerinin büyümesi dikkatimden kaçmadı. "İyi haber, artık kime ait olduğunu herkes bilecek."

West güldü. "Ne yazık ki Blaire yine de kıcımlı avuçlayacak."

"Oldukça güzel bir kış." Geri çekilip bedenime ve beynime sakinleşmelerini emrettim.

"Affedersin, sen..." West başparmağını son kez nazikçe dudaklarımda gezdirdi. "Kirli sakallarım yüzünden kıpkırmızı oldun."

Doğru olabilirdi ama az önce var gücüyle öpüşmüş gibi görünen tek kişi ben değildim. West'in boynu ve göğsü kıpkırmızıydı, tırabzandan aşağı atlarken gözleri hâlâ parlıyordu.

Şortuna elbette bakmadım, ne tür biri olduğumu sanıyorsunuz?

Ama baksaydım, orada küçük bir çadır kurmuş olduğunu görebilirdim.

"O şeyi nereye savurduğuna dikkat et."

West alaycı bir şekilde güldü. "Soğuk bir duş alacağım."

Başımla onaylayıp boğazımdaki şehvet dolu kaşıntıyı yuttum. "Seni birkaç dakikalığına yalnız bırakacağım."

West içeri girerken sırt çantamdan telefonumu çıkarıp Vivi'ye mesaj attım:

İMDAT. Mahvoldum.

LIAM

Anna duşta yaptığımı sandığı sırada, aslında kendimi azarlıyordum. *Seni ahmak. Seni embesil. Bundan daha güçlüsün. Bu iş daha ileri gidemez.*

Bunları gerektiği kadar tekrarladım çünkü doğruydu. Anna ve ben cennette takılan iki yabancıydık, birbirimize karşı geri döndüğümüzde kesinlikle devam etmeyecek bir çekim hissediyorduk. Çok farklıydık -mizacımız, hayat tarzlarımız, hırslarımız, yaşadığımız şehirler- ve yapmamız gereken şey basitti: Evliymiş gibi davranmak. Buradaki amacımız düğünü atlatıp normal hayatlarımıza geri dönmek ve eylülde sessiz sedasız boşanmaktı. Amacım babamı hayatımdan sorunsuz bir şekilde kesip atmaktı.

Ama vücudum tüm bunların önceliğini azaltıp duruyordu. Dün gece yatağa girdiğimde, Anna'yı yan tarafına kıvrılmış yatarken bulmuştum. Çoktan uykuya dalmıştı. Arkadaşı Vivi'nin onun için valizine yerleştirdiği pijamamsı şeylerden birini giyiyordu -kamisolünün ince saten askıları vardı ve şortu kıcını zar zor örtüyordu- ama çarşafı geri çektiğimde beni şaşırtan vücudu değildi, o aptal bikini iziydi. Arkasına sokulup kalçamı kıcının yumuşak kıvrımına yaslamak, askıları omzundan aşağı çekmek ve tenini hafifçe emmek istiyordum. O bikini izi tuhaf bir şekilde bana aitmiş gibi geliyordu.

Ve nedense, bugün farkında olmadan parmaklarımı onun üzerinde gezdirip durmuştum.

Tüm bunlar aklımdan geçirmemem gereken türden düşüncelerdi ama en ön planda yer alıyorlardı. Aletimi göğsünde hissettiğinde dudaklarının nefes nefese aralanması, göğüs kafesinde ateşten bir patika açtıktan sonra sırtımda gezinen sivri tırnakları ve çelişkili bir şekilde hassas olan küçük ve yumuşak dili zihnimde dolaşıp duruyordu. Boynumda hissettiğim dişleri, tırnakların o keskin acısı... Daha fazlasını, *çok daha fazlasını* istiyordum. Neyden hoşlandığıma Anna'nın bu kadar kısa süre içinde böyle-sine dikkat etmesi beni sarstı.

Uzanıp suyu kapattım ve serin damlalar saçımdan yüzüme süzülürken gözlerimi sımsıkı yumdum. Anna'yı bir iş için tutmuştum. *Burada bir iş için bulunduğumu kendime hatırlatıyorum*, demişti. Nereden bakılırsa bakılsın, o benim çalışanımdı ve ailemle uğraşması bile büyük bir meseleydi. Bunun cinselliğe dönüşmesine ve Anna'nın farklı şekillerde incinmesine izin vermezdim.

Ne yazık ki boynumdaki morluğu aynada görünce tenim yeniden alevlendi. Tıraş kremi dikkatle çenemin üzerinde köpürtüp jileti yavaşça üzerinde kaydırdım. Bu sırada Anna'nın ısıngının yol açtığı şoku ve boynumu emen ağzının yakıcılığını hatırlamıştım. Sakinleşmek için kendime zaman tanıdıktan sonra ona nasıl sahip olacağımı düşündüm. Önce yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde sızlayan tatlı noktalarını öpüp yalardım, sonra onu altıma sabitleyip acımasızca sevişerek tenimi coşkuyla ve ateşli bir şekilde tırnaklamasına izin verirdim.

Bu kadarı yeter, dedim aynadaki yansımama. Bu sadece hayallerinde olacak. Gerektiğinde gösteriş yapmak için onu öpebilirsin. Ama öyle değil. Bir daha asla o şekilde olmamalı.

Odaklanmam gereken daha önemli meseleler vardı.

Balkonda Anna'yı çizimleri üzerinde çalışırken bulmayı bekledim ama aksine bana bir not bırakmıştı:

Reagan'la şnorkelle dalmaya gidiyorum! Sonra görüşürüz.

Hayal kırıklığı ihanet eden bir yılan gibi etrafıma dolansa da, "Tanrı'ya şükür," deyip derin bir nefes verdim. Saatime bakıp takım elbise provası için beş dakika içinde -her iki baba da dahil- sağdıçlarla buluşmam gerektiğini fark edince, bu his kara bir bulut gibi iyice üzerime çöktü.

Charlie sağdıçlar için krem rengi keten takım elbiseler seçmişti ve ne yaptığını bildiğine güveniyordum. Çünkü bu sıcak ve nemde, düğün konukları yarım saat içinde bir grup buruşturulmuş gazete gibi görüneceklerdi.

Ama yiyecekler, içecekler ve çoğunlukla iyi adamlardan oluşan bir grup vardı. Sağdıçların hazırlanma odasındaydık, bir grup terzinin çalışma alanlarını kurduğu geniş ve aydınlık bir yerdi. Babam ve Alex hariç, Kellan ve en yakın arkadaşı Nate birlikte çok komiklerdi. Onlara Jake de eklenince oda taklitler, Kellan'ın Charlie öncesi romantizm hatalarıyla ilgili hikâyeler, muhtemelen duymak istemediğim evlilik tahminleri ve kahkahaların birbirine karıştığı gürültülü bir yere dönüştü.

"Konuşma hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu Kellan. Weston kardeşlerden düğünde kısa birer konuşma yapmaları bekleniyordu. Alex muhtemelen kendisine ayrılan süreyi babamıza yağcılık yaparak geçirecekti. Kendi konuşmam düşünceli, duygusal ve en önemlisi kısa olacaktı.

Jake öngörülemezdi. Çocukluğunda ondan sevimli ya da görünmez olmasının beklendiği düşünülürse, küçük kardeşim kalabalıkta ilgi odağı olma fırsatını asla kaçırmazdı. Işıldama vakti gelince odanın önündeki ahşap kürsüye çıktı.

"Ah, konuşmamı çoktan hazırladım," dedi Jake yansımasına sırıtarak. Terzi kıyafetine iğneler takıp ölçüsünü alırken bile konuşmaktan vazgeçmedi. "Dört yaşındayken, annemiz birer hediye alacağımızı söylemişti. En güzel ve en heyecan verici hediye olacaktı. Onun bir köpeğimiz olmayacağını kastettiğini anlayın-

ca Charlie'yi komşu eve götürüp köpekleriyle değış tokuş etmeyi teklif etmişim,' gibi bir şeyle başlamayı düşünüyordum."

Odadaki herkes kahkaha attı.

"Ya da on iki yaşındayken *Forrest Gump*'ı izlediğimiz andan bahsedebilirim. Filmden sonra Charlie bana bakıp izlediğimiz şeyden edinmemiz gereken en önemli dersin ne olduğunu sormuştu. İyi bir ağabey olmak istediğim için ona filmin kendimizi asla hafife almamamız gerektiğı mesajını verdiğini söylemişim. Bu hikâyeye bir önsözle başlamalıydım," dedi Jake kravatını düzeltirken. "İlk olarak, çocukken kan şekerimle ilgili sorun yaşadığım için çok fazla şeker yiyemezdim. İkinci olarak da bana sürekli sorun çıkaran iki ağabeyim vardı. Bu yüzden aynı şeyi büyük ölçüde Charlie'ye yaparak geçirdim. O sebeple, sekiz yaşındaki o sevimli küçük kız kocaman ve masum gözlerini bana dikip, 'Hayır, en önemli ders hayatın bir kutu çikolata gibi olmasıdır. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Jakey? Bu başının belada olduğı anlamına geliyor,' dedi."

Odadakiler kahkahalara boğuldular. Provası bittiğinde Jake büyük bir oyuncu gibi kocaman sırtıp podyumdan indi ve yanına geldi. Ne yazık ki tam o anda boynumdaki morluğu fark etti.

"Bir dakika, bir dakika," deyip daha yakından bakabilmek için eğilirken herkesi susturdu. "Bekleyin. Ağabeyimin boynunda bir morluk mu var?"

Etrafımızda ıslıklar çaldı, onu kenara iterken yakamın altında tenimin kızardığını hissettim.

"Hiç şaşırmadım," diye seslendi Alex odanın yan tarafından. "Daha önce büyük bir gösteri sergilediler." Sesini alçalttı. "Beni o şekilde davranırken asla göremezsiniz."

"Evet, karın bundan birkaç kez bahsetti," dedi Jake ve tekrar gülüşmeler başladı.

Odadaki neşeli atmosfere aldırmayan babam uzun aynanın önünde yanıma yaklaşıp hiç vakit kaybetmeden konuya girdi. "Dün gece Ellis'le ne saçmalıyordun öyle?"

“Yeri ve zamanı değildi, baba.” Terzi yaklaşıp pantolonumun bitmemiş paçasını düzeltmek için çömeldi.

İstediğim en son şey Alex’in bunu işitmesi ve yönetim kurulu başkanlığına soyunduğumu sanmasıydı.

Ama babam söylemeye çalıştığım şeyi anlamadı. “Şaka mı yapıyorsun, Liam? Hilton’daki bir haftalık konferans boyunca halledilen işten çok daha fazlası bir düğünde halledilir. Bu insanların yarısını buraya neden davet ettiğimi sanıyorsun?”

“Tek kızının Kellan McKellan’la hayatını birleştirmesini kutlamak için değil mi?” Gömleğin yakasını ilikledikten sonra kollarımı keten spor cekete sokup terziye baktım. “Ceketin kolunu biraz uzatabilir miyiz?”

Terzi başıyla onaylayıp ceketi çıkarmama yardım etti ve kolun yanına bir ölçü notu iğneledi. Provam bitmişti. Tüm kahkahalara ve başka bir şey düşünmeye pek ihtiyacım olmamasına rağmen, birdenbire oradan çıkmak için sabırsızlandım.

Babam elini koluma koyarak gitmeme engel oldu. “Bunu halletmemiz gerekiyor.”

“Halledildi, baba.” Alex’in duymadığından emin olmak için odanın diğer tarafına baktım. “Dün geceye gelince, yönetim kuruluna danışmadan beni *Forbes*’un editörünün önünde yavaş yavaş şirketin başına geçirmen kimsenin hoşuna *gitmez*.”

Dönüp bakınca babamla aynada göz göze geldim. “Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?”

“Nasıl... Demek istediğim, bunu nasıl evet olarak yorumluyorsun?” Başparmağımın tırnağını kaşımda gezdirip bu kalabalık odada sakinliğimi korumaya çalıştım. “Baba. Yönetim kuruluna dahil olmayacağım. Neden böyle düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok.”

“Bu ailede böyle bir işi yapabilecek niteliklere sahip tek kişi sensin.”

Babama şaşkınlıkla bakakaldım. Karşılık olarak söylemek istediğim bir sürü şey vardı ama ağzımdan en son söylemek istediğim, en kırılgan şey çıktı. “O hâlde neden beni kurtların arasına attın?”

Babam şok olmuş gibi duraksadıktan sonra başını geriye atıp kahkaha attı. "Ah, yine acıklı bir hikâye mi olacak?"

Bunu yapamazdım.

Hiddetimden dolayı sesimi çıkarmadan şortumu ve tişörtümü giydim. Akıl sağlığım için vaktimin geri kalanını adamlarla geçirmekten feragat ettim. Yanlarından geçerken Kellan'a sarıldım, Bay McKellan'ın elini sıktım ve Jake'in omzuna hafifçe vurdum.

Jake nereye gittiğimi sormaya çalıştı ama yüzüme bakınca anladı. Ardından babama baktı ve ben çıkışa doğru sessizce ilerlerken küçük kardeşimin potansiyel bir patlamaya engel olmak için harekete geçip bir anekdot, bir espri, bir hikâye düşünmeye çalıştığını gördüm.

Bungalova on dakikalık yürüyüş mesafesindeydim ama sadece beş dakikasını huzur içinde geçirebildim.

"Ne zaman büyüyeceksin?" diye seslendi babam birkaç adım arkamdan.

Yürümeye devam ettim.

"Babamın işini üç oğlumun ellerinde ufalanıp gitmesini izlemek için bugünkü hâline getirmedi!"

"Söylemeye çalıştığım bu, baba," dedim omzumun üzerinden. "İki oğlun zaten seninle çalışıyor."

"Alex kaçığın teki!" diye gürledi babam. Kelimeleri patikada yankılanmıştı.

Jake'i göz önüne almaya tenezzül bile etmediği için keyifsizce güldüm. "Belki arada sırada onu küçük düşürmekten fazlasını yapsaydın, kaçık olmazdı."

Babam alaycı bir şekilde güldü. "Şu konuşana bak!"

"Ben onun babası değilim."

Gergin bir sessizlik içinde yürüyüp sahile çıktık ve bungalovlara giden ahşap patikaya doğru yürüdük.

Babam, "Eğer mesele PISA'ysa-" deyip konuşmaya başladı ama hırlayarak hemen sözünü kestim. "Seninle PISA hakkında konuşmayacağım, baba."

“Benden ne istiyorsun? Seni kucaklamamı ve özür dilememi mi?” Kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. “Neden o şekilde yaptığımızı biliyorsun. Çocuktun. O yazılımı yaptığında kahrolası bir çocuktun. *Yarattığın* şey yüzünden olanlardan sonra, suçu üstlenip koca şirketin parçalanmasını izlememi mi tercih ederdin?”

Hiddetle ona doğru döndüm. “İkimiz de yazılımı o amaçla yaratmadığımızı biliyoruz. O yüzden *evet*, olan şey senin *suçun* olduğu için bunu üstlenmeni beklerdim.”

“Bu yüzden mi suratını asıp gittin?” diye alay etti. “Bu yüzden mi hayatta zayıf erkek yolunu seçtin? Dünyaya ne kadar iyi olduğunu kanıtlamak için mi okula gittin? Tüm o çirkinliklerin arkasında olmadığını, dirsek yamalı ceket giyen harika bir adam olduğunu ve ilk kez yedi haneli maaş alacak zengin bakirelere nasıl iyi birer yönetici olacaklarını göstermek için mi?”

“Adımı temize çıkarmalıyım!” diye bağırdım. “Sırf tanıdığımız herkesin benden ve sandıkları şeyi yaptığımdan bahsetmedikleri bir zamanı hayal edebilmem için o dünyadan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım. Dünyadaki tüm gazetelerin iş bölümünden kendimi çıkarmanın bir yolunu bulmak zorunda kaldım. Yirmi yaşındayken, baba. *Yirmi*. Geri tepme sana dokunmadı ve bunu hiçbir zaman üstlenmedin.”

Babamın ifadesi değişti. Çirkin bir şekilde hırlar gibi dudakları geri çekildi. “Teşekkür mü istiyorsun? Canın cehenneme. Özür mü istiyorsun? Canın cehenneme. Var olmanın tek sebebi sana verdiğim şeyler. Benim param sayesinde yaşıyorsun.” Bana doğru adım atıp burnumun dibine girdi ve alaycı bir kahkaha atarken tükürüğü çeneme sıçradı. “Unuttun mu? Sana verdiğim her şeyi aynı hızla geri alabilirim. Sana sahibim. Her birinize.”

Babam yanımdan hızla geçip bungalovuna doğru ilerlerken, ayaklarımın altındaki tahtaların adımlarının gücüyle titrediğini hissettim.

Titreyerek bungalovumuza giden köprüye döndüm.

Ama Anna’nın üst balkondan baktığını görünce aniden duraksadım. Gözlerindeki ifade, orada pırıldayan yıkım... her şeyi

duymuştu. En azından karmakarışık ve acı verici bir konu olduğunu bilecek kadarını duymuştu. *PISA*’nın ne olduğunu, ne yaptığını, babamın ne yaptığını, şu anda gözlerimi kızgın ve utanç verici yaşların yakmasına sebep olan şeyin ne olduğunu bilecek kadarını duymuştu.

Bu konuda konuşmak istemiyordum. Hayatımın o dönemine bir daha asla dönmek istemiyordum. Ama Anna bana ulaşmak için acele ediyormuş gibi telaşla basamaklardan inerken, tüm mantıklı tereddütlerimi ve içinde bulunduğumuz durumun gerçeğini bir kenara bıraktım. Ben de bir an önce ona ulaşmak için hızla yürüdüm. Anna basamaklarda iki adım yukarımdayken çarpıştık ve beni kollarının arasına aldı. Tek kelime etmeden yüzümü göğsüne bastırıp bana sarıldı. “Şşt, her şey yolunda.” Yatıştırıcı bir şekilde başımın tepesine doğru fısıldadı. Titrerken kollarımı kalçalarına dolayıp ona sarıldım. Ne düşündüğünü bilmiyordum ve o anda umurumda değildi. Hiçbir şeye, ondan bana bu şefkati göstermesine duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım.

ANNA

Her zaman aşırı paylaştan biri olmuştum. Kötü uyuduysam, midem biraz rahatsızsa ya da uzun zamandır devam eden bir dizi sona erdiyse ve bana nasıl hissettiğimi sorduysanız hemen söylerdim. Biri gerçekten nasıl hissettiğimi önemsemiyorsa, neden selam verip yoluna devam etmiyordu? Dürüstlüğü, açıklığı, *gerçekliği* tercih ederdim. Hislerimi paylaşmanın önemini bana anlatan bir baba tarafından büyütüldüğüm için şanslıydım ama etrafım yarım düzine Weston tarafından sarılana dek ne kadar şanslı olduğumu anlamamıştım.

Sorun ertesi sabah ailece yenen kahvaltının tuhaf olması değildi. Ray Weston'ın kontrol delisi, narsist bir pislik olduğu gerçeğinin görmezden gelinmesiydi. Tüm ailesi onun için mazetler yaratıp onun ruh hâline uyarken bunu göz ardı etmek imkânsızdı. Herkes ona göre davranıyordu. İnsanlar yemeklerini büyük bir özenle kesiyor, havayı soruyor, sahile vuran dalgaların boyutundan bahsediyor ve Ray'in hiç de komik olmayan şakalarına kahkaha atıyorlardı. Charlie birkaç gün içinde evlenecekti, yıldız tozundan yapılmış gibi ona bakan bir adamla hayat yolculuğuna çıkmak üzereydi ve nedense ilgi odağı Ray'di. Kimse Charlie ve Kellan'a heyecanlı olup olmadıklarını, umutlarını ve ortak hayallerini sormuyordu.

West bana onlar hakkında hiçbir şey söylememiş bile olsaydı, sadece aile yemeğini on saniye gözlemleyerek her şeyi an-

lardım: Jake Weston'ın babasının dikkatinden kaçan az başarılı oğul olduğunu, Alex Weston'ın babasının ilgisini çekmeye ve onu memnun etmeye çalışan oğul olduğunu, Liam Weston'ın bir narsistin ilgi duyup kendine pay çıkardığı kabiliyet ve erdeme doğal olarak sahip olan altın çocuk olduğunu...

West'in nadiren sorun çıkardığına emindim. Ayrıca doktora yapma kararının ardından beş senedir aileden uzak kalması, büyük ihtimalle berbat babasına karşı çıktığı ilk seferdi. *Aferin ona.*

Yine de, bu noktadaydık.

Yanımdaki West denize bakarken omletinin beyazını öylesine eksiksizce çiğniyordu ki, madde olarak yok olduğuna emindim. Dikkatimi hissedince gözlerini kırıştırarak bana döndü, dalgın ve titrek bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Aklı başka yerde olsa da fiziksel olarak yanımdaydı. Omzunu benimkine yaslamıştı, sol eliyle yiyordu ve sağ elini üst bacağıma koymuştu. Bunun gösteriş amaçlı olması gerekiyordu ama Dr. Weston'ın dikkatinden kaçan bir şey vardı: Masanın altındaki elini kimse görmüyordu.

Dünkü kucaklaşmamızdan hemen sonra kendini toparlamasına şaşırmadım. Belli ki ona hislerinin saçma olduğu ve sadece babasının yararına yapılan şeylerin kabul edilebilir olduğu öğretilmişti. "Biraz daha kahve alacağım, sonra gidebiliriz," dedi. "İstediğin bir şey var mı?"

"Böyle iyiyim."

West banktan kalkar kalkmaz yerini Blaire aldı.

West'in uzaklaşan vücuduna başıyla işaret etti. "Biri bu sabah biraz gergin görünüyor." Gözlerimi anında memelerine çevirdim. *Tanrım*, kahvaltı için bu çok fazla dekolteydi. "Sabah seksi iyi değil miydi?"

Buzlu suyumu içerken boğulacak gibi oldum. "Hımm... hayır."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm," dedikten sonra kahve kupasından büyük bir yudum aldı. Kupasında kahveden daha fazlası olduğuna dair içimde bir his vardı.

"Blaire, sana bir soru sorabilir miyim? Weston eşleri arasında kalsın."

Gözleri hınzırlıkla parlarken iyice yanıma sokuldu. "Müsterhacen bir şey mi?"

"Hayır," dedim gülerek. "Aileyle ilgili."

Blaire masadaki çatalı alıp West'in bıraktığı omletten bir lokma yedi. "Bu pek heyecan verici değil ama dinliyorum."

"Ray ve oğullarının arası hep böyle miydi?"

"Her an kendi yavrusunu midesine indirmeye hazır bir aslan gibi mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedim.

"Ne yazık ki." Blaire, West'in çatalını bıraktı. "Ama bunu nasıl idare edeceğini öğreniyorsun, bilirsin?" Kupasından büyük bir yudum daha alıp içindeki her neyse onu bitirdi. "Lannister Hanedanlığı'nı ilk ziyaret ettiğimde," dedi sırtarak. "Alex'in sınırları gergindi. Babasının yanında nasıl olduğunu gördüğüne eminim ve ben de yaramaz olabiliyorum. Janet ve Ray'i çoktan tanıyordum elbette -o sırada üç senedir şirkette çalışıyordum- ama ilk kez *kız arkadaş* olarak takdim ediliyordum." Sesini alçalttı. "Ayrıca on beş haftalık hamileydim, o yüzden bunun da işimi zorlaştırdığını tahmin edebilirsin. Janet çok nefret doluydu. Tanırım. Sürekli laf sokup durdu. Saçımın rengini hep açmışımdır ama o bana sarının zekâma pek katkısı olmayacağını söyledi ve kahverengiye boyatmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Söylediğim gibi hamileydim ve çoktan karnım çıkmaya başlamıştı, gerçi herkes birkaç kilo aldığımı düşündü. Fakat o ilk akşam yemeğinde, Janet bana balık etli olduğumu ve bir türlü kilo alamadığı için çok şanslı olduğumu söyledi."

"Hadi ya!"

"'Kıvrımlı hatlara sahipsin, canım,' diyerek açıklık getirdi," dedi Blaire onu taklit ederek. "Suçluluk hissetmeden dilediğimi yiyebilmemin harika olduğunu, sürekli kilosundan bahseden kadınlardan biri olmadığımı çok memnun olduğunu söyledi. Hem neden zayıf olmayı umursayayım ki? Bu çok sıkıcı bir şey!"

Islık çaldım.

Blaire, "O kadar da kötü değil," dedikten sonra suratını ek-

şitti. "Demek istediğim, evet, kötü ama eğlenceli anlar da vardı. Buna asla inanmayacağını biliyorum ama Alex ebeveynlerinin yanında değilken çok daha rahat. Gerçekten de birbirlerinin en kötü özelliklerini ortaya çıkarıyorlar."

"Bunu görebiliyorum," dedim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Alex'in komik ve rahat olduğunu hayal edemiyordum.

"Ama bilirsin, paranın kesinlikle faydası var. Ve karmakarışık bir ailenin en iyi yanı asla sıkıcı bir an olmaması." West'in çatalını tekrar aldı ama bir şey hatırlayınca çatal havada asılı kaldı. "Aman Tanrım. Bir pazar akşam yemeğinde, Ray yöneticilerden biriyle olan sıkıntısından yakınıp duruyordu ve herkes tedirgindi. Charlie okuldaydı ve Liam da bir süredir ortada görülmemişti. Fakat Jake oradaydı ve yanında bir kız getirmişti. Bu daha önce hiç yaşanmamıştı."

"Acaba neden?"

"Lincoln sadece birkaç aylıktı ve onu emzirdiğim için içki içemiyordum. Herkesi öldürmek üzere olduğum için izinlerini isteyip alt kattaki kadınlar tuvaletine gittim. Sanırım bu fikri aklından geçiren tek kişi ben değildim çünkü kapıyı açınca Jake'i ve kız arkadaşını orada buldum. Jake'in eli kızın eteğinin altındaydı. Sana söylüyorum, o kıızı renk değiştiren yüzük gibi parmağına takmıştı."

Kahkahamı gizlemek için ağzımı örtmek zorunda kaldım.

Garsonlardan biri Blaire'in yanında belirip önüne bir bardak mimosa koydu. Blaire çalışana minnettarlıkla gülümsedikten sonra dikkatini bana çevirdi. "Dinle... Onlarla birlikte o tuvalette gözden kaybolabilseydim, bunu yapardım. Ama söylediğim gibi, zamanla tuhaflıklara alışıyorsun. Ve sen çok iyi gidiyorsun. Herkes seni seviyor."

"Peki bu sağlıklı mı?" diye sordum kısık sesle. "Söylemek bana düşmez ama Ray'in oğullarıyla arası berbat."

"Öyle. Benden duymuş olma ama hepsi onun çekilmesini bekliyor. Alex'in bunu beklediğini biliyorum. Ray yakında emekliliğini açıklayacak ve yerini Alex alacak."

Asitli bir suçluluk duygusu boğazıma tırmandığında onu yutkunmak zorunda kaldım. West hariç ailedeki herkes Ray'in yerine Alex'i seçmesini mi bekliyordu? Blaire şampanya kadehini kaldırıp içkisinden bir yudum aldıktan sonra bana yaklaşıp sesini alçalttı. "Ray tüm gün golf oynayabilir ya da her ne isterse onu yapıp başka birinin sorunu olabilir. Aramızda kalsın ama yerinde olsaydım, Ray'in Liam'ın üzerine gitmeye başlamasına kendimi hazırlardım."

"Şirkete geri dönmesi için ona baskı yapmasını mı kastediyorsun?"

Blaire mırıldandı. "Operasyon direktörü olarak. Ray'in babası Albert aile konusunda çok tutucu biriydi ve hepsinin birlikte çalışmasını isterdi. Aile kavramı Westonlar için çok önemlidir. Liam geri döndüğüne göre, Ray'in onun yeniden gitmesine izin vereceğini sanmıyorum. Açıkçası, bu kadar uzun süre ayrı kalmasına izin vermesine bile şaşırdım."

Bungalova döndüğümüzde, West ve ben bir süre sessiz kaldık. İkimizin de o arada kendi işlerimizle ilgilenmemiz hoştu. Rahattı. West sakindi, dayanıklıydı ve son derece becerikliydi. Bu öylesine nadir bir kombinasyondur ki, yeryüzündeki Ray Westonların yarattığı her iyi şeyi çürümüş ve şeytani ağızlarından içeri atmalarına şaşırmamak gerekirdi. Ona asla böyle davranmak istemiyordum. İyiliğini görüyor ve onu korumaya ihtiyaç duyuyordum. Blaire'in söylediklerini düşündükçe, Ray Weston'ı düelloya çağırmaya hazır hâle gelmiştim.

"Evet," dedi West beni ürküterek. Ardından telefonunu masaya koydu. "Bu öğlen ne yapmamız gerekecek?"

"Nasıl unutursun?" diye sorduktan sonra kollarımı iki yana açarak ahenkli bir sesle söyledim. "Spa günü!"

West homurdandı. "Hayır."

"Şey demek istemiyorum... gerçi belki de istiyorum. Bu bun-

galovda masajın kesinlikle çok iyi geleceği biri var ama onun adı Anna Green değil...”

West yüzünü ovuşturdu. “Bu ada bir ayakkabı kutusu kadar küçüldü.”

“Eh...” Buna verecek bir karşılığım olmadığı için yanından geçerken dostça omzuna vurup yatağa girdim. “Bir sınava çalışır gibi cilt bakımı menüsünü çalıştığımı bilmeni isterim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu kalabalığın spa konusunda son derece bilgili olduğunu düşünüyorum. Renk titreşimi tedavisi ya da kırmızı biberli lipoliz isterken kelimelerin dilime dolanmasını istemiyorum.”

West sırt çantasından çıkardığı birbirine girmiş kabloları çözmekle uğraşıyordu. “Bu tür şeyleri o kadar ciddiye alıyor olamazlar.”

“*Quê?* Şaka mı yapıyorsun? Ciddiye alıyor olamazlar mı? Bu spada *burnuna* sokabileceğin şeylerin bir listesi var. Bu normal mi?”

“Anlayamadım, ne dedin?”

“Evet,” dedim broşürü okurken. “Şifalı otların ve yağların sinüs tıkanıklığını giderip kafa ve boyundaki toksinleri vücuttan atmak için burundan verildiği Nasya, kadim bir Ayurveda uygulamasıdır.” Biraz daha aşağıya inip okudum. “Ah, bu güzel. Burun, beyne giden yol olduğu için hem zihninizi hem de bedeninizi şımarttığınızı bilerek rahatlayacaksınız.”

“Bu...” West kaşlarını çattı. “Herhangi bir yağı o şekilde yutmam gerektiğinden emin değilim, Anna.”

“Selam, ailedeki tıp doktoru olduğuma eminim.” Ona sırttım. “Elbette burnuma hiçbir şey sokmalarına izin vermeyeceğim.” Menüye tekrar baktım. “Buna aşın kafa yordüğümün farkındayım ama daha önce şık bir spaya hiç gitmedim. Buraya gelmeden önce Vivi’nin beni götürdüğü yer sayılmazsa.” Elimi ağzımın kenarına götürüp işitilebilir bir fısıltıyla ekledim. “Epilasyon merkezini kastediyorum.”

* (İsp.) Ne? -çn

West kabloları çözmeye dönerken kaşlarını kaldırdı. "Ah."

"Brezilya ağdasının hassas bir anında bayıldığıma yemin edebilirim. Bir ara ellerim ve dizlerimin üzerinde durmamı söylediler."

"Orada durmanı isteyeceğim," dedi West boğuk bir sesle. Ama ona baktığımda gülümsememek için kendini zor tuttuğumu gördüm. Kahkahamı bastırmak için dudağımı ısırđım ama başarısız oldum, ses içimde yükselip tok bir kahkaha hâlinde ağzımdan çıktı. West de dayanamayıp eliyle gözlerini kapattı. "Yüce Tanrım, Green. Söylediğın şeylere inanamıyorum."

"Sadece o sesi duymak istedim," diye itiraf ettim. "Ağda yaptırmak için ellerim ve dizlerimin üzerinde durmam gerekmedi. Ama ayak bileklerimi tutmam gerekti. Şöyle--"

West kahkaha atarken tekrar elini kaldırdı. "Sus."

İçimden ona yine sarılmak geldi. Bu dürtü tutulan bir nefes gibiydi ve her geçen saniye içimdeki gerginlik artıyordu. Ama artık aramızda görünmez bir güç kalkanı vardı. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum.

En sonunda gülümsemeyi kesti ve kendimi toparladığım yere doğru baktı. "Neden endişeleniyorsun? Kurallardan mı? Fiyattan mı? Her şey dahil. Dilediğini yaptırabilirsin."

"Sadece gözümü korkutuyor. Hepsi bu. Tüm o şık kadınlar."

West parmağını dudağının altına koydu. "İdare edersin, biliyorsun. Kendinden son derece emin görünüyorsun." Bu söylediğine inanmadığım için aptal bir yüz ifadesi takındım. "Şu anda?" diye ekledi. "Oldukça şık görünüyorsun. Gözünü korkutmalarına sakın izin verme."

Mavi ve beyaz çiçekli güzel yaz elbiseme baktım. "Bunlar sadece giysiler. Ben değilim. Flört ederek dikkatimi dağıtmayı bırak. Gidecek misin?"

"Sanırım tüm sağdıçların olması gereken bir yer var."

"Kızları ve erkekleri ayırıyorlar mı?"

"Sanırım."

Altdudağımı büktüm ama ayağa kalkıp telefonumun saatini

kontrol ettim. Westonların programı olmamasıyla gurur duyan bir adayı seçmeleri ve sonra dopdolu bir program oluşturmaları tuhaftı. "Sonra görüşürüz o hâlde? Akşam yemeğinde? Bu gece *Eski Hollywood* partisi var, değil mi?"

West omzumun üzerinden duvara bakarken yenilgiye uğramış gibiydi. "Evet."

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, belki de yapmamalıydım. Dünden beri West'in duruşuna dair her şey *vazgeç* diye haykırıyordu. Ama vazgeçmekte berbatım. O yüzden kapıdan çıkarken eğilip sıcak ve pürüzsüz yanağına bir öpücük kondurdum. "Bu gezinin seni tükettiğini biliyorum ama yanındayım. Rahatlamaya ve bugünün tadını çıkarmaya çalış, bunu hak ediyorsun. Akşam görüşürüz."

Fazla ileri gittiğimden emindim. Korunmaya ihtiyacı olmayan bir adama karşı fazla samimi ve koruyucu davranıyordum. Ayrıca öpüşmemiz her ne kadar iyi olsa da, *gerçekten* evli değildik. Demek istediğim, yasal olarak evliydik ama duygusal veya -daha da üzücüsü- İncil'de tasvir edildiği gibi evli değildik. Durumu daha fazla tuhaflaştırmadan bir gülümseme takınıp dışarı çıktım ve bungalovdan sahile doğru yürüdüm.

ANNA

Özel bir adada şık bir spa merkezine giderek anında rahatlayıp sakinleşeceğimi sanmıştım ama hayatım boyunca hiç bu kadar strese girdiğimi hatırlamıyordum.

Elbette dramatik olmaya çalışmıyordum. Sadece buraya yürürken, her şeyi ne kadar farklı şekillerde berbat edebileceğimi düşünmeden edemedim. Blaire çok hoş ve şaşırtıcı bir şekilde mütevazıydı ama o dışarıdan biriydi. Bugün yakın çevreyi delip geçmem gerekiyordu. West'in annesi ve kız kardeşiyle hem samimi hem de muhabbet dolu bir ortamda olmak zorundaydım. Bana West'in ayakkabı numarası gibi basit bir şeyi sorabilirlerdi ve onlara ancak göz kırpıp "ortalamanın çok üzerinde" diyebilirdim.

Adadaki diğer yapılar gibi spa merkezi de çevreye duyarlı olmakla, sadece güneş ve rüzgâr enerjisi kullanmakla övünüyordu. İçerisi bambu, geri dönüştürülmüş ahşap ve cilalanmış taşlarla döşeliydi. Sudan ilham aldıkları aşikârdı, yaratıcı bir şekilde kullanılmıştı. Zemini bölen küçük bir akarsu kıvrılarak her odanın ortasına doğru süzülüyordu. Ana lobinin duvarının büyük bir bölümünü kaplayan kocaman su dekorunun yüzeyine, toprağa ihtiyaç duymayan bitkiler tutunmuştu ve köklerinin damlayan çeşmeye doğru uzandıkları görülebiliyordu.

İçeri girince bir çalışan beni içtenlikle karşıladı, bir grup kadının üzerlerinde yumuşak bornozları ve ayaklarında terlikleriyle şampanyalarını yudumladıkları lüks salona aldı. Ben içeri girdi-

ğimde sohbeti kestiler. Değeri kiramın çok üzerinde olan bir *Tom Ford* elbise giymiş ve *Givenchy* güneş gözlüğü takmış olmama rağmen buraya ait olmadığımı hissediyordum.

Odadaki hiç kimsenin saç renginin doğal olmadığına emindim ama bu kadınların hiçbiri saçlarını sakız pembesine boyamaya *cesaret edemezdi*. Hepsinin saç kusursuzca şekillendirilmiş ve doğal görünüyordu: Güneşte açılmış sarı. Kömür siyahı. Sıcak kırmızı kahverengi. Ayrıca hiçbirinin arabalarına benzin doldurmak ve yiyecek satın almak arasında bir tercih yapmak zorunda kalmadığına da emindim. Mektuplarını açmaya korkmuyorlar ya da ödenmemiş faturalar yüzünden strese girip mutfak masasının altında ağlamıyorlardı. Veya bir yere adım attıklarında oraya ait olup olmadıklarını düşünmüyorlardı...

Birdenbire West'in burada olmasını o kadar çok istedim ki göğüs kafesime bir yumruk bastırılmış gibi hissettim.

Tam o sırada Charlie beni gördü. Hızlıca yanıma gelerek kolunu boynuma dolayıp beni kendisine doğru çekti. "Anna! Geldin!" Geri çekilip içten bir sıcaklıkla gülümseyerek bana baktı. "Kız kardeşimle vakit geçireceğim için çok heyecanlıyım! Hey millet!" Dönerken kolunu omuzlarımdan indirmede. "Bu görümcem, Anna."

Kız kardeş kelimesi göğsümde başka bir şeye baskı yapmıştı. Yetişkin olarak bir kez bile farklı bir çocukluğumun olmasını dilememiştim. Elbette çok paramız yoktu ama her zaman kahkaha, sevgi ve eğlence vardı. Babam genç yaşta ölen bekâr bir annenin tek çocuğuydu. O yüzden kardeşlerim, büyük ebeveynlerim ve kuzenlerim yoktu. Reagan'ın bana *teyze* diye hitap ettiğini duymak, içimde gizli kalan o şeyi sızlatmıştı. Çevremi genişletmeye dair gizli bir isteğim olduğunu fark etmiştim. Sadece gerçek bir ailenin olabileceği şekilde birbirine bağlı bir ailemin olmasını istediğimi anlamıştım. Bu elbette West'in suçu değildi fakat kendisiyle arasına mesafe koymaya çalıştığı şeyin -ailesinin- her zaman hayalini kurduğum şey olduğu dikkatimden kaçmadı. Sadece... hepsini istemiyordum.

Aramızdaki sahte ilişkinin geçici olduğunu kendime hatırlatmak zorundaydım. Çünkü Charlie kolunu belime sıkıca dolamışken ve neşesi ortamda canlı bir varlık gibi kendini gösterirken bunu unutmak çok kolaydı.

Charlie'nin bariz onayının bir sonucu olarak, suratlarını buruşturan ya da mesafeli davranan kişiler rahatlayıp gülümsemeye başladılar. Etrafımızda, "Ah, bu Liam'ın eşi olmalı," diye mırıldandılar. Hatta kadınlardan bazıları bana kıskançlıkla baktılar. Bunun doğru olamayacağını biliyordum ama bana sıcaklık birkaç derece artmış gibi gelmişti.

Janet sandalyesinden kalkıp bir vampir gibi süzülerek bana doğru ilerledi ve yüzümün iki tarafına sahte öpücükler kondurdu. "Merhaba, canım. Gelebilen ne hoş."

"Beni dahil ettiğin için teşekkür ederim."

Geri çekilip giysime baktı. "Aklına esen şeyi giymene bayılıyorum. Aferin sana, canım. Gerçekten," dedi ve yanağıma hafifçe vurdu. "Çok cesursun."

"Hımm..." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Teşekkür ederim."

Janet solgun bir gülümsemeye, kimin kiminle hangi cilt bakımını yaptıracağını görüşmek için spa müdürünün yanına gitti. Charlie beni bir kez daha sıktıktan sonra neredeyse benimle aynı yaşta olan ama nedense on yaş küçükmüş gibi gelen sevimli yirmiliklerle dolu kanepeye geri döndü.

Bir kez daha yalnız kaldım ve kendimi tam bir sahtekâr gibi hissettim.

Ortamda bir grup tok ses yükselirken, damadın ekibi kadınların salonundan geçti. Tam o sırada Jake'le göz göze geldim. Hafifçe gülümseyip geri döndü ve başını inimize uzattı. "Herkes uslu mu?" diye sordu şakacı bir şekilde.

Kanepeden birkaç kıkırtı yükseldi. Jake'le kapının girişinde buluşup ona sııttım. "Sanırım burada birkaç hayranın var," dedim kısık sesle.

"Leighler," diye açıkladı Jake.

"Anlayamadım, kimler?"

Jake, Charlie'nin gelin ekibinin oturduğu yere çenesiyle işaret etti. Sıfır beden vücutları kanepede birbirine sokulmuştu. "Ashley, Haylie, Kayleigh ve Sadece Leigh," dedi.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapmıyorum."

"Kaçıyla yattın?" diye sordum fısıldayarak. Jake gözlerini kısp bana bakınca nefesimi tuttum. "Olamaz."

Jake suratını ekşitmeye başladı. "Evet?"

"Dördüyle de mi?"

"Sadece üçüyle," diyerek beni düzeltti.

"Sadece mi?"

"Liam'la işler nasıl gidiyor?"

"İyi deneme, seni sürtük," dedim gülerek.

"Kime sürtük diyorsun, seni morluk bırakan iblis?"

"Ah, onu gördün demek?"

Jake güldü. "Hepimiz onu gördük."

"West şaşırtıcı derecede sevimli."

Jake'in ifadesi düzleşti. "Sevimli mi? O yarı insan yarı robot karışımı bir şey."

"Her neyse. Duygusal programını her kim yüklediyse, çok iyi bir iş çıkarmış."

"Sanırım ona 'terapi' deniyor."

Jake'in arkasında bir gölge belirdi ve spa merkezinin küçük lobisine kararlılıkla yaklaştı. West kardeşinin yanında belirip nefes nefese bana bakarken Jake irkildi. Oda aniden sessizleşti.

"Merhaba, Liam," dedi Jake tekdüze bir sesle.

"Selam," dedi West. Elini kardeşinin yüzünün üzerinden uzatıp onu kenara itti. Ardından bana bakıp daha nazik bir şekilde, "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Gülümsedim. "Okula giderken yanıma almam için paketlediğin öğle yemeğini mi unuttum?"

Yüzünde hafif bir gülümseme belirip kayboldu. "Bugün spa-da iyi vakit geçirmeni söylemek istedim."

"İyi eğlenceler kısmını çoktan yapmıştık," diye fısıldadım.

Yine de kendime engel olamayıp elimi West'in karnına koydum ve avucumla tişörtünün yumuşak kumaşını kavradım. Bu çok hoş ve beklenmedikti. *Gördün mü? Sevimli işte,* dercesine bir anlığına gözlerimi Jake'e çevirdim.

Jake sırtarak uzaklaştı. Ama West çeneme dokunarak dikkatimi yüzüne çevirdi. Herhangi bir şey söyleyemeden eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Hemen sonra bir yumuşak öpücük daha verdi. Sonra bir tane daha... Karım içimde buharlaştı ama ona doğru eğilirken West yavaşça doğruldu.

"Ben bunu yapamadan gittin," dedi.

Tüm bunlar gösteriş amaçlı mıydı? Yoksa gerçek miydi? Öylesine çılgıncaydı ki asla anlayamıyordum. Bunu kısık sesle söylemişti -ondan başka kimse duyamazdı- ama beni kalabalık bir odada bulmuştu. Duygularımı dizginleyip kendi kendime fazla ileri gitmememi söyledim. Öpücükler ve duygular farklı şeylerdi.

Ama... ya değillerse?

"Ben..." Boğazımı temizledim. "Hatamı düzelttiğin için teşekkür ederim."

West hafifçe gülümserken bal rengi gözlerinin kenarları kırıştı. *"Rica ederim."*

West'in ifadesindeki yoğunluk afrodizyak gibiydi. Bir an önce burayı terk etmezse yine boynuna yumulabilirdim. Ama bu kez bunu annesi ve kız kardeşinin önünde yapmış olurdum.

"Şimdi git ve kendini şımart," dedim ona. Jake'in gittiği yönü çenemle işaret ettim. "Ve rahatla. O hobbit ayaklarını iyice ovuştursunlar."

Liam kocaman bir taş yemeyi tercih edermiş gibi görünüyordu ama en sonunda geri çekildi ve erkekler salonuna doğru yürüdü. Gittiğini görünce üzülsem de gidişini izleyebilmenin tadını çıkardım. *Vay canına, ne kalça ama.*

Arkamı döndüğümde tüm konuşmamızı izlememiş gibi davranan bir oda dolusu kadımla karşılaştım. Fakat o öpücükten sonra hiç de umurumda değildi.

ANNA

Spa menü seçimim sırasında bocalamadığımı söylemekten memnuniyet duyuyordum. Manikürcüden tımaklarımı biraz kısaltmasını istedim. Ardından avucunun içinde beni rahatlıkla bir kâğıt gibi buruşturabileceğini düşündüğüm, elleri son derece güçlü olan Bern adında bir adam, vücudumu ölü derilerden arındırıp sıcak yağ kullanarak ilahi bir İsveç masajı yaptı. Şımartılma yaklaşık üç saat sürdü ve bittiğinde harika kokuyordum, ayrıca bir şeker kamışı pipetinin içinden geçecek kadar kaygandım.

Spa hostesi beni rahatlama alanına geçirip buz gibi bir salatalık suyu verdi. "Lütfen, günün geri kalanı boyunca tüm hizmetlerimizin tadını çıkarın. Buhar odası ve sauna koridorun sonunda. Mineral havuzları şu tarafta." Başka bir koridoru işaret etti. "Tık başlayıp yavaş yavaş buz gibi soğuk suya dalmanızı öneriyoruz."

"Dalmak," diye hissiz bir şekilde tekrarladım.

"Eşyalarınızı bir dolaba koyduk." Nazikçe elastik anahtarlığı bileğime taktı. Ona kolumu uzatmak dışında motor fonksiyonlarımı idare edemediğimi doğru bir şekilde tahmin etti.

Kadın gittikten birkaç dakika sonra seçenekler başımı döndürdü. Mineral havuzları mı? Buz dalışı mı? Bir sauna mı? Bulduğum ana odada bir jakuzi davetkâr bir şekilde fokurduyordu. Bu kemiksiz, jöle hissini biraz daha sürdürmek istedim ama ılık suya girersem bayılıp boğulmaktan korkuyordum.

Sonuçta buhar odasına gitmeye karar verdim.

İçeride beklenmedik bir şey buldum: Janet Weston çıplıktı. Uzun ve dar odanın öteki tarafında Blaire Weston da çıplıktı ama bu o kadar şaşırtıcı değildi. Tik ağacından yapılmış banklarda, havlularının üzerinde gözleri kapalı ve başlarını duvara dayayarak oturuyorlardı. Ben içeri girdiğimde uyuklu bir şekilde gözlerini araladılar.

“Merhaba, Anna,” diye mırıldandı Janet miskin bir şekilde.

“Merhaba. Size katılmamın sakıncası var mı?” diye sordum. Çünkü çıplaklığın davet gerektireceğini düşündüm, ne de olsa arkamı dönüp gitmem tuhaf olurdu. Peki ben de mi soyunacaktım? Bu tuhaf olmaz mıydı? Yoksa bu kalın ve yumuşak bornozla oturup yavaşça terden ölmek daha mı tuhaf olurdu?

“İçeri gel, tatlım,” dedi Blaire. Aralarında uzun ve boş bir bank olmasına rağmen yanındaki yere hafifçe vurdu.

Göğsüm sıkıştı ve belimdeki kuşağı gevşetip bornozu hemen çıkararak duvardaki askıda Janet ve Blaire’in bornozlarının yanına astım. Bir kolumu memelerimin, diğer kolumu da kasiğimin üzerinde tuttum. Çömelmemeye ve üzerimdeki bakışlarına aldırmamaya çalışarak boş banka yürüdüm ve havlumu serip oturdum. Kıçımı gördüklerine emindim. Mantarlarla kafayı bulan on sekiz yaşındaki Anna’nın, bayıldığı *Elmo* dövmesini kışına yaptırmadığına çok sevinmişim. Kalbim göğsümde pır pır ediyor ve çılgınca atıyordu.

Bir insan masaj sonrası buhar odasında nasıl çıplak oturabilirdi? Çok geçmeden bacak bacak üstüne atamayacağımı anladım. Çünkü denediğim anda bacaklarım kayıp açıldı ve sol bacağıma banka geri döndürürken işitilebilir bir şaplak sesi çıktı. Janet’a bakıp duruşunu taklit etmeye çalıştım ama okul müdürünün ofisinde perişan bir şekilde oturuyor gibi görüldüğüme emindim.

“Hımm,” diye inledi Blaire, sesi tuhaf olacak kadar şehvetliydi. “Bu cennet.”

“Kesinlikle öyle,” dedim neşeyle ona katılarak. Sanki verandada limonata yudumluyorduk. Alnımdan gözüme süzülen ter damlasını sildim.

Janet sessizliği bölüp, "Yıldönümü yemeğiniz hakkında konuşmak istiyorum," diye araya girdi. "Ne yazık ki büyük bir etkinlik düzenleyecek kadar vakit yok. İlginin Charlie üzerinde olmasını istiyoruz."

Birkaç kelime kekeledikten sonra, "Elbette öyle olmalı. Bu onun düğünü," demeyi başardım.

Janet tek gözünü açıp soğuk bir şekilde beni süzdükten sonra tekrar kapattı. "Umarım fazla hayal kırıklığına uğramazsın."

Yüzüm kıpkırmızı olurken sersemlediğimi hissettim. İnsanın kendinden şüphe etmesini sağlamak böyle bir şey miydi? Sanırım bu psikolojide bahsedilen çelişkili konuşarak kişinin kendinden şüphe etmesini sağlamaktı. "Bu arada... West ve ben herhangi bir şey yapmanı beklemiyoruz."

"Öyle mi?" Janet ellerini kucağına koydu. "Geçen gece sizi yanlış anlamış olmalıyım."

Şu anda nasıl bir ifade takınmam gerektiğini bilmiyordum. Blaire'e doğru döndüğümde, onu gözlerini dikmiş hâlde bana bakarken buldum. "Endişelenme," dercesine anlayışla dudaklarını oynatınca kendimi daha iyi hissettim. Ama yine de şaşkındım.

"Liam'ın en sevdiği şaraptan bir kasa sipariş ettim," dedi Janet. Şarabın adını söylememi bekler gibiydi ama aklıma gelen tek şarap *Boone's Farm*'dı ve o olmadığından emindim. "*Mount Brave* kırmızı şarap," dedi Janet en sonunda.

"Evet, o." Parmaklarımı şıklatmaya çalışsam da ses çıkarmadan kaydılar. İkisinin de bunu görmemiş olmasını umdum. "Çok düşüncelisin."

"Torunlar hakkında herhangi bir planın var mı?" diye sordu bu sefer. Sertçe atılmış bir toptu ve bu kez ifademi kontrol etmeye çalışmam faydasızdı. Blaire'e baktığımda çaktırmadan güldüğünü gördüm.

"Ah," dedikten sonra öksürdüm. "Çok meşgulüz. Gündemimde doktorlukla ilgili şeyler var. Ama kesinlikle deniyoruz. Hem de çok."

“Denediğimize bahse girebilirim,” dedi Blaire bana göz kırparak. “Bunca seneden sonra bile yeni evliler gibi ışıldıyorsunuz.” Duruşunu değiştirdi. “En sessiz olanlar en çılgın olanlardır, değil mi? Liam’ın kollannı gördüm. Bahse girerim o adam seni kaldırıp-”

“Blaire.” Janet elini kaldırıp zarifçe alnını sildi. “Gerçekten.”

Blaire bana göz kırparken buhar odasında olmamıza sevindim çünkü şimdiden kıpkırmızı olmuştum. West’in seks sırasında beni kollarının arasına alıp kaldırması... *vay canına*. Bu çok fazlaydı.

“Gençken nasıldı?” diye sordum Janet’a.

“Liam mı?” diye sordu. “Ah, o iyi bir oğlandı.” Duraksayıp kendi kendine gülümsedi. “Aslına bakılırsa, en iyisiydi. Sahipleniciydi, sadıktı ve özveriliydi.” İfadesi düzleşti ve bir süre sessiz kaldıktan sonra ayağa kalkıp etkileyici çıplaklığıyla duvara doğru yürüdü. “Sevdiği insanları korumak için ne gerekiyorsa yapar. Bunu sakın unutma.”

Janet bornozunu giyip gözlerini bana dikti. “Ona iyi davran, Anna.” Hemen ardından odadan çıktı.

Bunun beni neden böylesine hassas bir yerden vurduğunu bilmiyordum. West’in gerçekten kocam olmadığını kendime bir kez daha hatırlattım. Bu karmaşık ve berbat aileye kendimi fazla kaptırmamalıydım, özellikle de Birleşik Devletler’e iner inmez ilgilenmem gereken kendi karmaşık ve berbat saçmalıklarım varken. Fakat kalbim bu meselelerin beni ilgilendirmemesine aldırmadı. Janet’ın sesinde üzüntü ve kırılğan sevginin tuhaf bir birleşimini duyunca içimden ağlamak geldi.

Blaire, Alex’le ilişkisini ilk açıkladığında Janet’ın nasıl davrandığıyla ilgili hikâyeler anlatarak beni biraz daha eğlendirdi: Tatil dönemlerinin final sınavları gibi gergin geçtiğini. Janet’ın yanlış tarihler ve zamanlar vererek Blaire’in düzensiz ve sorumsuz gö-

r nmesini sağladığını. Ardından ağzının içinde hakaretler ederek konuşmasını böldüğünü.

Bunları duyunca Blaire'e sonsuz bağlılık yemini etmeye hazırđım. Ama tam o sırada tüm asabiliğine rağmen Janet'in artık en iyi arkadaşlarından biri olduğunu söyleyerek tüm güvenilirliğini yitirdi. Yeterince hoş bir yalandı ama bana bir faydası yoktu. Ne de olsa *kayınvalide eziyetinden* ikimizi kurtaracak kadar uzun süre kalmayacaktım.

Buhar odasında biraz sersemlediğimi hissedince, bornozumu giyip dışarı çıktım ve kendimi rahatlatma odasında buldum.

Loş oda okalıptüs ve nane kokuyordu. Her düz yüzeyde titreyen mumlar vardı: Davetk r kanepeler, şezlonglar ve yumuşak sandalyelerden oluşan geniş bir seçeneği bulunuyordu. Ayrıca şu anda bir kişi oradaydı. Dr. West Weston arka köşede başını geniş bir kanepenin arkasına yaslamıştı. Onu uyandırmak istemedim ama burada çalan bambu rüzgâr  anı melodisi sesleri pek iyi gizlemiyordu. Elimdeki buzlu salatalık suyu bardağını bir yudum almak için dudağıma götürdüğümde şıngırdadı. West önce tek gözünü, sonra ikisini birden açtı ve yüzünde kalbimin teklemesine sebep olan içten bir gülümseme belirdi.

"Selam," dedi, sıcak bal ve seksi andıran bir şekilde.

"Selam." Yanına gidip bardağımı sehpaoya koydum. " ok rahat görünüyorsun."

"Sen de bir aydır ormanda uyuyormuş gibi görünüyorsun," dedi dudağını ısırarak. "Saçın pembe bir kuş yuvası gibi."

Elimi saçıma götürüp ona dokundum. "Aslına bakarsan,  yle. Daha yeni koruma altına alınan bir Endonezya vahşi yaşam alanı."

West güldü ve kalçalarını tutup beni kanepede yanına oturttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. West kucağında yan oturacak şekilde bacaklarımı kalçalarının üzerine atarken sinsice sırttım.

West elini kalçama koyup omuzlarını silkti. "Yanımda olursan, burada kısık sesle konuşmamız daha kolay olur," diye fısıldadı. Ardından yakınında yazan tabelaya işaret etti:

BURASI RAHATLAMA ODASI.
LÜTFEN SOHBET ETMEKTEN KAÇININ

“İyi düşünmüşsün.” Uzanıp alnına düşen saçı geriye ittim.

West çok leziz görünüyordu, özellikle de bornozu göğüs kemiğine kadar açıkken. O avuçlanabilir göğüs kasları gözlerime ilişti ve oraya dalıp bir kedi gibi karnında uyumak istedim.

Kısık sesle, “İşlem isimlerini doğru söyleyebildin mi?” diye takıldı.

“Söyledim. Gerçi sadece vücudumdaki ölü derilerden arınıp masaj yaptırdım.”

“Burnuna bir şey sokmadılar mı?”

“Hayır.” Göstermek için derin bir nefes aldığımda, West’in altımda kıpırdanarak beni iyice kucağıma çektiğini hissettim. “Yeni bir deriye transfer edilmiş gibi hissediyorum. Ayrıca...” dedim kısa tınaklarımı göstererek. “Pençelerimi kısalttım.”

Emin değildim ama West biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Ah. Giyinmene yardım etmeyeceksem, tüm o boş vaktimle ne yapacağım?”

“Bilemiyorum,” dedim. “Belki vaktini aynanın önünde akıllı olmak için yeni yöntemler geliştirerek geçirebilirsin.”

“İyi fikir.”

“Ayaklarını ovaladılar mı?” diye sordum.

“Sanırım her şeyi ovaladılar.” Bunun üzerine tek kaşımı kaldırıncaya güldü. “Evet. Kıçımı bile.”

“Annenin memeleri harika,” dedim. “Dört yaşına kadar emzirilmene şaşırmamalı.”

West’in kahkahası rahatlama odası için kesinlikle çok yüksekti. “Annemin bana biberon verdiğinden bile emin değilim.”

Elini kavalkemiğime götürdüğünde bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Buhar odasında hem anneni hem de Blaire’i çıplak buldum,” diye fısıldayarak konuşmaya başladım. “Blaire seks sırasında sık sık beni kaslı, kalın kollarının arasında havaya kaldırdığını sanıyor.”

Bu kez West boğazının derinliklerinden gelen bir sesle güldü. "Harika."

"Açıkcası bunu Janet başlattı." Elimi ensesine koydum. "Beni ne zaman hamile bırakacağını sordu."

"Aman Tanrım. Bunu yapmış olamaz."

"Yaptı. Ben de elimizden geleni yaptığımızı ve her gün seviştiğimizi söyledim."

West gözlerini dudaklarıma çevirdi. "Bunu yapardık."

"Ah, kesinlikle yapardık."

Bunu takip eden sessizliğin tuhaf olmasını bekliyordum ama olmadı. West kocaman eliyle yavaşça bacağıma okşadıktan sonra elini kalçalarıma doladı.

"Babam geldi," dedi kısık sesle.

Midem düğümlenirken yine koruyucu bir hâl aldım. "Öyle mi?"

West omzunu silkti. "Erkekler için cilt bakımı ve masaj seansı planladığı için medeni davranmamız gerekti."

"Bu tüm bunları *birlikte* yaptırdığınız anlamına mı geliyor?"

Başıyla onayladı. "Charlie bizim için rezervasyon yaptırmış. Babamın hayır demeyeceği tek kişi Charlie'dir. Ama her iki dakikada bir, masaj yaptırırken oğullarıyla aynı odada olmanın ne kadar tuhaf olduğunu söyledi."

Suratımı buruşturdum. "Genelde farklı bir masaj mı yaptırıyormuş?"

"Buna çok fazla kafa yormak istemiyorum. Babamın göğsüne bolca yağ dökülürken çıkan sesi unutabileceğimi sanmıyorum."

Yanağını avuçladım. "Cildin çok yumuşak."

"İyi geldi."

"Bana da iyi geliyor."

Sessizlik yine uzadı. Dikkatim West'in boynundaki o küçük, muhteşem morluğa kaydı ve yeni cilt bakımı yaptırdığı yanağını okşamadan duramadım. West dudaklarıma bakarken, parmakları bornozumun aralandığı yerin hemen altında dizimin arkasını kavradı. Tenimi sıcak bastı.

"Daha önce bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyordum." Başparmağı diz kapağının altında daireler çiziyordu.

"Gelişigüzel bir şekilde dizimi okşamamı mı kastediyorsun?"

Başıyla onaylayıp kısık bir sesle gülerken gözleri hâlâ dudaklarımdaydı. Ama bacağımı okşamayı bırakmadığını fark ettim.

"Fakat bunda zorlanıyorum," dedi West. Ben arsızca güldüğüm sırada gözlerini kapatıp hafifçe inledi. "Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Biri içeri girebilir," dedi West.

"Oynadığımız oyunu düşünürsek, pek de kötü olmaz."

Kaşlarını çattı ve birkaç kelimeyi gözden geçirdikten sonra nihayet ağzını açtı. "Bunu yapmama sebebimizin biri de bu."

"Amaç bu değil miydi?"

"Gösteriş için öpüşmek apayrı bir şey," dedi West. "Biz... daha önce..." Tekrar dener. "O öpüşmekten fazlasıydı."

"Elbette fazlasıydı." Dramatik bir şekilde göz kırpıp fısıldadım. "*Sertleştin.*"

Güldü. "Sadece... kendini mecbur hissetmeni istemiyorum."

"Ne?" Ağzım açık bir şekilde ona bakarken ensesindeki saçlarla oynadım. "Mecbur hissetmiyorum."

"Pekâlâ." West'in alnı rahatladı. "Güzel."

"Demek istediğim, eşin rolünü oynamam karşılığında bana para ödeyeceğin için elbette kendimi buna mecbur hissediyorum. Ama işin fiziksel boyutunun bunun bir parçası olmayacağı konusunda oldukça nettin. Ayrıca, West?"

"Evet?"

"Bu sorun değil, biliyorsun. Seninle öpüşmek bana bir yük-müş gibi gelmiyor."

Söylediğimi başıyla onayladı ve parmak uçları baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarımın tekrar yukarı doğru çıktı. "Evet. Ama para bunu-"

"Karmaşıklştırıyor." Onun yerine cümlesini tamamladım. "Anlıyorum. Sana karşı tamamen dürüst olmama izin ver. Senin-

le biraz vakit geçirip çılgın aileni gördükten sonra bile yanında yer almak istiyorum.”

West gözlerini benimkilere dikti.

“Bana teklifin sahte olduğunu ve cebinde sadece iki kuruşun olduğunu da söyleyen,” dedim ona. “Yine de kalıp bu işin üstesinden gelmene yardımcı olurum. Sonuna kadar yanındayım, West Weston.”

West şok olmuş gibi görünüyordu. Hemen sonra yüz hatları gevşedi ve bir kahkahayla her şeyi düzeltti. “Aman Tanrım. Zengin olduğun konusunda yalan söylediğini söylemiyorum! Müt-hiş zengin olduğun aşikâr, West. Demek istediğim...”

“Anna.” Sesi tok ve hissizdi.

“...senin yanındayım,” diye saçmalarken West beni kucağından indirdi. “Senden hoşlandığımı söylüyorum. Öpüşmek olsun ya da olmasın.” Neden hâlâ konuşuyordum ki? Ayağa kalkıp bornozunu kalçalarının etrafına doladı ve kapıya doğru ilerledi.

Gidiyor muydu?

“West?”

Durup arkasını döndü ve bana doğru bakarken omzumun arkasında bir yere odaklandı.

Ağzımı açtım ama önce hiçbir şey çıkmadı. En sonunda, “Paran olmayabileceğini ima ettiğim için mi kızdın?” diye sordum.

Kulaklarına inanamıyormuş gibi kahkaha attı. “Hayır, Green.”

“Öyleyse ne oldu?” diye sordum. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

West güçlükle yutkundu. “Yanlış hiçbir şey yapmadın.”

Ama yine de arkasını dönüp koridorda gözden kayboldu.

LIAM

En uzun ilişkim üniversitedeyken Chiara adında bir kadınla oldu. İtalya'da psikolog anne ve baba tarafından yetiştirilmişti. *UC Berkeley*'ye gitmek için Birleşik Devletler'e taşınmıştı, biz de bu sayede tanışmıştık. Duyarlı ama otoriterdi. Geriye dönüp baktığımda ilişkimizin berbat olduğunu görebilsem de sona doğru söylediği bir şeyi hiç unutmamıştım. "Liam!" diye bıkkınlıkla bağırmişti. "Neden nasıl *hissettiğini* hiç bilmiyorsun?"

Açıkçası Chiara'yla ilişkim on sekizle yirmi bir yaşlarım arasındaki döneme denk gelmişti. Son derece ayrıcalıklı yetiştirilmiş, her şeyden bihaber ve terapiye başlamadan birkaç sene önceki hâlime... Babam beni perişan etmişti, o yüzden Chiara haklıydı. Ne hissettiğimi doğru düzgün bilmiyordum. Kayıtsız değildim ama içimdeki gerginliğe nasıl isim vereceğimi henüz öğrenememiştim.

Artık biliyordum. Chiara'dan ayrıldıktan on sene sonra, ne zaman mutlu, kızgın, bıkkın, tedirgin, yalnız, incinmiş, utanmış ve sevinçli olduğumu biliyordum. Bazı şeyleri hissetmeme izin verdim. Artık kocaman, yakıcı hislerden çekinmiyordum.

O yüzden şu anda içimi bulandıran ve isyan çıkaran hissi tanımlayamamak şaşırtıcıydı.

Anna'yla aramda az önce olanlar ve onu kucağıma aldığım anda fiziksel yakınlığa dair daha önceki endişelerimin buharlaştığı düşünülürse, bana olan samimiyetinden ve benim yanımda

ver aldığını dürüstçe itiraf etmesinden hoşlanmamı beklerdim. Hayatımda bir kez bile, kimse herhangi bir karşılık beklemeden ıhtenlikle yanımda yer almamıştı.

Fakat minnettarlığa kapılmak yerine, hiddetin belli belirsiz ve rahatsız edici filizlerini hissettim.

O yüzden kaçtım. Hızla duş alıp giyindim ve Anna beni bulamadan orayı terk ettim. Kumsal sona erene kadar yürüdüm. Ardından kuma oturup ucsuz bucaksız okyanusa bakarak kalbimin neden bir sıkıntısı varmış gibi attığını, neden vücudumu bungalova dönmeye zorlamam gerektiğini anlamaya çalıştım.

Bu hissi hafifçe kurcaladım. Babamla tartışmamla ya da günlerce onunla bir adaya sıkışıp kalmış olmamı fark etmemle bir ilgisi olup olmadığını çözmeye çalıştım. Ama hislerimi iyice incelediğinde, şu anda içimde fokurdayan paniğin Ray Weston'la ilgisi olmadığını anladım. Ona olan nefretim değişmeyen bir gerçektir.

Emanet fonundaki yasal boşlukla, bu gezinin her adımında kaçındığım o korkutucu tuzakla da ilgisi yoktu.

Midemi altüst eden şey, bu gece Anna'yı yeniden görecektim. Zihnimde yankılanan sözleri, karnımı fokurdayan bir telaş kazanına dönüştürüyordu.

Senin tarafında olmak istiyordum.

Sana destek olmak için buradayım.

Sonuna kadar yanımdayım, West Weston.

Bu hiddet gibiydi. Ya da kaygı. Ya da korku.

O anda kendimi durmaya zorladım çünkü bu korkuya isim vermek beni gerçekten dehşete düşürüyordu.

O kadar uzun süre oturdum ki güneş ufukta yavaşça batmaya başladı. Sırf nefes almak için biraz yalnız kalmak dinlendiriciydi. Sinirlerim yatıştı, nabzım en sonunda sakinleşti. Ama bu sahilde uyuma ya da -daha iyisi- tekneye binip bir sonraki adaya süzülme fikri ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, sonsuza dek uzak kala-

mayacağı mı biliyordum. Bir noktada mücadeleye geri dönmem gerekecekti.

Yoğun program hepimizi meşgul ediyordu ve sosyalleşmek gerçekten de adayı bir ayakkabı kutusu kadar küçültüyordu. Her gece bir kalabalık, bir parti vardı. Ebeveynlerim ve McKellanlar devasa servetlerini göstermelerinin bir yolunu buluyorlardı. Bu gece de pek farklı değildi.

Jake ve Kellan'ın sağdıç takım elbiselerimizin provasında gösteri hakkında konuştuklarını duydum. *Eski Hollywood* gece siyle ilgili bir şeydi. Kellan, annesinin sırf partiye giysi teslimatı yapılabilmesi uğruna yaptığı şeyi anlattı: Kadın Endonezya hükümetinden ziyaretçilerin Pulau Jingga'ya getirmelerine izin verdikleri parça sayısını düzeltmesi için bir muafiyet formu doldurmalarını istemişti. Şu âna dek olan diğer her şey gibi, bu da zevksiz sayılabilecek kadar aşırıydı.

Acaba Anna bunu biliyor muydu? Nasıl tepki göstereceğini düşünemiyordum.

Onun bungalovda tek başına beni beklediğini ve ne olduğunu merak ettiğini aklımdan geçirdiğim anda, o gerginlik ve bir şeylerin ters gittiği hissi içime geri döndü.

Anna ayak seslerimi duymuş olmalıydı ki alt verandanın etrafını hızlı adımlarla döndü. Hemen sonra kollarını havaya kaldırıp ellerini başına koyarak köprünün ahşap çitalarında ilerledi. Derin bir nefes verdi ve beni görünce olduğu yerde yarım daire çizdi. Ağlayacak gibi görünmesi bana tuhaf bir paradoksal öfke dalgası daha hissettirdi.

Anlamıyordum. Bana neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"İşte buradasın," dedi Anna titreyen bir sesle. "Yüce Tanrım, West. Seni aramaya çıkmak üzereydim."

Kaşlarımı çattım. "İyiydim."

‘Nereye gittin?’

Bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyordum ama arkamı dönüp köprüden geçerek adanın sessiz ucuna gitme hissi vücudumda ikinci bir kalp atışı kadar güçlüydü. “Sadece yürüyüşe çıkmıştım.”

“Yürüyüş mü?” diye tekrarladı Anna. “Üç saattir yoksun.”

“Temiz hava almaya ihtiyacım vardı.”

Ben suya bakarken Anna’nın da bana baktığını hissettim. Bunu dışarıdan bir gözle görebiliyordum. Ne kadar kötü olduğunu, aramızda olanlardan ve Anna’nın bana söylediklerinden sonra ne kadar berbat davrandığımı görebiliyordum.

Sonuna kadar yanımdayım, West Weston.

Bu kadar kısa ve öz konuşmanın hiç adil olmadığını biliyordum ama geri dönecek kadar ruhsal gücüm yoktu. İçimde olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kendimin huzursuz, demode bir versiyonu gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum. Babamı görmenin bu şeyi çözmeye harcadığım yılları silip atmasının mümkün olmadığını biliyordum. Fakat kendimi bir kez daha yirmi yaşında, aklımın almadığı kadar büyük duygu fıçısına bakarken bulmuştum.

“Tuhaf davranıyorsun,” dedi Anna kısık sesle.

En sonunda gözlerine baktım. “Nasıl?”

Gözlerini bana dikti. “Ciddi misin?”

“Ne söylememi istiyorsun?” İçim ürperirken güçlükle yutkundum. “Sadece yürüyüşe çıktım. Bundan bir anlam çıkarma.”

“Bir anlam çıkarmak...” Anna cümlesini tamamlamadı ve çenesi gerilmiş bir şekilde denize baktı. Üç kez derin nefes aldıktan sonra tekrar konuştu. “Elbette. Sorun değil. Güzel şeyler söylüyorum ve çekip gidiyorsun. Burada anlam çıkarılacak hiçbir şey yok.”

“Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz,” dedim. “Bunu unutma.”

Gözlerindeki yaralı bakışı görünce hemen sözlerimi geri almak istedim.

“Ah, unutmam.” Kısa bir sessizliğin ardından son kez derin

bir nefes aldı ve bana döndü. Hemen sonra hem tanıdık hem de yıkıcı bir şekilde güldü. İfadesi her zamanki gibi görünüyordu ama gözleri tamamen boştu. "Bu gece senin için birkaç kıyafet seçme cüretini gösterdim." Çenesiyle bungalova işaret etti. "Onları yatağa serdim."

"Teşekkür ederim." Yürüyüşe çıkıp ondan biraz uzaklaşmanın bu hissin kaybolmasını sağlayacağını sanıyordum ama aksine iyice kötüleştirmişti.

Bu öfke eğildi. *Istırap*tı.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim.

"Aşlına bakılırsa, bunu yapmam gerekiyordu," dedi Anna. "Herkes sandıklara göz gezdirip istediklerini seçiyordu ve nerede olduğunu bilmiyordum. Senin için geriye sadece *Jack Lemmon*'ın *Bazıları Sıcak Sever*'de giydiği elbise kalacağından endişelendim."

Keyifsizce güldüm. "Teşekkür ederim."

Anna gülümsememe karşılık vermedi. Pisliğin teki gibi davranıyordum. "Rica ederim." İçeri girmek için dönerken birden durdu. "Bu gece burada hazırlanmam çok mu tuhaf olur? İster sen spa merkezine gidip orada giyinebilirim."

"Anna," dedim. "Sorun değil."

"Güzel," dedi ve içeride gözden kayboldu.

Smokinimi giymem yaklaşık beş dakika sürdü ve partiden önce geri kalan zamanı verandada telefonumda e-postalarımı yanıtlayarak geçirdim. Fakülte mesajlarına ve sorularına yanıt verdim, genel olarak altı metre yarıçapındaki herhangi bir şeyi düşünmemeye çalıştım. Anna kıvrımlarını kusursuzca saran krem rengi saten bir elbiseyle verandaya çıktığı anda bu stratejim etkisiz hâle gelmişti. Verandada limon otu kokulu bir mumu üfleyerek söndürmek için döndüğünde, elbisesinin sırtının kuyruk sokumundaki çift gölgeyi gözler önüne serecek kadar dekolteli oldu-

ğunu gördüm. Pürüzsüz upuzun sırtını sadece bikini izi bölüyordu. Bu içimde yeni bir bıkkınlık dalgasına yol açtığına derin bir nefes alıp bakışlarımı kaçırdım.

Anna sessizleşti, sonra yanıma yaklaştığını hissettim. "Yine arkadaş olmamız gerekiyor," dedi sakin bir sesle. "Sergilememiz gereken bir gösteri var."

"Biz hep arkadaş olduk."

Buna hafifçe güldüğünde, ılık ve nane kokan nefesi enseme çarptı.

"Güzel görünüyorsun." Yakamı düzeltmek için öne uzanırken göz göze geldik. Gülümsemesinde biraz gerçek Anna vardı. *Sanki her şeyi anlıyordu*. Yoksa zihnimi mi okuyordu? Ona her baktığımda kaçmak istediğimi biliyor muydu? Burun deliklerim genişledi ve bu partiden kaçma ve ona bensiz gitmesini söyleme isteğim tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Anna gözlerini bana dikip güldü. "Çok tuhafsın."

Koluma girdi ve köprüde konuşmadan ilerledi. Kumsala geldiğimizde nihayet sessizliği bozdu. "Biri bu kostümlerin Birleşik Devletler'den buraya yollanmasını sağladı, değil mi? Böyle düşünmekte haklı mıyım?"

Başımla onayladım. "Sanırım McKellanlar her şeyi organize ettiler."

"Sırf bir parti için buraya klasik giysiler göndertmek!" Duraksayıp kıs kıs güldü. "Ya yanlış giysileri yollasalardı? Janet'ın sandıkları açtığına tüylü kostümlerle karşılaştığını düşünsene." Biraz daha güldü. "Ya da *Yüzüklerin Efendisi* kostüm partisine uygun şeylerle."

"Beklenmedik olurdu."

"Bu gece *Gollum* gibi giyinip gitmeni isterdim."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Anna'nın bu partiye dalga geçeceğini bilmek tanımlayamadığım bıkkınlığımı bir anlığına susturdu.

"Bir keresinde *Yüzüklerin Efendisi*'nden esinlenen bir müzik grubunda çalan bir adamla çıkmıştım." Bir anlığına duraksadık-

tan sonra cümlesini düzeltti. "Yattım demek daha doğru olur."

Sıcaklık geri dönüp bir orman yangını gibi tenimin altına yayılırken ağzımı açmadım.

"Hangi karakter olduğunu merak etmiyor musun?" diye sordu Anna.

Yan gözle ona baktım. "Gimli miydi?"

Anna güldü. "*Legolas*'tı. Görebileceğin en perişan şeydi. İnan bana, *Legolas* asla davulcu olmazdı. O perukla çok terler."

"Sence ne çalardı?"

Anna omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. *Keytar** olabilir?"

"Bunu gözlerimin önüne getirebiliyorum."

Anna bana bakıp omzuma hafifçe çarptı. "Dikkat et. Bu geceki kelime kotanı doldurabilirsin. Ne de olsa tek heceli kelimelerle iletişim kurmaya kararlı görünüyorsun."

Bunun üzerine ağzımı tekrar kapattım.

Uzaktaki parti görüş alanımıza girdi. Kumsala kocaman beyaz bir çadır kurulmuştu. İpe dizili yanıp sönen ışıklar narin, paralel tutamlar hâlinde iç kısım boyunca uzanıyorlardı. Muhteşem, gösterişli trompet notaları havada süzülüyordu.

"Hadi ama," dedi Anna önümüzdeki partiye işaret ederek. "Hepimiz sahilde misket limonlu *Pacificos* içsek bile fazlasıyla mutlu olabiliriz. Tüm bunlara gerek var mı?"

"Muhtemelen McKellanlar aileme gösteriş yapıyorlar."

"Toptancıların bu kadar güçlü olduğu kimin aklına gelirdi?" diye sordu Anna. Ona bunu açıklama isteğime karşı koymaya çalışsam da, kelimeler yine de ağzımdan döküldü.

"Babam gücünü sadece *Weston Foods*'dan almıyor," dedim ona.

"Bu ne demek oluyor?"

"Her işte parmağı var," diye açıkladım. "Babam her büyük endüstriye dahil olmuştur. Örnek vermek gerekirse; Alex'in arkadaşları *Twitter* denen küçük bir site kurmak istediklerinde, onlara başlangıç desteğinde bulundu. Ona X demeyi reddediyo-

* Omuza asılarak çalınan, gitar şeklindeki taşınabilir elektronik klavyedir.

rum.” Anna kıs kıs güldü. “*Apple, Uber*, hatta *Amazon* ilk ortaya çıktığında onlara yatırım yaptı. *Fortune 500*’de bulunan beş farklı şirketin yönetim kurulunda hizmet ediyor. Babam herkesi tanır. Herkes hakkında bildiği kirli sırlar da vardır.” Bu beni derinden etkiledi ve Anna’nın takılıp düşmemesi için önündeki dalı kenara tekmeledim. “Hayırsever yönetim kurulu başkanları için düzenlenen büyük bir akşam yemeğinde, babamın Penn’den bir üniversite arkadaşı, onu bir otelin barında kolunu bir kadına dolamış hâlde gördüğünü söyleyerek takıldı. Belki de doğrudu, -öyle olduğunu sanıyorum- gerçi babam asılsız bir dedikodu başlattığı için bile onu mahvederdi. Adam bir serbest yatırım fonunda yönetici konumundaydı ve babam onun şahsi finansal bilgilerini yönetim kuruluna sızdırdı. Adam karısının kredi kartı borçlarını ödemek için emeklilik birikimlerini boşaltmıştı ve yönetim kurulu müvekkillere tavsiye vermeye uygun olmadığına karar verdi. Başka bir iş bulamadı ve New York’tan ayrılıp ebeveynlerinin yanına geri taşınmak zorunda kaldı. En son aldığım habere göre boşanmışlar ve Tulsa’da bir banka müdürü olarak çalışıyormuş.”

Anna şaşkınlıkla nefesini verdi. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Evet.”

“Parayı gerçekten bu kadar umursuyor musun?”

Ağzımı açtım ama sonra kapattım. Aramızda neler olduğuna dair doğru kelimeleri bulamamış olabilirdim fakat aileye güven hakkında konuşmak suçluluk, mecburiyet, panik, sadakat ve korku gibi tanımlayabildiğim duyguların tuzak kapısını açtı. “Çekip gidemem. O kadar basit değil,” dedim daha fazla üstelemesini umarak.

Ama o Anna’ydı. Hiçbir şeyi bırakmazdı. “O hâlde bana bir çocukmuşum gibi açıkla.”

“Bu-” Cümlemi tamamlamayıp başımı iki yana salladım. “Burada olmamın tek sebebi miras değil. Bundan çok daha fazlası söz konusu.”

Kulaklarına inanamıyormuş gibi Anna’nın gözleri kocaman açıldı. “Yüz milyon dolardan daha fazlası mı?”

Ona bakıp başımla onayladım ama şimdilik bu kadarını yapabildim çünkü parti çadırının önüne varmıştık.

Anna koluma girdi, birlikte içeri adım atıp etrafımıza göz gezdirdik. Teknik olarak bu bir kostüm partisi değildi ama kalabalıkta *Audrey Hepburn*, *Lucille Balla*, *Desi Arnaz* ve benzerlerini gördük. Ayrıca *Sammy Davis Jr*, bir de iki-üç tane *Marilyn Monroe*'ya denk geldik. Köşede bir müzik grubu çalışıyordu. Arkalarında upuzun palmye ağaçları, simetrik hatlı binalar, ışıldayan pencereler ve elbette *HOLLYWOOD* tabelasının olduğu Güney Kaliforniya ufuk hattına benzeyecek şekilde yapılmış bir fon vardı. Uzun masalara ışıltılı örtüler serilmişti ve hepsi aşağı doğru sarkan beyaz devedkuşu tüyleri olan vazolarla süslenmişti.

Altın rengi keten helvasına sarılı krokanbuştan, çadırın dış duvarları boyunca asılı incecik kumaş ve ışıltılı boncuklara kadar her şeye altın hükmediyordu. Hiçbir yerde çiçek olmaması dikkatimi çekmişti. Hatta tam aksine, en dikkat çekici şey çadırın ortasındaki yaldızlı ağaçtı. Dalları incilerle ve damla şeklinde değerli taşlarla doluydu. Hepsinin sahte olmasını umdum. Çünkü okyanusun ortasındaki küçük bir adada başardıkları şeyler etkileyici olsa da Anna'ya katılıyordum. Birkaç bira ve şezlongu buna tercih ederdim. Bu kadar şaşıaalı ve detaylı bir şey istedilerse, neden düğünü her şeyi rahatlıkla bulabilecekleri Kaliforniya'da düzenlemiyorlardı?

Sebebini biliyordum. Her şey -neredeyse her şey- gösteriş amaçlıydı.

Koluma giren bu kadın bile öyleydi.

Yanımda duran Anna, zengin dekor ve kostümlere bakıp ısıklık çaldı. "Sanırım sade bir aile yemeği daha. Umarım buna asla alışmam."

Serbest elimi saçımın arasında gezdirdim. "Evet."

Bana doğru döndü ve dans pistinde onunla vals yapmama hazırmış gibi dramatik biçimde kollarını uzattı. *Eski Hollywood* filmlerindeki gibi şakacı bir dille konuştu. "Ne dersin, eski dostum? Çekici bir kadınla eğlenmeye hazır mısın?"

Özür diler gibi ona gülümsedim. "Kız kardeşimin nasıl olduğuna bakmayı düşünüyordum. Buraya geldiğimizden beri onu görmedim. İşim bitince seni bulurum, tamam mı?"

Suratı asıldı ama Anna'dan beklediğim gibi hemen eski hâline döndü. "Pekâlâ, olur."

Hafifçe sırtıp yanağımı öptü. Kulağıma, "Sonra görüşürüz, kaçık," diye fısıldadıktan sonra Jake ve Jamie'nin sohbet ettikleri bara doğru ilerledi. Sürgün ettiğimi sandığım duygularım kızgın ve ısrarcı bir şekilde geri döndü. Bunu bilerek mi yapıyordu? Beni kıskandırmak için mi Jamie'nin yanına gidiyordu?

Homurdanarak yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şarap kapıp derin bir nefes aldım. Anna haklıydı. Bunalımdaydım. Eğer ondan uzak durmak istiyorsam, içimdeki bu tuhaf ve sabırsız duyguya sebep olan şeyden kendimi kurtarmak istiyorsam, o hâlde en iyi seçenek Anna'nın hayatına devam ettiğini düşünmekti. Sadece birkaç gün içinde *ikimiz de* hayatımıza devam edecek, bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayacaktık.

Ama kız kardeşimi aramak yerine orada durmuş, Anna oda da ilerlerken herkesin dönüp ona bakmasını izliyordum. Ortam güzel elbiselerle doluydu ama kimse ona benzemiyordu. Elbisesi sade olmasına rağmen bir eldiven gibi vücuduna oturuyor, ince belini, yuvarlak kalçalarını ve kışının baştan çıkancı kıvrımını sanyordu. Kumaşın açıkta bıraktığı teni dizili ışıkların altında ışıltıyordu.

Jake yanağını öperek onu selamladı ve Anna'nın kahkaha atmasına sebep olan bir şey söyledi. Anna hafifçe dans ettiğinde Jake de hemen ona katıldı ve üçü de isteri krizine girdiler.

"Neye gülümsüyorsun böyle?"

Omzumun üzerinden bakınca annemi yanımda buldum. Gülümsediğimin farkında bile değildim. Siyah dar bluzu ve beyaz kabarık eteğiyle *Grace Kelly* gibi giyinmişti. Genelde tepesinde topladığı saç, sarı bukleler hâlinde geriye doğru biçimlendirilmişti. Biz çocukken annem *Grace Kelly*'ye tapardı. En az altı Cadılar Bayramı partisinde aktrisin *Arka Pencere*'deki karakteri

gibi giyinmişti. Bakışlarımı takip ederek Jake'in yanında duran Anna'ya odaklandı. "Ah, anlıyorum." Annem kadehini dudaklarına götürüp martinisinden büyük bir yudum aldı. "O elbiseyle güzel görünüyor."

"Evet."

"Tatlı bir kıza benziyor, canım."

"Öyle." Şarabımı yudumladım. "Belki ona karşı daha nazik davranabilirsin?"

Annem güldü. "Ah, eninde sonunda davranacağım. Anlaşmanın bir kısmı böyledir, bilirsin? Büyükanne Lottie beni çok korkutmuştu, şimdi ben de aynı şeyi yapıyorum."

"Büyükanne Lottie kesinlikle zalim değildi."

"Sana karşı olmayabilir," dedi annem. "İnsanlarla farklı tecrübeler geçirmek mümkündür. Kız kardeşin, baban hakkında sen ya da kardeşlerinin anlatabileceğinden çok farklı bir hikâye anlatabilir."

Buna verecek bir karşılığım yoktu. Dört kardeşlik ve hepimiz babamızın davranışlarının üstesinden kendi bildiğimiz şekilde gelmiştik. Alex her şeye evet diyen çaresiz bir adama dönüşmüştü. Jake her gergin andan kurtulmak için espri yapmaya çalışan neşeli bir palyaçoymuştu. Ve ben de her şeyi içselleştiren kronik aşın düşünen kişiydim. Bugünkü hislerime anlam verememem şaşırtıcı değildi. Jake'in hararetle bir hikâye anlatmasını izledik. Anna, Jake'in söylediklerine karşı çıkan bir şey söylemiş gibiydi ve ikisi birbirlerine işaret ederek şakayla karışık tartıştılar. Jamie gülümseyerek elini Anna'nın sırtına koyup ona yaklaştı...

Farkında olmadan harekete geçip kalabalığı omzumla yarak ilerlemeye başladım. Hiç kimseyle durup sohbet etmedim. Aile üyeleri, tanıdıklar ve babamın iş arkadaşlarının arasından geçip Anna'nın arkasına yaklaştığımda Jamie hemen elini onun teninden çekti.

O elbisenin içindeyken henüz dokunmadığımı teni...

Anna arkasında birini hissedince irkildi. Bana doğru döndü ve birkaç santimetre arkasmda olduğumu gördü. "West."

Elimi kalçasına dolayıp başımla önce kardeşimi, sonra da Anna'nın eski sevgilisini selamladım. "Jake. Jamie." Eğilip Anna'nın omzunu öptüm. "Karıcığım."

Küçük kardeşim sıırttı. "Liam."

Anna'ya baktım, o da ııl ııl kahverengi gözlerini bana dikmişti. Kısa bir süre sonra iznimizi istedi ve yanımızdan ayrılarak çadırdan dışarı çıktı. Ben de gün boyunca içimi bulandıran isimsiz ıtırak kokteylinin ne olduğunu çözebildim.

Bir müttefike sahip olmanın rahatlığıydı. Kara sevdaya tutulmanın güçsüzlüğüydü. Daha fazlasının ürkütücü başlangıcıydı.

ANNA

Ahhhhhh.

Ne iğrenç bir duyguydu. West'in duygusal bez bebeği olmuştum.

Açık konuşmak gerekirse, kendimle son derece gurur duyuyordum. Geçen haftayı perişan bir adamla birlikte geçirince, sandığımdan daha fazlasını yapabilecek güçte olduğumu öğrenmiştim. Etrafımdaki insanlar vergiden muaf olabilmek için devasa arazileri almaktan bahsederken, dehşetimi büyük ölçüde gizleyebiliyordum. Tek bir votkalı sodayla üç saat idare edebiliyordum. Kıkırdamadan popoma masaj yaptırabiliyordum ve saten gece elbisesini muhteşem bir şekilde üzerimde taşıyabiliyordum.

Fakat karşılığında bana çok para ödense bile, duygusal olarak manipüle edilmeme izin veremezdim.

Annem ben beş yaşındayken çekip gitmişti. Görünürde sadece *ara vermek* ve *kendisini bulmak* içindi ama sonraki dokuz sene boyunca oynadığı oyunlar bizi mahvetmişti. Her birkaç ayda bir babamı arayıp onu özlediğini ve bize geri dönmek istediğini söylerdi. Ama sonra o hayat için fazla iyi olduğunu düşünüp bizi yeniden terk ederdi. Arada sırada *hep aklımdasınız* yazan kartpostallar yollardı ama doğum günlerimizi asla hatırlamazdı. Ben on dört yaşına girip babam nihayet evliliğin fesih edilmesi için başvuruda bulunana kadar annem boşanma belgelerini imzalamayı reddetmişti. Annemin babamı nasıl manipüle ettiğini

körmüştüm ve bir yetişkin olarak bunu bir kilometre öteden bile duyabiliyordum.

Görüyor musun, West? Berbat bir aile dinamiği içinde büyüyen tek kişi sen değilsin.

Ama West'in ailesi gerçekten korkunçtu. Ve eğer içimde sakinleştirici ve zehirli bir şekilde onu hoş gören bir kadın bulacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

Bana para ödüyor olsa bile, West'in gergin ruh hâllerinin oyuncacı olmayacaktım. Ona sahte öpücükler verip partilerde gülümseyecek, Vivi'nin benim için seçtiği son derece pahalı gece elbiselerini giyecektim. Ama duygularımın, oyunun bir parçası olmasına izin vermeyecektim. Bugün öğlen kapıldığı telaşı ve aramıza koyduğu soğuk mesafeyi gördükten sonra hiç sorun değildi. Üstesinden gelebilirdim. Onun Weston karmaşasına, aramızdaki güçlü, gerçek ya da hassas hislerin soğumasına odaklanmaya ihtiyacı olduğuna karar vermesini anlıyordum. Ama başka biriyle konuşmaya başladığım anda beni yanına çekmesine razı olamazdım.

Çadırın dışında gece havası nemli ve yoğundu, fırtına yaklaşıyor gibiydi. Burada çalışan insanlara temizletmeyeceklerini bilseydim, fırtınanın gelip üzerimize yerleşmesini isterdim. Parti muhteşemdi ama okyanusun ortasındaki kusursuz bir adada, mücevher gibi korunmuş bir toprak parçasındaydık ve bu ahmaklar evime sığdıracabileceğimden çok daha fazlasını buraya getirtmişlerdi. Sağanak yağmurda dekorlarının nasıl dayanacağını görmek isterdim.

"Sen de demek?" dedi bir ses gölgelerin arasından. Gözlerimi kısarak bakınca Reagan'ı gördüm. Mavi, beyaz ekoseli elbisesi ve yakut rengi ışıltılı ayakkabılarıyla bir ağacın alçak dalında oturuyordu. Çok sevimli bir Dorothy'ydi.

"Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?" diye sordum.

Reagan, Westonlara özgü gözleriyle bana baktı. "Neyi?"

"Fırtınanın üzerimize gelmesini umduğumu?"

Reagan güldü. "Hayır. Sen de mi partiden kaçtın demek istemiştin."

"Ah, evet."

"Senin sebebin ne?" diye sordu Reagan. Bir çubukla kuma bir şeyler çizdiği yere baktı.

Karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktım. "Senininki ne?" diye karşılık verdim.

"Yetişkinler çok sinir bozucular."

"Hey, en iyi dostum. Sana katılıyorum." Ona doğru yürüyüp bir beşlik çaktıktan sonra yanına oturdum. "Bugün Eko'yla şnor-kelle yüzmeye gitmedin mi?"

Blaire, Reagan'ın spa gününe hiç ilgi duymadığından bahsetmişti. West'in tuhaf bir şekilde ortaya çıkmasından sonra, belki benim de aynı kararı vermiş olmam gerekirdi.

"Evet, bizi adanın kuzeyindeki resife götürdü. Muhteşemdi. Ondan bizi buraya geri getirmemesini istedim."

Güldüm. "Bahse girerim, tekneye Singapur'a ulaşana kadar yetecek miktarda yiyecek almamıştır."

"Ne yazık ki almadı."

"Ah. Planlama hatası."

Reagan kumdaki çizimine güldü. "Beş gün daha," dedi. "Eğleniyorum ama köpeğimi ve arkadaşlarımı özledim."

"Sana sonsuzluk kadar uzun geldiğine eminim."

"Öyle geliyor."

Bu hissi hatırlıyordum. Evdeyken her şey sıkıcı gelirdi. Ama bir saat uzak kaldığımda son derece eğlenceli ve vazgeçilmez bir şeyin eksikliğini çektiğimi, her şeyin hep kontrolümün dışında olduğunu hissederdim. Ergen olmak çok berbattı.

Ama arkadaşlarım, erkekler, okul ya da annem yüzünden ağlayarak arka bahçedeki salıncakta oturduğum her seferde, babam bana neşelenmemi ya da olumlu tarafından bakmamı bir kez bile söylememişi. İyimser bir çocuk olduğumu bilmiş ve kötü hissetmek istediğimde buna izin vermişti. Sadece, "Her şey yoluna girecek," demişti. Ve her zaman haklı çıkmıştı.

"Her şey yoluna girecek," dedim Reagan'a.

"Umanm."

“İnan bana,” diyerek ona güvence verdim. “Birkaç sene içinde daha bağımsız olacaksın. Daha fazla kontrolün olacak. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Reagan başını iki yana salladı.

“Kararlarının üzerinde kontrol sahibi olmak gibi,” dedim. Yaklaşık yirmi metre ötede gelgit yaklaşıyordu, ayak parmaklarını serin kumda hareket ettirdim. “Yakında istemediğin şeylere hayır diyebilecek kadar büyümüş olacaksın. Şu anda hoşuna gitmese bile, hayat sana bunun üstesinden gelmeyi öğretiyor.”

En azından onu biraz gülümsetmiştim. “Sözlerine inanıyorum.”

“Can sıkıntısından kimse ölmemiştir.” Omzumla omzunu dürttüm. “Sadece ölmeyi dilemelerine sebep olmuştur.”

Reagan güldü ve arkamızda bir dal kırılırken ikimiz de oraya doğru döndük.

West’in bir eli pantolonunun cebindeydi, diğeriyle de bizi görebilmek için dalı geriye çekmişti. “Selam.”

“Selam,” dedi Reagan. İkimize de hitap ettiği için karşılık vermeye gerek duymadım.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu o tok ve sakinleştirici sesiyle. Sırtımı dikleştirip kendime kızgın olduğumu hatırlattım.

“Ataerkilliğin sonunu getirmeyi planlıyoruz,” dedim ona.

West güldü. “Güzel.”

“Peki sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Reagan ona. “Anna’yı arıyor olmalısın.”

“Evet... karımın benimle dans etmek isteyip istemediğini merak ediyordum.”

Başımın yanımda harika bir mazeret gibi oturan çocuğa işaret ettim. “Bu gece Reagan’ı desteklemekle meşgulüm.”

West’in gülümsemesinin kaybolması beni fazlasıyla sarstı. Neyi kastettiğimi anlaması umduğum kadar tatmin edici değildi.

En sonunda gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı. Ardından keyifsiz bir şekilde gülüp kuma baktıktan sonra tekrar bana

döndü. "Laf sokuyorsun, pekâlâ." Reagan'a baktı. "Peki yeğenim benimle dans etmek ister mi?"

Reagan geri çekildi. "Kesinlikle olmaz."

"Emin misin?" West şaşkın bir nefes verdi. "Kendinle çelişir gibi görünüyorsun."

"Üzerine alınma, Liam amca. Ama bu eski boktan şarkılar eşliğinde nasıl dans edildiğini dahi bilmiyorum."

Geri çekilip şaşırmış gibi yaparak ona baktım. "Küfrediyor!"

"Affedersiniz," diye mırıldandı Reagan.

"Sana öğretebilirim," dedim ona.

West'in tatlı sesi aramıza girdi. "Ya da birlikte sana öğretebiliriz."

West elini Reagan'a uzattı, transa girmiş gibi elini tutup peşinden içeri girdiği için genç kızı suçlayamazdım. Her ne kadar denesem de, ben de onu takip etmeme engel olamadım.

West şarap kadehini boş bir masaya bırakırken, sahnedeki grup liseden hatırladığım *Benny Goodman*'ın *In the Mood* şarkısını çalmaya başladı. West, Reagan'ı dans pistine çıkardığında genç kız ayaklarını kıpırdatmayı reddetti. West gülerek geri çekildi ve ona kesinlikle *Yıldızlarla Dans*'ta gördüğüm basit bir koreografi öğretti.

Çift birkaç kez alıştırma yaptı ve Reagan dansı kaptığında West tempoyu hızlandırıp onu yavaşça kollarının arasına çekti. Sayılan aniden artan seyircilerin ilgisi eşliğinde dans pistinde dönmeye başladılar. West hınzır bir şekilde sırtarak yeğenini ustalıkla dans pistinde gezdirirken şaşkınlıkla izledim. Reagan'ın yüzündeki ifade isteksizlikten utanca, sonra da neşeye dönüştü. West onu aynı yöne doğru çevirdi, topuklarını yere vurup kaldırdılar, ardından Reagan'ı kendisine doğru çekti ve havaya kaldırıp onunla kusursuz bir daire çizdi. West onu dans pistinde döndürdükçe Reagan'ın gülümsemesi kocaman oldu, amcası onu kolunun üzerinde çevirdikçe kıkır kıkır güldü. Seyirciler dikkatle onları izlerken ikili kahkahalar eşliğinde nefes nefese durdu. West onu geriye doğru yatırınca Reagan gülerek başını arkaya attı.

West yeğeninin başının tepesine hoş bir öpücük kondurup, "Teşekkürler, tatlım," der gibi dudaklarını oynattı. Reagan kenarda duran Lincoln'ın yanına koşup yüzünü örttü ama ellerinin altında gülümsüyordu.

Çok sayıda kadın, yılan gibi kıvrılarak yanıma gelen West'i takdir edercesine süzmekle meşguldü. West'in bakışları temkinliydi. Yanımızdan geçen garsondan bir bardak su alıp, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, şeytan. Bu çok sevimliydi."

West güldü. "Reagan küfrediyor."

"Elbette küfrediyor." Çenemle dans pistine işaret ettim. "Tüm o figürleri nerede öğrendin?"

"Küçükken büyükannem hepimizi dans kursuna gönderdi. Charlie kotilyon dansı yapardı. Alex, Jake ve bense genç erkeklerle özgü danslarla ilgilendik. Kısacası centilmen olmayı öğrendik. Büyükanneme göre, dans etmek bunun büyük bir parçasıydı."

"Bunun çok çekici olduğunu düşünmem beni kötü bir feminist yapıyor olmalı."

"Sanırım haklısın."

Yavaş tempolu bir şarkı çalmaya başladı.

West'in ifadesi sakinleşirken bakışları ciddileşti. "Benimle dans eder misin?"

Kollarımı karnıma doladım. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bana kızgın olduğunu biliyorum. Sebebini de biliyorum."

"Güzel."

West bana baktı. "Yine de dans etmek ister misin?"

Dudağımı ısırarak bunu biraz düşündüm. West bakışlarını kaçırmadı, onu açıkça incelememden çekinmedi.

"Yüz seksen derece dönüp beni yine dışlamayacağını nereden bileceğim?"

"Son bir saattir tam olarak bunu düşünüyordum."

"Peki hangi sonuca vardın?"

"Dans ederken konuşalım."

En sonunda derin bir nefes alıp West'in beni dans pistine gö-

türmesine izin verdim ama beni göğsüne çekmesine karşı koydum.

“Bu şarkının adı *Cheek to Cheek*,” dedi West sevimli bir şekilde gülümseyerek. “Bu şarkıda swing dansı” yapamayız. Biraz daha yaklaşmalısın.”

Tüm bunlar sınırlar dahilinde, diye geçirdim içimden. West’in ailesinin önünde dans ediyoruz. Partide birbirimize sahte öpücükler veriyoruz. Bu gece vücudumun yatağın öteki tarafına geçmemesi için aramıza yastıklardan bir duvar öreceğim.

West’in beni kendisine doğru çekmesine izin verdim. İri avucu sırtımın alt kısmında alev gibiydi, temasla birlikte boğazının derinliklerinden kaba bir hırıltı yükseldi. Elimi göğsüne koyup bana doğru sokuldu ve yüzünü benimkine yaslayarak bizi dans pistinin etrafında dolaştırmaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse, harika bir dansçıydı. Bunu Reagan’la dans ederken görmüştüm ama şimdi hissediyordum, ayaklarım neredeyse yere değmiyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü bu tür danslar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında Reagan’a dans etmenin yanlış bir yolu olmadığını gösterecektim ama sanırım bu kalabalıkta söylediğim pek doğru olmazdı.

“Anna,” derken West’in dudakları kulağıma değdi. Bu belli belirsiz dikkatimi çekme çabasını görmezden geldim ve Anna demesinden ne kadar hoşlandığıma aldırmadım. “Özür dilerim.”

“Ne için özür diliyorsun?” dedim boynuna doğru kısık sesle.

“Spa merkezinde söylediklerinden sonra ortadan kaybolduğum ve geri döndüğümde tuhaf davrandığım için.”

“Biliyor musun, ortadan kaybolman umurumda değildi. Onun ilk acısından sonra, tuhaflaşman da umurumda değildi. Tüm bu oyunculuğun yorucu olduğuna eminim. Ailenle burada bir arada kalmanın da yorucu olduğuna eminim. Bu tarafsızca tuhaf bir durum. Ve ben sürekli tuhafım. Ama *buz* gibi bir tuhaf değilim. Tuhaflığımla kimseyi *incitmiyorum*.”

* Yanak yanağa. –en

** Enerjik adımlar ve dönüşler içeren, çiftli sosyal bir dans türüdür. –en

"Aslına bakarsan, sen tanıdığım en akli başında insansın. Ve benden ya da buradaki herhangi birinden daha zarıfsın." West havalı ve çekici hareketler sergileyerek bizi birkaç kez döndürdü.

Ne olursa olsun, beni etkilemesine izin vermeyecektim.

"Bunun büyük bir oyun olduğunu biliyorum," dedim. "Ama en azından kuralların tutarlı olduğundan emin ol çünkü sürekli değiştiriyorsun. Spa merkezinde beni bulmaya geldin ve çok tatlı bir şekilde öptün ama sonra sana güzel bir şey söyleyince kaçtın."

"Anlaşıldı. Gerçekten özür dilerim."

"Herkesin önünde mutlu evliliğimiz varmış gibi yapmaya devam edeceksek, bunu en basit hâlinde tutmamız muhtemelen en iyisi olur. Sadece gösteriş amacıyla."

West başıyla onaylayıp bizi döndürdü ve pistin uzun kenarı boyunca dans ettik.

"Haklısın," dedi West birkaç saniyelik sessizliğin ardından. "Böylesi muhtemelen daha kolay olur. Ama sakıncası yoksa, bugün neden yürüyüşe çıktığımı açıklamak istiyorum."

"Sanırım anlıyorum. Demek istediğim, seninki gibi bir babası olan herkes..."

"Mesele babam değildi. Bunu düzeltmeme izin ver. Eminim her tuhaf davranışında onun da payı var. Ama sanırım asıl mesele bugün spa merkezinde aramızda geçen diyalogdu... Daha önce kimse net bir şekilde benim tarafımda olduğunu söylememişti. En azından benden daha fazlasını beklemeyen biri. Sana para ödediğimi biliyorum ama bunu umursamadığını söylemen, bana dokunman ve beni öpmek istiyormuş gibi görünmen... bana çok gerçek geldi."

Boğazıma takılan duygu yumağını yutmaya çalıştım. "Eh... evet. Bu yüzden beni görmezden gelmene ama başka bir erkekle konuştuğum anda kıskanmış gibi yapmana çok üzüldüm."

"Uzun zamandır bir kadına karşı gerçek duygular beslemedim. Burada bu his tarafından hazırlıksız yakalanmak sersemletici. Özellikle de planladığım her şeye ters düşerken. Sanırım kendimi bir başka üzüntüye maruz bırakmak tuhaf bir ruh hâline bürünmeme sebep oldu."

Geri çekilip West'in gözlerinin içine baktım ve dürüstlüğünden oldukça etkilendim. "Bunu anlayabiliyorum."

"Barıştık mı?" diye sordu West.

Gözlerimi sımsıkı kapatırken göğsümü sıkıştıran his geri döndü. Onu bu kadar çekici bulmaktan hiç hoşlanmıyordum. Bana ip üstünde yürümek kadar tehlikeli geliyordu, düşmek çok kolay ve ölümcül olurdu. Ama kendimi tanıyordum, içimde bunu bastırabilecek bir tıpa yoktu. Ayrıca bu sohbet ve netlik iyi bir şeydi. Çok daha iyi hissediyordum. "Evet. Barıştık."

West geri çekilip dudaklarıma baktı. "İçgüdülerim seni öpmemi söylüyor."

"Bu kesinlikle evli bir çiftin yapabileceği bir şey."

"Artık kuralların ne olduğundan emin değilim," diye itiraf etti West. "Onlara ihtiyacımız olduğu konusunda sana katılıyorum ama maddeleri tek başıma belirleyebileceğimi sanmıyorum."

Yüzüne dikkatle bakarken ona teslim olup olamayacağımı düşündüm. Sanırım bunu yapabilirdim, özellikle de çok ciddiye almayı bırakabilirsem. "Açıkçası bir öpücüğün anlamı her şey olmak zorunda değil," diye hatırlattım. "Bu kez sözleşmeyi okudum ve orada fiziksel yakınlık hakkında hiçbir şey yazmıyordu. Öpüşmek anlaşmamızın şartlarını değiştirmez."

"Doğru."

"Ve her ne yaparsak yapalım," diye gerekçe gösterdim. "Sadece bu adıyla sınırlı olacağına hemfikir olabiliriz."

"Bu doğru."

"Öyleyse, anlaştık?" diye sordum. "Fiziksel fayda sağlayan işbirlikçileriz? Tatil arkadaşlığıyla sınırlı kalacak? Bunun dışında herhangi bir beklentiye girmeyeceğiz, değil mi?"

West başıyla onaylarken, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Fiziksel fayda sağlayan işbirlikçileriz."

Elini yan tarafımdan omzuma çıkardı, sonra da daha yukarı ilerleyip sıcak avucuyla boynumu kavradı. Gözleri kapandı ve bana doğru yaklaşıp dudaklarını benimkilere bastırdı.

Birçok erkekle öpüşmüştüm. Bazen iyi, bazen de harikaydı. Ge-

nellikle idare ederdi. Çoğunlukla hoş bir histi ama asla göğsüme bir mızrak gibi saplanmaz, mahrem bölgelerime bir tokat gibi inmezdi. Peki ya bu öpücük? Saftı ama yine de erimeme sebep olmuştu. Yumuşaktı. West dilini hiç kullanmadı, sadece dudaklarını benimkilere dokundurdu ve ağızlanmız rahatlıkla aralanınca altdudağımı dudaklarının arasına aldı. Yavaş ve bilinçli bir öpücüktü. Saftı çünkü herkesin gözü önündeydik. Ama yine de kasıtlı ve sahipleniciydi. Hatta öylesine eksiksizdi ki, tatlı keşfi parmak uçlarımda ve omurgamda, göğsümde, karnımda ve bacaklarımda hissettim. Ama en çok beynimde hissettim, bir havai fişek gibi parlayarak tüm bedenime mutluluk fırtınası yaydı ve o ânı mühürledi.

Geri çekilip birbirimize baktık.

“Bu hoştu,” dedim.

“Hoş muydu?” diye tekrarladı gücenmiş gibi. “Görünüşe göre, işim zor.”

“Bu gece yatağın senin tarafına geçebilirim.”

West kahkaha attı. “Sadece bu kez mi?”

“Dinle, küstah çocuk, bu gece seni uyarıyorum.”

“Kendimi buna hazırlayacağım.” Sırtışı kocaman oldu ve şarkı biterken dans etmeyi bıraktık. Beni dans pistinden çıkarıp boş bir kokteyl masasına götürdü. “Bir içki ister misin?”

“Bir martini Janet Weston için sorun olur mu?”

“Lütfen,” dedi West. “Janet Weston kahvaltıda bile martini içer.” Beni bir kez daha öptü. “Hemen dönerim.”

Gidişini izlerken kendimi smokin ceketinin kıcını örtmemesini dilerken buldum çünkü West Weston’ın benden uzaklaşmasını izlemek en sevdiğim yeni sanat şöleniydi.

“Selam, küçük kız kardeşim.”

Başımı çevirdiğimde Alex’i elindeki kokteylini çevirerek yanımda dururken bulunca çok şaşırdım.

“Selam... büyük kardeşim.”

“Parti hoşuna gitti mi?”

“Harika.” Söyleyecek başka bir şey bulmakta zorlanırken, yaratıcı bir cümleyle devam ettim. “Her şey muhteşemdi.”

Alex omuzlarını silkip kokteyl bardağını kaldırdı ve etrafımızdaki ihtişamı işaret etti. "Evet, hadi ama. Eminim bu tür şeylere alışkınsındır."

"Evet, kesinlikle. Şık partilere çok alışığım."

"Jake ile aynı dönemde okula gittin, değil mi?" Alex gözlerini uzaklara dikerek kokteyl bardağını dudaklarına götürdü.

"Bu doğru. West'le onun sayesinde tanıştım."

"Çok tuhaf, sadece erkek arkadaşlarının ona West dediğini duydum. Kız arkadaşları ona Liam derdi."

Gülümsememden şeker damlıyordu. "Sanırım karısı ona her iki şekilde de hitap etme hakkına sahip."

"Doğru, doğru. Kaç yaşındaydın? Yirmi beş mi?"

"Evet."

"Ve hangi tıp fakültesindesin?"

West uçakta bana hızla bilgi verirken söylediği şeyleri hatırlamak için beynimi kurcaladım. Alex beni izlediği sırada yanıt verme baskısı iyice arttı. Ah, kahretsin. Elbette. Hızlıca, "Stanford," dedim.

Alex serbest elini şaklattı. "Doğru," dedi. "Kova burcu muydun?"

Dönüp ona baktım. Bu çok beklenmedikti. "Evet. 28 Ocak'ta doğdum. Nereden biliyorsun?"

Alex gülerek omuzlarını silkti. "Blair bir ara astrolojiyle ilgilendi. Saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama bazen mantıklı geliyor. Sandığımdan daha fazlasını özümsemişim."

"Senin burcun ne?"

"Akrep."

Suratımı ekşitirken Alex çekinmeden güldü. Gülümsemesi yüzünü ısıttığında, Blair'in Ray onun yanında değilken aslında ne kadar eğlenceli olduğunu söylediğini hatırladım. Burada olan bu muydu? Alex aslında kötü biri değil miydi?

"Evlendikten sonra da kızlık soyadını mı kullandın?" diye sordu.

Bu sorusu üzerine huzursuzluk hissi geri döndü. Ne tuhaf bir soruydu.

West'in içkilerimiz elinde geri dönmesini büyük bir rahatlıkla izledim. Alex'i yanımda görünce yüzüne bir gölge düştü. Yanıma gelip kadehimi uzattı ve eğilip çeneme bir öpücük kondurdu.

"İyi misin?" diye sordu kısık sesle.

Başımla onaylayıp *her şey tuhaf geliyor, hadi buradan tüyelim*, dercesine gülümsedim. West zihnimi okumuş olmalıydı ki elini sırtımın aşağısına koydu.

"Biraz temiz hava alacağız."

Alex tek kelime etmeden kadehini bize kaldırdı.

Çadırdan çıkıp birkaç dakika patikada yürüdük. West beni mangrov ağaçlarının yanında durdurdu. "O da neydi?"

"Bana UCLA'dan hangi sene mezun olduğumu ve nerede tıp okduğumu sordu. Önce sohbet etmeye çalıştığını ve sosyal açıdan beceriksiz olduğunu sandım ama sonra soruları tuhaflaştı."

İçkisinden bir yudum aldığı sırada ağzını yalayarak tadına bakmak istedim. "Bundan hoşlanmadım. Alex laf olsun diye sohbet etmez."

West'in iyice gerildiğini görebiliyordum.

"Şu anda bu konuda yapabileceğin bir şey yok," dedim elini tutarak.

West önce birbirlerine kenetlenen parmaklarımıza, sonra da bana baktı. "Haklısın." Yavaşça beni bir ağaca doğru geri geri gitmeye zorladı ve hemen ardından eğilip boynuma doğru fısıldadı. "Bunun yerine ne yapmamı istersin?"

LIAM

Her kıtaya seyahat etmiştim ama uçsuz bucaksız okyanusun ortasındaki bu küçük ada kadar güzel bir yere gittiğimi sanmıyordum.

Ay, suyun dalgalanan yüzeyine milyonlarca iç içe geçmiş hilali yansıtıyordu. Okyanus gökyüzüne koyu bir mavi renk taşıyordu ve yıldızlar öylesine yoğundu ki evdeyken baktığım gökyüzüyle aynı olduğuna inanmak zordu. Kumsal şeker gibi yumuşaktı, ayışığı gümüşiydi ve adadaki herkes partide olduğu için bomboştı.

Çadırdan çıkınca patika bizi buraya kadar getirmişti. Kumsalın bu uzantısı ahşap patıkaya gidiyordu, -yani köprümüze- o da bungalova ve yatağa gidiyordu. Sıradaki tüm olasılıklar aşın ısınan beynimde kontrolsüz bir yangın gibi parladı. En sonunda düşüncelerimi yakan her şeye anlam verebildim. Hepsi birini yüz farklı şekilde istemenin karmaşık sekansından ibaretti.

Manzara karşısında ikimiz de duraksayıp el ele onu izledik.

"Hiç kendini tamamen önemsiz hissettin mi?" diye sordu Anna denize bakarken.

"Her zaman."

"Ama," diye ekledi gülümseyen bir sesle. "İyi anlamda."

"Neyi kastettiğini biliyorum." Elimi çekip onu kumsalda oturmaya teşvik ettim.

Anna bana karşı koydu. "West... bu sandıktan çıkan bir kostüm değil. Vivi onu kredi kartınla satın aldı."

“Umurumda değil.”

“Pekâlâ ama benim umurumda. Elbiseyi geri vermeme istemiyorsan, her şeyi yanımda eve götürüp *Poshmark* ya da *RealReal*’da satacağım.”

Bir sonraki nefesimi alırken acı çektim. “Elbette. Giysilerle ne istersen yapabilirsin. Ama o elbiseye?” Başımı iki yana salladım. “Onu saklayıp arada sırada giymezen, bu bir trajedi olur. Senin vücudun için yapılmış gibi.”

“Öyle mi?” Anna ellerini aşağı indirip bana gülümsedi. “Hayatım boyunca böyle bir şeye sahip olmadım.”

“Öyleyse, lütfen onu satma. Tadını çıkar. Öldüğümüzde bunların hiçbirini yanımda götüremeyeceğiz.” Ona yalvarır gibi baktım. “Ya da elbiseyle ne istersen yap ama lütfen yanıma otur.”

Anna kuma baktı, ardından hızlı adımlarla arkama geçti. Birkaç dakikalığına gözden kaybolduktan sonra geniş, düz bir palmiye yaprağıyla geri döndü. Onu yere serip dikkatle üzerine oturdu.

“Yaprağın kumdan daha kirli olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Kum pislik değil mi?”

Başımı iki yana salladım ve gülerek denize baktım. Anna koluma girip başını omzuma yasladı. “Çok değer verdiğin bir eşyan var mı? Yoksa dilediğini satın almak her şeyin değerini mi kaybettiriyor?”

Derin bir nefes alıp sorusunu düşündüm. “Buna şaşırabilirsin ama evde böyle yaşamıyorum. Evet, bir evim var ama mermer zemini ya da avizeleri yok. Oldukça sade.”

“Helikopter pisti yok mu? Kahyan yok mu?”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Hiçbir zaman o tür şeylerden hoşlanmadım,” diye itiraf ettim. Sonra kulağa nasıl geldiğini anladım, hoşuma gitmeyen duyarsız ve üstün yanımla ortaya çıkmıştı. “Büyükannem ve büyükbabamla Alex’ten daha sık seyahat ettim. Kardeşim rutininin değişmesinden hoşlanmazdı ve programı bozulduğunda son derece zor bir çocuk olurdu. O yüzden on beş yaşına girdiğim ve büyükbabamın öldüğü seneye kadar her yaz onlarla müthiş maceralara çıktım.

Tanzanya'da safariye gittik, Yunanistan adalarında bir tekneye bindik. Japonya, Yeni Zelanda, Tonga, Peru."

"Vay canına," dedi Anna saygıyla karışık bir şaşkınlıkla.

"Hep aklımın başında olduğunu, gerçekliğe bağlı yaşadığım ya da çok fazla gezdiğim için dünyaya kardeşlerimden daha farklı bir bakış açısıyla baktığımı ve *materyal şeyler* istemediğimi düşünmüşümdür. Ama şimdi geçmişi hatırladığımda, dayanılmaz olduğumu düşünüyorum. Alex'e kendisini materyalist bir aptal gibi hissettirdiğime emindim. Çünkü hepsinden daha fazla ayrıcalığım vardı. Sahip olduğum tek şey para değildi. Sevgi, erişim ve babamızın saygısına da sahiptim. Yeryüzündeki herhangi bir odaya girdiğimde, istediğim her şeye sahip olabileceğimi biliyordum." Ayaklarının arasındaki kuma bakarken konudan uzaklaştığını fark ettim. "Benim için en değerli olan eşyalarım büyükbabamın saati ve büyükannemin alyansı. Ama ikinci kısmın doğru olduğunu söyleyerek soruna daha iyi bir yanıt verebilirim. İstedğin şeyi satın alabilecek durumda olduğunda hiçbir şey ilginç gelmiyor ve bunun gerçekten iç karartıcı bir yanı var."

Anna derin bir nefes alırken dile getirmedeği soruyu işittim. *Buna rağmen daha fazla paranın olmasını mı istiyorsun?*

"Peki ya sen?" Bizi başka bir yola saptırmadan sordum. "En sevdiğin eşyan ne?"

"Muhtemelen kırmızı biber paketler ve parmesan peyniriyle dolu mutfak çekmecem."

Güldüm. "Yüce Tanrım, pekâlâ, boş ver."

Anna omzuyla omzumu dürttü. "Neden o çekmece olmasın ki? Ne yersem yiyeyim, orada her zaman bir paket peynir bulabileceğimi biliyorum. Sanırım tablolarımdan birini söyleyebilirim ama ideal bir dünyada hepsinin satılmasını isterdim. *AirPods*'um olabilir? Onlara bayılırdım. Ama seni kapımda bulmadan önceki gece arabamdan çalındılar. Yine de hiç önemi yok, sonuçta hâlâ nefes alıyorum."

"Kesinlikle. Onlar sadece birer eşya."

"Peki neyi kaybetmek seni *yıkardı*?" diye sordu Anna.

*Bu adadaki şeyi, diye geçirdim içimden. Savaşı bitirecek olan mü-
cünleleyi kaybetmek.*

Anna zaten bundan şüphelense de yüksek sesle dile getiremezdim. Daha iyi bir yanıt düşünmeye çalıştım ama... bulamadım. Birdenbire -kahredici bir şekilde- babamla olan bu savaşın hayatımın en önemli olayı hâline geldiğini fark ettim.

Uzun bir süre sessiz kaldığımda Anna görüş alanıma doğru eğildi. "Affedersin. Fazla ciddileştim. Kırmızı pul biber ve parmesandan bahsetmeye geri dönelim mi?"

Güldüm ve eğilip onu öptüm. "Evet, olabilir. Gerçi pizza restoranlarındaki berbat paketlenmiş peynir hakkında başka ne söylenebilir emin değilim."

"Aslına bakarsan, parmesan peyniriyle ilgili bir hikâyem var," dedi Anna. "Ve seninle ilgili."

"Daha önce kimsenin bana böyle bir şey söylemediğini teyit edebilirim."

"Sen evimizden taşındıktan sonraki gece Vivi geldi. Enzo'dan pizza sipariş ettik ve oturma odasında kamp yaptık. Kocaman bir sebzeli pizzaydı, gerçekten baştan savmaydı. Peynir paketi getirmeyi unutmuşlardı. *Biliyorum* bu tam bir trajedi. O yüzden Vivi buzdolabımızı kurcalamaya başladı ve tesadüfen kocaman bir parmesan kutusuna denk geldi."

Hatırlayınca güldüm. "O teneke kutu inanılmazdı. Üç ömür yaşasan bile o kadar parmesan peyniri yiyemezsin."

"Ama deneyebilirim." Anna başını tekrar omzuma yasladı. "Her neyse, daha sonra ortalığı toplarken-"

"Bir dakika, ortalığı mı topladın?"

"Ha-ha." Başını kaldırıp koluma hafifçe vurdu. "Viv oturma odasındaydı ve bana seslendi: 'Hey, Anna. Dolaba kaldırman için parmesan kutusunu sana atacağım.'"

"Korkuyorum."

"Oturma odasından teneke kutuyu bana attı, genelde atışı çok iyidir. Demek istediğim profesyonel oyun kurucusu kadar iyidir. Kutu tezgâhın üzerinden sorunsuza geçip mutfığa daldı..."

“Yine de korkuyorum.”

“...ama kapağını kapatmamış. O yüzden parmesan peyniri geniş bir kavisle kutudan çıkıp evin içine yayıldı. Peynir tozundan uçan bir çarkıfelek gibiydi.” Anna kolumun arasına soktuğu elini kaldırıp her yana işaret etti. “Ucuz peynir, her yere saçıldı.”

“Felaket. Bu duyduğum en kötü hikâye.”

“Elektrik süpürgesini almak için ailesinin evine gitmemiz gerekti. Çünkü sen gittikten sonra elektrik süpürgem olmadı ve kilimi ne kadar temizlesek de berbat kokuyordu.”

“Üç sene sonra bile kirli çorap gibi koktuğuna eminim.”

Anna güldü. “Haklı olabilirsin.” İç çekip başını tekrar omzuma yasladı.

Bir süre sessizce oturup hafifçe dalgaların kıyıya vurmasını dinledik.

“Şu anda ne muhteşem olurdu, biliyor musun?” diye fısıldadı Anna.

“Pizza,” dedim.

“Pizza,” diyerek bana katıldı.

Anna ve ben bungalovun yakınında haydutlar gibi parmak uçlarımızda ilerleyip *Jules Verne*'i geçtik. Yolumuzu görebilmek için telefonumun fenerini kullanarak havuz kompleksini geride bıraktık. Adada memeli hayvanlar yaşamıyordu ama ağaçlar giderek azalan kuş sesleriyle doluydu ve arada sırada kanatlarını çırttıkları duyuluyordu. Bir yapraktan diğerine kayan damlalar nemli toprağa pıt sesiyle düşüyorlardı. Dallar gıcırıyor, böcekler ötüyor ve ağustosböceklerinin siren gibi sesi nemli havayı bölüyordu.

Patikanın yoğun yapraklarının arasından adanın kuzeydoğusuna çıktığımızda deniz bizi karşıladı. Burada yüzmek tavsiye edilmiyordu ama nefes kesici bir manzara vardı. Bir koyda tırtıklı obsidyen kayalıkların koruduğu kara kumlu küçük bir kum-

sal bulunuyordu. Yanlamasına gelen gelgit, köpüklü ve şiddetli bir şekilde kırılarak güçlü dip akıntısının sahile aldatıcı biçimde sakin vurmasına yol açıyordu. Kayaların yüzeyinden sallanan yeşil sarmaşıklar küçük mağaraları ve şelaleleri gizliyordu. Loş ışıktaki bile bitki örtüsü öylesine yemyeşildi ki parlıyor gibi görünüyordu.

“Burada böyle bir yer olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Anna. Adanın bu yanındaki tek yapıya, eğimli çatısı karanlığa doğru yükselen daire şeklindeki tik ağacından çadıra baktı. Arka tarafına küçük bir endüstriyel mutfak iliştilmişti.

“Babam ve ben geçen sabah buraya kadar koştuk. Bana törenin bu kumsalda düzenleneceğini ve eğer yağmur yağarsa, düğün partisini bu binada yapacaklarını söyledi.”

Adadaki her kapı gibi bu da kilitsiz olduğu için rahatça içeri süzüldük. Karanlık bizi yutunca feneri açmak için tekrar cebimden telefonumu çıkardım. Duvarların ötesinden okyanusun dinmek bilmeyen sesini duyabiliyorduk.

Küçük ziyafet odası boştu, masalar ve sandalyeler düzgünce duvarların dibine istiflenmişlerdi. İçeri girdiğimiz yerin tam karşısında manzarayı gözler önüne seren, kayarak açılan kapılar vardı ama o sırada dışarıdaki karanlıktan farksız görünüyordular. Ama gündüz vakti gördüğüm için dışarıda geniş bir veranda ve ötesinde Pulau Jingga’nın kuzey ucundaki şaşırtıcı kara kumlu sahil olduğunu biliyordum.

Anna’nın eline uzanıp onu peşimden yönlendirdim. “Bu taraftan.”

“Başımız derde mi girecek?” diye fısıldadı.

“Anneme bu binada dilediğini yapmasına izin verildi. Tüm düğün erzakları, dekor ve hediyeler burada tutuluyor.”

“O hâlde büyük ışıkları açmamız gerekmez mi?”

“Bunun neresi eğlenceli olur?”

Mutfak tertemiz ve sadeydi, karo zeminde ayak seslerimiz yankılanıyordu. Sol tarafta uzun, gazlı bir ocak vardı ve önümüzde iki ucunda birer evyenin olduğu paslanmaz çelikten bir hazır-

lama tezgâhı uzanıyordu. Odanın arka tarafında iki geniş soğutucu odası vardı. Oda servisi talep edebilir ve dilediğimiz şeyin bungalovumuza getirilmesini isteyebilirdik ama tüm bu aşırılığın içinde biraz klostrofobik hissetmeye başlamıştım. Anna'nın da aynı şekilde hissetmeye başladığını tahmin edebiliyordum.

"Bunlardan birinin içinde kapalı kaldığımızı, bizi ısınmak için salam ve peynir kuşanmış bir şekilde günler sonra bulduklarını düşünsene," dedi Anna.

"Birinin beynini incelemesi gerekiyor," dedim dondurucunun kapısını çekip açarken. Otomatik yanan ışık üç duvarı kaplayan düzenli rafları aydınlattı.

Seçeneklerimize baktık ve raflara göz gezdirdikten sonra aradığımızı bulduk: Üst üste istiflenen dondurulmuş pizzalar. Dikkatle aralarından bir tane sucuklu pizza çekip aldık.

Mutfığa döndüğümüzde ben fırını önceden ısıtmak için çömeldim, Anna da tezgâha zıpladı.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Doğrulup ellerimi sildim. "Fırını çalıştırmayı nereden bildiğimi mi soruyorsun?"

Söylediğime güldü. "Karmaşık bir fırın. Büyük mutfak fırını."

"Bir süreliğine bölüm şefiydim," dedim ona. "Bir otelin restoranında."

"West Weston, sen ne diyorsun?!"

"Üniversitedeyken," dedim ona başımla onaylayarak. "Sana param olmadığını söylemiştim. O zamanki kız arkadaşım bana Claremont Hotel'de bir iş ayarlamıştı. Düğünler için küçük kanepeler hazırlamaya yardım ederdim. Kız arkadaşım da partide dolaşıp onları tepsiyle konuklara sunan garsonlardan biriydi."

"Romantik," dedi Anna sırtarak. İpek elbisesini dizlerinin üzerine çekmişti ve bacaklarını öne arkaya sallıyordu.

Yanına gidip bronzlaşmış bacaklarının arasına girdim. "Arta kalan yiyecekleri eve götürürdük. Şimdi bile mantar dolmaları ve domuz pastırmasına sarılı karideslere baktığımda midem bulanıyor."

Gölerek parmaklarını uzattı ve smokin ceketimin önünü açtıktan sonra ellerini belime koydu. "Bana üniversitedeyken nasıl olduğundan biraz daha bahset."

Dudaklarına yaklaşıp onu bir kez öptüm. "Gençliğimde beni tanıyordun."

"Evet ama seni doktoranı yaparken tanıdım," dedi öpücüğüme karşılık vererek. "Ve genellikle evden çıkarken seni arkadan gördüm. O zaman bile kötü bir manzara değildi."

Onu öpmeye devam ettim. "Hımm, bir bakalım. Üniversite-deki Liam oldukça utangaçtı, hâlâ bilgisayarlarla ilgileniyordu," dedim. Fakat hemen sonra kendimi düzelttim. "Ama onları bıraktı. Partilere pek gitmezdi, doğa yürüyüşlerinden ve körfeze açılmaktan hoşlanırdı..."

"Lisansüstü eğitimin sırasmda o kız arkadaşınla mıydın?"

"İlk üç sene."

"Vay canına, bu uzun bir süre."

"Öyleydi."

"Şimdi nerede?"

Omuzlarımı silkip Anna'nın çenesini ve boynunu öptüm. Şekerli portakal gibi kokuyordu. Dişlerimi boynuna geçirmek istedim. Ona bu kadar yakın olmak, kokusunu almak, onu hissetmek... Birdenbire öylesine sertleşmişim ki sersemlediğimi hissettim. "Muhtemelen İtalya'ya dönmüştür."

"O..."

"Hey, Green?" diye mırıldanıp dudaklarımı köprücük kemiğinde gezdirdim. "Şu anda Chiara hakkında konuşmak istemiyorum."

"Chiara güzel bir is-" Ona dik dik baktığımı görünce duraksayıp iki eliyle ağzını kapattı. "Affedersin," dedi ellerinin arkasından mırıldanarak.

Ellerimi elbisesinin altına soktum ve kumaşı bacaklarının iyice yukarısına ittim. Saten ağır ve lükstü, teninin üzerinden su gibi akıyordu. Bacakları güçlü, teni güneşte saatlerce oturmuş gibi sıcaktı. Ama kalçalarına ulaştığımda orada başka bir şey bulamadım.

Doğrulup yüzüne baktım. Omurgamdan aşağı alev akın etti. "İç çamaşırını giymemişsin."

"Denediğim her şey elbisenin üzerinden belli oluyordu ve tangadan nefret ederim."

Arkamda küçük bir bipleme sesi duyuldu, fırın ön ısıtmanın bittiğini haber veriyordu. Ellerimi elbisesinin altından çekip arkamı döndüm ve hemen pizzayı fırına verdim. Yanına geri döndüğümde bacaklarını açıp aralarına girerek kaldığım yerden devam ettim.

Anna kollarını boynuma dolayıp beni kendisine doğru çekti. "Sarıl bana," dedi dudaklarını boynuma bastırarak. "Daha önce sana kızgın olmaktan hiç hoşlanmadım."

Kollarımı beline dolayıp ona sıkıca sarıldım. "Ben de hoşlanmadım."

Anna kıpırdayıp bedenini aletime bastırdı. Hafifçe inleyerek dişlerini boynumdan kulakmememe doğru çıkarırken, ellerimi dekoltesinin açıkta bıraktığı sırtında gezdirdim.

"Bu elbise beni deli ediyor," dedim omzunu öperken. "Daha önce odanın bir ucundan ötekine geçmeme sebep olan şey buydu. Jamie'nin sana dokunduğunu görmek beni harekete geçirdi."

"Biliyorum." Anna başını eğdi ve boynuna daha rahat erişim imkânı verdi. Çenesinden dudaklarına doğru öpücükler konurdum ve o dolgun, kusursuz altdudağını emdim. Onu bıraktığımda, "Hoşuma gitmediğini söylemiyorum," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Parmaklarımı sırtından yukarı çıkarıp elbisesinin askısına ulaştım ve kumaşı omzundan aşağı indirip oradaki tenini öptüm. "Nesi hoşuna gitti?"

"Eh, Dr. Weston, sanırım o versiyonun beni yere yatırıp becerirdi."

Bu sözleri üzerine tenim ısındı, elbise askısının etrafında yumruğumu sıktım ve dişlerimi omzunun boynuyla birleştiği tatlı noktaya geçirdim. "İstediğin bu mu?"

"Bazen."

"Bazen..." Dilimi köprücük kemiğinde gezdirince hafifçe inledi. "Peki ya şimdi?"

“Şimdi, vücudunu tanımayı çok istiyorum,” dedi Anna. Ellerini iki yanından yukarı çıkarıp göğsüne koydu, sonra boynuna götürüp yüzümü avuçlarının arasına alarak kendisine doğru yaklaştırdı. Beni yavaşça, şehvetle ve tatlılıkla öptü. “Senin de benim vücudumu tanımanı istiyorum.”

Ona bakmak için geri çekildim. Söylediği şey çok basitti. Samimi olmak isteyen iki kişi için son derece aşikârdı ama bunu duymak çok nadirdi. Yarı inleyip yarı gülerek omzuna doğru eğildim. Fakat sıcak ve çıplak kıvrımı, tenini öptüğümde aniden nefesini tutması, beni kendisine çekip göğsünü göğsüme bastırması dikkatimi dağıttı. Aniden aklıma haylaz bir düşünce geldi: Acaba ne tür bir sutyen giyiyordu? “Herhangi bir iç çamaşırı giyiyor musun?”

Anna, “Evet,” derken elbiseyi bir memesinin üzerinde aşağı indirince ruhum bedenimden ayrıldı. Üzerinde ten rengi silikon bir kup vardı. “Bunları taktım.” Ona uzanıp dikkatle çıkardı, ardından neşeli bir kahkahayla smokin ceketimin cebine bastırdı. Yapıştığını görünce daha fazla gülmeye başladı.

O karşımda öylece otururken ne yapacağımı şaşırdım. Anna Green’e gülmeli mi, onu yiyip bitirmeli mi, yoksa onunla yeniden -bu kez gerçekten- evlenmeli miydim bilmiyordum.

ANNA

Hiçbir kahkahadan West'inki kadar hoşlanmadığımdan emin dim. Çok komik olduğumda bile genelde sakın karşıları -ya somurtur gibi nefesini verir ya da neşeli bir şekilde bir kez öksürdü- ama boğazından gelen şaşkın ve istekli kahkahayı duymak gibisi yoktu. Ses tok ve neşeli olduğu için normalde o tür kahkahaların karın kısmından geldiğini düşünürdüm. Ama söz konusu o olduğunda, sanırım özenle kilitli tuttuğu kalbindeki gizli odadan kopuyordu. O kapıyı ardına kadar açmayı başarıncaya kendimi bir tannça gibi hissediyordum.

West gözlerini çıplak mememden ayırıp yapışkanlı silikon sütyen kupuna baktı ve onu smokin ceketinden çıkarmaya çalıştı.

"Vay canına," dedim küçük askerime sırtarak. "Gerçekten oraya yapıştı."

West çok şaşkıındı. "Derini kaldırmadan bunu çıkarmayı nasıl başardın?"

"Sanırım artık sana doğruyu söylemenin zamanı geldi," dedim ağırbaşlılıkla. "Güneş ışığında tenimin parladığını, cildimin mermer gibi olduğunu fark etmiş olmalısın." Duraksadım. "Bu bir katilin teni."

West güldü -ne yazık ki o hafif gülüşlerden birine geri dönmüştük- ve pes edip ceketini çıkardı. Ben de böylesini tercih ediyordum çünkü *Eski Hollywood* smokininin altına giydiği gömleği çok dar olduğu için omuzlarına ve kol kaslarına oturuyordu. Le-

zizdi. Ellerimi kollarından yukarı çıkarıp sırtında dolaştırdım ve onu kollarımın arasına çektim.

"Buraya gel."

West en sevdiğim şekilde mırıldandı, kulağa aç bir mırıltı gibi geliyordu. Boynumu öpüp diğer omzuma geçti ve o askıyı da indirdi. Kolumu askıdan dışarı çıkardığında saten elbise tüm ağırlığıyla belime düştü. West durup mememi yerinde tutan diğer silikon kupa baktı. Gözlerinde verdiği savaşı görebiliyordum.

"Sen yap," dedi çenesini kaldırarak. "Birdenbire onlardan korkmaya başladım."

Gülüp silikonu dikkatle çıkardım. West'in gözlerindeki şakayla karışık endişe yerini hayranlığa bırakmıştı. Gösterdiği ilgi karşısında tenim kızardı. Elini uzatıp boğazımdan aşağı bir hat çizdikten sonra parmaklarını kalçalarımın, oradan da daha yukarılara götürdü. Göğüslerimi avuçladı, ardından öne eğilip dudaklarımı nazikçe ve açlıkla öptü. Başparmağı meme ucumda kusursuz ve acı verici bir dikkatle daireler çiziyordu.

Ellerimi aramıza sokup gömleğinin düğmeleriyle uğraştım. Boynuna ulaştığımda West yardımsever bir şekilde karnını çevirdi ve zorlandığımı görünce gülmeye başladı. Geç de olsa işe kravatiyla başlamam gerektiğini fark ettim. Boynundaki küçük düğmeyi açabilmek için birlikte kravatının düğümünü gevşettik. Nihayet kumaşı çözdük ve gömleğini açtık. Göğsü çıplak ve kusursuz bir hâldeyken bana yaklaşıp sertçe kendisine doğru çekti. Teni tenime değdiğinde öpücükleri değişip daha acil ve sabırsız bir hâl aldı. Elleri elbisemi kalçama kadar kaldırdı ve kalçalarımı tezgâhın kenarına doğru çekti.

"Bana ne istediğini söyle," dedi dişlerini hafifçe çenemde gezdirirken.

"Evet," dedim sersemce. İkimiz de güldük, ardından elini bacaklarımın arasına götürdüm. Parmaklarım meraklı dokunuşunu takip etti ve vay canına... ıslaktım. Vücudum onu takıntı hâline getirmişti.

West delirmiş gibiydi. Bir eli saçımda, diğeri bacaklarımın

arasındaydı. Parmaklarını içime kaydırıp kabaca hareket ettirmeye başladığında, telaşın fena olmadığını ama darmadağın olmanın harika hissettirdiğini düşündüm. Kemerini çözerken tokası metal tezgâha çarpınca ses mutfakta yankılandı. Aşağı indirdiğim fermuarı odadaki en gürültülü şeydi. Hemen sonra elimi *boxer*'ından içeri soktum ve nihayet aletini elime alıp ağırlığını, günlerdir hayalini kurduğum uzunluğunu hissettim Onu sıkınca West çaresizce inledi. Sabırsızca pantolonunu kalçalarından aşağı indirip bedenini iyice yakınıma çektim. Parmaklarımı parmaklarının üzerine koyup onunla birlikte kendimi okşadım.

West alnını benimkine yaslayıp sataşır gibi kalçalarını hareket ettirdi, sadece aletin başını içime sokup çıkarıyordu. "Sadece böyle, tamam mı?" diye fısıldadı. "Bungalova dönene kadar hepsi bu. Sadece seni hissetmeliyim."

"Ya şimdi hepsini istiyorsam?"

West'in sessiz kahkahası ılık bir nefes gibi dudaklarıma çarptı. "Başın dertte."

Söylediğini onayladım. Ben aramıza bakarken West elini uzatıp en hassas yerime doğru kendisini yönlendirdi ve klitorisimin üzerinde kayarak ileri geri gitti. Zevk tenimin üzerinde dalgalandı. Sırtını tırnaklamak, onu kendime doğru çekmek, her şeyi tüketen bir ısırıkla o ânı yutmak istedim.

West kıcımlı avuçlayıp beni hafifçe tezgâhın ucuna çekti. Dileğimi kısmen yerine getirip aletin yarısını içime sokarken çıkardığı iniltiyi bastırdı. Ona uyum sağlamaya çalıştığım sırada kesik kesik nefes aldığımı duyabiliyordum.

West güçlkle konuştu. "Durmaliyiz."

"Hayır."

"Yapamam... yanımda..."

"Bu mutfakta bir yerde gizlenmiş prezervatifler yok mu?" Şaka yaparken aletin içimde seğirdiğini hissedince sesim gergin ve titrek çıkmıştı.

West dalgın ve sessizce gülerek karşılık verdi, kendini tamamen dışarı çıkarırken nefesini tuttu. "Hayır."

“Sorumlu hissetmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Ben de ama-”

Dudaklarını benimkilere doğru çektim, ardından onu aç ve darmadağın bir şekilde öperken gerçeği söyledim. Doğum kontrol hapı kullandığımı, Los Angeles’ta prezervatifsiz kimseyle birlikte olmadığımı ve asla olmayacağımı... “Seni istiyorum.” Dudağını ağzımın içine alıp dişlerimi sertçe üzerinde gezdirdim. “Bunu istiyorum.”

West gözlerini kapattı, beni öptükten sonra ağzıma doğru konuştu. “Bana durmamı söylersen...”

“Biliyorum.”

Kocaman elini bacağımdan aşağı indirip kalçalarımı tuttuktan sonra ayak bileğimi kavradı. Serbest olan eliyle tezgâha tutunarak içime girip çıktı. Her defasında sadece iki santimle yetiniyordu, çenesi kaskatı kesilmişti ve gözleri ilerlemeye odaklanmıştı. Nefesini tuttu, yavaşça içime girerken tamamen sersemlemiş gibiydi. Ama ben nefes nefeseydim; daha önce hiç böylesine bir şey hissetmemiş, böylesine dolmamıştım. West patlarcasına nefesini verdi ve inleyerek beni göğsüne çekti, nihayet tamamen içimdeydi. Kollarımı boynuna doladım, onunla aynı anda derin ve yetersiz nefesler alıyordum. İçimde olmasıyla nasıl baş edeceğimi çözmek için sessizce ondan bana zaman tanınmasını isteyecektim. Ama o anda gerginlik vücudumu terk etti ve tek bildiğim şey içimde hareket etmesine duyduğum ihtiyaç oldu.

West dudaklarını çeneme koyarak, “Sen iyi misin?” diye sordu

“Sadece...”

Sesim titrediğinde dudaklarıyla dudaklarımı örttü ve yavaşça geri çekilip dikkatle içime girdi. Yavaşça çıktı ve girdi, çıktı ve girdi. Her defasında daha derine giriyordu ve nihayet tüm gücüyle hamle yapmaya başlayınca, hayatımda hiç bu kadar tüketici bir şey hissetmediğimden emindim. Tenim tamamen alev aldı. West eğilip boynumu yalayarak kulağımda dururken zihnim kontrolden çıktı. “O kahrolası uzun bacaklarını etrafıma dola.”

İhtiyaçtan gözüm dönmüş gibi istediğini yapıp bacaklarımı kalçalarına doladım ve ayak bileklerimi sırtında kenetledim. İçgüdülerim kendimi kasmamı söyledi ve... haklıydım. West bundan çok etkilendi ve kalçalarımı daha sıkı tutarak sertçe hamleler yapmaya başladı.

Elimi aşağı götürüp aletin içimde olduğu yeri, sıcaklığı ve kayganlığı hissettim. West kısık sesle, "Evet," dedikten sonra beni daha hızlı hareket etmeye teşvik etti ve kendime dokunmamı izledi. Bu hissi sürdürmek ve ona elimden gelen her şeyi vermek arasında kaldım. Saçlarını sıkıca tutup çekmek, tırnaklarımla sırtını çizmek onu mahvediyor gibi görünüyordu. Ama elimi hareket ettirdiğimde bileğimden tutarak karşı çıktı. "Hayır. Durma."

West'le göz göze geldim. Darmadağınık ve ıslak bir öpücük vermek için bana doğru eğilirken gözleri tekrar kapandı. "Tırnaklarının bıraktığı his hoşuma gidiyor." Kulağa hem hınzır hem de utangaç gelen bir ses tonuyla güldü. "Onların..."

"Söyle bana."

"Tenimi hafifçe çizmeleri."

Kontrolümü kaybetmenin eşiğindeydim ve sözlerinin gideerek artan sıcaklığı beni o noktaya iyice yaklaştırmıştı. Parmaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye başladım, artık sadece kendi zevkimin peşinde değildim. Aynı zamanda onun zevkine ulaşmaya, hareket ederken bedenine iyice çarpıp o hafif ve leziz acıyı tattırmaya çalışıyordum. West tek kelime etmeden başını salladı ve beni becerirken yumuşak dudakları aralandı. Tam o sırada, onun bir erkekte bir araya gelen en müthiş kombinasyon olduğunu düşündüm: Nazik ama sert. Duyarlı ama güçlü. Akıllı başında ama kırgın. Fakat buna daha fazla yoğunlaşmadan -bana verdiği zevkten ziyade neden adamı daha çok düşündüğümü çözemedim- orgazmım beni kör etti. Şiddetle yana doğru savrulan bir yıkım güllesi gibiydi. Şaşkınlıkla haykırıp serbest elimle West'e tutundum, orgazm içimi dağlarken ensesini kavrayıp başını başıma doğru tuttum.

West hızlı ve sert bir şekilde hamle yaparak bu hissi sürdürdü ancak ona tutunup öne doğru yığılınca yavaşladı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve kadifemsi bir cazibeyle beni öptü. Hiç durmadan dudaklarımı emdi, yaladı ve kesik kesik nefeslerimi içine çekti. “Sen iyi misin?” diye fısıldadı ağzımın içine doğru.

Büyük bir sevinçle güldüm.

“Canın acıyor mu?” diye sordu.

Avuçlarının arasında tuttuğu başımı iki yana sallayınca beni bıraktı, nazikçe avucunu göğüs kemiğime koyup beni dirseklerimin üzerine yaslanmaya teşvik etti. Ardından yavaş bir tempoyla beni becermeye devam ederken kocaman ellerini üzerimde gezdirdi. Göğüslerimi, boynumu, dudaklarımı, yanaklarımı, karnımı, kalçalarımı ve bacaklarımı okşadı. Ama en sonunda ihtiyacın içinde yükseldiğini, karnının gerildiğini hissettim. Bir elini nazikçe boynumun dibine koydu, diğeriyle de elbisemi belimin etrafında tuttu. Gözlerini dünyadaki en kusursuz koordinata, içimde kaybolduğu yere dikip bir kez daha coşkuyla hareket etmeye başladı.

Bu daha önce hiç yapmadığım ve daha sonra çaresizce arzulayacağım türden saf ve dürüst bir seksti. Ama ikinci kez orgazma ulaşmak için gereken zihinsel yoğunluğa sadık kalamayacak kadar dalgındım. West’in hissettiği zevkin yüz hatlarına yansımalarını, dikkatle kaşlarını çatmasını, sevişmesinin muazzam gücünü hayranlıkla izledim. Açlık çeken bir ejderha gibiydim, muhtaç ve saplantılıydım, her hâlini içime çekmek istiyordum. West’in tutuşu giderek sıkılaştı. Elbisemin kumaşını avucunun içinde tuttu, titrerken güçlkle nefes aldı ve birkaç saniye sonra gözlerini sımsıkı kapayıp zevkten yüzünü buruşturdu. Tok ve uyarı dolu yeni bir ses çıkardığında içimde çaresizce sızlayan bir farkındalık yükseldi. Yalvarırcasına bir sesle *evet* derken gözlerini yüzüme çevirdi, dişlerimin arasında sıkıttığım dudağıma odaklandı. Mest edici ve bulanık geçen birkaç saniye boyunca gözü dönmüş gibi içimde tempo tutturdu. İnleyerek bakışlarını tekrar aşağı indirdi, elini aramıza götürüp içimden çıktığında zevki benimde zonkluyordu.

West nefes nefese karnıma baktı. Terli alnını göğsüme dayarken, çılgınca bir zafer duygusuna kapıldım. “Vay canına.”

Baş döndürücü bir rahatlama, şehvet ve tutku hissederken elimi saçının arasına soktum. West kesik kesik nefes aldığı sırada kafa derisini hafifçe kaşıdım. En sonunda başını kaldırdı ve beni yavaşça, taparcasına öpmek için uzandı.

“İyi misin?” diye sordu.

Başımla onayladım, kusursuz geçen birkaç saniyenin ardından aynı nefesi paylaştık ve sanki asırlardır bunu yapıyormuşuz gibi öpüştük.

Geri çekilip elimi yukarı götürerek terli saçını alnından geriye ittim. “Pizzayı yakmaya kesinlikle değdi.”

Hâlâ biraz sersem gibiydim, uzuvlarım jöleye dönüşmüştü. İşin büyük bir bölümünü West yapmış olmasına rağmen ilk pizzayı atıp ikincisini pişirme görevini üstlendi. Ayak parmaklarımın ucuna basarak ziyafet odasına gittim ve karanlık duvarları yoklayıp üstümü başımı düzeltebileceğim kadınlar tuvaletinin girişini bulmaya çalıştım.

Her şey seksi bir *Scooby-Doo* bölümü gibi geliyordu. Her an tezgâhta zina yaptığımız için bir grup sersemle bizi tutuklamaya gelen adanın gizemli sahibi tarafından yakalanmayı bekliyordum. Ama aslında hiçbir sorun yoktu. Bir tuvalet buldum. Onu kullandım. West’in hâlâ tek başına olduğu mutfağa geri döndüğümde, onu hiç olmadığı kadar rahatça gülümserken buldum.

Artık temiz görünen seks tezgâhımıza bakıp güldüm. “Sen en iyi konuksun. Yemin ederim, bu hiç aklıma gelmemişti.” West yokluğumda düşünceli bir şekilde temizlik malzemelerini çıkarmış, içlerinden bez ve bir şişe *Lysol* almıştı.

“Birkaç pizza çalmak önemsiz olabilir.” Fırın eldiveniyle arkasını dönüp pizzayı çıkardı. “Kıçının muhteşem izini tezgâhta bırakmak ise apayrı bir şey.”

Üstü kapalı verandaya çıkıp yuvarlanmış bir hintkamışı mat bulduk, onu serip üzerine oturduk ve karanlığa doğru bakıp uzakta kara kumlara vuran vahşi dalgaları izleyerek kâğıt tabaklarımızdan pizzalarımızı yedik.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. West'in telefonunun şarjı bitmişti, benimki bungalovdaydı ama sanırım sabahın birini biraz geçiyordu. Hava sıcak ve nemliydi, sessiz bir adada yürüyüşe çıkmak için harika bir zamandı. Ama o kadar yorgundum ki yataklarımıza kadar gitmek bile bana imkânsız geliyordu.

"Yirmi dakika sürebilir," dedi West. Tabaklarımızı kenara itip dirseğinden destek alarak bana doğru döndü. Dizlerimi kucaklarken, serbest eliyle uzanıp iki parmağını sırtımda gezdirdi.

"Burada biraz daha kalmak istiyorum."

"Yatağın ne kadar rahat olacağını düşün."

"Oraya gidene kadar çimenlerin arasında karşılaşacağımız tüm yılanları düşün."

"Seni korurum."

"Peki seni kim koruyacak?" diye sordum omzumun üzerinden ona bakarak. "Beni endişelendiren bu."

"Bunu görebiliyorum," dedi West kısık sesle. Artık pek de gizli olmayan bir şeyi ima ediyordu. Uzanıp omzuma düşen saçımı kenara itti. "Buraya gel." Beni yanına uzanmaya ikna edip kollarının arasına aldı, ardından vücutlarımızın açısını değiştirerek sırtüstü yatırdı.

West üzerime çıkıp bir elini kalçamdan göğsüme götürdü, ilk kez pantolonuna elimi sokmama sebep olan otorite ve şefkatle beni öptü. Fakat ona uzandığımda kalçalarını benden geri çekti.

"Sakın beni yine kışkırtma, Green. Az önce son anda içinden çıktım."

Gülerek başının arkasını kavradım. "Bunun işe yaramadığını zaten biliyorsun."

"Önemli bir fedakârlık gibi geldi." Beni göğsüne çekip güçlü kollarından birini yastık, diğerini de battaniye olarak kullanma izin verdi.

“Liam?”

Hareketsizleşti. “Evet?”

“Bu gece hayatımın en güzel gecesiydi.”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından dudaklarını başımın tepesinde hissettim. “Benim de.”

Gecenin korusu etrafımızda yükseliyordu: Dalgalar, böcekler, ağaçların arasından esen rüzgârın sesi.

“Anna?”

Sesindeki sakın samimiyet karşısında kolumdaki tüyler diken diken oldu. “Evet?”

“Bana Liam dedin.”

“Evet, öyle dedim.”

“Hoşuma gitti.”

“Güzel.” Yüzümü ona doğru çevirip sessizce bir öpücük daha istedim. West o öpücüğü ve daha fazlasını verdi, sonra başımı çenesinin altına soktu.

Ve dışarıda, Liam Weston’ın kollarının sıcak çemberinde uykuya daldım.

LIAM

Tam anlamıyla uykuya daldığımdan emin değildim ama acı çekmiyordum. Birkaç saatliğine o şurup gibi bulanık olan yerdeydim. Yakında dalgalar kıyıya vuruyor, serin ve nemli hava aşırı ısınmış tenime baskı yapıyor, sıcacık Anna kollarımın arasında uyuyordu. Rüyalar zihnimin kenarında benimle flört ediyordu: Bir araya gelen ağızlar, Anna'nın hafif haykırıışları, seksin ıslak sesleri, onu altımda hissetmek...

Bilincim tamamen açılırken hareketsiz kalıp Anna'nın uykusunda çıkardığı sesleri dinledim. Mırıldanmaya başladığında daha fazla sarıldım ve onu bungalova kadar taşıyıp taşıyamayacağımı düşündüm. Ahşap bir verandada saatlerce hintkamuşından bir matta yatmak fena değildi ama aynı pozisyon yatakta çok daha iyi olurdu.

Anna yüzü bana dönük bir şekilde uyuyordu. İki kolunu da göğsüne yaklaştırmıştı ve bu yüzden benim de göğsüme dayanmış sayılırdı. Yüzünü boynuma gömdükten sonra pek hareket etmemişti, neredeyse beyninde gücünü tamamen kapatan bir tuşa basılmış gibiydi. Başka biriyle de bu şekilde uyumuş muydu? Elbette uyumuş olmalıydı. Bu düşünce bir kâğıt kesiğı gibi aniden zihnimde belirlediğinde onu bir kenara itmek zorunda kaldım. Benim için onunla olan her şey çok saf ve samimiydi. Hem sohbetimiz hem de seksteki o şeffaflık yeniydi ve bu neredeyse utanç vericiydi. Kendimi kandırıp onun için de aynısının geçerli olduğunu düşünmek istiyordum.

“Düşündüğü duyabiliyorum.” Anna uyukulu bir şekilde boynuma mırıldandı. “Ama paniğe kapılacaksan, bunu daha sonra yapabilir misin? Çok rahatsın.”

Gülümseyerek başının tepesini öptüm. “Paniğe kapılmıyorum. Sadece doğanın uyanmasını dinliyorum.”

Böcekler ve kuşlar uyanıyor, vızıldıyor, ötüyor, her türlü mesafeden birbirlerini çağırıyorlardı. Karanlıkta yaratıkların olduğunu söylediğimde Anna kollarımda kaskatı kesildi. Sonra giysilerimin içine tırmanmaya çalışıyormuş gibi kendini bana bastırıp içeri doğru kıvrıldı. “Ah Tanrım, lütfen vahşi doğadan bahsetme.”

Başımı kaldırıp hemen etrafımıza göz gezdirdim. “Yakınımızda herhangi bir şey varmış gibi görünmüyor.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun!”

“Yine de geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum. Herhangi biri bizi bulmadan bungalova sığılabiliriz.” Özellikle de babam bulmadan... Şu anda onun sesini duymak kadar keyif kaçınıcı bir şey olamazdı.

Anna biraz daha kıpırdandı ama bu kez böceklerden kaçınmaktan ziyade birbirimize sürtünmenin bir yolunu bulmak içindi. “Kalkmak istemiyorum.” Kıpırdanması sürtünmeye dönüştü ve elini aramıza sokup ereksiyonumu kavradı. Uzuvarıma sıcaklık yayıldı, tutkudan başım dönerken öne doğru ilerledim.

Anna boynumu öptü. “Sabah ereksiyonuna bayılıyorum.”

İnledim ama zevkten değildi. “Green, sanırım sana söylemem gerekiyor: *ereksiyon* kelimesi...”

Geri çekilip bana baktı. “‘Ereksiyondan’ hoşlanmıyor musun?”

“Ereksiyonlarım hoşuma gidiyor. Kelimeden pek hoşlanmıyorum.”

“Daha iyi bir seçenek var mı? Sertleşme. Alet. Erekte?”

“Hepsi berbat.”

Kaşları çatıldı. “Kahredici.”

“Madem konusu açıldı, o hâlde ‘azgın’ kelimesini de çöpe atmamız gerektiğini söyleyebilirim.”

“Az önce bu kelimelerin ilişkimizin başlıca öğeleri olmasını garantiLEDİN.”

“Sanırım onları dört gün daha duymaya tahammül edebilirim.” Bunu söyler söylemez ikimiz de sustuk. Çünkü aniden zihnimde bir görüntü belirmişti. Anna’yı Los Angeles’taki evine bıraktığımı ve dikiz aynasında figürünün küçüldüğünü görmüş-tüm. Bu durumun bana hissettirdiği üzüntüden hoşlanmadım.

Anna’nın ne tür bir sessizlik içinde olduğundan emin değildim. Yüzünü boynuma gömüp sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından “İyi,” diye mırıldandı. Ardından elini pantolonumun beline götürdü ve o anda bana dokunmasını her şeyden çok istememe rağmen âni bozduğum için kendimden nefret ettim.

Ufuk çarpıcı bir şekilde parlıyordu, gün doğumunun tembel bir girişi gibiydi ve tahminen saat beşi biraz geçiyor olmalıydı. Babam birazdan kalkıp dolaşmaya başlardı. Anna’nın bana yapmasını istediğim şeye ayıracak kadar vaktimiz yoktu.

Uzanıp yüzünü benimkine doğru çevirirken, “Üç saat uyku için yeterli bir süre değil,” dedim. Onu öpüp dudaklarımı dudaklarına yasladım. “Bungalova dönüp bugün tembellik yapalım.”

“Tembel olmamız mı gerekiyor?” diye sordu Anna.

“Hayır...” İfadesini daha iyi görebilmek için geri çekildiğimde bakışlarındaki sıcaklık tenimi yaktı. “Ama bana o şekilde bakmaya devam edeceksen, yalnız kalmamız gerekiyor.”

Anna esneyip çenemi, yanağımı ve boynumu öptü. Elini tekrar aşağı götürüp pantolonumun üzerinden beni kavradı ve hafifçe sıkarak bana sataştı. “Şu anda yalnızız.”

“Şimdilik.” Boynuma daha rahat ulaşabilmesi için çenemi yukarı kaldırdım ve içten içe tenimde bir iz daha bırakmasını umdum. Dudaklarını hafifçe çenemde gezdirdikten sonra ısırıldı. “Babam gün doğumunda kalkıp her sabah bulunduğumuz yerden dört buçuk metre öteden geçen patikada koşu yapıyor.”

Sözlerim umduğum etkiyi bıraktı. Anna omzumun üzerinden ufuktaki ışık hattına baktı ve homurdanıp isteksizce elini üzerimden çekti. Yavaşça doğruldu, bir palmiyeye sırtını yasladı

ve etrafımızdaki morumsu mavi karanlığa gözlerini kırıştıtarak uykulu bir şekilde baktı.

“Kestirmeden gidelim. Henüz orayı görmedik ama bahçedeki kabin alanından geçiyor, yani ışık olduğuna eminim.”

Başıyla onayladı ve tamamen doğrulup gözlerini ovuşturdu. O elbise üzerindeyken sırtına beğeni dolu uzun bir bakış daha attım. Krem rengi saten kumaş dans etmekten, yürümekten, sevişmekten ve uyumaktan kırıkmış olsa da, pürüzsüz teninin üzerinde hâlâ parlıyordu.

Anna’nın göğsümün sıkışmasına sebep olan kırılgan bir yanı vardı. Kamburunu çıkarıp dizlerini tuttu ve omurgasını esnetince sırtında keskin, küçük noktalar oluştu. Kişiliği çok büyüktü, özgüveni çok sağladı. Fakat dün gece ellerim üzerinde dolaşana kadar, birçok somut açıdan ne kadar narin olduğunu fark etmemiştim. Morumsu karanlıkta arkadan görüntüsü içimde korumacı bir şeyin belirmesine sebep oldu. Neden burada bulunduğunu, tasarımcı kıyafetleri içinde olduğunu, her yemekte aşırı doyurulduğunu, güneşin tadını çıkardığını, evdeki hayatının zor olduğunu ve güçlkle geçindiğini unutmak kolaydı. Bu gezi onun gerçek hayatından biraz uzaklaşması anlamına geliyordu. Los Angeles’a dönünce düşük maaşla çalışan, yiyecek ve ödenmemiş faturaları konusunda sıkıntıları olan, ima ettiği ama asla detaylandırmadığı sorumlulukları olan diğer Anna Green’e dönüşecekti.

Artık parası var, diye hatırlattım kendime. Ona birçok insanın yıllarca kazanamayacağı kadar para ödüyorsun. Ona daha fazlasını verebilirsin. Bir daha para hakkında endişelenmemesini sağlayabilirsin.

Öne doğru eğilip dudaklarımı kürekkemiğine dokundurdum ve omurgasını yarısına kadar öptüm. Ona olan tutkum, çelik gibi ihtiyatla karışıp bir gelgit misali içimde yükseldi. Kolumu karnına dolayıp elimi göğsüne götürdüm ve avucumu kalbinin üzerine koydum.

Kelimeler düşüncelerimde serbest kaldı. *Lütfen bundan sonra iyi ol.* Bu dileği kendim için mi, yoksa onun için mi tuttuğumu

Bilmeden gözlerimi sımsıkı kapattım ve sırtına son bir öpücük kondurdum.

Elini benimkinin üzerine koyarken, "Gidelim mi?" diye sordu Anna. "Bu babanın görmesini istemediğimiz türden bir şeyin başlangıcı gibi geliyor."

Gülerek ayağa kalkıp ona elimi uzattım. Anna esneyip kollarını boynuma doladı. "En güzel gecenin yaşandığı yerden ayrıldığım için üzgünüm."

"Yerde uyuduktan sonra hâlâ böyle mi hissediyorsun?"

"Rahat bir yastığım vardı." Anna geri gelip elimi tuttu ve bungalovumuza doğru yürümeye başladık.

LIAM

Sanırım Anna ve benim birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmemizden ziyade, birdenbire adadaki her şeyi görmezden gelen yeni evliler gibi görünmemizin aileme rol yaptığımızı düşündürmesi daha olasıydı.

Ama yapılacak hiçbir şey yoktu. İki gün boyunca bungalovdan nadiren çıktık. Çıktığımızda bile ona dokunmadan duramadım.

O sabah bungalova döner dönmez giysilerimizden kurtulup nihayet duşa birlikte girdik. Darmadağınık, ıslak öpücükler ve durmak bilmeyen köpüklü eller ikimizi de kışkırttı. Dışarı henüz tamamen aydınlanmamıştı, tüm gün tamamen bizimdi. Ama tüm bunları unutmuş olmalıydık ki kurulanmaya bile vakit ayırmadık. Ellerimi Anna'nın beline koyup onu geri geri yatağa götürdüm ve uzanmasını söyleyip iyi olacağına söz verdim. Ardından bacaklarının arasına girdim, karnını ve kalçalarını hafifçe ısırdım. Önce parmağımla, sonra dilimle ona sataştım ve vücudunun kasılıp dokunuşuma karşılık vermesini izledim. Ona bunu ilk kez yapıyordum ama biçimi tanıdık, tadı hep bildiğim bir şey gibiydi. Kollarımı kalçalarına dolayıp ellerimle dizlerini ayırdım ve kendimi içinde kaybettim. İpeksi teni ve çıkardığı sesler gözümü döndürüyordu. Tırnaklarını saç derimde hissettim, dilime doğru boşalırken onları çılgınca tenime geçiriyordu.

Anna şehvetten sarhoş olarak beni vücuduna doğru çekti ve ya-

takta bizi çevirip üzerime yerleşti. Görünüşe bakılırsa, beni çıldırtmanın her türlü yolunu arıyordu. Tınaklarını göğsümde gezdirdi, dişleriyle boynumu çizdi, boşalacağımı sandığım anda kalçalarını kaldırıp beni kaygan sıcaklığından mahrum bıraktı ve hafifçe sürtünerek sataştı. En sonunda bir barbar gibi üzerine çıkıp bileklerini yatağā sabitledim. Onu nefes nefese ve şaşkın bir hâlde çarşāflara dökülmüş ılık bal gibi bırakana dek çaresiz bir hırsla becerdim.

Nihayet kendimizden geçip uykuya daldık, saatler sonra yorğun ve aç bir şekilde uyandık. Bungalovdan çıkarken neye benzediğimizi umursadığını sanmıyordum, Anna makyajsızdı ve zevkin ışıltısı tenini içinden aydınlatıyordu. Öğle yemeğİ için kafeye kadar kumsal boyunca yanımda yürüdü, kot şortunun açıkta bıraktığı bacakları upuzundu, beyaz renkli sade askılı bluzu kollarının bronzluğunu gözler önüne seriyordu. Elimi arka cebine sokup yürürken avucumu doldurmasının tadını çıkardım.

Bir parça meyveye çatalını batırdığı sırada masanın öteki tarafına uzanmama ya da yemeğini çiğnerken altdudağına dokunmama engel olamadım. Ona biraz daha sokulabilmek, burnumu boynuna bastırabilmek, daha önce birlikte aldığımız duştaki sabunun terimize karışan kokusunu içime çekebilmek için Anna'nın yanındaki sandalyeye geçtiğimde bana güldü. Seks, şeker ve benim gibi kokuyordu.

Elimi Anna'nın bacağına koyup yemeğimi unuttum. Parmak uçlarımda hissettiğim teni saten gibiydi. Onu öpmemin üzerinden üç saat bile geçmediğini, sonrasında ona şehvetle sahip olduğumu ve tutkusunun şu anda ona dokunduğum yerde bacaklarından aşağı süzüldüğünü hatırladım. Dönüp bir öpücükle dudaklarımı esir aldı, ananas tadı aldığım dili benimkinin üzerinde kaydİ. Elini saçımın arasına soktuğunda etrafta kimin olduğunu, bizi kimin izlediğini umursamadım. Ondan başka hiç kimseyi düşünmedim.

"Yatağā dönmene ihtiyacım var," dedim ona. "Ellerin ve dizlerin üzerinde."

Yiyeceklerimizin geri kalanını paket yaptırđık.

Birbirlerinden fiziksel fayda sağlayan işbirlikçilerin neye benzemesi gerektiği hakkında hiç konuşmadık. Hiçbirini doğrudan düşünmedik çünkü artık *hiçbiri* basit gelmiyordu.

Sevişmemizin ertesi gününden itibaren, adada sadece ikimiz kalmıştık sanki. Diğerleri günbatımında gece oyunu için toplanırken, Anna'yla birlikte gözlerden uzak bir koya gidip çınlı çıplak yüzmeyi tercih ettik ve sonunda bir battaniyenin üzerine uzandık. Anna vücudumda aşağı doğru inip dişlerini karnıma sürttü, ayışığında öpücükleri ve diliyle bana sataştı. Ertesi sabah uyanmak için hiç acele etmedik, arkasına kıvrılıp onunla yavaşça seviştiğim sırada ellerim vücudunun sıcak ön kısmında gezindi. Kendimizi toparladıktan sonra, bizi kıyıda birkaç kilometre uzaklıktaki bir resife götürmesi için kiraladığımız özel tekneyle dalış yaptık ve teknede öğle yemeğinin tadını çıkardık. Anna üstsüz güneşlenmek için pruvaya geçtiğinde yanında durup karnına desenler çizdim.

Bungalova tekrar adım attığımızda, saatlerdir aklımdan geçen fanteziyi nihayet uygulayabildim. Anna'nın üstüne çıkıp sızlayan aletimi kabaca okşayarak kızgın güneşin etkisiyle hâlâ sıcak olan göğüslerine boşaldım. Akşam yemeği zamanında, *Jules Verne*'de devasa bir mangrov ağacının dallarıyla gizlenmiş kuytudaki masada yemek yedik. İnsanların bize bakıp bakmadığına dair bir fikrim yoktu, tek bildiğim kimsenin bize katılmaya cesaret edemediği idi.

Birbirimizle konuşabilmemiz için ikinci geceyi de atlatmamız gerekiyordu. Anna'nın bacaklarını etrafıma doladığı, acele etmeden her santimini bana hissettirdiği bungalovumuzdaki o anlardan sonra... Anna'nın sakinleşen, hafif terli vücudunu kollarımın arasında tuttuktan sonra, nihayet gerçekten konuşmaya başladık.

Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Liam?"

“Hımm?” Elimi uzatıp başparmağımla çenesini okşadım.

“Burada ne yapıyoruz?”

“Ne demek istiyorsun?” Son birkaç saattir boğazımdan sadece kaba ve sansürsüz sesler çıktığı için sesim boğuktu.

“Emanet fonundaki yasal boşluk ne?”

Gülümseyip yüzüne düşen dağınık saçını kenara ittim. “Ne zaman soracağını merak ediyordum.”

Anna yan tarafına kıvrıldı ve elini başının altına sokup yastığını düzeltti. “Yüzeysel arkadaşlarmışız gibi davranma kısmını geride bıraktığımızı sanıyorum.”

Buna güldüm. “Öyle mi?”

“Evet.” Kahverengi gözleri yatağa vuran ayışığında parlar-ken bana baktı. Parmağını boynumdan aşağı indirip elini kalbi-
min üzerine koydu.

Elini kaldırıp avucunu öptükten sonra yerine koydum. “Yakında gideceğiz.”

“Biliyorum.”

“Sakıncası yoksa, seninle görüşmeye devam etmek istiyorum.”

Anna güldü. “Böyle söylemek istemediğini biliyorum ama bu *Richard Gere*’in *Özel Bir Kadın*’da her şey berbat olmadan önce söylediği cümlelerin neredeyse aynısı.”

“Bana kalırsa burada gözünden kaçan önemli bir farklılık var.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Emin miyiz?”

Gülerek sırtına uzanıp onu kendime doğru çektim. “Bu her neyse, devam etmek istiyorum.”

“Belki Los Angeles’a uçup bir ara beni yemeğe çıkarabilirsin.”

Ona doğru eğilip dudaklanımı dudaklarına değdirdim ve boğazımdan çıkmak isteyen fevri düşünceyi yutkundum. *Gel ve benimle yaşa.* Bunun aksine, “Ne zaman istersen,” dedim.

Anna geri çekilip acımasızca altdudağını ısırdı. “Pekâlâ.”

Bu kadar kolay bir şekilde içimdeki eski bir duygu yatışmaya başladı.

Derin bir nefes alıp elimi uzattım ve başparmağımı dudağın-

da gezdirerek onu serbest bıraktım. "Büyükbabamla çok yakın olduğumu biliyorsun."

Anna başıyla onayladı. "O en sevdiğin kişiydi."

"Doğru. Ama aynı zamanda... biraz alışılmışın dışında."

"Sadece zenginlerin kullandığı bir başka kelime."

Sırtüstü uzanıp elimi başımın arkasına koydum ve tavana bakarken ona söyleyeceğim şeyleri içimden inceledim. "Aile onun için çok önemliydi."

"Evet. Evime ilk geldiğin gün bundan bahsettin. Görünüşe bakılırsa, orada gömülü daha çok şey var."

Hafifçe güldüm. "Evet."

Anna elini uzatıp parmağının ucunu boğazımda gezdirdi. "Ne gibi?"

"Söz konusu vasiyetler olduğunda, ona istediğini ekleyebilirsin. Dilediğin şartı." Daha fazlasını söylememi beklerken, elini göğüs kemiğimden aşağı indirdi. Elimini onunkinin üzerine koydum.

"Büyükbabam öldüğünde henüz on beş yaşındaydım. Vasiyet okunurken hepimiz oradaydık. Ama özellikle çocuklar için böyle bir durumu tahmin edebilirsin, birçok detay dikkatinden kaçır. Okuma saatler boyunca sürdü. Genel olarak hepimize büyük miktarda para bıraktığını anladım. Evli olmamıza bağlı olduğunu anladım. O sırada büyükbabamın bunu istemesi bana o kadar tuhaf gelmedi. Çocuklar, yetişkinlerin direktiflerini kanun gibi görürler."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Anna kısık sesle.

"Yaklaşık üç sene önce -evimizden taşındıktan sonra- bir vakıf kurdum. Emanete her sene yatan para direkt o fona gidiyor."

"Bir hayır kurumu gibi mi?"

"Sayılır, evet."

"Bekle bir dakika, neden mirasını elinde tutmuyorsun?"

"Senin de söylediğin gibi, bir işim var." Ona sırtıtp devam ettim. "Hem beşinci yıldönümümüz yaklaştığı için hem de emanet fonunun tamamen benim adıma yatırılmasını beklediğim için

avukatımdan vasiyetle ilgili birkaç detayı açıklığa kavuşturmasını istedim. Uygulamada herhangi bir sınırlama olup olmayacağı gibi şeyler.”

“Paranı nasıl harcayacağınla ilgili kuralları mı kastediyorsun?” diye araya girdi.

“Kesinlikle.” Kıpırdayıp yatakta ona doğru döndüm. “Mirası alabilmem için vasiyetin bir evliliği şart koştuğunu ve beş sene dolmadan boşanırsak kalan parayı kaybedeceğim gibi önemli detayların çoğunu biliyorsun.”

Anna kahkaha attı. “Bu çok çılgınca.”

“Bilmediğim ve tahminimce kardeşlerimin hiçbirinin de bilmediği şey şu: Emlak avukatı -bu durumda, büyükbabamın emanetinde tutulan parayı temsil eden şirket- herhangi bir hile ya da sahtekârlık bulursa...”

Anna’nın gözleri kocaman oldu. “Öğrenci konutu edinebilmek için biriyle evlenmek gibi mi?”

Başımınla onayladım. “Evet. Beş senelik süre içinde sahtekârlığa dair herhangi bir kanıt bulurlarsa, o madde vasiyetin yerine getirilmesini hükümsüz kılıyor.”

“Yasal olarak evli olmamıza rağmen mi? Her şeyi kayıp mı edeceksin?”

“Her şeyi kaybederim, evet ama daha fazlası var.” Bir omzundan diğerine geçerek kürekkemiği hattını takip ettim. “Bunun büyükbabamın niyeti olup olmadığını bilmiyorum çünkü o artık yok ve evrakları hazırlayan avukat da vefat etti. Ama görüşe göre, büyükbabam kardeşleri bir araya getirmenin yolunu bulmuş. Sanırım birbirimizi desteklememizi ve sırdaş olmamızı istediği için böyle bir şey düşünmüş. Alex’e karşı her zaman daha nazik olmam, ona anlayış ve empati göstermem için beni teşvik ederdi. Geriye dönüp baktığımda, babamızın aramızı ne kadar açtığını bildiğini görüyorum. Ama yetişkin olarak herhangi birimizin bir diğeriyle ne kadar az şey paylaştığını asla tahmin edemezdi.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Yasal olarak eğer bir evlilik sahte çıkarsa, tüm maddenin hükümsüz kalacağını söylüyorum. Yasal tercümesi sadece bir kardeşin değil, tüm hesap bakiyesinin -neredeyse yarım milyar doların- hayır kurumuna gideceğini ima ediyor.”

Anna bana baktı.

“Biri düşerse,” dedim, “hepimiz düşeriz.”

Her şeyi anladığı ânı fark ettim. Korkudan rengi soldu ve yatakta doğrulurken çarşaf lar beline düştü. “Yakalanırsak Jake’in de miras olasılığını kaybedeceğini mi söylüyorsun? Ve Charlie’nin?”

“Öyle görünüyor.”

“Peki ya Blaire ve Alex? On seneyi aşkın bir süredir evliler.”

“Önemi yok. Para hepimiz için bir hesaba koyuldu. Avukatım ve benim anladığımıza göre, o hesaba erişimimiz kesilecek. En azından o maddedeki ifade mahkemede netlik kazanana kadar kısıtlanacak. Ama kastettiğim koz bu: Babam yönetim kurulu başkanı olarak şirketin başına geçmemi istiyor. Bir koz arıyor. Kardeşlerimin miraslarını bana karşı kullanabileceğini bilseydi, sence bunu yapmaz mıydı?”

“O hâlde baban bunu öğrenirse, canına karşılık onların parası mı olacak?”

Başım la onayladım.

“Kardeşlerinin bilmediğini mi sanıyorsun?”

“Bildiklerini sanmıyorum. Aksi takdirde Alex bunu sabote etmemek için elinden geleni yapardı.”

Anna’nın kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. “Anlamıyorum. Neden onlara söylemiyorsun?”

“O madde sadece birkaç hafta önce açıklığa kavuşturuldu,” dedim omuzlarımı silkerek. “Buraya tek başıma gelebileceğimi sanıyordum. Bir sirke dönüşeceğini düşünmedim. Gerçi annem, babamın bizden şüpheleneceğini ima etti. Vasiyetteki boşluktan babamın haberi olup olmadığını bilmiyorum ama avukatlarının haberi olduğuna eminim. Ya da olacak.”

“Biz buradayken kardeşlerine bunu söylemeye çalışsaydın,

Alex'e yalan söylediğimizi itiraf etmen gerekirdi," dedi Anna anladığını belirtir gibi başıyla onaylayarak.

"Ve Alex avukatlarının bunu doğrulamasını isterdi. Ya da avukatlarının bunu yapması haftalar süreceği için direkt babama gider ve doğruyu söyleyip söylemediğimi sorardı."

Anna, "Siktir," diyerek nefesini verdi.

"Evet."

"Neden bana söylemedin?"

Gözlerimi kapatıp nefesimi verdim. "Durumun önemini bilmeni istemedim. Bu baskı... çok yoğun."

"Tek başına bunun üstesinden gelmene gerek yoktu."

"Birbirimizi doğru düzgün tanı mıyorduk. Ben sadece felakete sebep olmadan tüm olayları atlatmaya çalışıyordum."

Anna tekrar yanıma yerleşti. "Sadece önümüzdeki birkaç günü atlatmamız gerekiyor. Bunu yapabiliriz."

Derin bir nefes aldım. "Yapabiliriz."

"Bu çok büyük bir yük mü, Liam."

"Öyleydi." Bir saniye sonra ona bakıp gülümsedim. "Bana yine Liam dedin."

"Evet."

Birkaç saniye boyunca bakiştikten sonra Anna bana doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Geri çekildiğinde, "Annemi mi, yoksa babana mı daha çok benziyorsun?" diye sordum.

"Kesinlikle babama benziyorum. Annem kısa boylu, mavi gözlü ve sarı saçlı. Saçım aslında kahverengi ve gözlerim de kahverengi." Güldü. "Eskiden gözlerimin onunkiler gibi olmasını isterdim ama şimdi babama çektiğim için mutluyum. O en iyisi."

"Onunla tanışmayı isterim."

Anna başıyla onayladı. "Evet. Bu benim de hoşuma gider. Bence çok iyi anlaşırsınız."

Gülümsedim. Vivi'yle yeniden tanışmak konusunda emin olmadığımı söylemek için ağzımı açtım ama Anna benden önce davranıp düşüncelerimi durdurdu. "Sen taşındıktan birkaç hafta sonra akciğer kanseri teşhisi aldı."

Ona bakabilmek için yan tarafıma döndüm. "Ah, kahretsin. O iyi mi?"

"Akciğer kanseri gitti. Umarım geri dönmemek üzere." Bana zayıf bir şekilde gülümsedi. "Ama aldığı kemoterapinin yan etkilerinden biri akut miyeloid lösemi denen bir hastalık."

Donup kalırken umutsuzluğa kapıldım. "Kanseri iyileşti ama sonucunda lösemi mi oldu?"

Anna başıyla onayladı. "Sen çok fazla endişelenmeden söyleyeyim, prognozu iyi. Öyle olmasaydı asla burada olmazdım. Ama ilk başta bilmiyorduk. Bu tür bir akut myeloid lösemisinin prognozu genellikle iyi olmaz. O yüzden son altı ay... zor geçti." Elini kafasına götürüp bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Onkoloji uzmanı ve hematologu bunu atlatacağını düşünüyorlar. Gerçekten de riskli dönemi atlattığımızı düşünüyorum ama çok zorlu bir süreçti."

"Tahmin bile edemiyorum."

"Aldığım tüm eğitimin Jake'in denizanası acısına daha faydalı olmasını isterdim," dedi Anna gülerek. "Topoizomeraz II inhibitörler, miyelodisplastik sendrom ve doksorubisin hakkında öğreneceğimi sandığımdan çok daha fazlasını biliyorum. Akut myeloid lösemi için onaylanmış çok fazla tedavi yok ama onun içinde -elbette- kemoterapi var ve bu *berbat* bir şey," dedi Anna nefesini sertçe vererek. "Sadece kanser seni öldürmeden onu biraz daha hızlı öldüren bir tür ilaç."

"Anna-"

"Babamın sigortası var fakat sağlık sistemimiz kâbus gibi olduğu için eksik sigortalandı. Ve bildiğin gibi o bir araba tamircisi, kendi dükkânı olmasına rağmen bir emekli maaşı ya da ücretli izne çıkma seçeneği yok."

Bu beni çok etkiledi. Şimdi anlamıştım. Anna'nın *bu* yüzden paraya ihtiyacı vardı. Hem kendi hem de babasının masraflarını karşılayabilmek için zar zor geçiniyordu. Üstelik henüz yirmi beş yaşındaydı.

"Anna, dilediğin zaman benden para isteyebilirdin."

Söylediğime gülünce tok sesi odayı doldurdu. "Senin de be-

"Nim kadar fakir olduğunu sandım." Ellerini çenesinin altına soktu. "Ayrıca artık yeterince param var. Her şeyden sonra senden para almak tuhaf geliyor ama..."

"Hayır. O parayı alacaksın."

"Yalan söylediğimizi keşfetmezlerse."

"Ne olursa olsun, o parayı alacaksın."

Anna gözlerini bana diktikten sonra eline doğru başıyla onayladı. "Pekâlâ. Söz konusu babam olduğunda bencil olabilirim."

"Bu bencilce değil. Bu bir iş anlaşması ve az önce sözlü olarak yeniden gözden geçirildi."

Anna, "Yine de," dediğinde göz göze geldik. "Artık farklı."

Gülme sırası bendeydi. "Sadece bir hafta olduğuna inanamıyorum." Elimini uzatıp başparmağımla yanağını okşadım. "Daha sonra aramızda ne olursa olsun. Demek istediğim, ne olacağını kim bilebilir... Yine de ihtiyaçlarının karşılandığından emin olacağım."

Anna'nın gözleri kocaman açıldı ve başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Benden sorumlu değilsin."

Biliyordum. Söylediği tam olarak doğru olmasa da başımla onayladım. "Ârı yaşayalım, olur mu?"

Anna eğilip beni öptü. "Ârı yaşayalım. Zaten şimdiye kadar en fazla bunu yapabildim," dedi sırtarak. Fakat sonra beni üzerine çıkardığı sırada gülümsemesi hınzır bir hâle büründü. "Birkaç ay sonra nasıl hissettiğimize bakarız."

Başımı eğip ona bakarken, bu manzaradan asla sıkılmayacağımı biliyordum. "Neden birkaç ay sonra?"

"Boşanma seksinin çok ateşli olduğunu duydum." Boynuna doğru hücum ettiğimde neşeyle kıkırdadı.

ANNA

Bu dünyada hoşuma gitmeyen onca ses içinde, sabahın yedisinde çalan alarm en üst sıradaydı. (Tüm gece sevişmemizin, düğün sabahı ailece yenecek kahvaltıya yetişmemize engel olma ihtimaline karşı alarmı kurmuştuk.) (Ve evet. Aksi takdirde kesinlikle uyanamazdık.) Alarm sesinden sonra en sinir bozucu olan ikinci ses ise, son derece akşamdan kalma olan Blaire Weston'ın hindistancevizi suyuna çiğ yumurta kırmasıydı.

Bir mangoyu *Barbie* bebeklere uygun küçücük lokmalar hâlinde kestiği yerden gözlerini ayırmadan, "Blaire," dedi Janet. "Çiğ yumurta yememelisin." Her zamanki Janet Weston şıklığındaydı. Göğüs cebinde *Dior* işlemesi olan açık pembe bir keten takım ve onunla uyumlu sandaletler giymişti.

"Pekâlâ," dedi Alex gözlerini bana çevirerek. "Yanılıyorsam düzelt, müstakbel Dr. Anna. Yumurtaların yüksek miktarda içki mahmurluğuna sebep olan asetaldehiti parçalayan bir amino asit sistein içerdiğini sanıyordum?"

Kahvemi ona doğru kaldırdım. "Aferin." Anlaşılan Liam ve ben Kama Sutra'nın büyük bir bölümünü yeniden yaratırken, ağabeyimiz tıbbi metinleri çalışıyordu.

"Evet, teşekkür ederim, canım," dedi Janet. "Hak ettiği içki mahmurluğundan ziyade, *salmonella* zehirlenmesi geçirip Charlie'nin özel tasarlanmış gelinliğinin üzerine kusmasından endişeleniyorum."

Reagan öğürerek masadan kalkarken GW kıkırdadı ve sesi taklit etmeye başladı. Alex kahvesinden agresif bir yudum aldı.

Liam masanın karşısından gülümseyerek bana baktı. Saçı biraz dağınıktı -dün gecedten sonra onu uysallaştırmanın imkânı yoktu- ve kulağının altında bir başka küçük morluk olduğunu fark edip etmediğinden emin değildim. Göz göze geldiğimizde onun da aynı şeyi düşünüyor olmasını umdum. Bu sabah erken saatlerde saf ve ilahi bir ilhamla ağızımla yaptığım şeyi... Ve orgazm olurken çıkardığı seslere bakılırsa, tabağındaki kusursuz ananas parçasını bana borçluydu.

Liam gülerek çatalını meyvesine batırıp tabağıma koydu.

“Nasıl bildin?” diye sordum şaşkınlıkla.

Liam dirseğini masaya yaslayıp çenesini avucuna koydu. “Çünkü beş dakikadır meyveyi süzüyorsun ve az önce bana gözlerinle yalvaran bir bakış attın.”

Ananas parçasını ağızıma attım ve gülümseyerek çiğnedim. “Teşekkür ederim.”

“Asıl *ben* teşekkür ederim.”

Haklıydım. Kesinlikle ona yaptığım oral seksi düşünüyordu.

Blaire homurdandı. “Bu masadaki feromonlar çok güçlü. Bir *Teen Wolf* hayran kurgusunda yaşamak gibi.” Başını çevirip güçlkle Alex’e bakarken, kocası gözlerini kısarak Liam’ı izliyordu.

“Liam, tatlım, dirseklerini masaya koyma,” diye mırıldandı Janet.

Liam sakince doğrulup dirseğini geri çekti ve kahvaltısına bakarak gülümsemeye devam etti.

Charlie ve Kellan “yeni evli olmamıza altı saat kaldı” diyen bir ışıltıyla yanımıza geldiler. Charlie oturduğu anda, Janet ona doğru eğilip *SAVUNMA SEVİYESİ BİR, DÜĞÜN GÜNÜ HAZIRLIĞI* moduna girdi. Ilık bir okyanus esintisi yazlık elbisemin tiril tiril kollarını uçuşturdu. Blaire perişan bir şekilde berbat içeceğini yudumlarken, saçı bile akşamdan kalmış gibi görünüyordu. Jake bir yandan Nixon’ın kreplerini kesmesine yardım ediyor,

diğer yandan da hindistancevizi şurubunun akçağaç şurubundan daha üstün olduğu konusunda onu bilgilendiriyordu. Alex de küçük GW'nin masaya döktüğü sütü kızgınlıkla siliyordu. Ortama tam bir kaos hakimdi ve stres, böcek spreyi pusu gibi havayı sarmıştı. Ancak tüm bunların... harika bir yanı vardı. Her zaman büyük bir ailenin parçası olmanın nasıl olacağını düşünmüştüm ve şimdi her şeyiyle birlikte bunun tam ortasıdaydım. Vasiyetteki yasal boşluğun tehdidi tepemizde dolaşırken bile, Liam ve ben her şeyin yolunda gideceği konusunda iyimserdik. Birbirimize âşık oluyorduk, hiçbir şeyimiz sahte değildi.

Çenemi avucuma koyup taparcasına onu izleme sırası bendeydi.

Kirpiklerinin arasından bana bakarken, "Başka ananasım kalmadı," diye mırıldandı Liam.

Sırtarak bakışlarına karşılık verdim. Ağzımı açıp duygusal ve kara sevdalı birkaç kelime söylemek üzereydim ki masanın üzerinde duran telefonum günlerdir ilk kez gelen aramayla titredi.

Arayan Mel'di.

Menajerim beni asla öylesine aramazdı.

Serginin açılmış olabileceğini fark edince irkildim. Bunu kafama takmamak bir yana, tamamen *unutmuştum*.

Liam'a gergin bir şekilde gülümsedim ve masadakilerin iznini istedim. Girişin kenarındaki standda duran hostesin yanından geçmeden telefonu yanıtladım.

"Selam."

"Oturuyor musun?" diye sordu Mel. Hattın diğer ucunda gülümsediğini hissedebiliyordum ve bu beni heyecanlandırmıştı.

"Hayır, az önce fırlatma kolunu çekip kendimi bir sandalyeden havaya fırlattım. Neler oluyor, Mel?"

"Tabloların satıldı," dedi.

Kelimeleri kulaklarımın içinde oradan oraya sektikten sonra nihayet durdular. "Hangileri?"

Mel duraksadı. "Hepsi, Anna. Ve her biri *bin dolara* ahçı buldu."

Boş gözlerle kumsala baktım. "Ne?"

"Tabloların satıldı." Mel gülerek tekrarladı. "Üçü de. Kapıldılar." Menajerim ona bir şey söylememi bekliyordu ama tüm kelime dağarcığım beynimdeki trafiğe takılmıştı. "Anna?"

En sonunda kendime gelip her şeyi algıladım. Eserlerim satılmıştı. Anna Green üç tablo satmıştı. Bu benim için bir başlangıç olabilirdi. Seçtiğim ve eğitimini aldığım kariyerde, küçük bile olsa amaca giden bir yol, bir gelecekti. Umut bana hafiflediğimi hissettirdi. "Bu harika, Mel. Aman Tanrım." Restoranın önünde serbest elimle saçımın arasında küçük bir daire çizdim. Yan tarafa baktığımda verandadaki masada oturan Liam'ın boynunu uzatarak beni izlediğini gördüm. Ona gülümsedim, başparmağımı havaya kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim.

Ancak göğsümde kabaran devasa duygulara layık bir adam bana göz kamaştırıcı bir ışıltıyla gülümseyebilirdi. Vay canına, ona iyice tutulmuştum.

"Benden ihtiyacın olan bir şey var mı?" diye sordum.

"Henüz yok. Eve döndüğünde haberleşiriz ama şimdilik sana başka fırsatlar bulmaya koyulacağım. Tebrikler, Anna."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra birkaç saniye telefonumun ekranına şaşkınlıkla baktım.

Ardından avucumdaki telefon tekrar çaldı.

Bu kez arayan Vivi'ydi. Vivi asla aramazdı.

Panik buz gibi göğsüme yayıldı. Bunu hayal edip etmediğimi ya da evrenin gerçekten bu kadar berbat olup olmadığını düşünürken iki-üç kez çalmasına izin verdim. İyi haberi genelde kötü haber izlerdi. Ben burada güneşlenirken, sevişirken, içki içerken babama bir şey olduysa...

"Selam." Aramaya dördüncü çalışta yanıt verdim. "Ne oldu?"

"Acil bir durum yok," dedi Vivi hemen. "Mesajlanm iletilmiyordu ve sana danışmam gereken zamana duyarlı bir şey var."

Restoranın dışındaki bir banka zarafetten yoksun bir şekilde otururken hissettiğim rahatlık başımı döndürdü. Kafamı elime yaslayıp kalbimin yeniden çarpmasını bekledim. "Yüce Tanrım, Vivi."

"Affedersin. Baban iyi. Şu anda satrançta beni yenmekle meşgul."

"Neden senin yerine beni o aramadı?"

"Çünkü o seni benim gibi zorlamaz." Vivi güldü.

"Beni neye zorlayacaksın?"

"Pekâlâ. Baban onkoloji uzmanının evde bir rehabilitasyon bakımını önerdiğinden bahsetti?"

Başımınla onaylarken hâlâ titriyordum. "Evet. Birkaç hafta önce bize emri verdiler ama farklı temsilcilere talepler gönderirken sigortanın bunu onaylamasını bekliyorduk."

"Sigorta bunu onaylamadı," dedi Vivi lafı dolandırmadan. "Mektup dün geldi. Çok yazık çünkü temsilcilerin birinden yanıt aldık ve ellerinde hemen başlayacak biri olduğunu söylüyorlar. Ama ücreti düşük değilmiş."

"Ah." Derin bir nefes aldım. "Demek istediğim, sakıncası yok, değil mi?"

"Öyle söyleyeceğini biliyordum," dedi Vivi. Arka plandan babam seslendi. "Olmaz, Anna. Bunu yapmana izin veremem."

"Baban para hakkında endişeleniyor," dedi Vivi kelimeleri anlamlı bir şekilde telaffuz ederek.

"Eh," dedim. "Az önce üç tablom satıldı."

Bir başka odaya geçiyormuş gibi ayak sesleri duydum. Bir kapı kapandı, ardından arkadaşım fısıldayarak konuştu. "Gerçekten mi? Yoksa babana bu versiyonu söylememi mi istiyorsun?"

"Gerçekten." Yüzümü güneşe çevirip sıcaklığının vücuduma yayıldığını hissettim. Paniğin kalıntısı da içimden akıp gittiğinde sadece hoşnutluk hissettim. "Mel aradı. Babama ücreti karşılayabileceğimi söyle, kesinlikle sorun değil."

Vivi, "Tebrik ederim!" diye bağırdı. Hızlı adımlarla diğer odaya dönüp babama haberi verirken ona kulak kabarttım. Babam önce şaşkınlıkla, sonra da kutlarcasına bağırdı ve ikisi dansa benzer bir şey yaptılar.

Babam dans ediyordu.

"Ona veriyorum," dedi Vivi telefonu babama vermeden önce.

‘Evlat!’ diye bağırdı babam. “Bu harika bir haber!”

‘İnanabiliyor musun?’

‘Kesinlikle inanıyorum. Seninle çok gurur duyuyorum, tatlım.’

Gülümseyerek telefon görüşmesine son verdim ve olduğum yerde durup her şeyi sindirmeyi bekledim. Matematikte berbat-
tım ama yine de hesabı yapabildim. Babamın tüm hastane fatu-
ralarını ve olası tedavi ödemelerini yapsam bile, onu sağlığına
kavuşturmak için iki ay boyunca her gün fizik tedavi almasını
maddi olarak karşılayabilirdim. Çünkü Liam’dan alacağım para
ve tabloların satışından edineceğim gelir vardı.

Bu durum sonsuza kadar sürmeyecekti, paranın böylesine
çabuk erimesi benim için çılgıncaydı ama yeterliydi. İhtiyacımız
olan buydu.

Masaya geri döndüğümde, Ray’ın yeni gelen varlığı bile mutluluğuma gölge düşürmeye yetmedi. Ve bu kalabalığın yanındayken boya fırçası kullanmaktan ziyade, kadvraları parçalamak konusunda daha iyi olmam gerektiği için hayatımda ilk kez bir değil üç tablo sattığımı neşeyle dile getiremedim. Fakat masanın diğer tarafında oturan Liam’a bakarken sevincimi mümkün olduğunca ona iletmeye çalıştım.

“Ne oldu?” diye sordu dudaklarını oynatarak.

“Sonra anlatırım.” Ayağım masanın altından onun bacağını buldu. Liam ayağımı bacaklarının arasına sıkıştırıp bana merak ve sevgiyle baktı. Göz temasında kendimizi kaybettik. Elbette beyninin içinde değildim ama aynı şeyi düşündüğümüze sıradaki üç orgazm üzerine bahse girebilirdim: Bu düğün resepsiyonu sona erdiğinde bacaklarımın arasında tam olarak ne kadar vakit geçireceğini planlıyordu.

Porselene bırakılan çatal sesi girdiğim transtan çıkmamı sağladı. Sabırsızca ağzını bir peçeteyle silen Ray’e baktım. “Şimdi mi iptal ettiler?”

Charlie perişan bir şekilde telefonuna bakıp başıyla onayladı. "Anlaşılan üst katta bir boru patlamış ve tüm mekânı su basmış."

"Herhalde yakınlarda başka bir yer olmalı." Her zaman yatıştırıcı bir rol üstlenen Janet, telefonunu çıkararak araştırmaya başladı.

Ray omzunun üzerinden bakıp telefonu karısının elinden kaptı. "Neden kiralık yerlere bakıyorsun?"

"Çünkü sadece iki hafta kaldı, Raymond. Bu sadece bir balayı."

"Bu onun tek balayı ve aynı şey yaşanabilir. Sana söylemiştim, kiralamak asla işe yaramaz." Öne doğru eğilip Charlie'ye baktı. "Satın alırsak, ikiniz orayı kullanır mısınız?"

Charlie ve Kellan birbirlerine sırtttılar. "*Elbette!*" dedi Charlie ahenkli bir sesle.

Etrafıma bakıp neler olduğunu çözmeye çalıştım. Gerçekten ev almaktan mı söz ediyorlardı? Liam kendi küçük dünyasında, kaşlarını çatarak omzumun ardında kıyıya vuran köpüklü dalgalara bakıyordu. Blaire bana doğru yaklaştı, ketonla ısınmış ekşi nefesinin yanağıma vurduğunu hissettim. "Doğru duydun. Ray, Charlie'nin balayı için bir ev almalarını öneriyor."

Nefes borumda hızla şişen *bu da ne böyle* tıpasını yutkundum.

Ray küstah bir kararlılıkla telefonu masaya çarptı. "Tamamdır."

"Ray," dedi Janet kısık sesle.

"Ne?" dedi Ray. Garsonlardan birine işaret edip boş kadehini göstererek parmaklarını şıklattı. "Bir düğün hediyesine ihtiyaçları vardı. Onlara bir düğün hediyesi verdim."

"Zaten bir düğün hediyesi aldılar, tatlım." Janet ona anlamlı bir bakış attı.

"Ne?" diye sordu Ray bıkkınlıkla. "Zihnini okuyamıyorum."

"Onlara çoktan aldığımız evi kastediyorum?"

Ray tekrar parmaklarını şıklattı. "Newport Kıyısı'ndaki ev. Elbette. Ama bu farklı. Bu bir tatil yatırımı. Burada kimse çalışıyor gibi görünmüyor, o yüzden gidip bir içki bulacağım." Ayağa

kalkıp Charlie'nin başının tepesini öptü. "Terry'nin halletmesini sağlayacağım, böylece sizin için hazır olur."

Gözlerimi kırıştırdım. Emanet belgeleri ve benzeri şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bir günde ev alınmadığını biliyordum. "Yarın balayına gidecekler, değil mi?" diye sordum.

Kimse bana aldırmadı. Ray gitmek için arkasını dönerken bir tepsi mimosa taşıyan bir kadına çarptı. Kadehler havada süzülüp rengârenk bir kaos eşliğinde verandaya saçıldılar. Biri Janet'ın kucağına düşerken, Ray de portakal suyu ve şampanyayla ıslandı.

"Kör müsün?" diye kükredi Ray. Garson kadın Janet'ın yanında dizlerinin üzerine çöküp *Dior* takımının kucağındaki turuncu göleti silmek için telaşla bir peçete aldı. Garsonlar, süpürgeler ve paspaslarla koşturup kırık cam parçalarını süpürerek yeri temizlediler.

"Alo?" diye bağırdı Ray ellerini havaya kaldırıp. "Bana havlu getirecek kimse yok mu?"

Charlie ve Kellan yanına koşup ona peçetelerini verirken, bir başka garson havluyla geldi. Ray onu adamın elinden kapıp cebinin üzerine kurumsal bir golf turnuvasının logosunun işlenmiş olduğu gömleğini sildi. Gözleri bulanık bir su birikintisi renginde ve derinliğindeydi. Janet'ı kurulamaya çalışan garsona dik dik baktı.

"Ah.... bırak artık," diye bağırdı Janet. Ardından kalkıp huşuyla restorandan çıktı.

Garson yavaşça ayağa kalkıp Ray'e doğru döndü. "Efendim, çok üzgünüm-"

"Adın ne senin?" diye bağırdı Ray buz gibi bir sesle.

"Thuy."

"Thuy... Söyleyeceklerimi duymak mı istersin, yoksa bana müdürünü mü getirmeyi tercih edersin?"

Boynu kıpkırmızı olup çenesi titremeye başlayan Thuy hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı. Etrafıma göz gezdirirken Alex, Charlie, Jake ve Kellan'ın kahvaltılarına döndüklerini gördüm.

Blaire sandalyesine yaslanmıştı, çenesi kaskatıydı ve uzaktaki bir noktaya bakıyordu. Liam'a baktım, hiddetle gözlerini babasına dikmişti. "Baba," dedi sakın bir şekilde. "Kadına *sen* çarptın."

Ray umursamazca elini salladı. "Boş ver."

Reagan benimle göz göze gelirken, paniğe kapılmış gibi görünüyordu. Bu onun için sadece utanç verici olmakla kalmıyordu, muhtemelen dehşet vericiydi. *Sorun yok*, dercesine dudaklarını oynattım ve içini rahatlatacak bir şekilde gülümsedim.

Ama yalan söylemiştim. Bir sorun vardı. Müdür dışarı çıktı ve Ray'ın o zavallı kadının ona ve ailesine yaptığı saygısızlıkları kısık sesle anlatmasını dinledikten sonra elini sıktı. "Ben hallederim."

Ray sandalyesine oturdu ve peçetesini kaldırıp kucağına serdikten sonra hiçbir şey olmamış gibi çatalını aldı.

"Bana o kadını kovdurmadığını söyle," dedi Liam.

Ray hareketsizleşti, üzerinde havyar olan bir parça poşe yumurta önündeki çatalda duruyordu. "Onun gibi birinin *Michelin* yıldızlı bir restoranda çalışması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Belki tek yıldızlı bir restoranda çalışabilir ama iki yıldız kesinlikle olmaz." Jake alaycı bir ciddiyetle şaka yaparken, Charlie ve Kellan kibarca güldüler.

Ama Liam pes etmedi. "Ona *sen* çarptın, baba."

"Bu düğüne ne kadar para harcadığımdan haberin var mı?"

Blaire ayağa kalktı ve peçetesini masaya bırakıp uzaklaşmadan önce başıyla Reagan'a onu takip etmesini işaret etti. Ray bunun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Etrafımızdaki diğer üç Weston kardeş ve Kellan hiçbir şeyi duymuyormuş gibi yaparak sessizce yemeklerini yediler. Sadece üç küçük oğlan şaşkınlıkla etraflarına bakıp olan biteni anlamaya çalışıyorlardı.

Onlar için yüksek sesle konuştum. "Ne kadar para harcıyor olursan ol, bir garsona o şekilde davranman için yeterli değil."

Ray buz gibi bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. "O hizmet sektöründe," dedi Ray ruhsuzca. "Görünmez olmak onun işi."

Liam sertçe araya girdi. "Baba."

Ray birkaç saniye daha bana dik dik bakmaya devam etti. Ardından yavaşça gözlerini kırptırarak Liam'a döndü. "Ellis'e bugün resepsiyonda biraz zaman ayırmana ihtiyacım var."

Söyleyeceğini söylemişti: *Anna, sen de görünmez olmalısın.*

Alex, "Ellis Sikora mı?" diye sordu Liam ve Ray sessizce birbirlerine bakarken. "*Forbes*'dan mı?"

Burnumdan derin bir nefes alıp dikkatimi tabağıma verdim. Kalbim sanki göğsümde kediler kavga ediyormuş gibi vahşice çarpıyordu. Gözümün ucuyla Liam'ın tabağının her iki yanında yumruklarını sıkıldığını gördüm.

Bana bakmak için döndüğünde bunu hissettim ve bakışlarına karşılık verdim. Gözlerinde hissettiğim dehşeti görünce içim rahatladı. Bu sabah çok güzel geçmişti: Farklı pozisyonlarda seks, kusursuz ananas dilimleri, gülümseyen viski rengi gözler, iyi bir haber, sonra çok daha iyi bir haber... Ama şimdi gerçek, bir kova dolusu buzlu su gibi yüzüme çarptı. Bu ailenin dinamikleri ilginç ya da harika değildi. Aralarında birkaç sıkıntılı tipin olduğu sevimli bir grup da değildi. Bu aile *iğrençti*. Liam bana üç sene boyunca iki işte çalışsam bile kazanamayacağım bir para ödeyecekti. Fakat babamın tıbbi masrafları düşünüldüğünde, verdiği para bana yılın geri kalanında bile yetmeyecekti. Ama karşımdaki pislikler bu sırada balayı için bir ev satın alıyor, Ray bedavaya aldığı tişörtün üzerine sırf mimosaları döktüğü için bir garsonu kovduruyordu. İçimden kolumu masanın üzerinde gezdirip tüm şık kristalleri ve porselenleri yere saçmak geldi.

Peçetemi tabağıma bırakıp ayağa kalktım. Tek kelime etmeden Liam da ayı şeyi yaptı ve birlikte restorandan dışarı çıktık.

LIAM

Anna'nın adımları o kadar uzundu ki, restoranın merdivenlerini aşp kumsala doğru inerken ona yetişmek için koşmam gerekti. Sahile vardığında bileğini tuttum ama onu yavaşlatmak ya da geri döndürmek için değildi. Buna cesaret edemezdim. Elimi kolundan birkaç santimetre aşağı kaydırıp parmaklarımı onun kilere kenetledim.

El ele kumda yürümek tuhaftı ama ikimiz de elimizi gevşetmedik. Açıkçası... midem bulanıyordu. Ebeveynlerimin her şeye hakları olduğunu hissetmelerinden, Alex, Jake ve Charlie'nin seslerini çıkarmadan oturmalarından tiksiniştim. Çocukların karşısında olan küstah ayrıcalıklardan bıkmıştım. Artık bu ailenin bir parçası olmaktan usanmıştım.

Ve bunun Anna için çok fazla olmasından endişeleniyordum. Berbat bir şeyle yakından ilişkili olduğumu düşünmesi beni korkutuyordu. Ona baktığımda burun deliklerinin genişlediğini, çenesinin kasıldığını ve gözyaşlarını tutmakta zorlanıyormuş gibi yutkunduğunu gördüm.

"Neredeyse bitti," dedim ona. "Yakında eve döneceğiz."

"Dışarıda parasız oldukları için yiyecek ya da reçeteli ilaçlarını almak arasında seçim yapmak zorunda kalan insanlar var. Ve senin ailen sırf kiraladıkları balayı evinde boru patladığı için koskoca bir ev satın alıyor. Bu iğrenç," dedi Anna nefes nefese. Ağlamaya karşı verdiği savaşı kaybettiğini görmemem için bakışlarını kaçırdı.

“Öyle. Seni buraya getirdiğim için çok üzgünüm.”

“Ben değilim. Yoksa... üzgün müyüm?” Anna öksürür gibi gülüp serbest eliyle burnunu sildi. “Bu olaydan sonra ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyorum. Seninle tekrar görüşmek istiyorum. Aramızdaki her neyse onu istiyorum. Buraya gelmeseydik, buna sahip olmazdık. Dürüst olmak gerekirse, masalsı yanının tadını çıkardım. Bu tecrübeye dair her şey baştan çıkarıcı. Ada, yiyecekler, partiler, spa merkezi, giysiler. Ama buna değer mi?” Başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Burada belki de tutunmamam gereken masumiyetimi kısmen kaybettiğimi hissettim ama bu beni saf yapsa da, onu özleyeceğim. Keşke bu tür korkunç zengin insanların *aslında* olmadıklarına, babam ve benim gibi insanları küçümsemediklerine inanabilsem. Annemle çok iyi anlaşırlardı.”

Bu durum göğsüme tüm ağırlığıyla oturdu. “Özür dilerim.”

Anna bungalova doğru dönmek yerine elimi bırakıp direkt suya doğru yürüdü ve hafif dalgalar dizlerine ulaşana kadar birkaç metre boyunca ilerledi. Yalnız kalmaya ihtiyacı olup olmadığından emin değildim. Tekrar konuştuğunda sesi çok kısık olduğu için su ayaklarımı biraz geçene dek onu takip etmem gerekti.

“Ne dedin?”

“Tablolarım satıldı,” dedi.

Uzuvlarıma sıcaklık yayıldı. *Vay canına*. Masadan kalkıp uzaklaşmasına sebep olan telefonun bununla ilgisi olup olmadığını merak etmiştim. “Anna... Yaşasın!”

“Sergideki üç tablo da satılmış.”

Neşesi çok belliydi. Başka bir zaman olsaydı onu havaya kaldırıp kollarımda döndürür, herhangi bir bakirenin kurban edilmesine gerek olmadığını söyleyerek takılırdım. “Bu resmen *harika*.”

“Evet.”

Tepemizde bir martı ciyaktı ama Anna’nın tekdüze ve yenilgiye uğramış gibi gelen ses tonunu duyunca, yüzüne daha iyi bakabilmek için yaklaştım. “Mutlu görünmüyorsun.”

“Mutluyum. Çok sevindim.” Koyu kahverengi gözlerini bana çevirdi. “Ama can sıkıcı, demek istediğimi anladın mı? Birkaç

bin dolar için zafer kazanmış gibi hissetmek. Kahvaltıdaki şampanyanın fiyatı bile muhtemelen bundan daha yüksekti.”

Başımı iki yana salladım. “Amaç bu değil.” Anna’nın önüne geçip yüzünü ellerimin arasına aldım. “Tabloların-”

“Hayır, hayır, yanlış anlama. Çok mutluyum. Bunun benim için anlamı büyük. Sadece bir başlangıç olsa da, bu harika. Dünyadaki gelir seviyesinde korkunç uçurumlar olduğunu bilmeyecek kadar saf değilim ama bu gerçeğe hiç bu kadar doğrudan yüzleşmemiştim. Üç senedir hiçbir şeyden emin olamamak ve tüm o hastane faturaları benim için çok zor oldu...” Yutkunurken başını iki yana salladı ve bana güçsüzce gülümsedi. “Sadece birkaç dakikalığına dağılmaya ihtiyacım var.”

Başımla onaylayıp eğildim ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Ardından gözlerinin içine bakabilmek için biraz geri çekildim. O anda, adada bizden başka kimse yoktu. Acaba Anna da bunu hissediyor muydu? Onu buradan uzaklara götürmek istiyordum. “Dağılmaya dilediğin kadar vakit ayırabilirsin.”

“Bugünkü düğünün gerçekten tadını çıkarmak istiyorum,” dedi yüzünü silip kendisini toparlamaya çalışırken. “Buraya yapmak için geldiğimiz şeyi bitirmek istiyorum. Bu muhteşem adanın güzelliğini içime çekmek istiyorum. Bazen zor olsa bile harika olan hayatıma dönmeden önce bana sunabileceği diğer her şeyin tadını çıkarmak istiyorum.”

Onu tekrar öptüm. “Bu harika bir amaç. Neredeyse işimiz bitti. Bungalovda dinlenmeye gidelim. Sonra üzerimizi değiştirip düğüne katılır ve mümkün olduğunca erken çıkarız. Yarın öğleden sonra eve döneceğiz. Bu güzel adadan ayrılıp berbat ailemi geride bırakacağız.”

Anna ellerimin arasındaki başıyla onaylayıp beni öpmek için hareketlendi. “Bu adaya tapıyorum. Kargaşadan nefret ediyorum. Ama senden gerçekten çok hoşlanıyorum.”

Dudaklarına doğru gülümsedim. “Ben de senden gerçekten çok hoşlanıyorum.”

Düğüne gitmeden önceki son birkaç dakikada manzaranın tadını çıkarmak istediğim için verandaya çıktım. Ailem her ne kadar utanç verici olsa da ada tam bir cennetti ve Anna'yla birlikte burada olmak hayatım boyunca edindiğim en güzel tecrübelerden biriydi. Kahvaltıdan sonra birkaç saat boyunca kestirmiştik. Ardından tembelce uyanmış, sevişmiş ve duş almıştık. Ancak bugünkü ana etkinliğe yaklaşırken keyfimiz yine kaçmaya başlamıştı. Mutlu olmam gerektiğini biliyordum, ne de olsa bu kız kardeşimin düğünüydü. Fakat çoğunlukla bir an önce bitmesini diliyordum. Anna'nın ayak seslerinin yaklaştığını duyunca, aklımdan geçen ilk düşüncem hazırlanmasının çok uzun sürmediği idi. İkinci düşüncem ise buna memnun olduğumdu, bugünü bir formalite olarak görmesi gerekirdi.

Üçüncü düşüncem de... açıkçası henüz yoktu. Çünkü dönüp ona baktığımda tamamen beynim boşaldı, tüm vücudum alev aldı.

Anna müstehcen düşüncelere kapılmama sebep olan mini elbiseler, incecik ipek gece elbiseleri ve dekolteli gece elbiseleri giymişti. Ama bu elbise onlara hiç benzemiyordu. Diğer kadınlar muhtemelen dikkat çekmeyen, kumsala uygun dantel elbiseler ve gösterişsiz şifonlar giyecekti. Anna'nın elbisesi ise göze çarpıyordu. Tek omuzdan askılı ipek elbisesi hafif pileliydi ve tepesindeki parlak camgöbeği önce maviye, sonra da mora dönüşüyordu. Pembe ve turuncu tiril tiril bir etek hâlini aldıktan sonra parlak ve ateşli bir kırmızıyla son buluyordu.

Çekinmeyin, bakın, diyordu. İyi bakın.

Nutkum tutulmuş bir şekilde yaklaşıp omuzlarını tuttum ve ellerimi uzun, yumuşak kollarından aşağı indirdim. Ardından eğilip çıplak omzunu öptüm. Gözlerimi kapattığımda bir anlığına başım döndü. Hissettiklerimi hissetmek için çok erkendi ama yine de onlara kapılmama izin verdim. Çünkü bu değerli kadını buradan bir an önce götürmek için kararlılığımı sağlamlaştırıyorlardı.

Ailemin ne kadar parası olduğunu biliyordum. Soyut terimlerle ifade etmek gerekirse, en azından milyarlarca dolarları olduğunu biliyordum. Alex'e on sekizinci yaşında bir *Lamborghini Gallardo* verilmişti. Charlie'ye de diş perisi bir Frizyen atı getirmişti. Hatta düğün hediyesi olarak iki koca ev almıştı. Ve Anna'ya yalan söylemesi için gözümü bile kırpmadan yüz bin dolar ödeme-yi kabul etmiştim.

Saçmalığın farkındaydım. Bazen sadece teoride olsa bile bunu görebiliyordum.

Ama bu düğünün ölçeği benim için bile inanılmazdı. Siyah kumlu koya giden patika boyunca her ağaçta inciler, kristaller ve yanıp sönen küçük ışıklar asılıydı. Mangrov ağaçlarının dallarındaki narin cam avizeler, okyanusun ritmine göre sallanıyordı. Bambu demetleri ve gür yeşillik katmanları her sandalyeyi süslüyordu. Sütunlar beyaz kral protea, krem rengi güller ve orkidelerle dolup taşan vazolarla kaplıydı, ağızlarından daha fazla ısıltılı kristal tutamları dökülüyordu.

Ve bir koridor vardı, gül yaprakları ya da dallarla sınırları belirlenmiş bir şey değildi. Kara kumların arasına bembeyaz mermerden bir uzantı özenle yerleştirilmişti. Kenarlarına titreyen mumlar diziliydi ve koyun kıyısına vuran dalgalara bakan bir mihrap görevi gören yüksek ve yuvarlak sahneye çıkan üç geniş basamakla son buluyordu. Misafirler seremoni sırasında katlanır sandalyelere oturmayacaklardı, püsküllü keten kumaşla kaplı yivli ahşap çerçeveli klasik koltuklar sıra sıra dizilmişti. Kuma yerleştirilen bir dizi yaldızlı antika ayna ışıltılı manzarayı bize yansıtıyordu.

İnsanların arasma karışmayı istemediğimiz için oraya varmayı mümkün olduğunca geciktirdik. Ama vardığımız anda, Jake çadırın içinden telaşla bana el salladı. Anna'nın elini sıktım ve sağdıçlara katılmak için yanından ayrılmadan önce yüzünü kontrol ettim.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Çenesini kaldırıp başıyla onayladı ama gözlerinde kendi şüp-

hemi gördüm. Bu çok fazlaydı. Düğünlerin şenlikli ve ihtişamlı olması gerekiyordu ama bu tam anlamıyla acayıptı.

Anna en ön sırada Blaire'in yanına oturana kadar bekledikten sonra yanından ayrıldım.

O görüş alanımdan çıktığı anda her şeyi bir an önce halletmek istediğim için bir tür transa girdim. Evet, güzeldi. Hatta bu muhtemelen en güzel düğünlerden biriydi. Ama bu sabahki dramın ardından Leighlerden biri koluma girmiş bir şekilde koridorda yürürken tüm bunların tadını çıkarmak zordu. Elbette, bunu izleyen kusursuz anlar olmuştu. Örneğin orkestra çalmaya başlayınca Linc, Nix ve GW'nin küçük takım elbiseleriyle koridorda yürümeleri gibi. Ya da GW'nin yoldan çıkıp Anna'nın kucağına oturmaya karar verdiğinde toplanan misafirlerin çıkardığı sevgi dolu sesler gibi. Ya da çok güzel ve yetişkin görünen Reagan'ın bir sepet dolusu gül yaprağıyla ufaklıkları izlemesi gibi. (Tek başına yürümek konusunda çok tedirgindi. Ama Anna, Reagan'ın ıslıl ıslıl ve çenesi yukarıda, kendinden emin bir portresini çizmişti. Reagan kahramanına taparcasma Anna'ya bakmıştı. Mihraba ulaştığında o çizimin sepetinin dibinde olduğunu görmüştüm.)

Ve elbette Charlie'yi gelinliğiyle görmek beni oldukça etkilemişti. Boğazımı tıkayan, içgüdüsel bir şeydi ve şimdiye kadar hayatımın en acı-tatlı ânıydı. Yanındaki babam küstah ve tam bir pislik gibi duruyordu fakat küçük kız kardeşim görülmeye değerdi, onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Charlie yaklaşırken gözlerimi en ön sırada Blaire'in yanında oturan Anna'ya çevirdim. İki kadın el ele tutuşarak Charlie'nin koridorda Kellan'a doğru ilerlemesini izliyorlardı. Anna'nın pembe saçları okyanusta çok fazla vakit geçirmekten solmuştu ve koridora saçılan çiçekler gibi geride hafif bir renk kalmıştı.

Mihrapta erkek kardeşlerimin arasındaydım. Kız kardeşim sahneye doğru basamakları dikkatle çıkıyordu ama gözlerimi Anna'ya bakmaktan alıkoyamıyordum. Özlemim pekişip bir farkındalığa dönüştüğünü hissettim: Evliliğimizin gerçek olmasını

istiyordum. Öğrenci konutu edinmek için onunla evlenmek hayatım boyunca yaptığım en düşüncesizce şeydi ama aynı zamanda başıma gelen en iyi şey olmuştu.

Günbatımı tenini altın rengine boyarken göz göze geldik. Anna gülümsedi, gözyaşlarına rağmen güldü ve tam o anda anladım. Ona yanıma taşınmasını teklif edecektim. Gerekirse babasının da yakınımızda bir yere taşınmasını sağlayacaktım. Hayatımızın geri kalanı boyunca tüm gün resim yapabilirdi. Sonsuzluğun bu versiyonuna kendimi öylesine kaptırmıştım ki seyirciler alkışlamaya başlayınca irkildim. Kellan öne çıkıp Charlie'nin rüzgârda uçan duvağını kaldırdı ve onu saygıyla öptü.

Bunu standart düğün kargaşası izledi. Çarpıcı gökyüzünü arkamıza alıp fotoğraflar çektik, şampanya kadehleri elden ele dolaştı ve sanki dokuz gündür hep birlikte adada değilmişiz gibi herkes yeniden selamlaştı. Parti tepemizdeki ayın ve yıldızların görülebildiği incecik bir çadıra geçti. Pop şarkılarının hafif versiyonlarını çalan orkestra kıyıya vuran dalgaların ön plana çıkmasına izin veriyordu. Her şeyi mumların ışığı ve tepemizdeki avizeler aydınlatıyordu. Beyaz şeker hamuruyla pürüzsüzleştirilmiş, altın yaprak ve asimetrik bir şekilde dizilmiş şekerlemeli orkide demetiyle süslü altı katlı bir kek içeri getirildi. Misafirler toplanıp domuz pastırması ve biberli karamelize edilmiş incirlerin, kızarmış istiridyelerin ve havyarla süslü ekşi kremalı turtaların tadına baktılar. Bol bol şampanya içip etkinliğin ihtişamından bahsettiler ancak ben hiçbirisiyle ilgilenmiyordum. Anna Green kollarımın arasındaydı.

Tam bir sersem âşığa benzediğime emindim ama gerçekten umurumda değildi. Yıllar önce tek bir koridor uzağımdayken bu harika kadını nasıl fark edememiştim?

"Düğün güzeldi," dedi Anna bana bakarak. Saçının yarısını geride toplamıştı, saçları, denizden gelen tuzlu esinti yüzünden dalgalıydı. Nemden teni ısınmış, iki kadeh şampanyanın ardından yanakları kızarmıştı. "Ve saçmaydı."

"Kesinlikle katılıyorum."

“Biliyor musun, geline dikkat etmen gerekiyordu.”

“O hâlde, o elbiseyi giymemeliydin.”

Anna gülüp parmaklarını ensemdeki saçlarımın arasına soktu. “Sanırım bu elbise Vivi’nin bavuluma koyduğu en ucuz şey olmalı. Yine de en sevdiğim.”

“Sebebini görebiliyorum. Günbatımına benziyorsun.”

Göğsüm sabırsız ve talepkâr duygularla kabardı. Ona şimdi evime taşınmasını teklif etmeliydim. Anıydı, çılgıncaydı ama doğruydı.

“Anna.”

Gözlerini bana dikti. “Hımm?”

Kalp atışım hızlandı. Gergin olduğum için değil, hazır olduğum içindi. “Sormak istediğim bir şey var-”

“Bay Weston? Affedersin, Liam?”

İkimiz de sol tarafımdan gelen sese doğru döndük. Ellis’ti.

Anna ve ben biraz birbirimizden uzaklaştık. “Ah. Ellis. Bu Anna. Karım. Anna, bu *Forbes*’dan Ellis Sikora.”

Anna’nın suratının asılması dikkatimden kaçmamıştı. Ben de gerçekliğin gecemizi tatsızca işgal ettiğini hissediyordum. “Merhaba.”

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedi Ellis ama yine de yanımızdan gitmedi. O yüzden boş bir özürdü.

Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

“Az önce babanla konuştum.” Ellis önce bana, sonra Anna’ya baktı. Ardından tekrar bana döndü. “Anladığım kadarıyla, sizi tebrik etmem gerekiyor.”

Çılgınca olsa da, aklıma gelen ilk düşünce Anna’ya evime taşınmasını teklif edeceğimi bilmesiydi.

“Tebrik mi?” diye sordum.

“Baban emekli olmadan önceki üç senelik geçiş sürecine başlayacağından bahsetti. Ve senin şirkete katılıp en sonunda yönetim kurulu başkanlığını devralacağını söyledi.”

Anna’nın dikkatini kızgın bir demir çubuk gibi yüzümün yan tarafında hissettim.

“Bunları o mu söyledi?” diye sordum.

Ellis başıyla onayladı. “Bu alışılmadık. Ama eğitiminin ve özellikle de kurumsal mikrokültürlere odaklanmanın Weston’ın ihtiyacı olan şey olduğunu düşünüyorum. Modern bir işgücüne doğru atılmış olumlu bir adım. Bunu derinlemesine ele almayı, liderliğinin altında çalışan katılımını artırmayı ve kurumsal kültürü şekillendirmeyi nasıl planladığını dinlemek istiyorum. Önümüzdeki birkaç ay içinde geçiş yapmayı planlıyor musun?”

Babamı görmek için ortama bir bakış attım. Etrafı yalakalarıyla sarılı bir şekilde çadırın diğer ucunda duruyordu ama onu gördüğüm anda göz göze geldik. İzliyor, bekliyordu. Hafifçe gülümseyerek kadehini bana kaldırdı.

“Bir plan hakkında konuşmadık,” dedikten sonra boğazımı temizledim. “Burada göz ardı ettiğimiz çok fazla adım var.”

“Baban yönetim kurulunun sorun çıkarmayacağı konusunda emin,” dedi Ellis. “Neden utangaç davrandığını anlıyorum. Bu tür bir şeyin erkenden duyulmasına izin veremeyiz, değil mi?”

Anna’ya göz attım. O da benim kadar sinirli görünüyordu.

“Büyükbabam tanırdım,” dedi Ellis dikkatimi tekrar kendisine çekerek. “Seni dümenin başında görmek onu gururlandırır, Liam.”

Bu bana atılmış bir hançer gibiydi. Yutkundum. Sonra öfke ve üzüntü engelinden kurtulmak için tekrar yutkundum. “Doğru.”

“Seninle konuşmayı çok isterim, geri döndüğümüzde belki özel bir röportaj için plan yapabiliriz.”

“Özel?”

“Evet. Baban ve ben *Forbes*’un özel bir röportaj yayınlaması konusunda anlaştık. Yarın sabah sana uyar mı?” diye sordu içtenlikle gülümseyerek.

Uyuştum. “Yarın...”

“Tekrar tebrikler, Liam.” Omzuma hafifçe vuran Ellis, Anna’yı selamladıktan sonra dansa dönmemiz için yanımızdan ayrıldı.

Anna beni dans pistinden uzaklaştırdı ve elini boynuma koydu. “Hey, tatlım?” Boş gözlerle ona baktım. “İyi misin?” diye

sardı gözlerimin içine bakarak. Orada ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu berbat bir durumdu. Ellis'in beni biraz sorgulamasına izin vermek başka, şirketin başına geçmeyi düşünmek bambaşka şeylerdi. Bu resmen bir duyuruydu. Şu anda mesajı tersine çevirmek şirket için aleni bir kâbus olurdu.

"Kahretsin." Her şeyi idrak ederken başımı kaldırıp baktım ve başka birini aramaya başladım. "*Kahretsin.*"

Ama o çoktan bana doğru ilerlemeye başlamıştı. Gözlerim bana yaklaşan Alex'e kenetlendi, dans pistinde ilerlerken gözlerinden ateş saçıyordu. Jake ona yetişmek için hızlı adımlar attı. "Alex," dedi. "Yavaş ol."

"Liam." Alex yanıma ulaşarak Anna'yı kabaca kenara ittiğinde *Weston Foods*, babam ve *Forbes*'un yazabileceği şeylere dair tüm düşünceler kızgın bir öfke baloncuğu gibi göğsümde patlayıp önemini yitirdi.

"Hey." Sesim bir bıçağın sırtı kadar keskindi. Alex'i geriye doğru itince tökezledi. "Burada neler olduğunu bilmiyorum ama ona bir daha elini sürersen, yumruğum çenenle buluşacak."

Alex buna aldırmayıp burnumun dibine girdi. "Burada neler olduğunu bilmiyor musun? Gerçekten mi, *kardeşim*?"

"Bunu istemiyorum," dedim kısık ve öfkeli bir sesle. Korumacı bir şekilde Anna'yı arkama geçirdim. "Babama o işle ya da şirketteki herhangi bir pozisyonla ilgilenmediğimi yüz kez söyledim."

"Öyle söyledin," dedi Alex kıpkırmızı bir yüzle. "Ama işte buradayız."

"Yapma, dostum," dedi Jake yalvarırcasına, Alex'i geri çekmek için kolunu tutup çekti. "Hadi dışarı çıkalım."

Alex, Jake'in elinden kurtuldu. "Burası gayet iyi."

Tam anlamıyla ilgi odağı değildik ama görünmez de sayılmazdık. Alex'in insanların arasından hızla yürümesi bazılarının dikkatini çekmişti. Onu şiddetle göğsünden itmeme ise iyice odak olmamızı sağlamıştı.

"Alex," dedim sakinleşmek için nefes alarak. "Burada hiç kimse kuyunu kazmaya çalışmıyor."

"Öyleyse neden kahrolası aletin kışımına girmiş bir şekilde burada duruyorum?"

"Vay canına, çok açık saçık," dedi Anna aramıza girerek. Bir eli ni benim göğsüme, diğerini de Alex'inkine koydu. "Pekâlâ. Herkes nefes alsın. Bunun büyük bir haber olduğunu biliyorum. Gerçekten öyle. Ama bu gece de önemli. Kız kardeşinizin düğünündeyiz." Sırayla ikimize baktı, gerçi Alex gözlerini yüzümden hiç ayırmıyordu. "Yarına bırakın," dedi Anna. "Bu her neyse halledersiniz."

Bir saniye içinde Alex'in ifadesi rahatladı. Ardından başıyla onayladı. "Haklısın."

"Anlaştık, değil mi?" dedi Anna titrek bir nefes verirken. "Daha sonra, tamam mı? Sonra halledin."

Sorun şuydu ki, Alex başıyla onaylarken bana dik dik bakmaya devam ediyordu. "Haklısın," dedi tekrar. "Bunu halledeceğiz."

Hemen ardından yanımdan sendeleyerek uzaklaştı.

"Bir şey yok." Jake omzumu sıkıp içkisinin geri kalanını diledi. "Şu anda üzgün ama atlatır. Her zaman öyle olur."

"Doğru," dedim ama o kadar da emin değildim. Duruşuna rağmen, Alex aleni bir şekilde yüzleşmeye meraklı biri değildi. O şekilde yanıma gelmesi bile buna ne kadar hazırlıksız yakalandığını, bu haberin onu ne kadar fevrileştirdiğini gösteriyordu.

"Bekle," diye fısıldadı Anna elimi sıkarken. "Ne yapıyor?" Anna'nın bakışlarını takip edince Alex'i orkestrayla birlikte sahne buldum, kemancının yakınındaki mikrofonu standdan çekip aldı. İşte o zaman anladım.

Jake kısık sesle, "Kahretsin," derken buz gibi bir korku damarlarıma yayıldı.

"Alex," diye seslenip öne çıktım. "Kardeşim, inan bana. Yapma bunu."

Alex mikrofona hafifçe vurduğu sırada ses odada yankılandı.

"Alex, yapma," diye uyardım tekrar. Anna kısık bir sesle küfretti. "Bu sandığın gibi gitmeyecek."

Alex bana öyle büyük bir öfkeyle bakıyordu ki umut taş gibi içime çöktü. Başımı çevirip odanın öteki tarafında duran babamla göz göze geldim, dizili ışıklarda gözlerinin parlama biçimi bizi direkt buraya getirdiğini gösteriyordu. Tuzağına düşmüştük.

Alex kolunu başının tepesinde salladı. "Bir dakika?" Hoparlörden tiz bir ses çıktı ve Alex boğazını temizledikten sonra tekrar mikrofona eğilip derin bir nefes aldı. Şiddetle verdiği nefesi tüm çadırda yankılandı. Eli titriyordu. "Bir dakika beni dinler misiniz?"

Kadehlerin tıngırtısı ve sohbetin dinmesiyle, yavaşça oda sessizliğe gömüldü. Herkes gözlerini odanın ortasında terli ve rengi solmuş bir hâlde duran kardeşime çevirdi. Anna ağırlığını yan tarafıma verirken, kolumu beline dolayıp onu kendime yakın tuttum.

"Merhaba, evet, bu taraftayım. Herkese merhaba." Alex şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan garsona işaret etti. "Affedersiniz, onlardan bir tane alabilir miyim? Evet," dedi kadehi alarak. "Teşekkür ederim. Kadeh kaldırmak istiyorum." Alex güldüğünde mikrofona yüksek bir nefes sesi çarptı ve etrafımızdaki birkaç kişi tedirgin bir şekilde bakiştılar. "Hepimiz yemeklerimizi yedikten sonra kadeh kaldırıldığını biliyorum ama sanırım bekleyemedim." Birkaç saniye kadehini izledi, ardından gülümseyerek odadakilere baktı. Artık biraz daha sakin ve kontrollü görünüyordu. "Tanışma şerefine erişemediğim kişiler için söylüyorum, adım Alex. Charlie'nin en büyük kardeşiyim ve *Weston Foods*'un mali işler müdürüyüm." Sert bir kahkaha daha atıp başını iki yana salladı.

Sahnenin kenarında, Charlie ve Kellan güven dolu, meraklı ve biraz şaşkın bir şekilde onu izliyorlardı.

"Her neyse. Bugün küçük kız kardeşimin büyük günüydü ve kesinlikle muhteşemdi, değil mi?" Belli belirsiz bir alkış üzerine Alex teşvik edercesine başıyla onaylayınca alkışlar arttı. "Bir aile düğünü yapmak güzel. Öyle değil mi? Bunu kardeşim Liam'a söyledim. Neredesin? Ah, işte orada." Bana işaret etti. "Kardeşim Liam'ın hepimizi bundan mahrum bıraktığını söyledim." Alex koluyla tüm odayı işaret etti. "Buna benzer bir toplanma

günü yapabiliydik. Güzel eşi Anna'yla beş sene önce yaptığı evliliği kutlayabileceğimiz bir günden mahrum kaldık."

Yanımda duran Anna hareketsizleşti. Gözlerimi kırıştırtarak ona döndüğümde anladığını belirten bir keyifsizlikle bana baktı. Gözleri dolmuştu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı dudaklarını oynatarak.

Eğilip alnını öptüm. "Hiçbiri senin suçun değil."

Jake yanımdan ayrılıp sahnedeki Alex'e yaklaştı ve mikrofona uzandı. "Yapma, dostum."

Alex mikrofonu hızla çekip Jake'i geriye itti. Biraz yüksek bir sesle, "Bunu bana bırak," dediğinde yanındaki birkaç kişi suratlarını ekşitti. Fırtına öncesi sessizliğe ve dev dalga gelmeden kıyıdaki suların çekilmesine benzeyen bir his odaya yayıldı. "Liam ve Anna... Evlilikleri çok ani oldu. Hem de çok ani." Söylediğine gülerken ileri geri yürümeye başladı. "Anna Green, Jake'in UCLA'dan bir arkadaşıyken, birdenbire hayatı boyunca bir kez bile fevri bir harekette bulunmayan, mahremiyetine önem veren, ağırbaşlı altın çocuk olan kardeşimle evlendi."

Uzaktan bir yerden annemin sesi yükseldi. "Alex. Kes şunu."

"Hayır, anne, sorun değil. Her şeyi geri alacağım, söz veriyorum." Mikrofonu tutan elini kaldırıp bileğinin tersiyle terli saçını alnından geriye itti. "Kardeşim son beş seneyi bize karısından bahsederek geçirdi. Derslerinde son derece başarılı ve tanıdığım tüm profesörleri büyüleyen bir tıp öğrencisiymiş. Ailede bir tıp doktoru vardı! Buna inanabiliyor musunuz? Bu her ebeveynin hayalidir. Ama anlayacaksınız... UCLA'da bulabildiğim tek Anna Green üniversitedeki ilk senesinde güzel sanatlar bölümüne geçmiş biriydi. Stanford tıp fakültesinde Anna Green adında biri yok." Akli karışmış gibi kaşlarını çatı.

"Alex, kes şunu." Uyarı dolu bir şekilde seslendim.

"Doğru zamanda UCLA'ya giden bir Anna Green var ama kısa süre öncesine kadar bir markette kasiyerlik yapıyor ve Los Angeles'ta kiralık bir evde yaşıyordu. Liam'ın yaşadığı Kuzey Kaliforniya'ya gidip gelmek onun için oldukça zor olmalı ama

ten ne bilebilirim ki?" Düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Eğer doğru Anna Green'i bulduysam, Pico Bulvarı'ndaki *Pick-It-Up* şubesindeki işini kaybettiğine göre, artık Liam'ın yanına taşınabilir." Alex ellerini ağzının iki yanına koyup mikrofona fısıldar gibi yaptı. "Kimseyi kovulduğu için tebrik etmek istemezsiniz ama bu durumda, evlilik için iyi olacağını düşünmeden edemiyorum!" Alex durup öteki tarafa doğru yürüdü. Birçok göz onu takip etti ama aynı zamanda birçok kişi yanımda yüzü çarşaf gibi beyazlayan Anna'ya döndü. Seçkin biri olmadığı ortaya çıktığı için insanların bakışları sertleşti, yargılayıcı bir hâl aldı ve en başından beri beklediği bir küçümsemeyle ona baktılar.

"Ah, hadi ama dostlar! Biz kim oluyoruz da aşkın karşısına çıkıyoruz? Gerçekten tıp fakültesine gitmemiş olması kimin umurunda? Hangi çatalı kullanacağını bile bilmemesi kimin umurunda?" Alex mikrofona doğru gülerken katılımcıların kahkahası çadırın içinde süzüldü. "Erkek kardeşim mutlu olduğu sürece sorun yok, değil mi?" Alex gözlerini bana dikti. "En azından, *mutlu görünüyorsunuz*, Liam. Seni doğru düzgün görmediğimiz için bunu anlamak biraz zor. Demek istediğim, oradaki küçük sahtekâr senin sahte karın olmayı kabul etmeseydi, ikinizi burada bile görmeyecektik."

Hiddetle ona baktım. Alex'i mahvetmek istiyordum.

Etrafımızda sesler yükselmeye başladı. *Şaşkınlıklar, itirazlar, spekülasyonlar*. Ama Alex elini kaldırarak herkesi susturdu. "Affedersiniz. Sanırım *teknik olarak* evlisiniz, değil mi? Tabii..." Alex saatine baktı. "5 Ağustos'a kadar, değil mi? Yoksa 12'sine kadar mıydı?" En sonunda gözlerini tekrar bana çevirdi. Yanımda bir hareket hissettim, Anna elimde kurtulup döndü ve koşarak çadırdan çıktı. "Ne de olsa evlenmek mirasını almanın tek şartıydı. Babamızın *Weston Foods'*un bir sonraki yönetim kurulu başkanı olmasını istediği bir adam için ne takdire şayan bir özellik." Alex kadehini kaldırıp içtenlikle gülümserken, benimle birlikte kendi hayatını da mahvettiğine dair hiçbir fikri yoktu. "O yüzden hepimizi kandırıp sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce Liam'la biraz vakit geçirebildiğimiz için Charlie ve Kellan'a teşekkür ederim."

ANNA

Dışarıya, nemli ve çiçek açan ağaçların kokusuyla dolu havaya fırladım. Gezi boyunca aldığım her nefeste bu hava çok hoşuma gitmişti ama şimdi Los Angeles'ın mayıs ayındaki puslu deniz havasından başka bir şey istemiyordum. Trafiği, kavga eden komşuların gürültüsünü ve yiyecek kamyonlarının kokusunu istiyordum. Kendimi bu adadan çirkin evime, eski kanepeme ışınlamak istiyordum. Ne de olsa orada kova burcu, peynir seven, Enzo'nun Pizzası'nın seçkin müşteri indirim kartına sahip Anna Green'den başkası olmama gerek yoktu. O çadırdaki neler olduğunu bilmiyordum ama geri kalanını izlemek için kalmam mümkün değildi.

İyi miydim? *Hayır.*

Peki iyi olacak mıydım? *Muhtemelen hayır.*

Liam orada hâlâ ağabeyinin onu aşağılamasına maruz kalıyordu ama ben büyük ölçüde *yok edildiğimi* hissediyordum. Alex beni mahvederek Liam'ı ifşa etmişti.

Dünyaya ve içinde yaşayan insanlara dair iyimserliğim parçalanmıştı, altındaki insanlığın lekesi ortaya çıkmıştı. Bunu görmem imkânsızdı. İliklerime kadar hissettiğim bu utancı asla unutmuyacaktım, özellikle de çirkin eleştiriye tanık olmuş birileri beni görmeden bu adadan asla ayrılamayacağım düşünülürse. Bu "müessesede bir daha yüzümü göstermemem" gereken türden bir durumdu. Fakat söz konusu müessese okyanusun

ortasındaki bir ada olduğu için buradan ayrılamıyordum. Belki de *Eski Hollywood* kostümlerini yağmalayıp kahrolası bir uçakla buradan ayrılana kadar *Elvis* olmalıydım.

İleri geri yürürken ellerimi kaburgalarıma bastırıp derin bir nefes almaya çalıştım. Gelgit kıyıya vuruyordu, ayaklarımı yalayan su elbisemin eteklerini koyulaştırıyordu. Gerçi bunun pek farkında değildim. Bu hissin öfke mi, üzüntü mü, yoksa utanç mı olduğunu bilmiyordum. Bir el kolumu kavradığında tek görebildiğim Alex'in kızarmış, intikamla dolu yüzüydü. Ve hayatımda ilk kez içimden şiddetle karşılık vermek geldi.

Yüzüne bakma fırsatım olmadan ellerimi göğsüne koyup onu sertçe ittim.

Liam ellerini havaya kaldırıp geriye doğru sendeledi. "Benim."

Hıçkırarak kendimi kollarının arasına attığımda beni tutup dudaklarını başımın tepesine bastırdı. Birkaç saniye boyunca beni hafifçe iki yana sallayıp göğsüne bastırdı. Kumsaldaki çadırdaki sesler tekrar yükseldi. Müzik, sesler, tokuşturulan kadehler ve porselene çarpan çatal bıçak takımları.

Gösteri devam etmeliydi.

Liam'ın sesi tepemde gürledi. "İyi misin?"

"Hayır. Ya sen?"

Geriye çekilip çenemi işaret etti ve başparmaklarının arasına aldı. "Daha ziyade senin için endişeleniyorum. Alex'in benim peşime düşeceğini sanıyordum. Bunu yapmadı. Orada gerçekten yıpratıldın."

Ağlamaklı bir sesle, "Evet," diye cevapladım. Alex'in ne söylediği ya da o çadırdaki insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda olsun istemiyordum. Onları sokakta görseydim giysilerim, saçım ya da isim hakkında ne düşündükleri umurumda olur muydu? *Hayır*. Amir'in Kafe'sinde hizmet ettiğim bazısı iyi, bazısı berbat olan insanlar gibilerdi. Ama hiçbirisi benden, Vivi'den, ailesinden, hatta *Ricky*'den bile daha iyi değillerdi. Pekâlâ... belki *Ricky*'den daha iyi olabilirlerdi. Açıkçası, umurumda olmasını istemiyordum. Ama umursuyordum.

“Hepsi benim suçum,” dedi Liam.

“Yüzde doksan beş senin suçun,” dedim ona burnumu çekerek. “Gelmeyi kabul ettiğim için yüzde beşlik suçu üstleniyorum. Ama sanırım bu yüzden bana para ödüyorsun. Bu geceki gibi bir şeyin olma ihtimaline karşı.”

Liam perişan bir şekilde bana baktı. “Çok üzgünüm, Anna.”

“Biliyorum.” Gerçekten biliyordum. Pişmanlığı yüzünden okunuyordu ama günlerdir yüzünde duran sevgi de hâlâ oradaydı. Çılgınca bir yalanla başlamış olabilirdik ama bu kadarının gerçek olduğunu biliyordum. “Bu dünyaya ait değilim, Liam. Herkes bunu biliyor.” Utançla dolu gözyaşlarım tekrar belirdi ve sinirle onları yanaklarımdan sildim. “Kimseyi kandırmadım.”

Liam başını iki yana sallayıp güçlkle yutkundü. “Anna, seni bu şekilde tuzığa düşürmek gibi bir niyetim olmadığını bilmeni istiyorum.”

“Biliyorum.”

Liam gözlerime baktı. “Hikâyemizi hayal ederken, gerçekten de takip edeceğini sandığım yolu seçtim. O sırada ne yaptığının ya da kim olduğunun bir önemi yoktu.” Tekrar yutkunurken acı dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. “Ressam olmayı seçmeni utanç verici bulmadığımı bilmeni istiyorum, bunu *bilmelisin*. Aklımdan böyle bir şey hiç geçmedi. Gerçek hâlini harika buluyorum, olman gerektiği gibisin. Komik, cesur, yaratıcı ve budalasın. Dürist ve kırılgansın. Cana yakın ve güvenilirsin. Son derece seksi ve yatakta muhteşemsin.” Ben güldüğümde Liam da gülümsedi. “Sana âşık olmak üzereyim ve sana kendini önemsiz hissettiren herkesin canı cehenneme. *Siktirip gitsinler*.”

Beni tekrar kollarının arasına almasına izin verip yanağımı omzuna yasladım. Bir yanımda bunu söylediğini duymaya gerçekten ihtiyacı vardı.

“Sadece eve dönmek istiyorum,” diye fısıldadı Liam. “Ama bu tam bir kargaşa. Kahretsin. Alex ne yaptığının farkında bile değil.”

Geriye çekilip merakla Liam’ın gözlerinin içine baktım. “Şimdi ne olacak?”

"Henüz emin değilim," diye itiraf edip başını iki yana salladı. "Babam, Alex'in orada sarhoş ve güvenilmez görünmesi için elinden geleni yaptı. Herkes havyar yemeye devam etmek istiyor, o yüzden misafirlerin çoğu buna gülüp geçmek ve daha sonra dedikodusunu yapmak ister gibi görünüyorlar." Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. "Hâlâ orada olduklarına eminim. Asıl felaket misafirler gittiğinde başlayacak."

Liam yanılmamıştı.

Misafirler hem hoş bir şekilde sarhoş olmuş hem de havyara ve dedikoduya doymuş bir şekilde villalarına çekildiler. Herkes gidip çalışanlar çadırı büyük ölçüde temizledikten sonra Liam ve ben el ele tutuştuk, dayanışma amacıyla hafifçe öpüştük ve perişan hâldeki Westonları bulmak için içeri girdik. Alex bir sandalyeye yığılıp dirseklerini dizlerine koymuş, keyifsizce yere bakıyordu. Ray barın yanındaydı, yüzü kıpkırmızıydı ve damarları şişmişti. Yanında tanımadığım bir adam duruyordu. Kısık bir sesle konuştular ve içinde viskiye benzer bir şey olan kadehlerini yavaşça çevirdiler. Jake alanın diğer tarafındaki bir çadır direğine yaslanmış telefonuna göz gezdirdiyordu. Janet telaşla ortalığı toplarken, Charlie köşede sinirle Kellan'a bir şeyler fısıldıyordu. Sadece çocukları yatırmaya götürdüğünü tahmin ettiğim Blaire yoktu. Çok şanslıydı.

Tepedeki avizeler hâlâ yanıyordu ve Charlie'nin yansı yemiş süslü keki, ağır bir kristal standda kutulanmayı bekliyordu. Altın rengi şeritler yeri kirletiyordu. Güzel bir karışıklıktı ve tam ortasına adımımızı atmıştık. Ne uygundu.

İçeri girerken tüm gözler bize çevrildi.

"Bize katılmanız ne hoş," diye homurdandı Alex.

"Geri dönmelerine bile şaşırdım," dedi Ray. "O küçük numara inanılmazdı."

Alex babasının ses tonunu okumaya çalışır gibi şaşkınlıkla başım kaldırdı. "Hangisi?"

Ray neşesizce güldü ve bardan destek alarak yanına gitti. "Hangisi mi? Konuşman, seni ahmak."

Alex Weston'a acıyacağım bir durum olacağı *hiç* aklıma gelmezdi ama bu öfkemi delip geçmeyi başarmıştı. Evet, Alex sinir bozucu ve gergindi, ayrıca tam bir pislikti. İşinde pek etkili olmadığı tahmin edebiliyordum, hatta -madem eleştiriyorum- yatakta da berbat olduğundan şüpheleniyordum ama tarafsız bakıldığında suç büyük ölçüde Ray'indi.

Liam odanın içinde ilerleyip babasına hitap etti. "Onu suçlama. Beni suçla."

"Kimi istersem suçlarım," dedi Ray, hâlâ Alex'e bakıyordu. "Alex'in Liam ve Anna hakkında hiçbir şey bilmediğimi sandığı için, bunu benimle birlikte herkesle paylaşmanın uygun olduğuna karar verdiği aşikâr." Ağzım yavaşça açık kaldı. *Bunca zamandır biliyor muydu?*

"Hem de düğünümde," diye hıçkırdı Charlie. "Düğünümde, Alex."

Alex kulaklarına inanamıyormuş gibi etrafına baktı. "Liam'ın yıllardır yalan söylemesi kimsenin umurunda değil mi? Benzin istasyonunda çalışan birini düğününe getirmiş olmasını yadırgamıyor musun, Charlie?"

Ah, cam cehennemeydi. "Eski benzin istasyonu çalışanı demek istedin sanırım," dedim ona orta parmağımı göstererek. Liam dönüp bana bakarken her şeye rağmen güldü.

Ray, "Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu Liam'a.

"Bence bu çok ciddi ve oldukça can sıkıcı bir durum. Ama tamamen senin suçun. Sana bu şirketin bir parçası olmak istemediğimi her şekilde belirttim. Alex burada durmuş o işi isterken, yine de beni zorlayıp durdun ve bizi bu noktaya getirdin."

"Onun akli finansa çalışır," dedi Ray bıkkınlıkla. "Ona uygun bir pozisyon değil."

"Uygun olmadığını düşünüyorsan, onu daha iyi olacağı şekilde eğitebilirdin. Eksik olduğunu düşündüğün tecrübeyi edinmesi için onu bir yere gönderebilirdin. Ama bunu yapmadın."

“Çünkü yönetim kurulu başkanlığını senin devralman daha mantıklı.”

“Bu işi istemiyorum!”

“PISA saçmalığı yüzünden mi?”

PISA. Kelime aklıma bir anıyı getirdi. Ray ve Liam sağdıç takımlarının provasını yaptıkları gün patikada bu kelimeyi haykırıyorlardı.

Odanın durgunlaştığını hissettim. Herkes yavaşça babasının yanına gidip sakince konuşan Liam’a baktı. “Birçok şey yüzünden. Ama evet, baba. PISA saçmalığı yüzünden.”

Odaya göz gezdirip onun ne olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalıştım. Herkes anlamlı bir şekilde bakışlarını kaçırıyordu. Charlie göğsümde biriken sıkıntıyı yansıtan bir bıkkınlıkla inledi. “O da ne?” diye bağırdı. “PISA ne? Söyleyin bana! Yıllardır bu aptalca şeyi duyup duruyorum!”

“Şimdi sırası değil, Charlie,” dedi Ray sessiz bir öfkeyle. Gözlerini Liam’dan hiç ayırmıyordu.

“Neden?” diye sordu Charlie. Güzel gelinliğiyle öylece dururken bunun hayatının en büyüğü gecesini olması gerekiyordu. Yeni eşi yanında oturuyordu. Acaba Kellan’ın ne tür bir şeye bulaştığına dair bir fikri var mıydı? Tüm o evler ve özel adalar buna değer miydi? “Neden şimdi olmasın?” diye üsteledi Charlie. “Bu gece her şey ortaya dökülüyormuş gibi geliyor. Bu yüzden neden olmasın-”

“ŞİMDİ SIRASI DEĞİL, CHARLOTTE!” diye kükredi Ray gözlerini kızına çevirerek.

Charlie gözyaşlarına boğulup çadırdan dışarı koştu. Kellan onu takip etti.

Liam içini çekip eliyle ağzına dokundu. “Aferin, baba.”

Ray’in çenesi kasıldı ve burnundan derin bir nefes aldı. “Hangisi olacak, Liam? Şirket ve miraslarınız mı, yoksa gururun mu? Bunun ne anlama geleceğini iyice düşünmeni istiyorum.”

İçimdeki tüm hareket durdu. Söz konusu dört yüz milyon dolardı. Etrafıma bakıp Ray’in sözlerini diğerlerinin de anlayıp anlamadığını merak ettim.

Miraslarınız.

Ama ne Jake ne de Alex anlamış görünüyordu. Sadece Liam'ı izlemekle yetindiler. Belki de duymamışlardı? Alex'in ne yaptığına dair hiçbir fikrinin olmaması mümkün müydü?

Sadece uzaklaş, diye içimden ona yalvardım. Tüm bunlardan uzaklaş. Hiçbirinizin o paraya ihtiyacı yok. Açıkçası hiçbiri onu hak etmiyor.

Liam iç çekerek bana baktı. Ama konuşmasına fırsat kalmadan Jake öne çıktı. "O evli, baba. Kural böyle. Onlara bir bakın. Kimse bana birbirlerine âşık olmadıklarını söyleyemez."

Alex başını iki yana salladı. "Belki de sadece sevişiyorlardır."

"Kim sevişiyor?" dedi Blaire, çadıra dönmek için doğru ânu seçmişti. Zamanlaması gerçekten de kusursuzdu.

Alex yenilgiye uğramış gibi elini alnına koydu. "Yüce Tanrım."

"Fark etmez," dedi Jake. "Yasal olarak evliler. Buna tanıktım. Üç ay içinde beş senelik süre dolacak ve emanetin bakiyesi resmen güvenceye alınmış olacak."

Ray parmaklarını şıklattı. "Peter? Düşüncelerini paylaşmak ister misin?"

Unuttuğum yabancı barın kenarından ayrıldı ve boğazını temizleyerek ortaya çıktı. Jüriye hitap ediyormuş gibi tek elini cebine soktuğunda bir avukat olduğunu anladım.

"Vasiyetteki madde torunların karşılıklı beğeni, saygı, sevgi ve sadakate dayalı bir evlilik yapmalarını gerektiriyor," dedi Peter. "Büyükbabanız mutlu ve sağlam evlilikleri teşvik etmek için bu şartı koydu çünkü sonucunda mutlu ve sağlam bir şirketin olmasını hedefliyordu. Formalite icabı yapılmış bir evlilik istediği şeyin tam tersi ve yasal fikrime göre, vasiyetin uygulanmasını hükümsüz kılıyor." Liam'a baktı. "Mevcut ilgini elbette mahkemede dile getirebilirsin ama Bayan Green'le aynı evde yaşamadığını, hatta kısa süre öncesine kadar doğru düzgün tanışmadığını kanıtlamak oldukça kolay olur."

Liam bana bakarken ona gözlerimle söylemeye çalıştım: *Uzaklaş. Bu sadece sana bağlı değil. Babanın da burada söz söylemeye*

~~hakkı~~ var. Babasının torunlarına bıraktığı paradan çocuklarını mahrum bırakmak zorunda değil.

“O yüzden sana tekrar soracağım, oğlum,” dedi Ray çenesini kaldırıp Jake ve Alex’e işaret ederek. “Ne diyorsun? Sen mi, yoksa onlar mı?”

Jake bunun üzerine duyduğu bir şeyden hoşlanmamış gibi kaşlarını çatınca, neyin tehlikede olduğunu tam olarak anlamadığını fark ettim.

Bu âna dair her şeyden o kadar nefret ediyordum ki Liam’ın ağzımı örten kocaman eli bile kendimi kaybetmeme engel olmadı. “Bu lanet olası bir şaka mı?” Ray’e öfkelen dim ve odadaki herkes şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde bana bakarken sinmemeye çalıştım. “Gerçekten, bu bir şaka mı? Proleteryanın, müthiş zengin pisliklerin yanında nasıl davrandıklarıyla ilgili bir belgeselin parçası mıyım?” Ağzı açık bir şekilde bana bakan Alex’e döndüm. “Evet, özellikle de senin canın cehenneme, Alex. Seni adi şerefsiz. *Proleterya*’nın ne demek olduğunu ve hangi çatalı kullanmam gerektiğini biliyorum. Buraya gelmeden önce *Google*’da araştırdım, seni adi herif.”

Jake kahkaha attı. “Vay canına, Alex. O...”

“Şimdi sırası değil, Jakey,” diye mırıldandı Janet, sonra beklentiyle kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Beklentiyle... Sanki bunu düzeltmeye çalışmamı görmek ister gibiydi. Benim gibi bir yabancı nın. Janet buna bir saniyede son verebilirdi ama bunu asla yapmazdı.

Tam bir korkaktı.

Hiddetimden kanım kaynadı, derin bir nefes alıp toksik babaya doğru döndüm. “Ray, sen hiç şüphesiz hayatım boyunca karşılaştığım en adi pisliksin. Üstelik bunu, bir zamanlar Los Angeles Havalimanı’nın kayıp bagaj bölümünde gece vardiyasında çalışan biri olarak söylüyorum. Sen bir kral değil, rasgele bir adamsın. Hayatındaki insanlara pazarlık kozu, ganimet ya da dalkavuklarmış gibi davranıyorsun.” Odaya işaret ettim. “Bunlar satranç taşları değil, senin oğulların. Alex’e ayakkabının

altındaki kirden farksız bir şeymiş gibi davranıyorsun, Liam'a dilediğin zaman sürebileceğin bir *Lamborghini* gibi davranıyorsun. Jake'e nasıl davrandığını bilmiyorum çünkü onu fark ettiğinden bile emin değilim. Ne kadar zehirli olduğunun farkında değil misin? Çocuklarını ne kadar üzdüğünü görmüyor musun? Geceleri nasıl uyuyorsun? Gerçekten, söyle bana."

Blaire çayırkeyif bir şekilde elini kaldırdı. "İki *trazodon* ve büyük bir kadeh kırmızı şarap işimi görüyor."

Ray başını bana doğru eğdi. "Sen kim oluyorsun da buraya gelip benimle böyle konuşabiliyorsun?"

"Adım Anna Green. Ressamım, birinin kızıyım, eskiden bir markette kasiyerlik yapıyordum, yarı zamanlı garsonum ve oğlunla evli olduğum için çok şanslıyım. Liam'ın nasıl karar vereceğini bilmiyorum, berbat şartlarını kabul edip etmeyeceğini ya da hayatında ilk kez kendisini seçip seçmeyeceğini bilmiyorum. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Bu gece ne olursa olsun, bu odadaki herkesin seni terk etmesi an meselesi ve bence bunu biliyorsun."

ANNA

Yaklaşık iki saat sonra kendimizi bir uçakta Singapur'a dönerken bulduk. Anlaşılan yeterince sinirlendiğinde, Ray Weston uçuşları etkileyecek gücü kendisinde buluyordu. *Ama ne diyeceğim biliyor musunuz?* Eğer bizi anında sürgün etmenin ileride beni onu azarlamaktan alıkoyacağını sanıyorsa, son derece yanılıyordu. O adadan ve orada bulunan herkesten uzaklaştığım için oldukça mutluydum.

Yanımdaki adamın da memnun olduğunu düşünüyordum, gerçi anlamak zordu. Amfibi uçakta kişisel alana sahip olacak kadar yer yoktu ama Liam yine de aramıza bir sessizlik baloncuğu sokmayı başarmıştı. Koyu renk bir mücevheri andıran Pulau Jingga'nın arkamızdaki karanlık gökyüzünde giderek küçülmesini sessizce izledikten sonra Liam önüne döndü ve başını koltuğuna yaslayıp gözlerini kapattı.

O çadırdaki söylediğim her kelimedede ciddiydim ama şu anda aklımdakiler Liam'la ilgili olanlardı ve ne yapacağını bilmiyordum. Evet, aile şirketine geri dönmek istemediği konusunda fazlasıyla netti ama kendi mutluluğunun kardeşlerinin finansal çıkarından önce gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

Ray adadaki çalışanlara "hemen bana bir uçak bulun" diye bağırarak hışımınla çadırdan dışarı çıkarken, ailenin geri kalanı kendi odalarına kaçışmış ve geride sadece iki kişi kalmıştı: Peter ve Liam. Yanında kalmaya çalışmışım ama Liam alnımı öpüp benimle bungalovda buluşacağını söylemişti.

Valizlerimizi toplayıp verandada onu bekledim, kahrolası yerden ayrılacağım için hiç üzgün değildim. Ama iskeleden bana doğru ilerleyen Liam değildi, Gede'ydi. Bana Dr. Weston'ın benimle uçakta buluşacağını söyledi. Neredeyse on beş dakika bekledikten sonra, eşim uçağın alçak kapısından başını eğerek içeri girdi ve anında kör edici bir rahatlama hissettim. Ardından tek kelime etmeden yanıma oturup elimi tuttu ve dönüp pencereden dışarı baktı.

Ayrı kaldığımız o bir saat içinde neler olduğunu bilme arzusu beni neredeyse öldürecekti. Ama nefesinin düzene girdiğini ve dudaklarının gevşediğini görünce, Liam'ın uykuya benim yanıtlara duyduğumdan daha çok ihtiyacı olduğunu anladım.

Ray bizi adadan sürgün etmişti ama o bile Singapur Havayollarının programını değiştirecek güce sahip değildi. O yüzden Los Angeles uçağımızda bir değişiklik olmadı. Kalkışa neredeyse on sekiz saat olduğu için Liam bize havalimanında bir oda tuttu ve hayatımın en güzel düşlerinden birini aldım. Dışarı çıktığımda onu pencerenin kenarında durmuş karanlık gökyüzüne bakarken buldum. Bornozla yanına yaklaşırken kafasını çevirmedi ama elini tutunca parmaklarını benimkilere kenetledi.

Onu kendime doğru çektim. "Hey."

Liam'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve gözlerini sımsıkı kapatıp hemen karşılık vermedi.

"Liam."

Bunun üzerine bana bakmak için yavaşça başını çevirdi. Sanırım yanıtı biliyordum. Göz göze geldiğimiz anda anlamıştım.

"İşi kabul edeceksin, değil mi?"

Bu kez gözlerini kırıştırdığında kirpikleri ıslandı. Omuzlarını silkti ve göğsümde bir şeyler çatırdadı. Pencereyle arasına geçip çenesini ellerimin arasına aldım. "Başka bir yolu yok mu? Onun için çalışmak zorunda mısın?"

Liam yanıt vermek yerine yenilgiye kapılmış gibi uzun bir nefes aldı.

“Kimsenin o kadar çok paraya ihtiyacı yok,” dedim ona. “Kardeşlerinin kesinlikle yok.”

Liam başıyla onayladı. Güçlkle yutkundu ve duygularını kontrol altına alabilmek için dudaklarını büzüştürdü. “Yakında emekli olacak. Onunla sadece birkaç sene uğraşmam gerekecek.”

“Sana ne yaptı, Liam? Gizemli PISA meselesiyle bir ilgisi mi var?” diye sordum. Onu araştırmış ama hiçbir şey bulamamıştım. En azından skandala benzeyen bir şeye rastlamamıştım. Pisa Kulesi ya da uluslararası öğrenci değerlendirme sınavı hakkında sayfalarca bilgi vardı ama Amerikalı bir aile skandalı hakkında hiçbir şey yoktu. Durum her neyse karanlığa gömülmüştü. “Babanın sana bir şekilde ihanet ettiğini biliyorum. Bir şeyin suçunu üstlendiğini biliyorum. Bu, ailenle arana mesafe koymayı isteyeceğin kadar kötü bir şeydi ama ne olduğuna dair bir fikrim yok. Neden bana söylemiyorsun?”

Liam başını iki yana sallayıp ellerini bileklerime koyduktan sonra nazikçe kollarımı aşağı indirdi. “PISA... geçmişte kalan aptalca bir şey. Aramızın açılmasına o sebep oldu ama babamla birlikte çalışmayı istememe sebeplerinden sadece biri.” Derin bir nefes alıp verdi. “Avukatlarımla konuşup bunu çözmeliyim. Kaliforniya’ya döndüğümüzde, seni evime götüreceğim. Oturacağız ve sana her şeyi anlatacağım. Ama şu anda, bir sonraki adımını düşünmeliyim. Bana güvenebilir misin?”

Kelimeler boğazımda düğümlendi. *Evine dönemem, bir iş bulmak zorundayım. Geri dönene kadar beklemek istemiyorum. Şimdi bilmek istiyorum.* Ama düşüncelerimin hepsini yuttum. Şu anda Liam’ın neye ihtiyacı varsa onu yapmak istiyordum ama içten içe perişandım. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Kendime itiraf etmekten her ne kadar hoşlanmasam da, son derece huzursuzdum. Liam aracılığıyla Westonlarla aramda bir bağ olması beni huzursuzlaştırıyordu. Sırf para uğruna böylesine kötü bir karar vermesi beni tedirgin ediyordu. Belki de onu hiç tanımadığımı düşünmek beni rahatsız ediyordu.

“Güvenebilirim,” dedim dikkatle. “Ama bundan hoşlanmadım.”

Liam gözlerini benden ayırmadan başıyla onayladı. “Biliyorum.”

Odanın öteki tarafında, telefonum gelen bir aramayla titredi. “Ona bakacağım. Hemen dönerim.”

Arayan Mel’di. “Merhaba?”

“Hey, hanımefendi! Sana harika haberlerim var.”

Gözlerimi kapatıp yatağın kenarına oturmaya gittim. Krem rengi halıda pembe ojeli ayak tırnaklarıma bakarak kendimi toparlamaya çalıştım. Son zamanlarda çok fazla gelgit yaşamıştım. “Öyle mi? Ne oldu?”

“İki şey: Birincisi, galeri senden beş tablo daha istiyor.”

Dikleştım. “Aman Tanrım. Ne?”

“İkincisi, Los Angeles’ta eserlerinden ikisine yer vermek isteyen bir galeri daha var.”

Elimle ağzımı kapatıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Zayıf düşen vücudumdaki farklı duyguların bir etkisi olmalıydı çünkü ağlama sırası bendeydi. Gözlerimin dolup yaşların yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim.

“Anna?” diye sordu Mel.

“Buradayım,” diye hıçkırdım, sesi duyunca Liam aniden arkasına döndü ve yanıma geldi. Ardından ayaklarımdın dibinde diz çöktü.

“Ne oldu?” diye sordu dudaklarını oynatarak. Açık kahve rengi gözleri kocaman açılmıştı ve endişeli görünüyordu.

Başımı iki yana sallayıp, “Bir şey yok, iyi haber,” dedikten sonra Mel’e odaklandım. “Sadece çok şaşırdım.”

“Bahse girerim, şaşırmış olmalısın,” dedi gülerek. “Her şey böyle başlar.”

“Toplam yedi tane mi?” diye sordum. Liam bana doğru yaklaşıp daha ısrarcı bir şekilde dudaklarını oynattı. “Ne oldu?” Parmakları dalgın bir şekilde bacaklarımda yukarı ve aşağı hareket etti.

Mel *evet* dedikten sonra elimle telefonu örtüp Liam’a fısılda-

dım. "Galeri daha fazla tablo istiyor. Los Angeles'ta onlarla ilgilenen bir başka galeri daha var."

Liam bana gülümseyip kalçalarımı sıkarken, yüzünde o gülümsemeyi görmek çok güzeldi. Elimi uzatıp altdudağında parmağımı gezdirdim.

"Eve ne zaman döneceksin?" diye sordu Mel.

"Bir saat içinde," dedim gülerek. "Asya'dan oraya seyahat etmenin matematiği oldukça hayali."

Mel buna güldü. "Pekâlâ. Yerleşir yerleşmez beni ara ki bu işi halledelim."

"Ararım."

"Umarım insanlar bu kez tablolarını *görebilirler*," dedi Mel gülerken.

Ben de gülerek, "Öyle değil mi?" diye karşılık verdim. Ama hemen sonra keyfim kaçtı. Onu yanlış duyduğumu düşündüm. "Bekle... Ne demek istedin?"

"Ah, bilirsin, ilk üç tablon sergi açılmadan satıldı."

Gözlerimi kırptırdım. "Sergi açılmadan mı?" diye sorar sormaz anladım. Galeri açılışında yer almamıştım. Bu henüz yaşanmamıştı bile. Hayal kırıklığına kapılarak sordum. "Alıcı kimdi?"

"İsimsizdi."

Önümde diz çökerken benim adıma sevinmiş görünen Liam'a baktım. Çok gururluydu. Tüm bunlar onu hiç şaşırtmamıştı. "İsimsiz alıcı," dedim kısık sesle. Liam'ın gülümsemesi bir anlığına bocaladı. "Üstelik etiket fiyatının beş katına."

"Aynen öyle," dedi Mel ahenkli bir sesle. "Pekâlâ, tatlım. Bir başka görüşme yapmam gerekiyor ama yakında konuşuruz."

"Kesinlikle." Uyuşmuş bir hâlde görüşmeyi sonlandırıp elimdeki telefona baktım.

"Ee?" dedi Liam parmaklarını kalçalarımın yukarı aşağı gezdirerek. "Bana iyi haberi söyle."

Yüzümü ona çevirdim. "O sendin, değil mi?"

Liam'ın ifadesi dondu, sonra tekrar gülümsemeye çalıştı.

"Ne, ben mi?"

"Alıcı," dedim. "İlk üç tabloyu satın alan kişi."

Liam'ın gözleri benimkilerin arasında gidip geldi. İçimden bana yalan söylemesini diledim. En sonunda, "Evet," diye itiraf etti.

Göğsümün boşluğuna bir taş oturmuş gibi hissettim. "Neden?"

"Çünkü bunu çok istedin," dedi. "Çünkü bu tür şeyler böyle yürür, heyecan artar."

"Eserlerimi hiç görmedin."

"Gitmeden önce onları evinde gördüm. Adadaki çizimlerini de gördüm."

Ayağa kalktığımda Liam geri çekildi, o da kalkıp ellerime uzandı ama onları göğsüme çekip bedenime doğru kıvırdım. "Ben..." Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı iki yana salladım. Gerçekten üzgündüm. "Çok aptal hissediyorum."

"Tanrım... Neden?"

"Çünkü tabloları satın alan kişinin onları görüp beğendiğini düşünmüştüm."

"Onları gördüm. Onları sen yaptığın için hoşuma gidecekler."

"Bu üçüncü sınıflar için bir sanat projesi değil, Liam. O şekilde yürümüyor."

Bana doğru adım attı ama arkamı dönüp şifonyere yürüdüm. "Anna. Sanat dünyasında fark edilmek--"

"Bunu gerçekten *bana* mı açıklayacaksın? Sanat çevrelerinde çok fazla vakit geçirdiğin için mi?"

Kaşlarını çatı. "Eh, bildiğim bazı şeyler..."

"Ailen zengin olduğu için birçok sanat destekçisi mi tanıyor-sun?"

Liam geri çekilip yüzü bana dönük olacak şekilde yatağın ucuna oturdu. Üzerinde hâlâ düğünde giydiği takım elbise vardı. Birdenbire duş alıp oraya dair her izi üzerimden akıttığıma çok sevindim. "Pekâlâ, dur bir dakika," dedi. "Sadece birkaç bin dolardı."

“Sadece birkaç bin...” Cümlemi yarıda bıraktım. O kadar sinirlenmişim ki titremeye başladım. “Benim gibi biri için birkaç bin doların birkaç milyon dolar kadar imkânsız olabileceğini anlıyor musun?”

“Bunun geçmişlerimizle bir ilgisi yok,” dedi Liam son derece istikrarlı ve sakin bir şekilde. “Mesele para değil. Adını duyurmana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Mesele sadece para,” dedim ona. Gözyaşlarının boğazımı sıkıştırdığını hissediyordum. Kolyesinin ağırlığını tenimde, yüzüğünün ağırlığını parmağымda hissediyordum. “Bana yalan söyledin.”

“Yalan söylemedim.”

“Kesinlikle yalan söyledin. Mel tabloların satıldığını haber vermek için ilk aradığında, onları satın aldığını söyleyebilirdin. Daha da iyisi, satın almadan önce bana söyleyebilirdin. Bana danışabilirdin.” Yıkılmış bir şekilde ona bakakaldım. “Onları başkasının satın aldığına inanmama ne kadar süre daha izin verecektin?”

Ayağa kalkıp elini saçlarının arasında gezdirdi. “Evimde onları ilk kez gördüğünde, bunun romantik olacağını düşünmüştüm.”

O kadar yorgundum ki bu inişli çıkışlı dönemi artık geride bırakmak istiyordum. “Liam, bu tür şeyler filmlerde olur.”

Yenilgiye uğramış gibi duran Liam başıyla onayladı. “Evet.”

“Ama gerçek hayatta, bu bana paran ve gücünle kariyerime yön veriyormuşsun gibi hissettiriyor. Çünkü benim için neyin iyi olduğunu bildiğini düşünüyorsun. Ve bence aynı şey yüzünden son altı saattir kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyorsun.”

“Anna, bu aynı şey değil-”

“Aynı şey.”

“Babamın yaptığı şeyi yapmıyorum,” dedi Liam, çenesi gerilmişti.

Birbirimize bakıp o ânın acımasızlığının üzüntüsünü çektik. Şu anda onunla tartışmak bana kendimi çok yalnız hissettiriyordu.

“Haklısın. Tablolarımı iyi niyetle ya da öyle görünen bir şeyle satın aldın. Babanın davranışlarının altında yatan şey bu değil.

Niyet önemlidir." Sakinleşmek için bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. "Ama sevgimi satın alamazsın. O yanımda hiçbir zaman satılık olmadı. Bana hissettirdiklerin yüzünden seninle vücudumu ve kalbimi paylaştım, zengin olduğun için değil. Paran sana dair en az hoşuma giden şey."

"Biliyorum."

Gözlerinin içine bakarak onu anlamaya çalıştım. "Eğer aradaki fark bu kadar önemliyse, babanın yaptığı şey o kadar tiksindiriciyse, o hâlde neden bunu kabul ettiğini bana söyle. Jake, Charlie, hatta Alex... Hepsi idare ederler. Kimin o kadar çok paraya ihtiyacı var ki? Hepinizi perişan ettiği aşikâr. Bunu görmüyor musun? Hepiniz zengin ve son derece perişansınız, yine de daha fazlasını mı istiyorsunuz?"

Liam bıkkınlıkla nefesini verdi. "Para umurumda değil. Ama mesele sadece ben değilim."

İçimde bir huzursuzluk vardı. Bu tartışmanın gittiği yerden hoşlanmayacağımı biliyordum ama kendime engel olamıyordum. "Ailenin geri kalanını korumak için mutluluğunu mu feda ediyorsun? Takdire şayan, evet. Hadi ama, Liam."

"Vazgeç, Anna."

"Charlie iyi olacak," dedim. "McKellanlar çok zenginler."

Liam bıkkınlıkla burnunun direğini sıktı.

"Alex ve Jake'in maaşları çok yüksek. Şirketten asla ayrılmayacaklar. Jake evlenmese ve mirasına erişimi olmasa bile, bu gezegendeki neredeyse herkesten daha zengin. Annene gelince, eğer aklı başına gelir ve o cüce cin kocasını terk etmeye karar verirse, o da iyi olacak. Kaliforniya kanunlarına göre nafaka almaması imkânsız. Bir yata sahip olmak yerine bir sene boyunca gemiyle seyahat edebilir. Birçok insan bundan çok daha azıyla yetiniyor."

Liam neşesizce güldü. "Babamı tanımıyorsun."

"Haklısın. Demek istediğim, bildiğim kadarı bile dehşet verici. Ama aynı zamanda sırf çöp atarken Gucci giyebilmek uğruna ciddi kariyerlerinize rağmen o adama katlanıp mutluluğunuzu

feda etmenin daha iyi olduğunu sanıyorsanız, dünya görüşünüzün tamamen bozuk olduğunu düşünüyorum.”

“Anna, hayatlarının bu koca yanını değiştirmeye tek başıma karar veremem,” dedi Liam. Bıkkınlıktan sesi boğuk çıkmıştı.

“Ama sebebi sen değilsin!” diye bağırdım. “Sebebi Ray. Tüm sorumluluğun sende olduğunu düşündüren Ray. İsteddiği şeyi yapman için seni emanet fonuna karşı çıkmakla tehdit eden Ray. Baban bunu mahkemeye taşımak zorunda değil. Yaptığı şey duygusal manipülasyon, Liam. Buna kanmak zorunda değilsin.”

“Paraya ihtiyaçları olsa da olmasa da, bu adil olsa da olmasa da, manipüle edilsem de edilmesem de, sonuçta evliliğimiz sahte. *Yalan söyledik*. Kardeşlerimin bu durumda olmalarının sebebi benim. Her şeye rağmen, bu işte kendimi korumayı seçmem babamın yapacağı türden bir şey olur. Öteki tercihi yapmak zorundayım.”

Ah, Liam.

“Peki kardeşlerin seni seçer miydi?” diye sorarken hepsinden tiksindim. “Seni seçmeyeceklerini biliyorsun, Liam. Seni seviyor olabilirler ama hepsi hasarlı.” Ona doğru bir adım attım. “Kaçı restoranda Thuy’u korumak için konuştu? Kaçı Charlie’nin balağını geçireceği kiralık evi su bastığı için ev almak gündeme gelince gözlerini kırptı? Okyanusun ortasındaki korunmuş bir adaya kimbilir ne kadar gereksiz şey ve çöp getirdiler? Onlara sen ve para arasında bir seçim yapmalarını söylersen, her defasında parayı seçerler.”

“Bunu bilmiyorsun,” dedi Liam kısık sesle.

“Bilmiyor olabilirim,” dedim. “Ama bence sen biliyorsun. Burada sana koşulsuz sevgi ve destek sunan tek kişi benim, üstelik senden beni seçmeni bile istemiyorum. Kendini seçmeni istiyorum. Çünkü onlar seni seçmeyecekler.”

Liam’ın yüz ifadesine gölge düşünce fazla ileri gittiğimi anladım ama umurumda değildi.

Tekrar pencerenin kenarına dönüp Singapur manzarasına baktı. “Neyse ki,” dedi zar zor işitilen bir sesle. “Onları seçim yapmava zorlamıyorum.”

LIAM

Anna ve ben on beş saatlik bir uçuştan sonra, yaklaşık on altı saat önce ayrıldık. Bunun oldukça berbat olduğunu söylememe gerek yoktu. Uçakta birçok kez yabancıların yanına oturmuştum ama o yabancı hiçbir zaman aynı yatağı paylaştığım biri olmamıştı. O yabancı hiçbir zaman bana baktığında sahip olduğum iyi özellikleri gören biri olmamıştı. O yabancı hiçbir zaman hayatımdaki en önemli kişi olacağını sandığım biri olmamıştı.

Los Angeles'a indik. Uçaktan iner inmez Anna'nın benden mümkün olduğunca uzak durmaya kararlı olduğunu görebiliyordum ama yine de halletmemiz gereken bazı işler vardı.

"Anna, bekle." Bagaj alım yerine inmek için asansöre binmeden onu bileğinden yakaladım. İnsan trafiğinden kurtulup Los Angeles gümrüğünün tarafsız bölgesinin kenarına çekildiğimizde, Anna kıpkırmızı ve boş gözlerle bana baktı.

Tüm uçuş boyunca ağlamış mıydı?

"Banka havalesini halletmemiz gerekiyor."

Anna gözlerini kırptırıp bakışlarını kaçırdı. Bir an için pis paramı istemediğini, onu kabul etmeyi sindiremeyeceğini söylemesinden korktum. Ama sonra derin bir nefes alıp başıyla onayladı. "Hangi bilgilere ihtiyacın var?"

"Banka koduna," dedim ona. "Ve hesap numarana."

"Mesaj atabilir miyim?"

"Bence yazmak daha iyi olur."

Son yirmi dört saatteki tüm acı verici anlar arasında sanırım bu en kötüsüydü. İkimiz de beceriksizce bir kalem ve üzerine yazabileceği bir parça kâğıt bulmaya çalıştık. Anna çantasını dizine koyup içini karıştırdı. "Buldum." Changi Havalimanı'ndaki Crowne Plaza Hotel'den aldığı kalemi ve beni otel odasında yalnız bıraktıktan sonra yemek için aldığı bir şeyin fişini çıkarttı. Telefonunun ekranını açıp banka uygulamasına girerken çaresizce ona baktım. Vadesiz hesabında yaklaşık yirmi dolar vardı. Babasının hastane faturalarını ödemesi için ona gönderdiğim on bin doları çoktan harcamıştı.

Anna hesap numarasını ve banka kodunu yazdı. Doğrulup gözlerime bakmadan kâğıdı bana verdi.

Kâğıda bakınca göğsüm sıkıştı, ucuz bir sosisli sandviç fişinin arkasına yazmıştı. "Bu gece yollarım."

"Kararlaştırdığımızdan daha fazlasını gönderme," dedi.

"Anna--"

"Seni tanıyorum, Liam. Daha fazlasını göndermeni istemiyorum."

Perişan bir şekilde başımla onayladım. O anda babamdan gerçekten nefret ettim. Kendimden de nefret ettim. Bu olayın sebep olduğu karışıklıktan ve bir yolunu bulmazsam onca hayatı etkileyecek olmasından hiç hoşlanmıyordum. Sadece ailemi değil, hepsini etkileyecekti. Anna'nın gerginliği bozmamı ve ikimizi de özgür bırakmamı beklediğini fark ettim. Herhalde biri banka hesabınıza doksan bin dolar göndereceğine dair size söz verdiğinde arkanızı dönüp gitmek kabalık gibi geliyor olmalıydı. Bu yüzden ona bizi asansörlere yönlendirmesini işaret ettim. Anna valizlerini alıp tek kelime etmeden taksi sırasına doğru ilerleyen kalabalığa karıştı. Pembe saçını kaybedene dek onu izledim, karımı bir daha göremeyecek olmanın son derece olası olduğunu biliyordum.

Onu bir daha göremeyebilirdim ama o yine de baktığım her yerde olacaktı. Ben yokken üç tablosu evime teslim edilmişti. Anna'nın kokusunu taşıdığını bildiğim giysileri valizimden çıkarmaktan kaçındım ve özenle tablolarını astım. Parlak kırmızı, mercan ve titriyormuş gibi görünen nefes kesici bir sarıdan oluşan *Frezya 2*'yi oturma odamın duvarın astım. Zarif yeşil bir fonun tam ortasında parlak bir pembenin olduğu, pembe-beyaz taç yaprakların yatıştırıcı iç içe geçmiş halkalarından oluşan *Yıldızçiçeği 4*'ü çalışma odamın duvarına astım. Taçyaprakların her biri koni biçimliydi, hassas merkezleri tablonun gerçek sih-rini ortaya çıkaran binlerce gölge barındırıyordu. Ve *Üç Zinya*'yı yatak odamda yatağımın tam karşısındaki duvara astım. Onu ilk gördüğümde nefesim kesilmişti. Zinya olduğunu sandığım biri yemyeşil, diğeri parlak turuncu ve sonuncusu ise üç boyutluymuş gibi capcanlı bir kırmızı olan üst üste binmiş üç çiçeğin özenle yakından bir çalışmasıydı. Enerji, renkler ve üçünün dizilimi bana Anna'nın düğünde giydiği elbiseyi hatırlattığı için birkaç dakika boyunca zar zor nefes alarak tabloya bakmaktan başka bir şey yapamadım. Üniversitedeyken hobi olarak yaptığını sandığım tabloların iyi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onların bunlara kıyasla daha basit olduğunu görebiliyordum. Acemi parmaklarla piyanoda çalınan *Chopsticks*' gibilerdi. Fakat bu eserler Anna'nın doğal yeteneği ve yıllarca hünerini geliştirmesinin bir sonucu olarak ortaya çıkan senfonileriydi.

Açıkkası üçü de muhteşemdi. Keşke onları satın almadan önce *görseydim*. Bu sayede onlara bayıldığımı ve yeteneğine inandığımı söylediğimde ifademden dürüstlüğümü görebilirdi.

Tükenmişim ama uyuyamıyordum. Gün boyunca hiçbir şey yememişim ama aç değildim. Kanepeye yığıldım ve gözlerim dalıp zihinsel savunmam tamamen çökene kadar *Frezya 2*'ye baktım. Düşünceler zihnime hücum etti.

Babamın taleplerini kabul etmek zorundaydım. Fakülte

* İki parmakla kolayca çalınabilen, basit ve herkesin öğrenebileceği ünlü bir piyano parçasıdır. —en

işimi bırakmalıydım. Anna'dan vazgeçmeliydim. Beynim bu can sıkıcı şeyleri tekrarlayıp durdu.

Kanepede yanımda duran telefonum titreyince onu elime alıp Jake'in profil fotoğrafına baktım. Blaire ve çocukların erkenden adadan ayrıldıklarına emindim ama diğerleri Singapur'a doğru yeni yola çıkmışlardı. Bu da Jake'in babamla birlikte olduğu anlamına geliyordu. *Belki de bu işten kurtulmamı sağlayabilecek bir şey olmuştur.*

"Jake."

"Hey."

Tek heceli kelimeyi ne kadar bıkkınlıkla söylediğini duyduğumda hiçbir şeyin değişmediğini anladım.

Serbest avucumun içini gözüme bastırdım. "Ne oldu?"

"Seni kontrol etmek için aradım. Sen ve Anna güvenli bir şekilde dönebildiniz mi?"

"Evet. Los Angeles Havalimanı'ndan direkt evine gitti. San Jose'ye giden bir uçağa yetiştim. Eve yeni vardım."

Jake duraksadı. "İyi bir şekilde mi ayrıldınız?"

"Pek sayılmaz."

"Babam onu mahvetmek istiyor."

"O senin arkadaşın," diye alaycı bir şekilde ona hatırlattım. "Onu savunduğuna eminim."

Jake hattın öteki ucunda sessizleşti. "Babamla tartışmaya girmeye tenezzül etmediğimi biliyorsun, Liam. Bunun tarzın olmadığı biliyorum ama hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Yine başlama."

"Eh, pekâlâ," dedim içimi çekerek. "Zaten önemi yok. Babama istediğini vereceğim."

Kardeşim birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şirkete döneceğim anlamına geliyor."

"Babamızın bundan haberi var mı?"

"Henüz resmen doğrulamadım." Kaşlarımı çatarak saatime baktım ve zaman dilimini hesaplamaya çalıştım. "Neredesin?"

“Singapur’da. Terminaldeki salondayım. O ve annem birer içki almaya gittiler. Birazdan arayacağına eminim.”

Gözlerimi kapattım. Babamla konuşmak ve onunla bir anlaşma yapmak... Kardeşlerimin özgürlüğüne karşılık benimkisi... “Pekâlâ. Burada olacağım.”

Jake derin bir nefes verdi. “Liam. Bunu yapmak zorunda hissetmeni gerçekten istemiyorum.”

“Biliyorum.”

Jake kısık sesle küfretti. “Lütfen hayır de.”

“Yapamam.”

“Yapabilirsin. Ona yüzlerce kez hayır dedin. Ne yapacak? Sana bağırarak mı?”

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. “Onu reddedersem bu hepimizi mahveder, Jake.”

Hat sessizleştikten sonra kardeşim dikkatle sordu. “Bu ne anlama geliyor?”

Derin bir nefes alıp bunu şimdi yapmaya karar verdim. “Büyükbabamın emanet fonunda, hepimizin birbirine bağlı olduğu anlamına geliyor. Evliliklerden biri sahteyse, hepimiz mirasımızı kaybederiz.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Jake’in sesi gergindi.

“Şaka yapmayı çok isterdim. Babam bunu biliyor. O ve ben henüz bir anlaşmaya varmadık ama adada Peter’la yaptığım sohbetten anladığım kadarıyla, şirkete dönersem babam bu kuralı devreye sokmayacak. Onu reddedersem, vasiyetnamenin resmen onaylanmasına karşı çıkacağı izlenimine kapıldım.”

Anna haklıydı. Bu manipülatif bir davranıştı. Midem altüst oldu ve bulantı yüzünden rengim soldu.

“Şirketin başına geçmeni gerçekten istiyor.”

“Daha ziyade savaşı kazanmak istiyor,” dedim bitkin bir şekilde. “PISA konusunda bana ne yaşatmış olursa olsun, ailemi maddi açıdan zora sokmadan ondan uzaklaşamayacağımı bana kanıtlamak istiyor.”

Jake şaşkınlıkla derin bir nefes verdi. Bunu izleyen sessizlikte

düşüncelerim farklı bir yola saptı. Yüksek sesle dile getirdiğimde kulağa çalgınca geliyordu. Hastalıklıydı. Belki de kardeşlerime bunu daha önce söylemeliydim. Belki de onları her şeyden haberdar etmeliydim.

Çünkü Anna yanılıyor olabilirdi. Belki de Jake bu noktada ayak diretip yardımına koşabilirdi. Paniğe kapılmak yerine, babama cehennemin dibine gitmesini söylememi tavsiye edebilirdi.

Belki Jake nihayet bir şeye karşı çıkardı.

"Dostum," dedi Jake kısık sesle. "Bu berbat bir şey ama... anlıyorum. Hepimiz parayı kaybedeceksek sanırım mantıklı. Bu fedakârlığı yaptığın için teşekkür ederim, Liam."

Sözlerini idrak ederken gözlerimi kıstım ve odanın karşısındaki duvara baktım.

Bu fedakârlığı yaptığın için teşekkür ederim, Liam.

Bu yüzden Jake'e söylememiştim. Bu yüzden hiçbirine söylememiştim. Çünkü Anna'nın rahatlıkla dile getirdiği o apaçık gerçeğin doğrulanmasını istemiyordum.

Seni seviyor olabilirler ama hepsi hasarlı. Her defasında parayı seçecekler.

Hattın öteki ucunda bir hışırtı duyuldu. Jake'in sesi boğuk geliyordu, sanki telefonu göğsünde tutuyor gibiydi. Ama ismimi söylediğini ve sonra, "Evet," dedikten sonra hatta döndüğünü duydum. "Liam? Babam burada. Telefonu ona vermemde bir sakınca var mı?"

İç çekip başımı kanepeye yasladım. Bunu yapmadan önce bir iki günüm daha olacağını sanıyordum. *Siktir.* "Neden olmasın?"

Babam merhaba bile demeden, "Orada saat kaç?" diye sordu.

"Saat sabahın biri."

"Burada öğlen dört, ertesi gün ve sana şu kadarını söyleyeceğim. Gelecek parlak görünüyor, evlat."

Oturma odamın karanlığında gözlerimi kıstım. Şaka mı yapıyordu? "Öyle mi?"

"Evet," dedi babam. "Birkaç saat içinde havalanacağız. Eve dönmeden önce bana bir yanıt verecek misin?"

“Önce bana bir söz vermeni istiyorum.”

“Herhangi bir talepte bulunacak durumda olduğundan emin değilim. Ama söyle bakalım, evlat.”

“Şirketten hemen emekli olmanı istiyorum.”

Babamın kahkahası hattın öteki ucundan bana ulaştı. “Böyle bir şey olmayacak. Üç senelik bir geçiş dönemi olacak.”

“Beni buna zorlayacak mısın?”

“Sana şirketi tepside sunuyorum ama buna zorlamak diyorsun. İnanılmaz.”

“İnanılmaz mı? Bana kardeşlerimin mirasıyla şantaj yapıyorsun.”

“Bu bir koz, Liam. Arada büyük bir fark var.” Babam tekrar güldü. “Şöyle olacak: Kalan PISA dokümanlarını yayınlamaya çağımı yazılı olarak bildirebilirim.”

Düşüncelerim tekledi. Kalan PISA dokümanları mı?

Yıllar önce sızan belgeler, ailesinin şirketi için bir teknoloji oluşturan ve onu görünürde çalışanlara casusluk yapmak için kullanan genç bir oğlanın hikâyesini anlatıyordu. Geriye kalan gizli belgeler çok daha kötü bir hikâye anlatıyordu. “Sen neyden bahsediyorsun?”

Babam neşeyle bir kez güldü. “Her halükârda elimdesin, evlat.”

Anna’nın tablosuna görmeyen gözlerle bakarken her şeyi anladım. Alex alenen sinir krizi geçirip Anna’yla evliliğimin sahne olduğunu açıklarken yönetim kurulu başkanlığı yarışından kendini diskalifiye ettirmişti. Ama bu yaşanmasaydı bile, babam fakültedeki işimi kaybedeceğimi ve başka bir yerde iş bulmakta zorlanacağımı bildiği için beni daha fazla PISA belgesini yayınlamakla tehdit edecekti.

Ne olursa olsun bu kozu kullanacaktı. Bunca zamandır beni tamamen köşeye sıkıştırdığının farkındaydı.

“Bu işi üstlenmemi gerçekten istiyor musun?” diye sordum. “Yoksa tek istediğin kaybetmemek mi?”

“Yapma. Bu kadar dramatik olma.”

“Dramatik mi?” diye sordum. “PISA gerçeğini çarptırırsan mahvolurum.”

“En kötü ihtimalle, imajın zedelendiği için hasar kontrolü yapman gerekir.”

“En kötü ihtimalle mi? En iyi ihtimalle hasar kontrolü yaparım. En kötü ihtimalle mahvolurum, baba.”

“Ne fark eder, Liam? İyi bir kardeş olup emaneti koruyacağın için PISA dokümanlarını yayınlamayacağım. Çoktan kabul ettin.”

Gözlerimi kırıştıtarak odaklanıp Frezya 2’ye baktım. Fırçanın her darbesinde, her çılgın ve canlı renkte Anna’yı görüyordum. Gözlerimi kapattığımda bulaşıcı kıkırtısını duyuyor, beni her güldürdüğünde gözlerinin zaferle parladığını hatırlıyordum...

Adın gerçekten West Weston mı?

O elmas meme ucum kadar büyük.

Brezilya ağdasının hassas bir anında bayıldığıma yemin edebilirim. Bir ara ellerim ve dizlerimin üzerinde durmamı söylediler...

Düşüncelerimi babamdan uzaklaştırdım ve Anna’nın silikon sutyenini pat diye ceketimin omzuna yapıştırdığı o keyifli âna geri döndüm. Gözlerimin içine bakıp çadırın mutfağındaki gecemizin hayatının en güzel gecesi olduğunu söylemişti. Yatağımızda sevgiyle ve şehvetle bana bakarken saatler birbirine girmişti...

İki hafta önce o kapıyı açtığında nasıl görüldüğünü hatırlıyordum. Pantolonsuzdu, kafası iyiydi ve darmadağın bir hâldeydi. Stresli olmasına rağmen ışıldıyordu. İşsizdi ama yine de mücadele ediyordu. Meteliksizdi ama yaşıyordu.

Tekrar tekrar baştan başlamaktan korkmuyordu.

Senin yanındayım, West Weston.

Burada sana koşulsuz sevgi ve destek sunan tek kişi benim, üstelik senden beni seçmeni bile istemiyorum.

Anna benden kendimi seçmemi istemişti. Çünkü ikimiz de ailemde hiç kimsenin bana öncelik vermeyeceğini biliyorduk. Ne kadar inkâr edersem edeyim, kalbimin derinliklerinde bu gerçeği biliyordum.

Gözlerimi açtığımda içim ürperdi ve kendimi yüksek sesle, "Yanıtım hayır," derken buldum.

Hatta şaşkınlıkla dolu bir duraksama oldu. "Ne dedin?"

"Hayır dedim. Hemen emekli olmadığın sürece şirkete dönmeceğim."

"Bu yolu mu seçiyorsun? Yok edilmeyi mi istiyorsun?"

"Bunu bir güç gösterisine dönüştürmek yerine babanın şirketinin yönetim kurulu başkanı olmamı gerçekten isteseydin, beni mahvetmekle tehdit etmezdin."

Babam sertçe güldü. "Bu hayatının en büyük hatası."

Sesinin yankılandığı saniye boyunca korkudan bembeyaz oldum ve başım dönmeye başladı. Ama içgüdülerim devreye girdi ve kelimeler bir kez daha ağzımdan döküldü. "Elinden geleni ardına koyma, baba. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

ANNA

Babam birkaç kilo almıştı. Ona baktığımda bunu anlayamasam da omzuna yaslandığımda anlayabiliyordum. Çok uzun zamandır bunu yapmadığımı hissettim. Ama hikâyenin son kısmına varmıştım: Los Angeles Havalimanı'nda Liam'ın son konuşmamızı ve alışverişimizi yapmamız için beni kenara çektiği yer... Babam derin bir nefes verdi ve anlatmayı bitirene kadar başımı yaslamam için beni teşvik etti.

Babama yine yaslanabilmek harika bir histi.

"Ne yolculukmuş, evlat," dedi.

"Bir de bana sor."

"Keşke bana gerçeği söyleseydin ama seni anlıyorum."

"Biliyorum. Kulağa çok ahlaksız geliyordu."

"Ona âşık oldun mu?"

Omuzlarımı silktilim ama kalbim evet diye sızladı.

"Kulağa o kadar da kötü biri gibi gelmiyor," dedi babam kısık sesle. "Sadece hasarlı."

"Hem de çok hasarlı. David Green gibi biriyle birlikte büyümediğini ve çok şanslı olduğumu düşünüp durdum."

Babam elini dizime koyup sıkarken üzerindeki yara izlerine baktım. O kocaman ve güçlü elinden vücuduna birçok kez serum verilmişti. Uzun zamandır iğne girmemesine rağmen teni bir savaş alanına benziyordu. Artık göğsüne bir port takılıydı ve az önce altı ay sonra temkinli bir şekilde çıkartılacağını öğren-

miştim. Bu zor kazanılmış dördüncü zaferdi. Vivi duvara bir geri sayım takvimi bile koymuştu.

“Sence çok mu hasarlı?” diye sordu babam.

Parmaklarımı babamın elinin tersinde gezdirdim. “Hangi açıdan çok mu hasarlı?”

“Onu sevebilmen için çok mu hasarlı demek istiyorum, seni ahmak.”

Başımı eğip ona baktım. “Liam’la birlikte kalmamı mı istiyorsun? Gizlice tablolarımı satın aldıktan sonra?”

Babam buna benim kadar alınmamış gibi omuzlarını silkti. “Birini önemseydiğimizde, o kişi hakkında olumlu düşünmemiz gerekir. Sadece yaptıkları şeyi değil, aynı zamanda onu *neden* yaptıklarını da göz önünde bulundurmalıyız. Niyet önemlidir.” Babamın hayatım boyunca benimle paylaştığı bilgeliği, zihnimi Singapur’a, o kahrolası otel odasına geri götürmüştü. Liam’ın, babası gibi olmadığını söylediği sırada gözlerinde gördüğüm ıstırabı hatırladım.

Liam’ı o berbat kararı almaya itmiş olabileceğimi ancak o zaman anladım.

Bıkkınlıkla nefesimi verirken inledim. “Mefisto”nun iş teklifini kabul etti,” dedim. “Bu yapabileceği en kötü tercih.”

“Köşeye sıkıştırılmış, Annie.”

Gözlerimi kıstım. “David Green, West’in takımında mısın?”

Babam gülerek başını iki yana salladı. “Sadece senin için en iyisini istiyorum ve adada geçirdiğin zamandan bahsederken, kendine özgü ışıltın ortaya çıktı. Bana erkeklerden o şekilde bahsetmezsin.”

“Çok tuhaf, değil mi?”

Babam tekrar güldü. “Tuhaf değil. Hoşuma gitti.” Alnımı öptü. “Sandığından daha karmaşık bir aile sorunu olabilir. Kulağa para içinde büyümüş gibi geliyor ama ondan başka bir şeyi olmamış. Aranızda romantik bir ilişki olmak zorunda değil ama

* “Mefisto” ifadesi, Goethe’nin Faust eserindeki şeytani karaktere gönderme yapar. Kahramanın kötü kalpli babasının teklifini kabul etmesi, ruhunu şeytana satmaya benzetilmektedir. —en

yasal olarak onunla evlisin ve eninde sonunda bununla ilgilenmen gerekecek.” Homurdandığımı görünce gülümsedi. “Kendine birkaç gün izin verdikten sonra onunla iletişime geç ve iyi olup olmadığına bak.”

“Pekâlâ.”

Bu gecelik konuyu burada kapattık.

“Burada kalmamın bir sakıncası var mı?” diye sordum.

“Elbette yok.”

Babamı görmek için havalimanından taksiyle direkt evine gelmiştim ve en güvenli yerde içimi dökmüştüm. Çocukluk evime geri dönmek dinlendiriciydi ama saat biri geçiyordu. Yorgundum ve babam muhtemelen iki senedir hiç bu kadar geç saate kadar uyanık kalmamıştı. Ayağa kalktıktan sonra onun da aynı şeyi yapması için elimi uzattım, gece rutinini halletmesine yardım ettim ve beni başından savan elli yaşında huysuz bir adam yerine küçük bir çocukmuş gibi yatağına yatırıp üzerini örttüm. Hiç çıkarmadığı beresinin üzerinden kel kafasını öptüm ve kapıda biraz oyalandım. “Evde seninle olduğuma mutluyum,” dedim ona.

“Vivi daha iyi yemek pişiriyor,” diye karşılık verdi babam. Bana gülümsedikten sonra ışığı kapattım. Bu sırada boş bir eve dönen, David Green gibi bir babası olmayan ve tüm bu sorunlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalan Liam hakkında endişelenmemek için elimden geleni yaptım.

Vivi benden daha iyi mi yemek pişiriyordu? *Tabii, eminim öyledir!*

Babam için pankek, domuz pastırması ve omlet hazırlamayı planlamıştım.

Babam ertesi sabah dokuzda mutfağa girdiğinde, bulduğu şey bunlardı.

Çoğunlukla.

“Bu da ne?”

“Kahvaltı,” dedim gücenmiş bir şekilde.

Babam kahvaltı barına oturdu ve tabağı kendisine doğru çekip kokladı.

Fazla pişirdiğim için atmak zorunda kaldığım omlette tüm yumurtaları kullanmışım, bir de pankek karışımına kabartma tozu katmayı tamamen unutmuştum. İki malzeme olmadan pankekler ince olmuştu ama pankek oldukları kesinlikle anlaşıyordu. Burnumdan soludum.

Babam domuz pastırmasına işaret edip bana baktı. "Ne oldu?"

"Gevrek domuz pastırmasından hoşlandığımı sanıyordum."

Babam sırttı. "Bu domuz pastırması mı?"

Tabağı alırken, "Pekâlâ, Bay Müşkülpesent," dedim ve B planını uygulamaya koydum. İlk domuz pastırmasını yaktıktan sonra *DoorDash* uygulamasıyla *Winchell*'den yağda kızartılmış tatlı çörek sipariş etmişim.

"İşte böyle." Babam kutuyu karıştırıp akçaağaç şuruplu bardan kocaman bir lokma aldı. İştahının açıldığını gördüğüme o kadar sevinmişim ki gücenmiş gibi yapmayı bıraktım. Babam tezgâha baktıktan sonra başıyla işaret etti. "Viv arıyor," dedi ağzı doluyken. "Muhtemelen yanık yiyeceklerin beni kanser edeceğini söylemek için arıyordur."

"Aman Tanrım," diye bağırdım. Ardından dehşete kapılmış gibi tabağı kapıp her şeyi çöpe attım. "Hiç komik değil!"

Babam yine de gülünce ona parmağımla (yüzük parmağımla! Ne de olsa, babamdı!) hareket çektim ve telefonu alıp ekranı kaydırarak yanıtladım. "Vivs! Selam!"

"Haberleri aç," dedi.

Tekdüze sesini duyunca tüm keyfim kaçtı. "Ne?"

"Haberleri aç. CNN'i aç."

Hızlı adımlarla oturma odasına gidip babamın kumandasını bulmak için kanepedeki yastıkları fırlattım. "Baba, haberleri nasıl açacağım?" diye sordum telaşla.

"Ne?" diye seslendi.

"Haberler! Ben normalde haberleri izlemem! Beş gün sonra *Twitter*'da dönen kliplerini izlerim. Bana yardım et!"

“Televizyonu açman yeterli.”

Birkaç tuşa bastım ve en sonunda soluğu haberlere benzeyen bir şey bulamadığım *Apple TV* menüsünde aldım. Boğuk bir sesle hırladım.

Babam içeri girip kumandayı elimden alırken güldü. Birkaç saniye sonra *CNN* açıldı ve altyazıya şaşkınlıkla baktım.

Yeni Gelişme: Weston Foods’un Veliahtı Liam Weston’ın Kadın Çalışanları Takip ve Taciz Ettiği İddia Ediliyor

Sehpayı altımda hissedene kadar oturduğumun farkında değildim. “Vivs, kapatmalıyım,” dedim ve telefonu yanımda bir yere bıraktım.

Liam’ın Stanford fakültesinin web sitesindeki fotoğrafı belirirken, “Bu da ne?” diye sordu babam.

“Damadın,” dedikten sonra sesi açtım. “Ve... bilemiyorum.”

“On bir sene önce,” diyordu Victor Blackwell. “Liam Weston şirket için geliştirdiği Ürün Bilgisi Denetleme ve Sıralama anlamına gelen *PISA* adlı bir teknolojinin çevresinde dönen skandala karışmıştı,” dedi sunucu dramatik bir şekilde. “Görünüşe bakılırsa, skandal bilinenden daha derine iniyormuş. Aradan sonra bu konuyu ele alacağız.”

Eğilip televizyona bağırdım. “Ne? Hayır! Reklamın sırası değil!”

“Bekle... bunu hatırlıyorum,” dedi babam kısık bir sesle. Spor kahramanları televizyonda hevesle *Doritos* yerken babama baktım. “Market ağındaki envanterin sayımını yapması gereken bir program yaratan dahi bir çocuk vardı. Ama uygulama çalışanların aktivitelerini izleyecek şekilde de programlanmıştı.”

“Ne?” diye sordum. “Liam onu mu programlamış?”

“Evet. Yanlış hatırlamıyorsam, program e-posta adreslerini taramaya başlamış? Sanırım büyük bir iş davası görüldü ama detayları hatırlamıyorum.”

Sunucu ekrana geri dönerken babamı susturdum. Panel kocaman *Weston Foods* kapısının önünde duran bir kadını göstermek için ikiye bölündü.

“Irvine, Kaliforniya’da bizim için gelişmeleri takip eden

CNN'den Stephanie Elam'a bağlanıyoruz. Stephanie, konu hakkında bize söyleyebilirsin?"

"Evet, Victor," dedi kadın. "Detaylar hâlâ gün ışığına çıkıyor ama şimdilik elimizdeki bilgiler şöyle: 2013'te Kasey Bellingham adında bir bölge müdürü *Weston Foods*'dan davacı olmuş ve terfi konusunda hukuka aykırı bir şekilde es geçildiğini iddia etmişti. Her açıdan örnek bir çalışan olan Bellingham terfi edilmeyi beklerken, müdürünün hamileliğinden bahsettiği bir performans değerlendirmesinde terfiden mahrum bırakıldığını söylemişti. Bellingham, şirkette kimseye hamile olduğunu söylemediğini ama iş bilgisayarındaki hesabından bir arkadaşına e-posta gönderdiğini söylemişti. Mahkeme dışında uzlaşmaya varılmıştı. Ailenin avukatlarından biri, Yönetim Kurulu Başkanı Ray Weston'ın oğlu tarafından tasarlanan *PISA* yazılımının çalışan iletişimini uygunsuz bir şekilde takip etmekte kullanıldığını açıklamıştı. Yazılımı 2010'da yayınlandığı sırada reşit olmayan bu oğlun, şu anda Stanford Üniversitesi'nde ekonomi ve kültürel antropoloji profesörü olan William Weston olduğu öğrenildi. Bugün CNN'e sızdırılan isimsiz bir dizi belgeden öğrendiğimiz kadıyla, denetleme e-postalardan daha derine iniyormuş. Birkaç vakada yazılım, şirketteki kadın çalışanların takibi ve tacizinde de kullanılmış."

Elimi ağzıma götürüp başımı iki yana salladım. Bu habere dair her şey bana yanlış geliyordu. "Mümkün değil. Olamaz." Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atarken babama baktım. "Bu doğru olmaz, baba. Liam öyle biri değil, bunun doğru olmasına imkân yok."

Babam izlemeye devam etmem için çenesini kaldırıp işaret etti ama çoktan Liam'ı aramaya başlamıştım. Anında telesekreterinin dolu olduğu mesajını dinledim. Ekranı kapatıp aşağı kaydurdum ve telefonumda kayıtlı olan diğer Weston'ın üzerinde durdum. Ama telefona yanıt veren Reagan değildi. Blaire'di.

"Alo?"

Masadan hızlıca fırladım. Yerel muhabir Liam'ın suçlandığı korkunç, imkânsız ve yıkıcı şeylerden bahsetmeye devam eder-

ken, odada ileri geri yürümeye başladım. "Aman Tanrım, Blaire. Neler oluyor?"

"Merhaba, küçük, güzel yalancı." Sesinde kızgınlık değil, gülümseme gizliydi ama gözlerinin alaycı bir şekilde parladığını hayal edebiliyordum.

"Pekâlâ, dinle. Sana her şeyi anlatmak istedim. Gerçekten. Ama şu anda son derece aşikâr olduğunu düşündüğüm sebeplerden ötürü anlatamadım."

"Ah, tatlım. Sanırım 'Yalan söylemek için para aldım,' demeyi bir türlü beceremedin." Güldü. "Açıkçası buna saygı duyuyorum. Vay canına, Anna. Bu çılgınca karışıklıkta bir arkadaşım olduğu için heyecanlanmıştım."

"Bir arkadaşın var," diye ona güvence verdim. "Seni bir margarita barına götüreceğim. *Taco Tuesday*'e gideriz, en kısa zamanda ne istersen yaparız ama bana neler olduğunu anlatmalısın."

Blaire duraksadı. "Haberleri izlediğini sanıyorum."

"Evet! Bu da ne demek oluyor?"

"Bu Raymond Weston'ın kan dökmek istediği anlamına geliyor, tatlım."

"Peki neden Liam'm kanının peşinde? İşi kabul etmedi mi?"

"Alex henüz eve dönmedi, o yüzden emin değilim ama tahminimce bu işi kabul etmediği anlamına geliyor," dedi.

Televizyona bakıp kalbim ağzıma gelirken her şeyi sindirmeye çalıştım. Liam'ın bir başka fotoğrafı ekranda belirdi, bunda daha gençti. Ergenlikten yeni çıkmış gibi görünüyordu. Alt başlıkta farklı bir yazı belirdi: *Weston'ın kadın çalışanları kişisel fotoğraflarını paylaşmaya zorlandılar.*

"Ne?" diye sorarken sendeledim. "Yönetim kurulu başkanlığını kabul etmedi mi?"

"Soruna bakılırsa, şu anda onunla birlikte olmadığını varsayıyorum?"

"Hayır. Tartıştık ve sanırım ilişkimiz bitti." Boğazımdaki yumrunun büyüdüğünü hissettim. "Şimdi de Liam'm telefonunu aradığımda direkt telesekreter çıkıyor ve mesajlarıma yanıt vermiyor."

Blaire derin bir iç çekti. "Yıllardır bunun tekrar karşımıza çıkacağını biliyordum."

"Bana neler olduğunu söyler misin, Blaire? Ray, Liam'a bu şekilde mi ihanet etti?"

"O adamı mümkün olan her şekilde becermekle meşgul olduğun için sana Ray'ın ona ne yaptığını anlatmaya fırsat bulamadı mı? Vay canına," dedi Blaire ağzını şapırdatarak. "Tadı kıskançlık gibi."

"Lütfen... odaklanırmısın? Burada durmuş haberlerde Liam'ın *Weston*'ın kadın çalışanlarını gözetleyen ve taciz etmesine yardımcı olan bir yazılım yarattığını anlatan haberleri izliyorum ve böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum."

"Eh," dedi Blaire sadece. "Öyleyse, inanma."

Rahatlamış bir şekilde kanepeye yığıldım. "Pekâlâ."

"Bu konu hakkında konuşmamam gerekiyor. Ray bu olayın *Google* aramalarından silinmesi için çok para ödedi ama sanırım muhabirler bu tür şeyleri asla unutmuyorlar." İnce topuklu ayakkabılarının karo zeminde tıkırdadığını ve bir kapının yavaşça kapandığını duydum. "Soran olursa benden öğrenmedin. Her neyse, başlıyoruz: *PISA*, Liam'ın okuldayken geliştirdiği programın isminin kısaltması. Sadece mağazaların envanterini izlemesi gerekiyordu," dedi Blaire. "Aslına bakılırsa harika bir fikirdi. Amaç yiyecek israfını en aza indirmektir." Bunu duyduğumda göğsüm sıkıştı ve içimden korumacı bir şekilde inledim. "Ama Ray 'çalışanlarının aktiviteleri hakkında daha fazla şeffaflık' isteyince..." derken Blaire'in o kısmı tırnak içine aldığını anladım. "Liam, babasının isteğini yerine getirip yazılımı sadece sipariş sistemlerini değil, aynı zamanda e-postalar da dahil tüm programlardaki belirli kelimeleri kaydedecek şekilde yeniden düzenledi. Kasey bunun sadece başlangıcıydı." Blaire bunu iyice düşünüyormuş gibi mırıldandı. "Gerçekten, Kasey tüm sorunlar arasında en küçüğüydü. Ama o ilkti ve bunu nasıl gizleyeceklerini akıl edemedi kadın basına açıklama yaptı. O sıralar hissedarların düşüncesiz bir ergeni yaramazlık yaptığı için affetmele-

ri. bir yönetim kurulu başkanının zamparalığını affetmelerinden daha kolaydı.”

“Öyleyse bunu yapan Liam değildi, değil mi?”

“Ah, Tanrım, hayır. Liam programı Bilgi İşlem bölümüne teslim edip üniversiteye gitti. Çalışanları gözetleyen Ray’di. Çalışanlarla sohbet eden, yönetim kurulu başkanıyla dost oldukları için onlara kendilerini özel hissettiren ve en sonunda onları fotoğraf göndermeye ya da kişisel bilgilerini paylaşmaya zorlayan Ray’di.”

Midem altüst oldu. “Tüm bunlar olduğunda Liam kaç yaşındaydı?”

“Bir bakalım. Yazılımı on beş ila on yedi yaşları arasında geliştirdi. Skandal üç sene sonra ortaya çıktı. Sanırım yirmi yaşındaydı. Ya da yirmi bir. O civarlarda. Tanrım, çok güzeldi. Tüm o bastırılmış-”

“Blaire.”

“Affedersin,” deyip güldü. “Yazılımı geliştirdiğinde reşit değildi, o yüzden haberlerin hiçbirinde ismi geçmedi. Kasey ortaya çıktıktan sonra, arka planda işler karıştı. Tanrım, mahkeme dışında uzlaştıkları davaların sayısı çok fazla olmalı. Hayal bile edemiyorum.”

“Uzlaştılsa, Ray bunu neden yaptı?”

“Çünkü o çok kızgın ve tam bir kaçık,” dedi Blaire aptalmışım gibi. “Bahse girerim o pislik hisselerinin çoğunu satmıştı, o yüzden portföyünde bunun acısını hissetmeyecek bile.”

Sanırım gerçekten aptaldım çünkü bu kadar basit ve korkunç bir insan olabileceğini düşünemiyordum. Ağzımın açık kaldığını hissettim. “Affedersin. Liam’ın ondan istediği şeyi yapmayacağı için mi bunu yaptığını söylüyorsun?”

“Ray birinci sınıf bir narsist, Anna. Bunu yeni mi anlıyorsun?”

“Ama Liam onun oğlu.”

Blaire kahkaha attı. “Bunun *herhangi* bir önemi olduğunu düşünmen gerçekten çok tatlı.”

“Birçok ailede, bunun önemi büyüktür,” diye karşılık verdim.

“Janet her zaman Liam’ın onun düşünürü olduğunu söylerdi. On beş yaşında NASDAQ’da işlem gören bir şirket için başa-

rılı şekilde uygulanabilir bir sistem geliştiren bir çocuk düşün. Dürüst olmak gerekirse, bence bu Ray'ın gözünü biraz korkuttu. Tanrı biliyor ki Liam beni korkutuyor." Sesini alçalttı. "Ray'ın çocuklarına nasıl davrandığını gördün. Hep öyleydi, onları daha dayanıklı hâle getirdiğini sanıyor. Alex'te işe yaradı ama Liam asla hizaya gelmedi. Bana sorarsan, Ray'ın Liam'da en çok nefret ettiği ve saygı duyduğu şey bu. Eğilip bükülmüyor. Peki Liam bu iş teklifini reddettiye, ne olmuş olabilir?" Blaire ıslık çaldı.

Tekrar televizyona baktım. Alt başlık güncellenmişti. *Stanford Üniversitesi'nin açıklaması: "Liam Weston gelecek vadeden genç bir profesör. Bu iddiaları tam anlamıyla araştırıyoruz."*

Ne büyük bir karışıklık!

Tekrar ileri geri yürümeye başladım. "Neden Liam çıkıp gerçeği söylemiyor? Tüm bu mesajların arkasındaki kişinin Ray olduğunu açıklamıyor?"

"Çünkü tüm iletişim yönetici hesaptan gönderildi. Ray rahatlıkla omuzlarını silkip hangi tuşun monitörü açtığını bile bilmeyen yaşlı bir perakendeci olduğunu iddia edebilir. Ayrıca yazılımı Liam geliştirdi. Gözetime olanak sağladı."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Aramızda kalsın," dedi Blaire. "O vakfı kurmasına hiç şaşırmadım."

"Ah, tabii. Bundan bahsetti. Tam olarak ne?"

"Weston çalışanları için bir gelir imkânı oluşturdu."

Bunu algılamaya çalışırken boş gözlerle televizyona baktım.

"Bir gelir imkânı mı?"

"Evet. Şirkette çalışan herkes kurs almak, üniversiteye gitmek, seyahat etmek ya da ev satın almak için kredi başvurusunda bulunabilir. Esasen, kültürü kendince dışarıdan yeniden inşa etmeye çalışıyor." Zihnim diğer her şeyden arınıp Liam'a duyduğum sevgiyle dolup taşıtı. Bu sırada Blaire eliyle telefonu örtüp arka plandaki çocuklara seslendi. Telefona döndüğünde, "Liam'ın tüm mirası o fona aktarılıyor," dedi. "Bildiğim kadarıyla her şey isimsiz ama Liam, Bilişim Teknolojileri departmanının-

dan başvuru bağlantısını web sitesine koymalarını istedi. Ray'i deli ediyor ama elbette bundan da kendine pay çıkarıyor. Hepimiz bunun Liam'ın işi olduğunu biliyoruz."

Emanet fonundan ve Liam'ın kendi mirasıyla ne yaptığından bahsedince, bunun ne anlama geldiğini anladım. Liam, Ray'i reddetmişti. Kendisini seçmişti. Ray mirasın uygulanmasına karşı çıkabilirdi ve çıkacaktı.

Aklıma bir fikir geldiğinde, umut sıcak ve elektrik gibi tüm damarlarıma yayıldı. Sanırım ne yapacağımı biliyordum. Bu bir kumar olacaktı ama Liam'ın kardeşleri hakkında yanılmadığımı biliyordum: Her zaman parayı seçerlerdi.

Çantamı alıp dudaklarımı oynatarak babama gitmem gerektiğini ama elimden geldiğince çabuk bir şekilde onu bilgilendireceğimi söyledim.

"Blair," dedim *Uber* uygulamamı açarken. "Sana söylemem gereken bir şey var ve bundan hoşlanmayacaksın. Ama öncelikle... Liam'ın nerede yaşadığını biliyor musun?"

Blair, Liam'ın nerede yaşadığını tam olarak bilmiyordu. Onu vasiyetteki yasal boşluk ve tüm Weston çocuklarının tüm paralarını kaybedebilecekleri hakkında bilgilendirdikten sonra öylesine hiddetle haykırmaya başladı ki zaten pek işime yaramazdı.

Her şeyden bihaber bir şekilde
yaşayıp gidiyor musun?

Evet. Öyle sayılır.

Bir dakika. Pekâlâ, Palo Alto'daki
evinin yakınlarında bir park var

Sanırım adı Hoover Park

Ve evi bir çıkmaz sokakta. Bunun bir yardımı olur mu?

Aslına bakarsan, evet.

Cildinin bozuk ve kelleşmiş bir noktanın olduğu bu portreyi çizmeyi bırakacağım.

Aralarında bir tartışma olduğunu sanıyorum.

Çünkü babam onunla telefonda konuştuktan sonra kendini kaybetti.

Evet. Uçakta mısın?

Eğer öyleyse, birinci sınıf koltuğunda izleyebileceğin herhangi bir haber kanalında yayınlandığına eminim.

Liam'ın yönetim kurulu başkanlığını reddedip etmediğini biliyor musun?

Bence reddetti.

Kahretsin.

Hayır, ne diyeceğim biliyor musun? Böylesi daha iyi.

Babamın canı cehenneme.

Jake daha çok yardımcı oldu. Liam'ın adresinin ne olduğuna dair bir fikri olmadığını, kardeşini her ziyaret ettiğinde Liam'ın onu havaalanından aldığını söyleyerek mesajımı yanıtladı.

Bunun Jake'in emanet fonundaki şarttan haberi olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum ama endişelenecek vaktim yoktu. Çünkü şoförüm Los Angeles Havalimanı'nın iki numaralı terminalinin önüne park etmek üzereydi.

Aklımı kaçırdığımı farkındaydım ama elimdeki bilginin Delta kontuarına gidip iki saat sonra San Jose'ye giden bir uçağa bilet almak için yeterli olduğuna ikna oldum.

Uçuş kapısında beklerken, Palo Alto'daki neredeyse her evin bir çıkmaz sokakta olduğunu keşfettim. Ama uçak havalimanına indiğinde ve Hoover Park'a ulaştığımda, Liam'ın evini bulmanın ne kadar kolay olduğunu üzümlere fark ettim.

Tek yapmam gereken haber kanallarının minibüslerini takip etmektir.

ANNA

Her yerdeydiler. Parkın etrafında ve birkaç ara sokakta tampon tampona park etmişlerdi. Ama özellikle Liam'ın yaşadığını tahmin ettiğim Byron'da toplanmışlardı. Kaosu takip etmek kural gibi görünüyordu. İnsanları yarararak ilerlerken kameraların önünde mikrofonlarıyla duran sunucuların görüntülerini bozup her şeyin bir yalan olduğunu, William Albert Weston'ın bunların hiçbirini yapmasına imkân olmadığı haykırma isteğine aldırmadım. Buna karşı koydum çünkü istediğim en son şey birinin Liam'ı tanıyıp tanımadığımı sorması ve bir ordu dolusu muhabirin yüzüme mikrofonlarını uzatmasıydı.

Beyaz çerçeveli ve açık gri bir evin etrafında büyük bir gazeteci kalabalığı toplanmıştı. Ve işte oradaydı. Liam eski *Honda*'sını araba yoluna park etmişti. Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyordu.

Evdeydi.

Kalabalığın arasından yeni bir kararlılıkla ilerledim.

"Nereye gittiğini sanıyor?" diye sordu arkamdan biri küstah bir kahkahayla.

"Kapıya yaklaşılamazsın!" diye bağırdı diğeri. "Orası özel mülk!"

Bir başkası seslendi. "Hepimiz dışarı çıkmasını beklemek zorundayız!"

Ama yürümeye devam ederken genel hava değişti. İnsanların

arasında bir farkındalık dalgasının yayıldığını hissettim. Birkaç kişinin adımı mırıldandığını duydum ve kocaman bir hata yaptığımı anladım. Kapüşonumu takmamıştım. Saçımı gizlememiştim.

Günlerdir *Instagram*'da değildim ama adadaki herkes sürekli fotoğraf paylaşıyordu. Weston kardeşlerden en çekici olanla evli olduğum ve tatil boyunca Westonların ünlüler oldukları düşünülürse, sadece elli iki takipçimin olduğu çoğunlukla hareketsiz hesabımda birçok fotoğrafın etiketlendiğine emindim. Aldığı parayı hak eden herhangi bir gazeteci Liam hakkında bilmesi gereken her şeyi biliyor olmalıydı. Buna artık ben ve düğünde olan rezalet de dahildi.

"Anna!" diye seslendi bir adam. "O Anna Green! Karısı o!"

O andan itibaren her şey karmakarışık bir hâl aldı. Kulakları tırmalayan bir sesle ismimin aynı anda söylenmesi, panik hâlinde ağlamak gibi tuhaf bir içgüdüyü tetikledi. Mikrofonlar yüzüme doğru uzatıldı, ellerini omuzlarıma ve sırtıma koydular.

Skandal hakkında söylemek istediğin bir şey var mı?

Alex Weston'ın sözleri hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?

Sen ve Liam gerdeğe girdiniz mi?

Ray Weston'la konuştun mu?

Anna, Liam ve senin bir bebek beklediğiniz doğru mu?

Yüce Tanrım.

Kollarıyla beni sağa sola yönlendirmeye çalışan muhabirler önümü kesince, vücutlardan oluşan dar patıkada *Tetris* oynar gibi hareket etmek zorunda kaldım. Etrafımda o kadar çok insan vardı ki nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Birden kendimi caddenin ortasında buldum ve tekrar Liam'ın evine doğru dönmek zorunda kaldım. Bana yardım etmeye çalışan birkaç iyi insan vardı ama çoğu benden bir fotoğraf ya da yorum almayı umuyordu.

Liam Weston'ın, kardeşinin sözleri hakkında söylemek istediği herhangi bir şey olup olmadığını biliyor musun?

Anna, bu tarafa bak, bir fotoğraf, lütfen!

Liam Weston'la evliliğin yasal mı?

"Lütfen," dedim. "Lütfen geçmeme izin verin."

Kalabalıkta bir mırıldanma yükselince ortalık karıştı. Kulacağımın dibinde biri, *"Bu tarafa! Bu tarafa!"* diye seslendi. Kalabalık aynı anda, *"Liam!"* diye bağırdıktan saniyeler sonra bir kol omuzlarıma dolandı ve beni sağlam göğsüne doğru çekip kalabalığın içinde yönlendirdi.

Liam'dı.

Hıçkırarak kollarımı beline doladım.

"Buldum seni," dedi. "Buldum seni."

Yüzümü omzuna gömdüm. Sakin bir şekilde, "Geçmemize izin ver... İzninizle... Hayır... İzninizle..." derken sesi içimde titredi. Bir yabancı elini koluma koyduğunda Liam'm yumuşak sesi kayboldu ve sert bir hâle büründü. *"Ona dokunma."*

Nihayet kalabalığı geride bırakıp evinin ön basamaklarına ulaştık. Liam beni verandaya çekip kapısını ardına kadar açtıktan sonra hızla arkamızdan kapattı.

Kargaşa dışarıda eriyip giderken, Liam ve ben birkaç saniye boyunca nefes nefese birbirimize baktık. Ardından üstüne fırlayıp kendimi kollarının arasına attım.

"Bilmiyordum!" diye hıçkırdım.

"Biliyorum." Liam kollarını etrafıma doladı ve eliyle başımı kavrayarak saçlarımı okşadı.

"Bana söylemedin!"

"Özür dilerim. Ben-"

"Bunların hiçbirini yapmadığını biliyorum, Liam. Neler olduğunu öğrendim." Geri çekilirken Liam bana şaşkınlıkla baktı. "Blair'le konuştum ve bana her şeyi açıkladı. Bununla mücadele etmeliyiz! Oraya çıkıp iddia edilen suçlamalarla hiçbir ilgin olmadığını söylemelisin."

Liam kaşlarını çatarak bana baktı. "Buna gerek yok-"

"Evet, var," diye üsteleyip çirkin ve ıslak bir nefes aldım. "Herkes bu tür şeyler yapmayacağını bilmeli."

Bakışları yumuşadı. "Anna."

"Bana söylemekten mi korktun?" diye sordum. "Sana inanmayacağımdan mı korktun?"

“Anna,” dedi Liam tekrar neşeyle.

Üsteleyip parmaklarımı gömleğinin ince kumaşının arasına soktum. “Kısa bir süre önce bir araya geldiğimiz farkındayım ve hâlâ yeni... Bir dakika. Sanırım ayrılıp barıştık, değil mi?”

Daha kesin bir tavırla, “Anna,” dediğinde buna bir şans vermek istemediğini düşünüp paniğe kapıldım.

“Hayır, Liam. Bunu söylememe izin ver çünkü her şey düşünüldüğünde artık mantıklı geliyor. İşi neden neredeyse kabul ettiğini anlıyorum. Ama sonra vazgeçtin, değil mi?” diye sordum. “Buna değmeyeceğine mi karar verdin? Sana kesinlikle katılıyorum! Vakfın için paraya ihtiyacın olsa da. Tanrım, harikasin. Bunu biliyor muydun?” Hafifçe kaşlarımı çattım. “Tablolarımı satın almandan hâlâ hoşlanmıyorum ama...” Liam kenara doğru bir adım atınca gözüme renkler ilişti. “Ah. Ah.” Elimle ağzımı kapattım. İşte oradaydı: *Frezya 2*. Hemen arkasındaki duvarda asılıydı. Şimdiden tablolarımı asmış mıydı?

Yine gözyaşlarına boğuldum. “Aman Tanrım. Pekâlâ, seni affediyorum. Haklıydın, film versiyonu aslında gerçekten romantik ve tablomu oraya astığına göre, belki de buna bir şans vermek istiyorsun?” Dikkatle gözlerine baktım, keyiften bakışları ısınmıştı. “Kız arkadaşın olmak istiyorum. Eşin.” Suratımı buruşturup yeniden denedim. “Belki de eş kısmı doğru gelene kadar çıkmamız daha iyi olur. Unvanım ne olursa olsun, seninle verandana çıkmak ve oradaki tüm pisliklere haber döngülerini nerelerine sokabileceklerini söylemek istiyorum.”

Liam öne çıkıp yüzümü tuttu ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. “Anna. Lütfen sus.”

Gücenmiş gibi nefesimi tutup şaşkınlıkla dudaklarının arasında eridim. “Bu... oldukça şaşırtıcı bir eylem silsilesiydi.”

“Her şeyden önce, ne kadar yetenekli olduğunu bilmeni istiyorum.” Liam omzunun üzerinden küçük bir bakış attıktan sonra bana döndü. Bakışlarında hayret olduğu kesindi. “Oturma odamda duran sen hariç, bu tablolar gördüğüm en güzel şeyler.”

“İltifat etmek konusunda gerçekten çok iyisin,” dedim göz-yaşları arasında.

Liam arkamdaki bir şeye çenesiyle işaret edince görmek için döndüm. İlk olarak bu evin muhteşem olduğunu söylemeliydim. Eski kanepesini istememesine şaşırmamalıydı. İkinci olarak da televizyonda CNN açıktı.

“Hayır! Neden bunu izliyorsun?” diye sordum ve kumandayı bulmak için eğildim. “Bu senin için iyi değil!”

Ama Liam beni doğrulmaya teşvik edip omzumun üzerinden işaret etti. “Anna. Bak.”

Ekrana odaklandım ve zihnim yeterince sakinleştğinde gördüğüm şeyi algılayabildim.

Daha doğrusu, gördüğüm kişiyi.

Ekranda Alex’in görüntüsü vardı. Dakikalar önce tanıdık gelen bir yerde mikrofona konuşuyordu ama neresi olduğunu hemen çıkaramadım. Altındaki başlıkta şöyle yazıyordu: *Alex Weston: “Babam çalışanları takip ve taciz etti. Liam kontrolsüz ya da yasadışı hiçbir aktiviteye kalkışmadı.”*

“Vay canına,” diye mırıldandım. “Bu umduğumdan daha hızlı oldu.”

Liam yüzümü kendisine doğru çevirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“PISA’yla ilgili iddiaları haberlerde görünce aklımı kaçırdım. Sen ve Jake’in numaraları dışında sadece Reagan’ın numarası kayıtlıydı ve Jake’in uçakta olduğunu düşündüm. Blaire telefonu yanıtladığında bana vakfın da dahil her şeyi anlattı. O anda kardeşlerinin paranın peşine düşeceklerine dair teorimi test etmem gerektiğini fark ettim.”

Liam güldü. “Haklıydın.” Çenesiyle ekrana işaret etti. “Alex hâlâ Singapur’da.” Demek o yüzden tanıdık geliyordu. Crowne Plaza Changi’nin önündeydi. “Babamın beni gerçekten yönetim kurulu başkanı yapacağını anlayınca, sanırım nihayet gözü döndü. Uçağa binmedi. Sonra Blaire onu arayıp çılgık çılgıla vasiyetteki yasal boşluktan bahsetmiş. Onunla evli kalacağını ama meteliksiz kalırlarsa bunu gözden geçireceğini söylemiş.”

“Vay canına. Alex basın toplantısı mı yaptı?”

“Buna basın *toplantısı* demek abartı olur,” dedi Liam gülerek. “İletişim ekibine basına haber vermesini istediğinde, yakınlarda sadece birkaç gazeteci varmış ama şu anda her yerde gösteriliyor. Kısacası, yazılımı benim geliştirmiş olmama rağmen kişisel veri ya da tacizin benim bilgisayarlarımdan kaynaklanmadığını söyledi. Babam uçağa binmeden önce pis avukatından haberi sızdırmasını istemiş. Ama Alex teknik ekibe *IP* kayıtlarını yayınlamalarını söyleyerek karşılık verdi.”

“Bu Alex için büyük bir kumardı,” dedim. “Baban uçaktan indiğinde buna pek iyi tepki vermeyecek.”

“Önemi olduğunu sanmıyorum. Yönetim kurulu her şeyin farkında. Çok geçmeden Amerikan Merkez Bankası babamın bunu yapmadan kısa bir süre önce yüklü miktarda hisse satışı gerçekleştirdiğini anlayacak. Babam artık yönetim kurulu başkanı değil ve başı gerçekten belada.”

Liam’ı izlediğim sırada kehribar rengi gözleri ışıdayarak bana baktı. “Nasil hissediyorsun?” diye sordum.

Yüzünde mutluluk ve sıkıntıya benzeyen birkaç ifade aynı anda belirip kayboldu. Ardından gözlerini kapattı. Üzüldüğünü görünce kalbim acı verici bir şekilde sızladı. Elini alına götürüp gözlerini gizledi ve boğuk bir sesle konuştu. “İçim çok rahatladı.” Kesik bir nefes aldı. “Yıllardır bu en büyük korkumdu. Babamın en kötüsünü yapması, her şeyin ortaya dökülmesi, bir kez daha yapmadığım şeylerden sorumlu tutulmak ve uğruna çaba harcadığım işlerin mahvolması.”

Tüm bu duygularla ne yapacağımı bilemedim. Ama vücudum içgüdüsel bir şekilde ona doğru bir adım attı, kollarımı beline doladıktan sonra yüzümü boynu ve omzu arasındaki o kusursuz yere yasladım. “Ah, tatlım.”

“Daha fazlası olduğunu biliyordum, anlarsın ya?” dedi ve beni kollarına aldı. “Ailem bundan açıkça bahsetmezdi ama her zaman daha kötüsü olduğunu biliyordum. Beni ilk kez kullandığında berbattı. İsmim basından uzak tutuldu ama çevremizdeki

herkes onun kim olduğunu biliyordu. İşletme programımdaki profesörler bana farklı bir gözle bakmaya başladılar.” Yutkundu. “Anadalımı değiştirdim. Akademiye sığınmaya karar verdim. Babamın beni yeniden mahvedebileceğini biliyordum. Ve daha da kötüsü, bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. ‘Ondan uzak durursam, başka bir kariyer yaparsam, evlenip başka bir yere yerleşirsem babam hayatına devam eder. Vakıf sayesinde dışarıdan şirkete iyiliğim dokunabilir. Babam şirkete geri dönmemi beklemez,’ diye düşündüm. Düğünde yanıldığımı anladım. Babam hayatına devam etmemişti ve hâlâ elinde o koz vardı.”

“Artık yok,” dedim.

Liam derin bir nefes verip gözyaşlarına rağmen güldü. “Artık yok. Sayende.”

“Peki ya emanet fonu?”

“Babam avukatlarını işe karıştırıp olayı karmaşık bir hâle sokmak isteyebilir ama içimden bir ses daha büyük sorunları olduğunu söylüyor. Çocuklarının yanında olmasını isteyecek ve büyük babamın vasiyetine karşı çıkarsa böyle bir şey olmayacak.”

Liam adına çok sevinmiştim. Ve çok rahatlamıştım. Hayatımın geri kalanı boyunca çelişkili duygular besleyeceğim Alex gibi birinin gerçekten cesurca ve işe yarar bir şey yapmasına minnettardım. Elbette bunu para için yapmıştı ama hakkını vermek gerekirdi.

Liam perdeye uzanıp dışarı göz atabilmek için bana sarılırken yana doğru eğildi. Muhabirler hâlâ dışarıdaldı.

“Dışarı çıkıp onlarla konuşacak mısın?” diye sordum.

Liam tekrar bana baktı. “Muhtemelen.”

“Ne diyeceksin?”

“Yazılımı geliştirdiğim ve babamın talimatlarına göre değiştirdiğimin doğru olduğunu ama çalışanları takip etmenin arkasında olmadığımı söyleyeceğim. Aile şirketinin bu olayı en şeffaf şekilde atlatması için elimizden geleni yapacağımızı söyleyeceğim. Derhâl bir danışman şirket görevlendireceğimizi söyleyeceğim.”

“Artık çoğul mu konuşuyorsun?”

“Büyükbabam ailesini sevdiği için bu şirketi kurdu,” dedi Liam. “Bununla bir yere varabileceğimizi düşünüyorum.”

“Umarım buna sevgiyi paradan ayırmanın bir yolu da dahildir,” dedim ona. “Büyükbaban her ikisini de iyi niyetle yaptı ama baban kötü maksatlarla bir araya getirdi. Sonuçta niyetlerin ne olduğunun önemi yok: Ailendeki herkes sevgiyi değersizleştirdi. Sadakati ve hizmeti paranın akmasını sağlayan pazarlık kozu hâline getirdi.”

Liam yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öpmek için eğildi. Bir süre gözlerimi açık tutup aramızdaki mesafeyi kapatmasını ve dudaklarımız buluştuğunda yüzündeki mutlak bağlılığı izledim. “Seni hak etmek istiyorum,” dedi geri çekildiğinde.

“Zaten hak ediyorsun.”

“Seni her şeyinle istiyorum. Sana, sahip olduğum her şeyi vermek istiyorum.” Liam’ın dudakları bir kez daha benimkilerin üzerinde gezindi. “Bunu sana koşulsuz bir şekilde sunuyorum,” dedi. “Sadece seni istiyorum. Seni sevmek istiyorum.”

“Koşulsuzca.” Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çekerek sarıldım. Liam birkaç dakika boyunca bana sarılırken muhabirler dışarıda toplandılar. Televizyonun gürültüsü arka planda kaldı ve kalplerimiz yavaşlayıp istikrarlı bir şekilde peş peşe attı. Geri çekilip başparmaklarımla çenesini okşadım. “Otelde söylediklerim için üzgünüm. Haklı olsam bile çok sertti.”

“Kendini savunmak zorundaydın ve öyle yaptın. Sana tablolardan bahsetmediğim için üzgünüm. Haklıydın. Bu kontrolcü bir yaklaşımdı.”

“Bilge biri bana niyetin önemi olduğunu öğretti.”

“Kim?”

“David Green. Araba tamircisi ve anlaşılan o ki bir terapist. Ayrıca kayınpederin.” Liam’ın gülümsemesini öpmek için uzandım ve geri çekildiğimde dikkatle yüzümü inceledi. Günler önce evimde de bana bu şekilde bakmıştı, sanki yüz hatlarımı teker teker tarıyor gibiydi. Yine berbat görüldüğümün farkındaydım

ama bu kez ifadesi paniğini gizlemeye çalışmıyordu. Bu kez istediği her şey sanki pembe bir kuş beyinli paketin içindeymiş gibi bakıyordu.

“Beni yine bakımsız bir hâlde görmek tuhaf mı?” diye sordum. Sade mavi askılı bluzuma, *Kurabiye Canavarı* pijama altına ve spor ayakkabılarıma işaret ettim.

“Hiç de değil. Bu hâlini tercih ederim.”

“Gerçek hâlimi.”

“Gerçek Anna,” dedi. “Gerçek Liam.”

Bunun üzerine bir öpücük daha aldı. “Pekâlâ, git ve zafer turunu at. İçeri döndüğünde azgın bir şekilde sevişerek kutlamak için burada olacağım.”

Liam güldü. “Vay canına, gelmene çok sevindim.”

“Aynen.”

Bana aşka benzeyen bir duyguyla baktı. “Eve ne zaman dönmene gerekiyor?” diye sordu.

“Tek yön bilet aldım. O yüzden... teknik olarak dönmem gerekmiyor.”

Liam gülümsedi. “Bu gece burada kalabilir misin?”

“Babamı aramam gerekebilir,” dedim göz kırparak. “Ama kalabilirim, kalmak istiyorum ve kalacağım.”

“Peki sonraki her gece?”

“Bir geceyle başlayalım,” dedim çenesini öperek. “Ve bizi nereye götüreceğine bakalım.”

KAPANIŞ

LIAM

İlk olarak bizi yatağıma götürdü.

Basına açıklama yaptıktan sonra uzun bir süre sokaktaki kargaşa devam etti. Fakat kapının diğer tarafında Anna'nın beni beklediğini bildiğim için fotoğraf makinelerinin flaşlarını ve aralıksız bir şekilde sorulan soruların stresini dışarıda bırakmak kolaydı.

Anna beni beklediği sürece muhtemelen her şeyi yapabilirdim.

Adada geçirdiğimiz anlar cinsel anlamda cesur ve tutkulu keşiflerle doluydu. Ama evdeki ilk gecemizde, sevişmemizde yeni bir vahşilik, saf bir samimiyet vardı. İçine doğru tekrar tekrar hamle yaparken harcadığı efor yüzünden Anna'nın uzuvları gevşemiş, teni terden ıslanmış ve yine orgazm olduğu için kırmıştı. Vermem gereken kararları ve beni bekleyen karmaşık sohbetleri unutmama izin verip saklayacak hiçbir şeyim kalmadığı gerçeğine teslim oldum. Anna gizlemeye çalıştığım her sırrı, her güvensizliği ve geçmişimden gelen her utanç verici ânu biliyordu. Ailemin ne kadar berbat olduğunu biliyordu ve yine de onları kabul etmişti, beni kabul etmişti. Bu daha önce hiç tecrübe etmediğim zihinsel bir özgürlüktü. Kendimi tamamen ona verdim.

Bir hafta boyunca telefonum durmaksızın çaldı, muhabirler

sokakta beklemeye devam ettiler. Ve bir hafta boyunca dış dünyayı umursamadık. Marketten ihtiyacımız olan şeyleri sipariş edip birlikte yemek pişirdik, film izledik ve masa oyunları oynadık. Anna bize yüz maskeleri aldı ve onları yüzümüze sürüp birbirimize ayak masajı yaptık. Ona *swing* dansını öğretmemi istedi. *Instacart*'dan sipariş ettiği bir dizi vücut boyasıyla beni boyamasına izin verdim. Her şeyden ziyade, mümkün olan tüm şekillerde seviştik.

Ama en sonunda gerçek hayatı daha fazla göz ardı edemedik. İkimizin de çözmesi gereken çok şey vardı. Sessiz anlarımızda, yatağımda yüz yüze uzanıp ikimiz için de bir sonraki sayfanın neye benzeyeceğini planlamaya çalıştık: Fakültedeki işime devam mı edecektim, yoksa şirkette yönetici rolünü mü üstlenecektim? Anna eserlerinin galerilerde sergilenmesiyle ilgilenmek için Los Angeles'a mı dönecekti, yoksa sanat kariyerini bana yakında kovalaması için onu buraya taşınmaya mı ikna edecektim?

En büyük pişmanlığım, davranışlarım yüzünden Anna'nın sanatının bulduğu başarıyı hak edip etmediğini sorgulamasına yol açmaktı. Fakat hayranlığımın içtenliği karşısında bunu düşünmeye daha fazla devam edemezdi. O çok yetenekli bir ressamdı. Sonuç olarak, gelişmekte olan ilişkinin dışındaki hayatlarımızla ilgili yarım kalmış işleri tamamlamak adına biraz ayrı kalmaya karar verdik. Anna, Los Angeles'a dönecekti. Ben de bir plan oluşturmak için akademik sorumlularıyla bir araya gelecektim. En azından şimdilik ilişkimizi uzaktan yürütecektik.

ANNA

Uzak mesafe ilişkisi bize yaradı. Liam ve muhteşem vücudundan günlerce ayrı kalmak yıkıcıydı ama Palo Alto ve Los Angeles arasındaki kilometreler birbirimizi farklı şekillerde tanıyabileceğimiz anlamına geliyordu. Uzun telefon görüşmeleri ve mektuplaşmak gibi. Sürekli mesajlaşmak ve "bana şu anda ne

yaptığının resmini gönder” gibi şeyler... Neredeyse hafta içi her gece telefondaydık ve mümkün olan her hafta sonu gerçek seks yapıyorduk.

Bu şekilde birbirimizin hayatına öylesine dahil olduk ki, lüks bir tatil dışında birbirimizle uyumlu olup olmayacağımız konusunda en ufak bir şüphemiz yoktu. Hayatta sadece iki kişi -babama ve Vivi- tarafından anlaşıldığımı hissetmiştim. Ama aylar geçtikçe, neredeyse hayatımın her alanında Liam şeklinde yeni ve kalıcı bir iz olduğunu fark ettim. Resim yaparken kendime duyduğum güvende, sanatımın gerçek bir kariyere dönüştüğü gelecek hayallerimde, yeni edindiğim maddi rahatlığında, babamın sağlığı ve hastane faturaları konusunda yok olan endişemde, ruh hâlimde, uykumda, cinsel tatminimde ve her şeye bakış açımda Liam’ın etkisi görülüyordu... O her şeyim olmuştu.

En sonunda, bunaltıcı bir ağustos gününde mahalledeki küçük fırında ona böyle söyledim.

“Şunu görüyor musun?” diye sordum ve en sevdiğim tablolardan birinin asılı olduğu pembe duvar kâğıdına başımla işaret ettim. “Bir gün gerçeğini göreceğim.”

Liam bakışlarımı takip ettikten sonra kahve kupasının üzerinden bana baktı. “Adı ne?”

“*Renoir’ın Ülkede Dans* adlı tablosu. Yapması için tutulduğu dans serisinden bir tablo ve üçü arasında en sevdiğim. Paris’te Orsay Müzesi’nde. Orayı ziyaret ettin mi?”

“Lisedeyken.” Yüz ifademden aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı, hâlâ son derece züppeydi. Şakacı bir şekilde masanın altından ayağımı dürttükten sonra onu iki ayağının arasına aldı. “Yıldızlı Gece’yi gördüğümü hatırlıyorum,” dedi. “*Whistler’ın Annesi*. Birçok *Monet* eseri. Birçok *Van Gogh*.” Tabloya tekrar baktı. “Bu resmi neden seviyorsun?”

Dikkatimi tekrar ona çevirdim. “Ona baktığımda içimde beliren his hoşuma gidiyor. Detaylar. İlk bakışta dans eden iki kişi görülebilir ama... yerdeki şapkaya bak. Sanki adam kendisini dansa o kadar kaptırmış ki şapkası düştüğünde bile eğilip

onu alma zahmetine girmemiş. Unutulmuş masa, hâlâ fincanda duran kaşık, kadının yelpazesini ucundan tutan parmakları ve adamın arkalarındaki insanları hiç umursamadan ona sıkıca sarılması. Kadının belini nasıl tuttuğunu görüyor musun?" diye sordum işaret ederek. "Yanağına mı sokuluyor? Saçını mı kokuluyor? Kulağına hınzır bir şeyler mi fısıldıyor? Bu yüzden mi kadın mükemmel bir mutlulukla gülümsüyor? Öylesine âşık ki."

Liam çenesini eline yaslayıp karamel rengi gözlerini tablo yerine bana dikti. Gözleri öylesine şehvet, bağlılık ve hayretle doluydu ki, fırın içi saten kaplamalı bir ayakkabı kutusu kadar küçülmüş ve içinde bizden başka kimse yokmuş gibi görünüyordu. "O kadının nasıl hissettiğini biliyorum."

Gözlerine bakarken kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. Liam'ın beni sevdiğini biliyordum. Bu hep oradaydı, onu yüzeyin hemen altında güçlkle zapt edebiliyordu. Sevgisini yaptığı her şeyde görebiliyordum, bana bakış tarzından bile anlaşılıyordu. Ama o kelimeleri hiç söylememişti.

Beni hiç zorlamak istemediğini biliyordum.

"Ben de biliyorum," dedim.

Liam gözlerini dudaklarıma çevirdi. "Beni sevdiğini mi söylüyorsun, Anna Green?"

"Seni delicesine sevdiğimi söylüyorum, West Weston."

Liam etrafımızda insanlarla dolu masalara aldırmandan sandalyesinden kalktı ve tıpkı tablodaki adam gibi beni kollarının arasına aldı. "Ben de seni seviyorum," dedi yanağıma doğru. "Uzun zamandır bunu söylemek için sabırsızlanıyordum."

Bir ay sonra eylüle girdik. Cambria'ya seyahat ettiğimiz İşçi Bayramı hafta sonunda sevişmekle o kadar meşguldük ki bunun ne anlama geldiği dikkatimizden kaçtı. Liam mirasına erişim hakkı kazanmıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde *Artık Boşanabiliriz* tarihi gelip geçti ama boşanmaktan hiç bahsetmedik. Boşanmak ayrılık

gibi olurdu ve havalimanlarında veda etmekte pek iyi değildim. Bu adama kâğıt üzerinde veda edebilmeme imkân yoktu.

Ama sanırım bu durum evlilikten de bahsetmemize gerek olmadığı anlamına geliyordu, gerçi ikimiz de hâlâ yasal olarak evli olduğumuzun farkındaydık. Aylar önce Singapur'dan dönerken yüzüğümü çıkarıp ona vermiştim, Liam zaten hiçbir zaman yüzük takmamıştı. O yüzden ekim ayında bir cumartesi gecesi yataktan kalkıp valizini karıştırmaya başladıktan sonra, ikonik turkuaz rengi kutuyu aramızdaki dağınık yatağa bıraktığında şok oldum. Bir tokat gibi yüzüme vuran karmaşık duygulara karşı hazırlıksız yakalandım.

“Bu da ne?” diye sordum dikkatlice.

“Sandığın şey değil,” dedi Liam elimi tutarak. “Demek istediğim, o senin yüzüğün ama senden onu tekrar parmağına takmanı istemiyorum.”

“Bu meme ucu büyüklüğündeki elmasın gerçek olduğunu itiraf ettiğin anlamına mı geliyor?”

Liam güldü. “Evet. Gerçek.”

“Vay canına,” dedim şaşkınlıkla nefesimi verirken.

Liam gülümseyip kenetlenen ellerimize baktı. “O yüzük senin, Anna. Dilediğin zaman senin. Ya da satın sana daha uygun bir yüzük alabiliriz. Bir *kuklanın* takabileceği türden bir yüzük. Her renk değerli taşın olduğu ya da elmas papatyalardan oluşan bir zincir. Dilediğin nişan yüzüğü senin. Büyükanнемin alyansı da. Onu parmağına takmanın beni ne kadar mutlu edeceğini bilemezsin.”

Sanki bunu doğru yapamıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve yanaklarını şişirerek geri bıraktı. O kadar sevimliydi ki yüzünü yalamak istedim.

“Bunun çok hızlı olduğunun farkındayım,” dedi içtenlikle gözlerime bakarak. “Beş senedir evli olduğumuzu ama sadece beş aydır birlikte olduğumuzu biliyorum. Hayatlarımızın karmaşık olduğunu, birbirimize yakın yaşamadığımızı ve hâlâ ne istediğimizi anlamaya çalıştığımızı biliyorum. Ama seni seviyo-

rum. Hem de çok. Başka birini, herhangi bir şeyi seni istediğim kadar isteyebileceğimi düşünemiyorum. O kutuda benim için de bir yüzük var, takmam için hazır olduğunda onu takacağım. Bir ay, belki de bir yıl sonra. Hatta istersen bu gece takarım.” Kaşlarını çatı. “‘Asla’ kelimesini yanıt olarak tercih etmem ama bunu da kabul edebilirim.” Kendi saçmalamasına suratını ekşitti. “Hazır olduğunda... gerçekten karım olmaya hazır olduğunda, ben de senin gerçekten kocan olmak için burada hazır bekliyor olacağım.”

Aylar önce uçakta hayalimdeki evlilik teklifinden bahsederken şaka yapıyordum çünkü nasıl görüneceğini pek düşünmemiştim. Dünya kadınlara romantik, abartılı jestler istememiz gerektiğini aşıliyordu. Evet, o tür şeyler harika olabilirdi. Ama iyice düşünseydim, gösterişli bir şey yerine bunun gibi -dürüstlük, iletişim ve karşılıklı saygıyla yapılan bir teklif- bir şey hayal ederdim. O yüzden Liam'ı öptüm. İkimiz de kendimizi öpüşmeye kaptırdık, onu arkaya itip üzerine çıktım ve hareket ederken tekrar tekrar onu sevdiğimi söyledim. Günün birinde yeniden yüzük takmaya hazır olacağımı biliyordum ama şu anda sahip olduğumuz şey kusursuzdu.

Yüzük kutusunu şimdilik şifoniyerimin çekmecesine koydum ama bunu veren adam ve sevgisi yanı başımdaydı.

Ocak ayı geldiğinde Dr. William Weston artık bu ilişkideki tek profesör değildi!

Teknik olarak yerel bir üniversitede öğretmenlik yapıyordum ama bu hayalimdeki işti. Ne yapmak istediklerine karar verme yolundaki üniversiteli çocuklara sanatı öğretmek harikaydı. İmkânsız ve güvenilmez bir iş dalı seçtikleri için evsiz kalıp çöp kutusundan topladıkları elmaları yeme korkusunu aşılacak da... Yetişkinlerin okula geri dönmeleri de hoşuma gidiyordu. Nihayet kendisine zaman ayırabilen, üçüzleri yeni mezun olan

bir anne ve sanatın onu zayıf kılmayacağını yeni anlayan, berbat bir babanın yetiştirdiği otuz beş yaşındaki adam. En sevdiklerim ise, yıllar önce Caltech'teki bir araştırma laboratuvarında tanışan ve hangisinin daha kötü bir ressam olduğunu keşfetmek için ders almaya karar veren yetmişli yaşlarındaki iki kadındı.

Ayrıca hiç yapmadığım kadar resim yapıyordum. Liam ve muhteşem vücudu yakınımnda olup dikkatimi dağıtmıyorsa ya da ders vermiyorsam, uyanık olan her ânımı resim yaparak geçiriyordum. Sanırım bu iyi bir şeydi çünkü geçen ilkbaharda Laguna ve Los Angeles'ta başarılı geçen iki sergiden sonra, daha fazla galeri eserlerimi istiyordu. Berkeley ve Santa Barbara'daki galeriler. San Diego ve Seattle'daki galeriler. San Francisco ve Dallas'daki galeriler. Şubat ayında Boston'daki küçük bir galeride tek başıma eserlerimi sergilemem için teklif almıştım. Liam ve ben hafta sonu buluştuğumuzda San Francisco'da şık bir yemeğe çıkıp bunu kutladık.

Sanat ortamlarının yeni gözdesi değildim ama bu da bir başlangıçtı.

Liam şimdilik Stanford fakültesinde kalmaya karar verdi ama kurumsal kültürü gözden geçirmelerine yardım etmek için *Weston Foods*'un yönetim kuruluna da katıldı. Mevcut operasyon müdürü geçici yönetim kurulu başkanı olacaktı, gümüşü saçlı ve çelik gibi iradeli bir kadındı. *Elbette Oğlak burcuydu*. Beş ila on sene içinde emekli olduğunda Liam'ın görevi devralması bekleniyordu. Herkes bu plandan memnun görünüyordu. İşletme kültürü hakkmda hiçbir şey bilmesem de, Liam'ın henüz otuz bir yaşında bu rolü üstlenmek için kendisini hazır hissetmemesini takdir ediyordum. *Şuna bakın, ihtiyatlı ve olgun bir Weston erkeği*. Belki de onlar için hâlâ umut vardı.

Weston erkekleri demişken, Alex ve Jake oldukları yerde -mali işler müdürü ve pazarlama kurulu başkanı olarak- kaldılar ama programlarına haftada iki seans terapi ve yoğunlaştırılmış yönetim eğitimi eklediler. Geçen yaz Ray şirketten resmen atıldı. *PISA* belgelerini basına sızdırmadan önce sattığı hisseler yüzün-

den mahkemeye verildi. Duruşması yakında başlayacaktı ve bu onun için karışıklığın sonu olmayacaktı. Şantaj yapmak ve doğru düzgün anlamadığım sözde sporla ilgili suçlamaların hedefindeydi. Ray konumunu, gücünü ve parasına erişimini kaybedince mevcut metresini de kaybetmiş oldu. Kadın hikâyesini direkt Janet'la paylaştı. Evet, Janet'ın nihayet Ray'i terk etmesi için böyle bir şeyin olması çığıncaydı ama acı tatlı olanlar da dahil tüm kazançları kutluyorduk.

LIAM

Bana kalsaydı, Anna, Palo Alto'da geçirdiği ilk geceden sonra her geceyi yanımda geçirirdi. Bana kalsaydı, Anna, o yüzüğü hiç çıkarmazdı. Ama Tanrı'ya şükür bana kalmamıştı çünkü şu anda bulunduğumuz yer hayallerimin ötesindeydi.

Anna'nın Körfez Bölgesi'nde ilk birkaç sergisini vermesi beni çok sevindirdi. Kuzey Kaliforniya'nın sanat ortamını ona Los Angeles'tan daha uygun olduğunu itiraf etti. Yanımda vakit geçirdikçe daha fazla arkadaş edindi: Stüdyoda, kafede, komşunun köpeğini yürüyüşe çıkardığı parkta. Yavaş yavaş tüm bu insanlar benim de arkadaşım oldular. En sonunda etrafımızda dolu dolu, hareketli ve ilginç bir topluluk oluştu.

Bir sonraki mayıs ayına girip birlikte geçirdiğimiz bir seneyi kutladığımızda, Anna yanıma taşınmaya hazır olduğunu söyledi. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz emlakçıyı aramamak için kendimi zor tutmuştum. Nasıl hissettiğimi anlamanız için kız arkadaşımın bana en az beş kez izlettiği filminden alıntı yapabildim: "Hayatınızın geri kalanını biriyle geçirmeyi istediğinizi fark ettiğinizde, hayatınızın geri kalanının bir an önce başlamasını istersiniz."

Geçen eylül ayında mirasıma erişmeye hak kazandığımda,

* 1989 yılında gösterime giren *Harry Sally ile Tanışınca* adlı romantik komedi filminden alınmış, oldukça popüler bir repliktir. —en

yüzde seksenini vakfa bağışladım. Geri kalanını da farklı birikim ve yatırım hesaplarına aktardım. Bu elbette Stanford'dan aldığım maaş ve *Weston*'daki hizmetimin karşılığında aldığım ücret sayesinde, dilediğimiz evi alabileceğim anlamına geliyordu. Ama sanat kariyeri hızla gelişen Anna'nın ısrarı üzerine, temmuz ayında satın aldığımız dört odalı evin peşinatına büyük ölçüde katkıda bulundu. Ev her nasılsa hem gösterişli hem de mütevazıydı. Bu, Anna'nın uyumsuzluk ihtiyacını karşılamıştı. Çağdaş dokunuşlarıyla temiz hatları bulunan ve modern dekoruyla da benim ihtiyacımı karşılayan asimetrik, üç katlı bir yapıydı. Giriş katta benim için bir ofis, arka bahçede de onun için küçük bir stüdyo vardı. Üst kattaki yatak odasında yeğenlerim için ikişer ranza, kocaman bir yatağın sığabileceği kadar alanın olduğu geniş bir yatak odası ve bizi bekleyen bir sonraki şey için koridorun sonunda başka bir oda vardı.

En sonunda Anna finansal bir ödün vermişti. Sevdikleri insanlar uğruna bencil olabileceği kuralına bağlı kaldı ve babası için yakında bir ev satın almama izin verdi. David Green'in emekli olup arabalarla oynayabilmesi ve yaşamak için fazlasıyla savaştığı hayatın tadını çıkarabilmesi için kocaman garajlı, iki odalı küçük bir ev aldık. Bundan sonra kızı ona sadece beş dakikalık bir mesafede olacaktı.

David'in bize yakın bir eve taşınmasıyla, bir ailenin ne olduğuna dair beklentilerim değişti. O, Anna'nın söylediği kadar düzgün bir insandı, hatta daha fazlası vardı. David içten ve sevgi doluydu, gururlu ve sadıktı, bağlı ve koruyucuydu. Bir seneden uzun bir süre önce ilk tanışmamızda elini sıkmaya çalışmışım, o ise bana kocaman sarılmış ve kızını çok mutlu ettiğim için teşekkür etmişti. Aniden sersemlemiştim, beni rahatlıkla kabul etmesi ve sevgisi şaşırtıcı bir şekilde hassas bir noktayı tetiklemişti. Sonra her şeyi berbat ettiğimi düşünerek keyifsiz bir gün geçirmiştim. Ama Anna'yla ko-

nuştuğumda, bir baba figürü tarafından daha önce hiç o şekilde kucaklanmadığımı anladım. Nasıl karşılık vereceğimi bilememiştim.

Zamanla her şeyi çözdüm. Artık evimize girdiğinde David'e sarılmak son derece normaldi. İş yüzünden strese girdiğimde eliyle omzumu tutmasının yatıştırıcı ve güven verici bir etkisi vardı. Artık Anna başını babasının kucağına koyup kanepede uzanarak tavana doğru konuştuğunda, ona bakıp tuhaf göründüğünü düşünmüyordum. David Green ve kızını yeterince izlersem, günün birinde fena bir baba olmayacağımı düşünüyordum.

Ailemle aynı yakınlığa sahip olmak istiyordum ama hepimiz benzer ve zıt şekillerde hasarlıydık. Güven ve hassasiyet bağlan kurmadan önce bunun ne anlama geldiği konusunda gerçekçi olmak zorundaydım. İki ayda bir grup terapisine gidiyorduk. Her ayın ilk salı günü Jake ve Alex'le öğle yemeği yiyordum. Charlie'yle sık sık konuşuyordum. Annemi her pazar günü görüyordum. Ama Anna'nın yeni evimizde herkesi akşam yemeğine davet ettiği gece, adadan beri ilk kez tüm aile grup terapisi dışında aynı odada olacaktı.

Tüm aile değil, diye geçirdim içimden. Çünkü bir ay önce temmuz ayında, her şeyin birbirine girmesinin üzerinden bir seneden biraz daha fazla geçmişken, babam on bir sene hapis cezası aldı. Ayrıca basına gitmeden önce hisselerini sattığı için de beş milyon dolar para cezasına çarptırıldı. Daha fazla suçlama yoldaydı, vergi dairesinin, hesaplarını araştırmayı bitirdiğinde bulacakları da cabasıydı. Bu en yüksek ceza değildi ama çok da uzak sayılmazdı. Ciddiyeti iş dünyasını ve ailemizi derinden sarsmıştı. Büyükbabamızın vasiyetine karşı çıkmaması karşılığında babamızla yaptığımız anlaşmanın bir parçası olarak Jake ve Charlie'yle birlikte mahkeme salonunda bulundum. Alex fark edilir şekilde yoktu ve bunu yaptığı için onunla son derece gurur duyuyordum.

Babamızın toksik olduğunu hep biliyordum ama kötü bir tümör gibi kesilip atılana kadar davranışlarının her birimizi ne kadar etkilediğinin farkında değildim. Annem yeni boşanmıştı ve artık eskisi kadar pasif agresif değildi. Hesaplarının çoğu dondu-

ruľduęu için artık daha az parası vardı ama daha mutlu görünüyordu. Jake ve ben yavaşça birbirimize ısınıyorduk. *PISA* belgeleri ortaya dökölmeden önce bana söylediği son şeyin tüm ilişkimizi yeniden şekillendirmesine izin vermemek benim için oldukça zordu. Babam ona para saçmadığı için Jake pazarlamadan sorumlu genel müdür maaşıyla yetinmek zorundaydı ve bu oldukça fazlaydı. Mirasını edinmekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Bir yanım bunun, yaptığı hataların bir kefareti olup olmadığını merak ediyordu ama bunu tek başına çözmek zorundaydı.

Ama herkesi ağırlama... sıcak, güvenli, aydınlık ve *bize* ait yeni evimize girmelerine izin verme fikri birdenbire ürkütücü geldi. Anna taze sebzeleri bir tabakta tekrar tekrar düzenlememi izlerken, kollarını belime dolayıp başını sırtıma yasladı.

"Her şey yolunda gidecek, biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordum. "Alex ve annem iyi durumda değiller. Jake hâlâ yanımda tuhaf davranıyor. Charlie hiçbir konuda duygularını ifade etmiyor."

"Berbat geçse bile, iyi olacak," dedi. "Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

Anna'nın kollarının arasında döndüm ve tezgâha yaslandıktan sonra kollarımı gevşek bir şekilde ona doladım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü her şey kontrolden çıksa da, biri bağırmaya, ağlamaya ve suçlamaya başlasa da, gecenin sonunda gidecekler. Evimiz, hayatımız ve kimsenin dokunamayacağı bu sevgi bize kalacak."

Ona baktım. "Haklısın."

"Onlara kalbimizin ne kadarını vereceğimize biz karar vereceğiz." Anna esneyip beni öptü, dudakları yavaşça benimkilerin üzerinden geçti, dili şakacı bir şekilde altdudağında kaydı.

"Şimdi bana beni sevdiğini söyle."

İçimde bir şeyler eridi ve gizleyemediğim bir çaresizlikle, "Seni seviyorum," dedim. Kapıları kilitleyip onu üst kata çıkarmak ve geceyi ona olan düşkünlüğümü göstererek geçirmek istiyordum.

“Ben de seni seviyorum.” Anna gülümsedi ve omzumun üzerinden arkamdaki mutfak penceresine bakmak için parmaklarının ucunda doğruldu. “Şimdi kapıyı açmaya hazırlan. Alex ve Blaire az önce geldiler.”

Gelişleri gürültülü ve kaotikti. Herkes hemen eline birer içki aldı ve her geçen saniye daha fazla gevşedi. Yemek yemek için oturduğumuzda, gürültülü bir topluluğa dönüşmüştük. Çocukluğumuz boyunca yemek masamız on altı kişilikti ve yemek vaktinde babam dışında kimse konuşmazdı. Bu masa sekiz kişilikti ve mutfaktan getirdiğimiz ekstra sandalyelerle toplam on iki kişi olmuştuk. Dip dibe otururken dizlerimiz birbirlerine değiyordu, bazılarımız bacaklarını masaların bacaklarının iki yanına koymak zorunda kalmıştı. Herkesin dirseği bir diğerininkine çarpıyordu. Aynı alanı işgal ediyorduk, birbirimize yer açıyorduk. Fakat gece boyunca sohbet hiç kesilmemişti.

Annemin tek pasif agresif yorumu oldu: “Anna, canım. O kıyafetle çok *rahat* görünüyorsun!” Sevgilim de, “Gerçekten rahatım!” diyerek karşılık verdi. Blaire her zamanki gibi gürültücüydü ama daha az içiyor gibi görünüyordu. Charlie ikiz bebek bekliyordu. O ve Reagan, Anna’nın ilgisiyle ışıldıyor gibi görünüyorlardı. Jake ve Kellan bulaşıkları yıkarken annemin kahkahalar atmasına sebep oldular. Babamızın gölgesinde olmadığı için Alex daha sakindi, çocuklarına karşı daha ilgiliydi. Geceyi GW’nin itfaiye arabası olarak bitirdi. GW tüm “yangınları” söndürürken onu oturma odamızda elleri ve dizleri üzerinde sırtında taşıdı. Alex ve ben gece boyunca tek bir ters söz söylemedik. Etkileyecek biri olmadığı için rekabet etmemize gerek yoktu. Bu bana iyi olacağına, iyi olacağımıza dair umut verdi.

ANNA

12 Ağustos gecesi, evliliğimizin altıncı yıldönümünde, Liam geç saatlere kadar çalışıyordu. Büyük bir gündü. Geçen sene vakfı ta-

mamen finanse ettiği için bugünü 250 Weston çalışanına okul har-
cı ve para bağışı yaparak geçirdi. Eğer gururlu bir Liam Weston'ın
yüklü miktarda çekleri eliyle dağıtması fikri sizin de hoşunuza gidiyorsa,
hayal kırıklığına uğramaya hazır olun.

Liam gururluydu. Kürsüye yaklaşan herkes deri ciltli bir tak-
dir belgesi ve içten bir tokalaşmayla karşılaşıyor, ardından ban-
ka hesaplarına gizli ama etkileyici bir depozito yatıyordu. Kon-
feti ve dev çeklerin sihri olmadan da tören harikaydı. Janet ve
Alex'in yanında, seyircilerin arasında oturup gözlerim dolarak
Liam'ın neredeyse on senedir hayalini kurduğu şeyi gerçekleş-
tirmesini izledim. Parasız büyüyenler için zenginliğin bir yük
olabileceğini hayal etmek zor olabilirdi ama Liam sevdiği insan-
ların o kaynaklarla korkunç şeyler yaptıklarını görmüştü. Aynı
kaynakların iyi niyetle kullanıldığını görmenin bu yükü üzerin-
den kaldırdığını düşünüyordum.

Liam'ı birkaç saat önce bırakmıştım. Eve döndüğünde merdi-
venlerden bana seslendi.

"Yukarıdayım!" dedim ona, arka kapının yanında ayakkabı-
larını teker teker çıkardığını duydum. Anahtarlarını tezgâhtaki
kaseye bıraktı ve ahşap basamaklarda ayak sesleri duyuldu.

"Gittikten sonra neler olduğuna asla inanmayacaksın," dedi
Liam. Koridorda odamıza doğru ilerlerken sesi giderek yükse-
liyordu. "Alex ofisime uğrayıp bir dahaki sene seçim sürecine
dahil olmak istediğini söyledi. Sana söylüyorum, işine çok alıştı.
Sanki o..." Kapının girişinde durdu, kravatını gevşetmek üle-
reymiş gibi elleri havada kaldı. "Sana da merhaba." Karşısındaki
manzarayı süzerken kehribar rengi gözleri ilgiyle parıldıadı.

Karşısındaki manzara bendim. Macar kaz tüyü yorgan ve
Mısır pamuğundan çarşafların üzerinde çırılçıplak bir şekilde
onu kocaman yatağımızda bekliyordum. Bizim yatağımız, bizim
yatak odamız, bizim evimiz. Bunu söylemeye hâlâ bayılıyordum.
Yüzüğü parmağıma takmıştım. Liam onu bana geri verdiğinden
beri ilk kez takmıyordum -arada sırada çekmecedan çıkarıp bir-
kaç dakika denedikten sonra tekrar kaldırıyordum- ama bugün

ilk kez parmağımda bırakmıştım. Bugün farklıydı. Bugün bana doğru geliyordu.

"Merhaba, Dr. Weston," dedim. "Günün nasıldı?"

"Oldukça iyiydi ama her geçen dakika daha da iyiye gidiyor." Sırıtarak kravatını çıkardı. "Burada neler oluyor?"

"Ah, bilirsin. Öylesine önemli bir gün ki, kutlamamız gerektiğini düşündüm." Bacaklarımı önüme uzatıp ayak bileklerimde üst üste yerleştirdim ve avucumu göğsüme koyup parmaklarımı kıpırdattım. "Dikkatini çeken farklı bir şey var mı?"

Liam'ın bakışları ayak parmaklarımdan göğüslerime doğru ilerledi ve elması gördüğü ânı fark ettim -*kocaman* olduğu için onu görmemek mümkün değildi- çünkü kravatı ayaklarının dibine düştü. Tekrar göz göze geldik, acaba bakışlarımdan içimden geçirdiğim onca kelimeyi görüyor muydu? "Anna... Bu ne demek oluyor?"

O kadar mutluydum ki, sırtımama engel olamadım. "Gerçekten eşin olmaya hazır olduğumu söylüyorum."

Liam birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını bedenime dolayıp beni yataktan çekerken sevinçle çığlık attım. Ayak parmaklarım halıya değmedi bile. Boynuma doğru derin bir nefes verdi. "İşte bu."

"Ben de seni seviyorum," dedim gülerek.

"Sözlerimde ciddiydim," dedi Liam nefes nefese. "Bunu takmak zorunda değilsin. Onu dilediğin yüzükle değiştiririm."

"Olmaz. Buna bayılıyorum. Bu şeye dair birçok anı var. Ayrıca herhangi bir yerde mahsur kalırsak, tepemizdeki uçaklara işaret vermek için onu kullanabilirim."

Liam kolumu boynundan çekip elime, parmağımı saran zarif platin yüzüğe ve batan güneş ışığında parlayan kocaman elmasa baktı. "Belki bunu yeniden yapabiliriz?" dedi. "Herkesin olduğu gerçek bir tören. Dilediğin kadar süslü ya da sade olabilir."

Giyinik bedeninin sıcaklığını çıplak tenimde hissedebiliyordum ve o anda kendisini benim kadar şanslı hisseden biri olup olmadığını merak ettim. "Hadi bunu yapalım," dedim. "Ama biraz süslü olsun. Çok değil. Özel adadaki kadar gösterişli olmasın."

Liam dudaklarıma doğru gülümsedi. “Onu balayımıza saklarız.”

“Evet ama bunu daha sonra konuşuruz. Boşanma seksinde başarısız olduk. Ama duyduğuma göre, nişanlandıktan sonra yapılan seks en iyisiymiş ve üzerinde çok fazla giysi olduğunu düşünüyorum.”

Liam dudaklarımı öptü ve dizlerimin arkasında yatağı hissedene kadar benimle birlikte yavaş yavaş, tökezleyen adımlar attı. Birlikte gömleğini çıkardık, gülümseyerek öpüştük, kumaşı pantolonunun içinden çekip çıkarırken kahkaha attık. Gömleğinin yere düştüğünü görmek nabzımı hızlandırdı ve cırılçıplak yatağa girene kadar durmadım. Geniş göğsü, uzun ve atletik bacakları... diğer her şeyiyle birlikte muhteşem bir şekilde orantılıydı.

Bunu kaç kez yapmış olmamızın önemi yoktu, -bu arada, evli çiftler seks hesabım uyuyordu- hâlâ nereden başlayacağımı bilemiyordum. Boynundan mı? Göğsünden mi? Bacaklarından mı? Aletinden mi? Liam'ın vücudu sert hatlar ve keskin açılardan oluşan bir manzaraydı. Bacaklarının üzerine yerleşirken her yanını silip süpürmek istedim. Açgözlü avuçlarım bacaklarındaki kalın kaslarının üzerinde dolaşıp karnının düzlüğünde durdu. Yüzüğü takmaya karar verince, onu şaşırtmak istediğim için manikür randevusu almıştım. Çekmeyi planladığım kendini beğenmiş 387 nişan fotoğrafında tırnaklarım güzel görünmekle kalmayacaktı, bunun ekstradan bir faydası daha vardı. Liam bunu fark ettiğinde aniden nefesini tuttu. Pembe uçlu tırnaklarımı karnından aşağı indirdim, canını yakacak kadar sertçe değil, ardında şişmiş ve kızarmış dört iz bırakacak kadardı.

“Kahretsin,” diye tısladı. “Bu gece öyle olacak, değil mi?”

Başımla onayladım ve aşağı doğru inip onu önce avucuma, sonra da ağzıma aldım. Saçlarım kalçalarının etrafına döküldü. Liam saç tutamlarını parmaklarıyla toplayıp beni çenemi kaldırmaya zorladı. “O güzel yüzünü saklayacak mısın?”

Uzunluğu boyunca inleyip vücuduna baktım. Gözleri ve bakişlarındaki açlıkla sarhoş olabilirdim. Dikkati aletini aldığım

ağzım ve yüzükparmağım arasında gidip geldi. Uzunluğumu emip tadına baktım, onu bu şekilde mi bitirmeliydim, yoksa içime mi almalıyım? Ben henüz ne istediğimden emin değilken dilimdeki ağırlığının tadını çıkardım.

Liam benim yerime karar verdi ve boğuk bir sesle, "Buraya gel," dedi. Ardından dirseklerimden tuttu ve beni yukarı doğru çekip kalçalarının üzerine yerleştirdi. Ağzı tekrar dudaklarımı buldu, altımda doğrulup ellerini saçlarımın arasına sokarken öpücükleri ikimizin de dikkatini dağıttı. Üzerinde yavaşça hareket ettiğim sırada aleti ileri ve geri kayd, öpücüklerin arasına hafif iç çekmeler ve mırıltılar girdi. Liam ellerini kıcıma götürüp beni uzun ve kaygan hamlelerle üzerinde hareket etmeye teşvik etti. Karnımın alt kısmını ve bacaklarımın arasını sızlatan bir arzuya kapıldım. Beni dizlerimin üzerinde kaldırıp açısını hafifçe değiştirince, aletin başı ıslak, açık ve son derece hazır olduğum noktayı buldu. Liam elini kalçama koyarak beni durdurduktan sonra diğer elini aramıza uzattı ve aletini dibinden tutup beni yönlendirdi. Santim santim üzerine yerleştirdim ve en sonunda benim nerede başladığımı ve onun nerede bittiğini anlayamadım.

"İşte böyle," dedi ve bir kez daha kıcımlı ellerinin arasına aldı. "Aynen böyle." Oradaki kaslarımı ovuşturdu ve içime tamamen yerleşene dek beni açık tuttu. Bazı yerlerimin tamamen dolu ve bazı yerlerimin boş hissettirmesi karşısında şaşırdım. Bu şekilde üzerinde gidip geldim ve Liam beni öpüp becerirken zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Elleri tenimde küçük patlamalara yol açıyordu. Dudakları boynumu ve meme uçlarımı buldu. İniltileri kulağımda giderek yükseldi. Orgazma yaklaşıyordum, uzanıp tutabileceğim kadar yakındı. Liam bedenimi ters çevirip kolunu dizimin altına koyarak kendisine yaklaştırdı. Beni daha sert bir şekilde becermeye başlayınca, nihayet ısıltılı hatlar ve geniş fırça darbeleri gibi içimde dolaşan orgazma ulaştım. Artık tamamlanan bir sanat eseriymi, bir başyapıttı.

Beni deliye dönmüş gibi neredeyse ikiye katlayan Liam, her hamlesiyle birlikte vücudumu döşeğe ve yatağın üst kısmına

doğru itiyordu. En sonunda o da doyuma ulaşırken, çaresiz homurtuları kulağımda yankılandı.

Nihayet durulduğunda, yatağa dökülen erimiş şeker gibiydim, yavaşça süzülerek uzaklaşan yorgun bir fırtına bulutuydum, çılgın bir konçertonun sessizce dinmesine benziyordum. Liam dudaklarını boynuma bastırdı ve içimden çıktıktan sonra yanıma yığıldı. Göğsü yükselip alçalıyordu ve teni terden sıırılsıklamdı.

“Vay canına,” dedim titrek bir nefes alırken. “Balayı seksi inanılmaz olacak.”

Liam yorgun bir kahkaha atıp yüzünü bana çevirdi ve elimi tutup tekrar yüzüğüme baktı. “Evleniyoruz.”

“Zaten *evliyiz*,” diye düzelttim. “Sadece... her şeyi baştan yapıyoruz. Bu arada, evlilik yıldönümümüz kutlu olsun.”

Liam dudaklarıma doğru mırıldanarak beni tekrar öptü. “Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun.” Aklına bir şey gelmiş gibi, gözlerime bakabilmek için geri çekildi. “Saymaya birden mi başlayacağız?”

“Olmaz,” dedim ona. “Altı yılın da sayılmasını istiyorum.”

“O hâlde arayı kapatmak için almam gereken bir sürü yıldönümü hediyesi var.”

“Haklısın,” dedim. “Ama bu üzerinde baskı oluşturmamasın. Bir anlaşma yapalım.”

Liam dirseğinin üzerinde doğrulup saçımı parmağına dolayarak bana baktı. “Ne istiyorsun? Fiyatını söyle.”

“Hangi rakam seni terletir?” diye sordum sırtarak. “Kabul etmekten çekineceğin ama yine de kabul edebileceğin miktar ne? Önümüzdeki altmış sene boyunca beni sevmeye ne dersin?”

Ciddi görünmek için elinden geleni yapsa da gözlerindeki gülümsemeyi saklayamıyordu. “Evet, altmış yıl çok uzun bir süre.”

“Sonsuza dek sevmeye ne dersin?”

“Seninle pazarlık yapmak çok zor, Green-Weston.”

“Pazarlık yapmayı en iyisinden öğrendim.”

Liam sırttırırken gözlerinde sevgi, şehvet, vaat ve istediğim her şey vardı. “Anlaştık.”

TEŞEKKÜR

Bu ne büyük bir keyifti. Umarım bu kitap bitmek bilmeyen sıcak yaz günlerinde keyifle yazılmış gibi gelmiştir çünkü kesinlikle öyleydi. Aslında bu kitap tam bir güneş ışığı, tamamlanması sadece dört hafta süren kolay bir taslaktı.

Şaka yapıyorum! Tabii ilk yazdığımız üç berbat denemeyi saymazsak çünkü fikri doğru düzgün ele alamamıştık. Bir fikir her zaman mükemmeldir; parlak, taptaze ve kusursuzdur. Kafanızda tamamen oluşmuş bir şekilde belirir ve yazarlar olarak tek görevimizin onu kağıda dökmek olduğunu biliriz. Kolay değil mi? Ne yazık ki o ışıltıyı tam bir taslağa dönüştürmek her zaman kolay olmuyor ve bazen taslak sözlüğe 90.000 kez ok atmışsınız gibi görünüyor. O yüzden, yeni veya hevesli yazarların şunu bilmesini istiyoruz: Otuz kitap yazmamıza rağmen bazen topla hâlâ bocalıyoruz (bu bir futbol göndermesiydi ama artık hepimiz biliyoruz – teşekkürler, Taylor). İkimiz de hâlâ bir şekilde içgüdülerimize güvenmeyi ve korkusuz olmayı öğreniyoruz. Bazen baştan başlamak acı verici olsa da, en doğrusudur.

Holly Root genellikle tüm çılgın fikirlerimizi ilk duyan kişidir ve bunun sebebi hem en büyük destekçimiz olması hem de bir fikrin “işe yaramaz” olduğunu söylemekten çekinmemesidir. Seni seviyoruz, Holly. Halkla İlişkiler temsilcimiz Kristin Dwyer her gün bize tahammül ediyor; yaramazlık yaptığımızı söylerken, muhtemelen e-postayla göndermemiz gereken bir sürü

soruyu ona mesajla sorduğumuzu ve bazen Değerli klasöründe olduğumuzu unutup BTS hakkında konuşmaya başladığımızı kastediyoruz. Ama onu Daenerys'in Drogon'u sevdiğinden daha çok seviyoruz.

Jen Prokop serbest çalışan üstün bir editör. Tüm zayıf noktalarımızı buluyor, gecesini gündüzünü romans kitaplarıyla geçiren birinin yapabileceği şekilde bize rehberlik ediyor ve tüm bunları insanüstü bir hızla yapıyor. Jen, sen gerçek bir hazinesin.

Simon & Schuster'ın 90. yıl dönümünde oradaydık ve 100. yıl dönümü ve sonrasında da orada olmayı sabırsızlıkla bekliyoruz. Birçok yazar gerçek bir yayınevleri olduğunu hissedecek kadar şanslı değildir ama biz şanslıyız. Jen Bergstrom, seni bundan daha fazla sevmemiz ve saygı duymamız mümkün değil. Gallery'de kurduğun ekip en iyisi çünkü insanlara ilham veren şey bu. Bilge, azimli, nazik ve eğlencelisin. Her zaman şampiyonumuz olduğun için teşekkür ederiz.

Abby Zidle, sana birçok kitapta teşekkür ettik ve nihayet editörümüz olduğun için sana teşekkür etme fırsatı edindik! Uzun vadeli bir oyun oynamamız gerekti ama istediğimizde son derece ısrarcı olabiliyoruz. Romans aklın, stratejik rehberliğin, sıkı çalışman ve bilgeliğin bizim için çok değerli. Odadaki sesimiz ve e-posta kutumuzdaki esprilerin kaynağı olduğun için teşekkür ederiz.

SENİ SEVİYORUZ, GALLERY BOOKS: arka plandaki büyüücü Jen Long, editör Yoda Aimée Bell, kırbaç şaklatan Frankie Yackel, harika reklamcı Lauren Carr, dahi çocuk Eliza Hanson, pazarlama dehası Mackenzie Hickey, sosyal deha Abi Cardello, işini bilen Anabel Jimenez, kişisel tanrıçamız ve kurtarıcımız Christine Masters ve tabii ki Mustache Vairo'dan John – hepinize tapıyoruz. Satış elemanları, size akşam yemeği ve içki borçluyuz ama özellikle de her zamanki gibi tanıtım için Leora Bernstein'a. Teşekkürler Sally Marvin, Paul O'Halloran, Fiona Sharp, Lisa Litwack ve Anne Jaconette. Ses bölümü, kulaklıklarınıza tatlı sözler fısıldadığımızı hayal edin: Lara Blackman, Sarah Lieberman, Gaby Audet, Louisa Solomon, Taryn Beato, Sophie Parens,

Chris Lynch, Tom Spain ve Desiree Vecchio. Son olarak, Jonathan Karp, büyük patron olduğunu biliyoruz ve senin de BTS'yi sevdiğini öğrendiğimizde kendimizi kaybettiğimiz için bizi affet. Ama ne diyebiliriz ki? Bir şeyi sevdiğimizde, çok seviyoruz.

Heather Baror-Shapiro, bu kitabı dünyanın dört bir yanındaki okuyucularla buluşturduğun için teşekkürler. Mary Pender-Coplan, sen gerçekten tek boynuzlu bir atsin. Matt Sugarman, hiçbir şeyi senin denetiminden geçmeden imzalamak istemiyoruz. Bizi her zaman kolladığınız için ikinize de teşekkür ederiz.

Maria Hardjanto, kurgusal adamıza isim verdiğin için teşekkür ederiz. Endonezya'nın muhteşem takımadalarında yer alan Pulau Jingga'yı rahatlıkla hayal edebileceğini umuyoruz. Martha Henley, kanser sonrası rehabilitasyon, portlar ve iyileşme aşamaları hakkındaki bilgiler için teşekkür ederiz. Her zaman bizim kahramanımız ve Bombshell olacaksın. Her iki konuda da herhangi bir ayrıntıyı yanlış yazdıysak, hatalar sadece bize aittir.

Kate Claybom, sağlam bir destekçi ve Lo'nun en güçlendirici mantralarının çoğunun kaynağı olduğun için teşekkürler. Susan Lee, cömertliğin ve enerjin için, her zaman dertleşmeye, coşkuyula desteklemeye ve kutlamaya hazır olduğun için teşekkürler; 2024 senin yılın. Siz olmadan bunu başaramazdık.

Esprili görselleri, çalma listeleri ve konser arkadaşlıklarıyla bu kitabın macerasında bize destek olan en iyi dostlarımız, lütfen bizi asla bırakmayın. Ha-ha ama gerçekten: Erin Service, Katie Lee, Ali Hazelwood, Sarah MacLean, Jen Prokop, Rosie Danan, Julie Soto, Jess McLin, Jennifer Carlson, Brie Statham, Amy Schuver, Mae Lopez, Alisha Rai ve Christopher Rice. Hepinizi seviyoruz!

Muhteşem, harika okuyucularımız! Bu yıl birçoğunuzla karşılaştık ve hâlâ kucaklamamız gereken çok insan var. Okuduğunuz, etkinliklere geldiğiniz, sırada beklediğiniz, kitaplarımız hakkında konuştuğunuz, hikâyelerinizi ve deneyimlerinizi bizimle paylaştığınız ve bu yolculukta bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Gerek kitaplarımızı okuyarak, blog yazarak, TikTok paylaşımı yaparak, podcast kaydederek, kitap kulübü kurarak, yorum bırakarak, ma-

ğazalardan kitaplarımızı isteyerek gerekse arkadaşlarınızla konuşarak olsun, siz olmadan bunu başaramazdık.

Kitapçılar ve kütüphaneciler, en sevdiğiniz konserlerde en önde olmayı, her kavşakta yeşil ışığa denk gelmeyi, saçlarınızın her gün güzel olmasını ve her takvim yılında üç dileği hak ediyorsunuz. Hikâyelerimizi okuyucularımıza ulaştırmanıza yardımcı olduğunuz ve tüm çalışmalarınız için teşekkür ederiz.

Yedi favorimizin hepsi seçildi ama yakında görüşeceğiz. Kim Nam-joon, Kim Seokjin, Min Yoongi, Jung Hoseok, Park Jimin, Kim Taehyung ve Jeon Jungkook, daha önce de söyledik ama tekrar söyleyelim: ARMY sizi her zaman bekleyecek.

Ailelerimiz her kitapta teşekkür kısmının uzamasına şaşırıyor, çünkü sürekli ne kadar şanslı olduğumuzdan bahsetmemizi dinliyorlar. 2013'te *Harika Piç'i* yayınladığımızda çocuklarımız henüz çok küçüktü; şimdi üniversitede okuyorlar ya da araba kullanıyorlar ve ilk kitabımız çıktığında üç yaşında olan en küçüğü bile Christina'dan daha uzun. Kocalarımız *birçok* teslim tarihi krizi atlattılar ve her nasılsa yeni kitabımızdan bahsettiğimizde hâlâ gülümseyebiliyorlar. K, R, C, O ve V'ye CLo'nun atan kalbi olduğunuz için teşekkürler.

Sevgili Christina, bu sene esnek olduğumuzu düşünürken, bir pürüzün çıkıp bizi ikiye bölebileceğini bize öğreten yıl oldu. Bunu benimle birlikte yaşadığın, her zaman sayfaya ve masanın karşısına emek verdiğin ve bana sözlerin, yüreğin ve umutların konusunda güvendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

En sevdiğim yüz, Lolo'm, daima en çok saygı duyduğum kişi olduğun için teşekkür ederim. Daha önce de söylediğim gibi, CLo'nun yarısı olmanın en güzel yanı, sözlerini ilk önce okumak ve bu şimdi her zamankinden daha doğru. Sabrın, teşvikin ve ben inanmadığımda bile bana inandığın için teşekkür ederim. Sen Xanadu seviyesinde bir sihirsin ve seni kelimelere sığdıramayacağım kadar çok seviyorum.